Un secret minunat

Christina La u ren

Un director britanic înţepat. O americancă aventuroasa. Un scandal internaţional fierbinte, gata să izbucneasca.

Al patrulea volum din seria *Beautiful Bastard* Bestseller New York Times si USA

Today

/EROSCO

P Ruby Miller este şocata dc anunţul ca va trebui sa lase Londra pentru New York, unde firma ei are un contract important Nu provocarea profesio nală o sperie, ci faptul că va fi nevoita sâ colaboreze îndeaproape cu Niall Stella, directorul executiv al firmei de planificare urbană la care lucrează ea şi cel mai seducător bărbat din lume. Deşi îl place de multă vreme, Ruby e sigură că Niall nici nu ştie de existenţa ei... până când el o remarcă în timpul zborului transatlantic.

Recent divorţat, Niall este descurajat in privinţa femeilor. Chiar şi aşa, ştie că fata originară din California este o ispită jk de neignorat. Odată ce îşi face o misiu- ^ ne din a-l ajuta pe britanicul sexy să se relaxeze. Ruby este de neoprit. La mii de V kilometri de Londra, amorezilor le este W uşor sase joace.

Dar oare finalul călătoriei de afaceri va ^^ duce şi la dispariţia relaţiei lor?

ISBN: 978-606-40-0678-3

htt^://www.edituMt rei.ro/
rstegorie/eroscop/14
/fr i
/EROSCOR

,Capitolul i Ruby

— Eu nu zic că are un penis uriaş, dar nici nu zic că n-are.

— Pippa, am gemut eu, acoperindu-mi faţa, îngrozită.

Era într-o zi de joi, ora 7:30 dimineaţa, pentru numele lui Dumnezeu. Nu putea fi beată deja.

Am zâmbit stingherită bărbatului care se holba din partea cealaltă, întrebându-mă dacă sunt în stare să accelerez viteza liftului cu puterea gândului.

Când m-am uitat urât la ea, Pippa m-a apostrofat, apoi a arătat cu degetele o dimensiune de aproape o jumătate de metru şi a zis în şoaptă:

— Atârnă ca la un blestemat de armăsar.

Liftul m-a salvat de la încă o scuză jenată când s-a oprit la etajul al treilea şi uşile s-au deschis.

— îţi dai seama că nu eram singure, nu? am şuierat, urmând-o de-a lungul holului şi apoi după colţ. Ne-am oprit în faţa unor uşi late, cu numele *Richardson-Corbett* inscripţionat pe sticla mată.

Şi-a ridicat privirea, oprindu-se din scotocit după chei prin poşeta enormă, în timp ce brăţările de la încheietura dreaptă scoteau

un clinchet de clopoţei de vânt. Avea o geantă imensă, de un galben-deschis, împodobită cu ornamente metalice lucioase. In lumina puternică, fluorescentă, părul ei lung şi roşu părea de neon.

Eu aveam părul de un blond-închis şi o geantă bej; lângă ea, mă simţeam ca o vafa cu vanilie.

— Nu eram?

— Nu! Tipul ăla de la Contabilitate stătea exact lângă tine. Mai târziu va trebui să urc la ei şi, mulţumită ţie, când privirile ni se vor întâlni accidental, ne vom feri ochii, jenaţi, amintindu-ne cum ai zis tu *penis.*

—Am mai zis şi „Atârnă ca la un blestemat de armăsar". O clipă, a avut un aer destul de vinovat, dar şi-a întors repede privirea la geanta ei.

— Oricum, băieţii de la Contabilitate ar trebui să se destindă şi ei puţin.

După aceea, înaintând teatral pe holul încă întunecat care se deschidea în faţa noastră, a spus:

—Presupun că suntem acceptabil de singure pentru tine?

Am intrat în jocul Pippei.

— Te rog. Dă-i bătaie.

Ea a încuviinţat, apoi s-a concentrat, încruntându-se.

— Vreau să spun că, logic vorbind, *trebuie* să fie uriaş.

— Logic vorbind, am repetat eu, înghiţindu-mi zâmbetul. Inima mea începuse să ţopăie accelerat, aşa cum facea de fiecare dată când vorbeam

despre Niall Stella. Speculaţiile despre mărimea penisului lui puteau însemna distrugerea mea.

Ridicând victorioasă mâna, Pippa a fluturat mănunchiul de chei şi a vârât-o pe cea mai lungă dintre ele în încuietoare.

— Ruby, tu ai văzut ce degete are? Şi ce picioare? Ca să nu mai amintim că are doi metri jumătate înălţime!

—Ba doi metri şi şase centimetri, am corectat-o eu în barbă. Dar mărimea mâinilor nu înseamnă în mod necesar ceva.

Am închis uşile după noi şi am aprins luminile în sala mare

.— O mulţime de tipi au mâinile mari şi nu au dotări speciale în departamentul Părţi Bărbăteşti.

Am urmat-o pe Pippa pe holul îngust până într-o încăpere plina de birouri, în cel mai lipsit de opulenţă cotlon de la al treilea etaj. Mica noastră zonă de birouri era înghesuită, dar agreabilă, ceea ce era un mare noroc pentru mine, căci petreceam mai mult timp aici, muncind, decât în apartamentul micuţ pe care l-am închiriat în sudul Londrei.

Poate că Richardson-Corbett Consulting era una dintre cele mai mari firme de tehnologie din lume, dar dintr-o promoţie primea în echipă doar câţiva interni. După ce am absolvit Universitatea San Diego, am fost încântată peste măsură când am izbutit să prind un loc. Munca era multă, banii m-au obligat rapid să renunţ la pasiunea mea pentru pantofi, dar sacrificiul începea deja să dea roade: după ce am terminat stagiul de nouăzeci de zile ca intern, o plăcuţă adevărată, din metal, a înlocuit bucata de bandă adezivă cu numele *Ruby Miller* scrijelit pe ea, şi am fost mutată din debaraua de la etajul doi într-unui dintre birourile de la etajul al treilea.

Am zburdat prin liceu şi am supravieţuit facultăţii fară prea multe hopuri majore. Dar să mă mut în partea cealaltă a globului şi să stau alături de cele mai strălucite creiere în materie de tehnologie din Marea Britanie? Nu am muncit pentru nimic mai mult în *viaţa mea.* Dacă reuşesc să termin stagiul ăsta la fel de bine cum l-am început, un loc în programul pentru absolvenţi de la Oxford, la care visez de mult, va fi al meu. Desigur, a-l termina bine probabil nu implică analiza penisului directorului executiv în lift, la muncă...

Dar Pippa abia îşi făcuse încălzirea.

—îmi amintesc că am citit pe undeva că se măsoară de la încheietură până în vârful degetului mijlociu..., a adăugat ea, folosindu-şi degetele pentru a măsura lungimea propriei mâini,

apoi le-a ridicat pentru a-şi ilustra ideea: Dacă-i adevărat, bărbatul visurilor tale e bine garnisit.

- Probabil, am bâiguit, agăţându-mi haina în spatele uşii. *0*9MLHm*[9]

Pippa şi-a aruncat geanta pe scaunul ei şi m-a măsurat cu o privire atotştiutoare.

—îmi place la nebunie cum încerci să pari complet dezinteresată. De parcă nici nu te-ai holba la vintrele omului de fiecare dată când e la mai puţin de trei metri de tine.

Am încercat să o fac pe indignata.

Am încercat să o fac pe oripilata şi să vin cu un argument, ceva.

Nu mi-a ieşit. în ultimele şase luni, am aruncat atâtea priviri pe furiş în direcţia lui Niall Stella, încât dacă exista vreo expertă în topografia organelor lui genitale, eu eram aceea.

Mi-am îndesat geanta în sertarul de sus al biroului şi l-am închis, suspinând resemnată. Se vede treaba că privirile mele pe furiş nu au fost chiar atât de furişate pe cât mi-am închipuit.

— Din păcate, sunt destul de sigură că mădularul lui nu a fost şi nu va fi vreodată prea aproape de mine.

— Păi, nici nu va fi, dacă nu vorbeşti cu el. Adică, uite, cum am ocazia, am de gând să mă giugiulesc cu roşcatul ăla de la PR până o să-i meargă fulgii. Ar trebui măcar să vorbeşti cu omu , Ruby.

Cum eu deja începusem să clatin din cap, ea m-a prins de un colţ al eşarfei.

— Consider-o muncă de cercetare pentru cursul tău de Integritate Structurală. Spune-i că trebuie să testezi rezistenţa la întindere a drugului lui de oţel.

Am gemut.

— Grozav plan, n-am ce zice.

— OK, altcineva, atunci. Tipul blond de la Corespondenţă. Are o slăbiciune pentru tine.

M-am strâmbat.

— Nu mă interesează.

— Atunci Ethan de la Achiziţii. E scund, într-adevăr, dar e bine făcut. Şi l-ai văzut când a făcut chestia aia cu limba la pub?

— Dumnezeule, nu.

M-am aşezat, copleşită sub povara analizei ei

— .Chiar avem discuţia asta? Nu putem pretinde că pasiunea mea e, de fapt, o bagatelă?

— Mă tem că nu. Nu te interesează niciun alt bărbat, dar nici nu faci vreo mişcare spre Domnul Scorţos. A oftat. Nu mă înţelege greşit.- Stella arată beton, dar nu ţi se pare că e puţin cu nasul pe sus?

Mi-am trecut unghia peste marginea biroului.

— Mie îmi place chestia asta la el. E ferm.

. — Ba de modă veche, m-a contrazis ea.

— Reţinut, am insistat. Parc-ar fi ieşit dintr-un roman al lui Jane Austin. E domnul Darcy.

Speram că explicaţia mea o va ajuta să înţeleagă.

— Nu pricep cum vine asta. Darcy e dur cu Elisabeth până la limita grosolăniei. De ce ai vrea un tip cu care ai atât de mult de lucru?

— Cum adică mult de lucru? am întrebat. Darcy nu o copleşeşte cu laude mincinoase sau complimente care nu înseamnă nimic. Când spune că o iubeşte, o spune pentru că chiar aşa simte.

Pippa s-a trântit într-un scaun şi şi-a deschis calculatorul.

— Poate mie îmi plac flirturile.

— Dar un flirt poţi avea cu oricine, am contrazis-o eu. Darcy e ciudat şi greu de citit, dar odată ce i-ai cucerit inima, a ta e.

— Adică o groază de muncă, după gustul meu.

Am ştiut mereu că am o slăbiciune pentru partea romantică a lucrurilor, dar gândul de a-l vedea pe sobrul meu erou dezlănţuit aşa cum nu l-a mai văzut nimeni, niciodată — neinhibat, flămând, seducător — mă facea să nu mă mai pot concentra la nimic altceva când el se afla în preajma mea.

Problema e că deveneam brusc proastă-grămadă ori de câte ori el era prin preajmă.

— Cum aş putea spera să am vreodată o discuţie adevărată cu el? am întrebat-o.

Ştiam că nu voi face niciodată primul pas, dar îmi făcea bine să vorbesc în sfârşit cu cineva despre asta, altcineva decât London şi Lola, care oricum erau la jumătate de glob distanţă

.ChnstmlMm TI

— Uite, a existat un moment când am ştiut amândoi că *avem* discuţia cu pricina. La şedinţa de săptămâna trecută, Anthony m-a întrebat dacă aş putea prezenta nişte date din proiectul Diamond Square pe care m-a pus să le organizez; eu am muncit pe brânci ca să termin, când l-am văzut stând în spatele lui Anthony. Ştii cât am muncit la proiectul ăsta? Săptămâni întregi. A fost suficientă o privire din partea lui Niall Steila pentru ca toată concentrarea mea să se facă praf.

Dintr-un motiv oarecare, nu eram în stare să folosesc doar prenumele când vorbeam despre el. Niall Stella era un fel de nume de gală, ca prinţul Harry sau Isus Hristos.

-M -am oprit la jumătatea propoziţiei, am continuat. Când e lângă mine, ori încep să bat câmpii, ori mă blochez şi amuţesc de tot.

Pippa a râs în hohote, apoi a mijit ochii şi m-a măsurat din cap până-n picioare. A luat calendarul şi s-a prefăcut că-l cercetează plină de interes.

—Ciudat, tocmai mi-am dat seama că azi e joi, a fredonat ea. Aşa se explică de ce părul tău arată atât de sexy şi porţi cămăşuţa aia obraznică.

Mi-am trecut mâna prin părul meu ondulat, tăiat la nivelul bărbiei:

— Arată la fel în fiecare zi.

Pippa a pufnit. Sinceră să fiu, am pierdut multă vreme dimineaţa asta cu aranjatul, dar azi chiar trebuia să mă simt stăpână pe mine.

Pentru că, aşa cum a zis Pippa, era joi, ziua mea preferată din săptămână. Căci joia apucam să îl văd.

La drept vorbind, ziua de joi nu ar trebui să mă entuziasmeze în mod deosebit. Cu atât mai puţin acea joi anume, cu sarcini care includeau corvezi precum — să ud amărâtul ăla de ficus pe care Lola a insistat să-l ascund în bagaje şi să-l car cei aproape 8 700 de kilometri care despart San Diego de Londra, să redactez o ofertă pentru licitaţie şi să o trimit prin poştă, să-mi reciclez gunoiul. Viaţă de vedetă. Dar în fruntea calendarului meu din fiecare joi era şedinţ

aechipei de ingineri condusă de Anthony Smith la care săptămânal timp de o oră, îl puteam vedea liberă şi nestingherită pe Niall Stei la vicepreşedinte, director de Planificare şi, *pe* toţi sfinţii, Cel Mai *Sexy* Bărbat în Viaţă.

Ce n-aş da să-J pot adăuga şi *pe el pe* lista mea de sarcini.

O oră de prime time cu Niall Stella era deopotrivă o binecuvântare şi un blestem, deoarece chiar mă interesa ce se întâmpla în firmă şi cele mai multe dintre discuţiile pe care le aveau partenerii seniori mi se păreau absolut fascinante. Aveam douăzeci şi *trei* dc ani, nu doisprezece. Aveam o diplomă în inginerie şi într-o bună *zi* s-ar putea să Je fiu şefa, dacă ar fi după mine. Faptul că un singur individ avea puterea să îmi deturneze în halul ăsta atenţia era *mai* mult decât înspăimântător. Nu eram fricoasă sau ciudată şi am avut destule relaţii. La drept vorbind, m-am întâlnit cu mai mulţi tipi de când am venit In *Londra decât* acasă *pentru* că... ei bine, pentru că băieţii din Anglia au ceva aparte. Şi cred că am zis destul.

Dar acest băiat din Anglia era, din nefericire, mai presus de posibilitatea mea de atingere. Aproape literal, chiar: Niall Stella avea în jur de doi metri înălţime şi avea un rafinament înnăscut, părul şaten perfect aranjat, ochii căprui plini de viaţă, umerii largi, musculoşi şi un zâmbet atât de minunat, încât în rarele ocazii când înflorea pe buzele lui la muncă, şuvoiul gândurilor mele se oprea scrâşnind.

Conform bârfelor de la birou, a terminat şcoala de puşti şi era • un soi de legendă în materie de planificare urbană. Nu am realizat că era o chestie cât se poate de reală până nu am început să lucrez în echipa de ingineri de la Richardson-Corbett; l-am văzut făcând recomandări în toate domeniile, de la Controlul în Construcţii până la compoziţia chimică a aditivilor din beton. Avea ultimul cuvânt, neoficial, în toate proiectele londoneze pentru poduri, centre comerciale, structuri de transport. Spre marea mea durere, o dată a plecat la jumătatea unei şedinţe de joi ca să *îndrume o echipă de* constructori pentru că îl sunase un funcţionar speriat de la primărie că o altă firmă a dat-o-n bară cu planul unei fundaţii, iar betonul fusese dej

turnat. în principiu, în Londra nu se construia nimic fară ca Niall Stella să aibă un cuvânt de spus.

îşi bea ceaiul fară zahăr, cu lapte (laptele întâi), avea un birou enorm la etajul al treilea — departe de al meu — şi era limpede că nu avea vreme de televizor dar, ocazional, era fan Leeds United. Deşi a crescut în Leeds, şi-a făcut şcoala la Cambridge, apoi la Oxford, iar acum locuia în Londra. Undeva, pe drum, Niall Stella a căpătat un accent destul de şic.
încă ceva: recent divorţat. Inima mea abia putea să îndure asta. Să trecem mai departe.

De câte ori m-a privit Niall Stella la întrunirile de joi? De douăsprezece ori. De câte ori am discutat cu el? De patru ori. Câte dintre aceste evenimente şi le-ar putea aminti? Niciunul. Zero. Eu mă luptam de şase luni cu pasiunea mea pentru Niall Stella şi eram destul de sigură că el încă nu ştia dacă eram angajată în firmă sau fata care livra gustările.

Surprinzător — pentru că era aproape zilnic primul la birou —, omul despre care vorbim nu venise încă. Am verificat de câteva ori lungindu-mi gâtul ca să-l pot vedea în masa de oameni care se bulucea la uşa sălii de conferinţe.

Sala noastră de şedinţe era mărginită de un perete de ferestre care dădeau spre şoseaua destul de aglomerată de jos. Drumul meu de dimineaţă a fost relativ uscat, dar, ca în mai toate zilele, din cerul îngreunat de nori cenuşii începuse să cadă o ploaie măruntă. Era genul de ploaie care părea o burniţă nevinovată, dar am învăţat să nu mă las păcălită: în trei minute afară, eşti ud leoarcă. Chiar dacă aş fi crescut într-o zonă mai ploioasă decât sudul Californiei, tot nu aş fi fost pregătită pentru aerul londonez dintre octombrie şi aprilie, atât de saturat cu apă, apăsător şi înăbuşitor. Parcă un nor de ploaie mi s-ar fi înfăşurat în jurul trupului şi acum se prelingea prin oasele mele.

în Londra abia începuse primăvara, dar grădina micuţă de peste Southwark Street era în continuare deprimantă şi desfrunzită. Mi s-a spus că vara se umplea de scaunele roz şi măsuţele car

er

aparţineau restaurantului din spate. Acum însă, nu era decât beton 1 şi copaci cu crengi golaşe, iar pe pământul pustiit zburau frunze 1 uscate, maronii.

în jurul meu, oamenii vociferau în continuare nemulţumiţi de 1 vreme, în timp ce îşi deschideau laptopurile şi îşi terminau ceaiul. { Mi-am desprins la timp privirea de la fereastră pentru a vedea 1 ultimii câţiva întârziaţi grăbindu-se să intre. Toată lumea voia să se Î aşeze înainte ca Anthony Smith — şeful meu şi directorul departa- '] mentului Tehnologic — să coboare de la etajul şase.

Anthony era... ei bine, da, era un mic nemernic. Făcea ochi j dulci stagiarelor, îi plăcea să se audă vorbind şi nu spunea nicio t propoziţie care să sune sincer. în fiecare dimineaţă de joi îi plăcea să j facă un exemplu din ultima persoană care intra, emiţând comentarii | acide, cu un zâmbet mieros, despre vestimentaţia sau coafura nefe- • ;ricitului, astfel încât toţi cei prezenţi să se holbeze la el în timp ce-şi j

căuta ultimul scaun liber şi se aşeza ruşinat.

Uşa a scârţâit, deschizându-se. Emma.

Emma a zăbovit, ţinând uşa cuiva. Câh. Karen.

De afară se auzeau voci care deveneau tot mai puternice pe măsură ce se apropiau: Victoria şi John.

Apoi iată-l.

— începe spectacolul, a bombănit Pippa de lângă mine. Am văzut creştetul lui Niall Stella care intra chiar în spatele lui Anthony şi a fost ca şi cum încăperea s-ar fi golit brusc de aer.

Oamenii şi zumzetul conversaţiilor s-au estompat şi nu a mai fost decât el, cu expresia aceea neutră pe care o adopta instinctiv, de parcă ar fi fost şi n-ar fi fost acolo, cu umerii înfăşuraţi într-un sacou închis la culoare şi o mână strecurată relaxat în buzunarul \ pantalonilor. Sentimentul pătimaş, presant din pieptul meii a devenit şi mai năvalnic. Niall Stella avea ceva ce te făcea să vrei să îl priveşti. Nu pentru că ar fi fost agitat sau gălăgios, ci tocmai pentru că nu era. Degaja

un fel de încredere tăcută, avea un fel de a se mişca prin care cerea atenţie şi respect şi inducea sentimentul că, atunci când nu vorbea, urmărea pe toată lumea, observându-i pe toţi.

Pe toţi, cu excepţia mea.

Provenind dintr-o familie de terapeuţi care discutau despre orice, nu am fost niciodată genul tăcut. Fratele meu, chiar şi Lola probabil, a început să-mi spună guraliva după ce am început să vorbesc. Faptul că eu, dintre toţi oamenii din lumea asta, nu puteam articula nici măcar o vorbă ori de câte ori el era în preajma mea nu avea absolut niciun sens. Ceea ce simţeam pentru el era o pasiune extrem de deranjantă.

El nu avea nicio obligaţie să participe la şedinţele de joi. Venea,' pur şi simplu, pentru că voia să se asigure că exista „consens interdepartamental" şi că divizia lui de Planificare „putea avea măcar un vocabular tehnic funcţional", căci responsabilitatea lui Niall Stella era să coordoneze Tehnologia cu Politicile Publice şi cu propria lui divizie de Planificare.

Nu că aş fi memorat tot ce a zis el la şedinţa asta.

Astăzi purta o cămaşă bleu pe sub costumul gri-petrol. Cravata era un joc fascinant de albastru şi galben, iar ochii mei s-au mutat de la nodul Windsor dublu de la gât către pielea fină de deasupra lui, la curba grea a mărului lui Adam, la maxilarul ascuţit. Gura lui de obicei impasibilă era lăsată în jos, cu o expresie consternată, iar când am urcat către ochii lui... am înregistrat cu groază că se uita la mine cum îl înfulecam din priviri de parcă ăsta ar fi fost jobul meu.

Dumnezeule.

Mi-am înfipt ochii în laptop, ecranul strălucind la fel de intens ca privirea mea. Zarva telefoanelor şi a copiatoarelor de afară năvălea pe uşa deschisă şi părea să crească în intensitate. Cineva a închis uşa, semnalizând începerea şedinţei. Zgomotul a încetat brusc, ca şi cum încăperea ar fi fost sigilată.

— Domnule Stella, a zis Karen, în chip de salut

.Am făcut clic pe e-mail, cu urechile vâjâindu-mi In timp *ce* mă străduiam să-i aud răspunsul. Inspir, expir. Încă o dată. Mi-am tastat parola. Mi-am strunit inima cât am putut.

— Karen, a zis într-un sfârşit cu vocea lui profundă, adâncă, iar pe faţa mea s-a întins, inconştient, un zâmbet larg. Ce zâmbet, un adevărat rânjet, de parcă mi-ar fi oferit cineva o felie imensă de tort.

Dumnezeule, sunt prinsă rău de tot.

Mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru şi m-am străduit din răsputeri să-mi compun o expresie serioasă. Judecând după cotul Pippei înfipt în coastele mele, presupun că nu mi-a ieşit.

Ea s-a aplecat spre mine.

— Uşurel, fetiţo, a şoptit. Au fost doar două silabe.

Uşa s-a deschis şi Sasha, altă stagiară, s-a strecurat şovăielnică înăuntru.

— îmi pare rău că am întârziat, a şoptit ea.

Am aruncat o privire la ceasul afişat pe laptop, care mi-a spus că fata a fost cât se poate de punctuală, dar Anthony nu avea de gând s-o lase să scape aşa de uşor.

— E-n regulă, Sasha, a zis el, urmărind-o cum se strecoară nefiresc între lungul şir de scaune şi perete, încercând să ajungă la scaunul gol din colţul îndepărtat.

In cameră s-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Drăguţ pulover. E nou? îţi stă foarte bine cu albastru.

Sasha s-a aşezat cu obrajii în flăcări.

— Şi apropo, bună dimineaţa! a încheiat Anthony cu un zâmbet
larg.

Am închis ochii, inspirând adânc. Ce nemernic era!

în sfârşit, şedinţa a început în forţă. Anthony a scos lista cu întrebări pentru fiecare dintre noi, hârtiile circulau de la unul la altul şi, tocmai când mă răsuceam pe scaun ca să înmânez teancul cu acte persoanei din dreapta mea, m-am uitat în sus. Şi aproape că mi-am înghiţit limba.

Niall Stella se afla la numai două scaune distanţă de mine

.amrnmism 7

M •am uitat la el de la adăpostul genelor, la unghiul maxilarelor — mereu impecabil rase, impecabil de curate — la ochii striţuiţi de pleoape grele, cu gene dese şi lungi, la sprâncenele întunecate, la cămaşa şi cravata, perfecte şi ele. Părul lui părea atât de fin în lumina slabă din sala de conferinţe. M-am încruntat când am remarcat că trebuie să fie şi moale — pentru că, desigur, aşa trebuie să fie — şi m-am întrebat pentru a suta oară cum ar fi să-mi trec mâinile prin el, să-l trag în jos şi...

— Ruby? Am primit vreun răspuns de la Adams şi Avery? a întrebat Anthony.

M-am îndreptat de umeri şi m-am întors către ecranul lapto- pului — doar acesta era dosarul la care lucrasem până târziu noaptea trecută.

— Nu încă, am răspuns cu un tremur imperceptibil în voce. Au planurile noastre, redactate şi gata pentru semnat. Dar voi încerca să iau din nou legătura cu ei dacă nu primesc niciun răspuns până la sfârşitul zilei.

Da, de acord, am fost destul de articulată ţinând cont că acum Niall Stella şi-a îndreptat toată atenţia asupra mea.

Destul de mulţumită de mine, am tastat repede o notă scurtă şi mi-am proptit cotul pe masă, jucându-mă cu o şuviţă în timp ce îmi analizam calendarul.

Dar era ceva ciudat. Stăteam în scaunul ăsta câte o oră în fiecare săptămână şi eram sigură că nu mă simţisem niciodată cum mă simţeam acum. Era o presiune la nivelul feţei, *greutatea fizică* a atenţiei cuiva.

Mi-am răsucit părul pe deget şi am aruncat o privire spre Pippa. Nu, dinspre ea nimic.

Aplecându-mă discret în faţă — cel puţin aşa îmi imaginam eu — mi-am lungit şi mai mult gâtul, am privit în dreapta şi am îngheţat instantaneu.

El se uita în continuare la mine. Niall Stella se uita la mine. Se uita cu adevărat. Ochii lui căprui-deschis i-au întâlnit pe ai mei şi a

mschimbat o privire adevărată, întreagă, nicidecum o ocheadă fugară. Avea o expresie curioasă, de parcă aş fi fost o nouă piesă de mobilier pe care a pus-o cineva întâmplător în încăpere.

Inima mea a luat-o razna, sângele îmi bubuia în vene. în pieptul meu toate erau fluide şi nestăpânite, iar dacă cineva ar fi strigat Foc/, m-aş fi prăbuşit în flăcări, pentru că nu aveam nici cea mai mică şansă să controlez ceea ce se întâmpla cu corpul meu.

— Niall, a zis Anthony.

Niall Stella a clipit, apoi şi-a luat privirea de la faţa mea.

— Da?

— Poţi să ne spui în ce stadiu sunteţi la Planificare cu propunerea Diamond Square? Aş vrea ca echipa mea să îţi prezinte nişte specificaţii până la sfârşitul săptămânii, dar nu ştim dimensiunea spaţiului lor parcelat...

Am renunţat să mai urmăresc discuţia, căci Anthony, ca de obicei, şi-a structurat întrebarea într-un stil care o facea de şapte ori mai lungă decât ar fi fost cazul să fie.

Când, în sfârşit, şi-a dus întrebarea până la capăt, Niall Stella a clătinat din cap.

— Dimensiunile..., a zis el, şi a început să caute prin teancul de hârtii din faţa lui. Nu sunt foarte sigur că le am aici...

— Dimensiunile urmau să fie finalizate în dimineaţa asta, am răspuns eu în locul lui şi am explicat că aprobarea va fi dată cel târziu mâine. L-am rugat pe Alexander să-mi trimită o copie a proiectului azi după-amiază.

în cameră s-a lăsat o tăcere aşa de adâncă, încât preţ de câteva secunde m-am temut că am surzit.

Problema e că toţi se holbau la mine. Dumnezeule, ce am făcut?

Am întrerupt fară să gândesc.

Am răspuns la o întrebare care nu îmi era adresată.

Am răspuns la o întrebare al cărei răspuns el îl ştia în mod cert.

Simţeam cum sprâncenele mi se îmbină. Şi atunci, de ce n-a răspuns?

M-am aplecat în faţă şi m-am uitat la el

.Chnstmolamn 19

— Bine, a zis. Liniştit. Profund. Perfect. Răsucindu-se în scaunul lui, m-a privit şi a schiţat un zâmbet recunoscător. îmi trimiţi şi mie copia?

Inima mea a luat-o cu totul razna.

— Desigur.

El mă privea în continuare, la fel de nedumerit ca şi mine de cele tocmai întâmplate, dar şi cumva mulţumit într-un fel misterios. Habar nu aveam ce anume m-a împins să vorbesc. Acum Niall Stella se uita la mine, iar în clipa următoare bâjbâia încercând să adune datele şi să răspundă la o întrebare la care eram sigură că ar fi putut să răspundă şi în somn.

Era aproape ca şi cum ar fi fost cu gândurile în altă parte. Nu mai văzusem aşa ceva la el până azi.

—Acum veştile mari, a spus Anthony, frunzărind un teanc de hârtii pe care-l avea în faţă, apoi dându-l la o parte şi ridicându-se în picioare. M-am uitat în sus, surprinsă de schimbarea lui de ton. Lui Anthony îi plăcea să capteze atenţia auditoriului, iar după tonul lui, sigur urma ceva important.

—Sistemul de metrou din New York a fost construit cu ideea că furtunile secolului se întâmplă o dată la un secol. Din nefericire, realitatea de azi e alta. Dezastre precum uraganul Sandy ne arată că ceea ce era planificat să survină o dată la o sută de ani se întâmplă acum o dată la câţiva ani. Statele Unite cheltuiesc miliarde pe discuţii despre înălţarea intrărilor şi despre diguri, şi, pentru că noi am lucrat atât de mult cu Subteranele Londrei, vor şi părerea noastră. Aşa că voi lipsi o lună de zile şi voi participa la Summitul Internaţional pentru Pregătirea Situaţiilor de Urgenţă în transportul public, aerian şi infrastructura urbană.

— O lună? a întrebat o ingineră din grupul seniorilor, făcându-se ecoul gândurilor tuturor.

Mă întrebam dacă se facea careva ecoul primei mele reacţii de bucurie la gândul unei luni întregi fară Anthony la slujbă.

Anthony a încuviinţat în direcţia ei

.

— De fapt, se desfăşoară trei conferinţe separate. Nu toţi cei care au fost invitaţi stau la toate, dar, pentru că firma noastră e specializată şi in transport, şi în infrastructură urbană, Richard a decis să fim prezenţi la toate.

— Să fim? a întrebat unul dintre executivii din departamentul lui Niall Stella.

— Exact, a răspuns Anthony, înclinând capul spre stânga. Niall vine cu mine.

— Veţi fi amândoi plecaţi o lună? am izbucnit eu, dorindu-mi imediat să-mi pot lua cuvintele îndărăt şi să mi le îndese pe gât.

Eram o stagiară. Una dintre regulile nescrise ale lui Anthony era că la această şedinţă nu vorbeşte nimeni neîntrebat. Puteam simţi greutatea privirilor tuturor aţintite asupra mea. Şi mai rău? Puteam simţi privirea lui străpungându-mi pielea, cercetându-mă.

— Aaa, da, Ruby, a zis Anthony, şi el destul de nedumerit.

Şi-a ocolit scaunul şi a venit lângă mine, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor.

— Dar nu-ţi face griji. Ştiu că eşti aproape gata cu proiectul Oxford Street şi faptul că sunt plecat nu va afecta în niciun fel semnarea iui. Dacă ai nevoie de ceva de la mine, poţi suna oricând.

— Ăă, am îngăimat eu, simţind cum mi se scurge sângele din obraji. E bine de ştiut, mulţumesc.

Evident, Anthony îşi imagina că izbucnirea mea se datora îngrijorării că el pleca — şeful meu, nu? —, iar absenţa lui îmi putea afecta într-un fel sau altul munca.

— Fooaarte elocvent, a şoptit Pippa, trecându-şi unghiile lungi şi ovale peste tastatură.

— Taaaciii, am gemut eu, facându-mă şi mai mică în scaun.

Habar n-aveam dacă Niall Stella se mai uita spre mine sau nu, iar
fetiţa de doisprezece ani din mine voia s-o tragă pe Pippa în toaletă şi s-o pună să reia scena, minut cu minut.

Dar ştiam că ar fi o greşeală. Prima zi când el m-a remarcat cu adevărat, iar eu o dau în bară, purtându-mă ca o nebună. Nu aş fi

JoIristinaLnm zi

putut să o aud spunându-mi că el a făcut faţa aceea privind înspre mine, aia când se încrunta şi arăta ca şi cum i-ar fi vărsat careva smântână pe costumul acela scump al lui.

îmi venea să intru în pământ.

* *»

Sfârşitul zilei m-a găsit la biroul lung, pe care-l împărţeam cu Pippa, aranjând teancul de aprobări. Cola mea dietetică se încălzise şi număram invers minutele rămase până la o baie fierbinte sau la o carte şi mai fierbinte, când e-mailul meu a ţârâit, anunţând intrarea unui mesaj.

— în sfârşit, am oftat.

Aşteptasem toată ziua confirmarea aceea, iar acum poate mă puteam duce şi eu acasă.

Sau poate că nu.

Pippa căsca lângă mine, intinzându-şi braţele deasupra capului. Era deja întuneric, iar drumul până la metrou se anunţa înfrigurat şi umed.

— Putem pleca acum?

Mi-au căzut umerii.

— De fapt, e-mailul e de la Anthony, i-am răspuns, încrun- tându-mă la ecran. Vrea să trec pe la el înainte de a pleca, iar eu îţi pot spune dintr-o suflare cel puţin o sută de alte chestii pe care aş prefera să le fac în loc de asta.

— Cum? a exclamat ea, aplecându-se spre monitorul meu. Ce vrea?

Am scuturat din cap.

— N-am nicio idee.

— Da' n-are şi el un ceas? Ar fi trebuit să fim plecate de mai bine de douăzeci de minute.

Am tastat repede un răspuns anunţându-l că vin şi am început să închid aparatura pentru noapte

— .NU aştepţi? am întrebat-o pe Pippa.

Opnndu-sc din împins sertarul, mi-a aruncat o strâmbătura dezolaţi

— Trebuie s-o ter, îmi pare râu, Rubes. Am aşteptat cât am putut» dar am o gn>ai* de treburi de ftcut in seara asta.

Am încuviinţat din cap, simţindu-mâ destul de stânjenită la gândul că voi rimine singură in clădire cu Anthony, la ora asta târzie.

Cind am urcat in lift şi m-am îndreptat spre etajul şase, toate holurile erau pustii.

» * »

— Intrau intră, Rubv, a zis el, oprindu-se din adunatul câtorva lucruri din încăpere pe care le aranja într-o cutie de pe birou. Oare *a pst concediat? Pot îndrăzni să sper?*

— închide uşa şi ia loc, a continuat.

In colţul gurii mi-a apărut o cută dezaprobatoare.

— Dar nu e nimeni aici, am zis eu, lăsând uşa deschisă.

— De ce te-au botezat părinţii tăi Ruby? m-a întrebat el, cerce- tându-mă agale cu privirea.

Cuta mea s-a adâncit. *Cum?*

— Ââ... Nu sunt sigură. Cred că le-a plăcut numele ăsta. Anthony respecta câteva reguli vechi din lumea afacerilor, printre care păstrarea unei carafe de cristal cu scotch pe măsuţa din spatele biroului. Oare o fi băut?

— Ţi-am spus vreodată că pe bunica mea o chema tot Ruby? M-am uitat spre scotch, încercând să îmi amintesc cât de plină
era carafa când am fost ultima dată aici.

Anthony a ocolit biroul şi s-a aşezat pe colţ, lângă mine. Coapsa lui imi apăsa braţul şi m-am foit stingherită pe scaun.

— Nu, domnule. Nu mi-aţi spus.

Nu, nu, nu-mi spune domnule, a fluturat el mâna în semn de protest. Mă face să mă simt de parcă ţi-aş putea fi tată. Spune-mi Anthony

— OK. îmi cer scuze... Anthony.

— Nu sunt tatăl tău, ştii, a zis el, aplecându-se spre mine. A urmat o pauză grea. Nu sunt suficient de vârstnic.

Am încercat să ascund frisonul care m-a străbătut din cap până-n picioare. Sunt destul de sigură că, dacă ar fi fost posibil, Anthony s-ar fi prelins peste birou, ar fi aterizat la picioarele mele, şi apoi mi-ar fi descheiat cămaşa.

— Dar nu de asta te-am chemat. Şi-a dres vocea şi a luat o foaie de pe birou. Te-am chemat pentru că a apărut o schimbare de planuri.

— Da?

— A intervenit ceva şi nu voi mai putea merge la New York.

Şi ce avea de-a face chestia asta cu mine? Chiar îşi imagina că eram aşa de îngrijorată că pleacă încât a crezut de cuviinţă să mă informeze personal?

Am înghiţit în sec, încercând s-o fac pe interesata.

-Nu?

Nu, a zis el, zâmbind într-un fel care îmi imaginez că se dorea generos, poate chiar indulgent. Ai să

mergi tu.Capitolul 2 Niall

Am aranjat telefonul în aşa fel încât să-l pot ţine între umăr şi ureche şi, cu mâinile libere, am aranjat un teanc de hârtii, pe care l-am pus în faţa mea.

— înţeleg.

Vibraţie statică pe linia tăcută.

— înţelegi? a întrebat Porţia, cu o voce care devenise ascuţită şi răutăcioasă. Măcar asculţi dracului sau ce faci?

întotdeauna a fost aşa de nerăbdătoare cu mine?

Din păcate, cred că răspunsul e da.

— Sigur că ascult. Mi-ai spus că eşti blocată. Dar nu ştiu ce aş putea face eu, Porsh.

Dar aşa ne-am înţeles, Niall. Ai fost de acord să mă laşi să păstrez câinele, iar eu am fost de acord să ai grijă de el când plec eu în vacanţe. Acum plec în vacanţă şi am nevoie să ai grijă de el. Dar dacă e o povară pentru tine... Vocea Porţiei s-a oprit brusc, dar ecoul a persistat pe fir ca o picătură de acid care sfârâie pe metal

.Chriaina Lmen jj

El a ridicat din umeri.

— E condamnată la pat până vine pruncul. Concluzia: rămân în Londra.

M-a străbătut un val de uşurare. Tony era un coleg decent, dar o călătorie de afaceri cu el de obicei însemna vizite în cluburile de striptease noapte de noapte şi, ca să fiu sincer, era ultimul lucru pe care doream să-l fac o lună întreagă la New York.

— Carevasăzică, mă duc singur atunci, cu un ton deja mai relaxat decât acum câteva clipe.

Tony a scuturat din cap.

— O trimit pe Ruby.

Am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama la cine se referea. Richardson-Corbett nu era o firmă mare, dar Tony angaja câte stagiare drăguţe îi permitea bugetul. Erau câteva în echipa lui acum şi niciodată nu am izbutit să le ţin prea bine şirul.

— E bruneta din Essex?

Expresia lui de dezamăgire era atât de pronunţată, încât era aproape audibilă.

— Nu. E bucăţica aia delicioasă din California.

Aha. Acum ştiu la cine se referea. Era cea care a sărit în ajutorul meu când m-am poticnit inexplicabil.

în mod ironic, fusesem de fapt tulburat de vederea ei. Era, într-adevăr, încântătoare.

Măi să fie...

— E cea care părea îngrijorată că ai să lipseşti o lună?

Lui Tony i s-a umflat pieptul şi a zâmbit mândru.

— Da, ea e.

— Dar chiar e necesar să trimiţi pe cineva? am întrebat. Oricum majoritatea întrunirilor vor fi pe teme de logistică. Departamentul de ingineri venea numai pentru asigurarea consilierii.

— Hai, mă, nătărău îngâmfat ce eşti, sunt sigur că o poţi convinge să meargă în barurile de noapte cu tine.

Am mormăit în barbă.

—■ Nu e.,.

— în plus, nva întrerupt el, tip« «rata beton. S-ar putea sâ ₙᵢⱼ ai nevoie de fetiţe din baruri dacă faci o mişcare spre Ruby. Picioare lungi, sâni perfecţi, o taţi splendidă.

— Tony\ i-am răspuns cât se poate de calm» nu am de gând ₙ₅j fac nicio mişcare spre" o stagiară.

— Poate ar trebui. Dacă n-aş fi fost legat de mâini şi de picioare, sunt al naibii de sigur că nu m-aş fi dat În lături. A tăcut, iar în încăpere s-a lăsat o linişte grea. De câtă vreme n-ai mai ieşit?

Mi-am ferit ochii din faţa privirii lui provocatoare şi mi-am căutat de lucru pe birou. Nu mai ieşisem la nicio întâlnire de la divorţ şi, cu excepţia pipăielii stropite cu alcool de care am avut parte la pub în urmă cu câteva săptămâni, nu mai fusesem în preajma unei femei de-o veşnicie.

— Bun, deci tu rămâi aici, m-am eschivat eu, iar Ruby merge la New York. Am trecut-o măcar prin agendă?

— I-am spus că, odată ajunsă acolo, agenda ei este: bate barurile, îmbatâ-te, fa sex.

Mi-am trecut mâna peste faţă, bombănind.

— Drace!

El a izbucnit în râs, s-a întors şi a luat-o spre uşă.

— Sigur că i-am explicat agenda. Băteam şi eu câmpii, aşa. Fata e cu adevărat bună, Niall. S-ar putea chiar să-i impresioneze plăcut pe cei de calibrul tău.

* * *

Eram singur în lift pregătindu-mă să ies în noapte când, exact înainte ca uşile să se închidă, a intrat Ruby. Privirile ni s-au întâlnit, eu am tuşit răguşit, ea a răsuflat precipitat... şi am început să coborâm într-o tăcere apăsătoare care a devenit imediat îngrozitoare.

Liftul se mişca prea încet.

Liniştea era copleşitoare.

Plecam într-o călătorie de afaceri împreună şi, uitându-mă acum la ea — tânără, energică şi, trebuie să recunosc, incredibil de frumoasă — îmi dădeam seama că va trebui să

facem conversaţie, să devenim amici, dar puţine erau lucrurile la care eram mai slab decât conversaţia cu femeile.

Ea a deschis gura să spună ceva, a închis-o la loc, recăzând în tăcere. Când s-a uitat la mine şi am privit-o şi eu, şi-a ferit ochii. Când am ajuns la parter şi s-au deschis uşile, am poftit-o printr-un semn să iasă prima, dar în loc să se pună în mişcare, ea aproape că a strigat:

— Se pare că urmează să plecăm împreună!

— Aşa e, am zis, dar zâmbetul meu a părut nătâng.

încearcă Niall. încearcă să ieşi din modul robot pentru o conversaţie măcar.

Creierul meu era ca o sită, golit complet de toate politeţurile uzuale. Şi ea nu mai ieşea odată din lift.

Clipa asta trebuia să se termine. Eram cumplit de stângaci în discuţiile mărunte, iar ea, privită de aproape, era mai atrăgătoare decât mă aşteptam. Cu câţiva centimetri mai mică decât mine, dar în niciun caz scundă, Ruby era subţire şi frumos dăltuită, cu părul auriu şi cârlionţi ghiduşi, obraji bronzaţi... şi o gură într-adevăr perfectă.

Ruby era superbă. Dintr-un instinct ciudat, mi-am ţinut respiraţia.

Ea a ridicat uşor din umeri, zâmbind.

— Sunt din State, dar nu am fost niciodată la New York. Sunt foarte entuziasmată.

— Aha. Atunci... Am căutat un răspuns potrivit, cercetând din priviri spaţiul mic, înainte de a încheia cu un *E foarte bine.*

Am gemut în sinea mea. A fost rău de tot, chiar şi pentru mine.Ochii ei erau enormi, verzi şi atât de luminoşi, încât a fost de ajuns să îi văd o clipă, pe furiş, ca să-mi dau seama că fata asta nu avea cum să mintă: toată lumea ei lăuntrică i se citea In ochi, iar l$_n$ clipa asta era copleşită de anxietate.

Eram VP în firmă. Sigur că era nervoasă în preajma mea.

— Ne întâlnim la aeroport luni dimineaţa? a întrebat ea, întor- cându-mi privirea. Şi-a umezit buzele cu limba, iar eu mi-am fixat
atenţia asupra frunţii ei.

— Da, cred că da, am început, apoi m-am oprit. Oare n-ar trebui să aranjez o maşină pentru amândoi? Dumnezeule, dacă trei minute în lift au fost atât de rele, nici nu puteam să-mi imaginez cum ar arăta un claustrofobic drum de patruzeci şi cinci de minute pană la Heathrow. Doar dacă...

— Nu vreau să...

-Tu...

— Vai, îmi cer scuze, a zis ea cu obrajii strălucitori. Te-am întrerupt. Continuă.

Am oftat.

— Te rog, continuă tu.

Era sinistru. Nu-mi doream decât să se dea la o parte şi să mă lase să trec. Sau să se caşte pământul şi să mă înghită cu totul.

— Pot veni la aeroport şi ne întâlnim acolo, a zis ea ridicându-şi bareta genţii mai sus pe umăr, făcând nişte gesturi inexplicabile prin spate. La poartă, vreau să zic. Va fi foarte devreme şi chiar nu ar trebui să te...

— Corect. Aşa e. Nu ar trebui.

Ea a clipit des, în mod firesc nedumerită. Pierdusem cu totul şirul subiectului discuţiei noastre.

— OK. Bine. Desigur, tu... nu ar trebui.

M-am uitat peste umărul ei, am binecuvântat libertatea de partea cealaltă, apoi ochii mei s-au întors la ea.

— Va fi în regulă.

— Ne vedem luni, atunci. Ii tremura vocea, iar eu am simţit o picătură de sudoare rece prelingându-mi-se pe ceaft. Aştept cu nerăbdare ziua de luni, a încheiat ea.

— în regulă. Bine.

Cu un semn scurt din cap şi o ultimă îmbujorare care a înflorit drăgălaş în obrajii ei, a ieşit din lift.

Cu totul neintenţionat, ochii mei s-au aţintit asupra posteriorului ei în timp ce se îndepărta. Era rotund, obraznic, perfect conturat în fusta strâmtă, de culoare închisă. Mi-am imaginat cum ar fi să-i simt rotunjimea în palmă, în vreme ce în lift încă plutea mireasma parfumului ei.

Am ieşit în holul întunecat şi am urmat-o spre ieşire. Fără niciun efort, mintea mea a început să rumege gânduri despre cum sânii ei îmi umplu palmele, despre gura ei lipită de gura mea, despre palmele mele lipite de fundul ei. Nu eram chiar un dezastru în pat, nu-i aşa? Şi chiar dacă, în general, Porţia a considerat sexul ca o favoare pe care mi-o facea, nu a ratat nicio ocazie ca să se bucure de el...

Scânteia inconştientă de interes a fost brutal zdrobită când Tony a năvălit pe scări, mi-a făcut cu ochiul şi a ridicat o sprânceană, şoptind „începe dansul", în vreme ce Ruby tocmai dădea colţul. Eu am rămas cu gustul acru al ruşinii de a fi permis insinuărilor de mai
adineauri ale lui Tony să se târască precum un vierme în mintea mea.

***

Crescând într-o casă cu douăsprezece suflete, călătoria cu avionul nu era la ordinea zilei, dar când se întâmpla — zborul în Irlanda cu un bătrân avion de linie împreună cu câţiva copii şi a doua oară, când acasă am rămas numai eu şi Rebecca, iar părinţii ne-au dus la Roma să-l vedem pe papă — toată casa era cuprinsă de febra pregătirilor. Aveam hainele obişnuite de duminică şi acestea nu erau la fel de dichisite ca ţinutele de Crăciun, dar până şi acestea păleau în faţa costumelor de călătorie. Era un obicei greu de uitat, nu conta că trebuia să fiu gata echipat înainte de răsărit, dar aşa stăteau lucrurile

,iar t?n iv,

'n-am prezentat la Heathrow într-un costum la patru ^îs-de-diniineaţă în ziua de luni.

Spre deosebire de mine, Ruby a apărut exact în momentU| cand eram pe punctul de a intra în panică — adică la îmbarcare ^ într-un hanorac roz cu glugă şi fermoar, colanţi negri şi adidaşi bleu deschis. Am observat cum, la trecerea ei, mulţimea a susurat uşor Nu îmi dădeam seama dacă Ruby a remarcat sau nu, dar aproape hecare pereche de ochi

masculini — dar şi feminini — a urmărit^ cu interes cum îşi croia drum spre mine.

Arăta casual, dar fresh, era îmbujorată toată, căci alergase spre poartă, iar buzele roz erau întredeschise, căci încerca să-şi tragă răsuflarea.

S-a oprit brusc când m-a descoperit în mulţime şi a făcut ochii cât cepele.

— Rahat. A dus repede mâna la gură. Adică... ei, drăcie, a bombănit ea în palmă. Avem o întâlnire imediat ce aterizăm? A început să-şi caute telefonul. Am memorat programul şi aş putea jura că...

Am ridicat din sprâncene.

— Nu... A memorat programul?

— Eşti... te-ai îmbrăcat atât de elegant pentru zbor. Mă simt ca un vagabond în comparaţie cu tine.

Nu eram sigur dacă asta era o insultă sau o laudă.

— Nu arăţi deloc ca un vagabond.

Am gemut, acoperindu-mi faţa cu mâinile.

— ***E un zbor*** lung, m-am gândit că o să dormim, a continuat. Am zâmbit politicos, deşi gândul de a dormi lângă ea în timpul

unui zbor mi-a provocat un ghimpe de nelinişte în stomac.

— Am avut câteva treburi legate de muncă de rezolvat înainte de a ajunge. Mă simt mai bine îmbrăcat aşa, asta-i tot.

Nu ştiu care dintre noi apreciase greşit situaţia, dar judecând după înfăţişarea pasagerilor din jur, am început să cred că eu eram acela

Aruncând o ultimă privire la costumul meu, s-a întors şi s-a îndreptat spre avion, a urcat la bord şi şi-a îndesat sacul în plasa de deasupra locurilor noastre. Am făcut toate eforturile din lume să nu mă uit iar la fundul ei şi... am eşuat.

Dumnezeule! Era incredibil!

Ruby s-a întors, distrată, şi am ridicat repede ochii către faţa ei exact în clipa-n care ea a arătat spre cele două scaune.

— Vrei la margine sau la fereastră? m-a întrebat.

— Mi-e indiferent.

Mi-am dat jos sacoul şi i l-am dat însoţitoarei de zbor, urmărind-o pe Ruby cum se aşază în scaunul de la fereastră, îşi strânge iPadul şi cartea, păstrând doar o agendă micuţă.

Cum stăteam alături de ea, deşi ceilalţi pasageri încă se îmbarcau, între noi s-a lăsat deja o tăcere grea. Doamne. Nu ne aşteptau doar cele şase ore de zbor de pe ziua de azi, ci patru săptămâni la New York, împreună la summit.

Patru săptămâni. Mi se face rău.

Presupun că aş fi putut să o întreb cum îi place la Richardson- Corbett sau de câtă vreme locuieşte în Londra. Nu aparţinea de departamentul meu, dar sunt sigur că munca sub conducerea lui Tony a fost... plină de evenimente. Aş putea să o întreb unde a crescut — deşi parcă Tony mi-a spus că în California — orice, numai să sparg puţin gheaţa.

Dar ar însemna s-o ţinem tot într-o discuţie şi e limpede că asta nu avea cum să meargă bine. Mai bine o las baltă.

— Vă pot oferi ceva de băut înainte de decolare? a întrebat însoţitoarea de zbor aşezând un şerveţel în faţa mea.

M-am întors spre Ruby, iar ea s-a aplecat să vorbească cu femeia, încercând să se facă auzită în zarva pe care o faceau ceilalţi călători. Sânul ei s-a apăsat de mâneca cămăşii mele şi

tot corpul meu s-a încordat, având mare grijă să nu pară că mă aplec şi eu spre... el.

Aş vrea un pahar cu şampanie, a spus Ruby.însoţitoarea de zbor a zâmbit inconfortabil — fără doar şi poale nu era ceva ce se bea de obicei înainte de cinci dimineaţa - şj $%a întors către mine.

— Eu..., am început poticnindu-mă. Ar trebui să comand şi eu şampanie ca să nu se simtă stânjenită Ruby? Sau ar trebui să fiu Un exemplu de comportament profesional şi să comand sucul acela de grepfrut la care mă gândisem? Atunci, dacă nu deranjez prea mult, presupun că aş putea şi eu să...

Ruby a ridicat o mână.

— Am glumit, serios vorbesc. îmi pare rău. A fost o bombă. Adică, nu! Nu o bombă, bombă, nu aş ***glumi niciodată*** despre... a?a ceva! A închis ochii şi a mormăit. Aş vrea un suc de portocale.

M-am uitat în sus, schimbând o scurtă şi nedumerită privire cu

însoţitoarea de zbor.

— Am să iau un suc de grepfrut, vă rog.

După ce ne-a luat comenzile stewardesa a plecat, iar Ruby s-a întors către mine. Era ceva pe chipul ei, poate sinceritatea nedisimulată din ochi... care mă făcea să mă simt mult mai în largul meu decât eram eu obişnuit.

Apoi s-a răsucit, fixând cu atâta ***intensitate tava din*** faţa ei, încât m-am temut că o s-o facă ţăndări cu puterea gândului.

— E-n regulă? am întrebat-o.

— Doar că... îmi cer scuze pentru asta. Şi da. Eu... A făcut o pauză, apoi a luat-o de la capăt. Nu voiam să comand şampanie. Chiar ai crezut asta?

— Bun. De fapt, chiar comandase, chiar dacă în joacă. Nu? Am sperat că ăsta era răspunsul corect.

— Şi toată chestia cu bomba, a spus fluturând din mână ca şi

cum ar fi încercat să alunge un gând urât. Sunt aşa o idioată când sunt în preajma ta.

—Doar în preajma mea?

Ea s-a făcut mică, iar eu am realizat ce-am Tăcut .Ctowwu*« J5

—. Nu... Eu... Ei bine, nu sunt de acord cu asta. Nu te-am văzut niciodată comportându-te prosteşte în preajma mea.

— Liftul?

Am încuviinţat, zâmbind.

-Fie.

— Şi acum?

M-am simţit adânc mişcat.

— Te pot ajuta cu ceva?

A ridicat privirea spre faţa mea şi s-a uitat la mine cu un fel de afecţiune familiară.

Apoi a clipit, a scuturat din cap şi licărirea aceea a dispărut.

— Voi fi bine. Sunt puţin nervoasă din cauza acestei călătorii cu directorul de la Planificare, şi toate celelalte.

Dorind să o ajut să se simtă mai confortabil, am întrebat-o:

— Unde ai făcut facultatea?

Ea a inspirat adânc, apoi s-a întors cu totul spre mine.

— La Universitatea San Diego.

— Inginerie?

— Da. Cu Emil Santorini.

Am întâmpinat răspunsul ridicând o sprânceană.

— E dur.

Ea a râs.

— E extraordinar.

M-a străbătut o undă vie de interes.

— Numai cei cu adevărat sclipitori ajung să absolve simţind asta despre el.

Ori strângi din dinţi şi rezişti, ori cedezi şi pleci, a zis ea ridicând din umeri în timp ce accepta sucul de portocale de la însoţitoarea de zbor cu un zâmbet luminos. Aşa ne-a spus în prima săptămână în laborator. Şi nu s-a înşelat. Am fost trei colegi care am

început simultan orele cu el. Până la Crăciunul din anul întâi am fost singura care a rămas

.**Şl** de ce eşti în Londra? am întrebat-o, deşi **bănuiam** cumva răspunsul.

— Sper să intru în programul Civil. Am intrat deja la inginerie generală, dar încă nu am aflat dacă Margaret Sheffield mă acceptă sau nu în grupul ei.

— Nu se decide decât chiar înainte de începerea cursurilor. îi înnebuneşte de tot pe studenţi, dacă mă mai ajută memoria.

— Nouă, inginerilor, ne plac calendarele noastre, şi tabelele, şi planurile. Dar cred că nu stăm prea bine la capitolul răbdare.

Am zâmbit.

— Exact ce spuneam. îi înnebuneşte. Şi-a supt colţul gurii şi a zâmbit.

— Nu ai studiat cu ea.

— Oficial, nu, dar mi-a fost îndrumător mai mult decât mi-a fost propriul meu îndrumător.

— La cât timp după ce ai absolvit s-a pensionat Petersen?

Am făcut ochii mari. Câte ştia despre fostul meu departament?

Despre mine?

— Presupun că ştii răspunsul şi la întrebarea asta. Ea a sorbit din suc, a înghiţit, apoi s-a scuzat calmă.

— Ştiu că ai fost ultimul lui student şi cred că eram curioasă să aflu cât de rău a fost.

— A fost groaznic, am recunoscut. Era un beţiv şi, mai mult decât atât, o persoană oribilă şi grosolană. Dar asta a fost cu aproape zece ani în urmă. Erai un copil pe vremea aceea. De unde ştii toate astea?

Şi-a strâns uşor buzele, iar eu am simţit cum mă înroşesc uşor. Isuse. Era atât de frumoasă.

— Un răspuns, a început ea cu un zâmbet abia schiţat, ar fi că am aflat despre munca lui Maggie Sheffield când eram în primul an şi faceam turul clădirilor impresionante. Am crescut cu obsesia să ajung să

lucrez cu ea înainte de a se retrage. Când l-am întrebat p

Emil despre ea, mi-a împărtăşit câte ceva despre istoria departamentului. Ridicând din umeri, a zis: Am auzit câteva poveşti şi despre Petersen.

Am clătinat din cap, întrebându-mă care dintre ele s-au păstrat.

— A aruncat cu o sticlă într-un student? a întrebat.

Ah. Povestea asta n-o să moară niciodată.

— Aşa a făcut, dar nu am fost eu studentul. Cel mai rău tratament pe care l-am primit de la el a fost o admonestare verbală. Sau... vreo zece.

Ruby a încuviinţat din cap, părând uşurată.

Spusese că acesta era un răspuns.

— Şi celălalt răspuns? am întrebat-o.

Ea s-a uitat pe fereastră şi a inspirat de câteva ori înainte de a spune:

— Când am venit la R-C şi am aflat că ai studiat la Oxford, m-am întrebat dacă ai fost cumva în programul lui Maggie. Nu ai fost... dar chiar şi aşa am aflat una, alta despre tine.

Răspunsul acesta părea a-i completa spusele de dinainte şi mi-am zis că poate aşa se explică expresia de familiaritate afectuoasă cu care m-a privit adineaori. Dar când s-a întors din nou, avea un mic şi dulce surâs ghiduş.

— Nici nu îţi imaginezi câte poţi afla doar privind cu atenţie.

— Uimeşte-mă.

— Ai renunţat la poziţia de la London Underground ca să vii aici şi să pui pe picioare o divizie de Planificare, a început cu un zâmbet timid. Ţi-ai luat licenţa la Cambridge, masteratul la Oxford şi ai fost cel mai tânăr director executiv din istoria metroului. A fost cât pe ce să te muţi la New York ca să lucrezi la Autoritatea de Transport Metropolitan, dar ai refuzat jobul ca să vii la R-C.

Am ridicat o sprânceană, murmurând:

— Impresionant. Şi ce altceva mai ştii?

A privit în gol puţin, îmbujorându-se şi mai tare

.

— Ai crescut în Leeds. Ai fost steaua clubului de fotbal de la Cambridge cât ai studiat acolo.

O fi aflat toate astea astă-noapte? Sau le ştia înainte de această călătorie? Ce răspuns mi-ar plăcea să aud? Bănuiesc că

ştiam destul de bine ce anume ar face ca micul fior din stomacul meu să devină şi mai intens.

— Ce altceva?

Ezitând, ea a spus:

— Ai un Ford Fiesta, ceea ce mi se pare teribil de amuzant, dat fiind că probabil faci mai mulţi bani decât regina şi eşti un avocat recunoscut al transportului public, aşa că nu o foloseşti niciodată, încă ceva: nu am înţeles niciodată cum ai putea încăpea într-un Ford Fiesta. De asemenea, ai divorţat recent.

Am încleştat maxilarul şi orice urmă de amuzament legată la munca ei de cercetare s-a stins imediat.

— Unii ar putea spune că astfel de detalii nu ar trebui discutate la muncă; în plus, nu sunt uşor de găsit nici online.

— îmi pare rău, a zis Ruby, dând înapoi. Mă uitam cum încearcă să se facă mică în scaun. Am uitat că nu toată lumea a fost crescută de doi psihologi. Noi toţi suntem ca nişte cărţi deschise.

— Sunt tentat să te întreb cum ai aflat despre divorţul meu, dar presupun că bârfa de la birou...

— Cred că fitilul era deja aprins când am venit eu, iar oamenii au continuat să vorbească... Ea s-a îndreptat în scaun şi s-a uitat la mine cu nişte ochi mari, rugători. Dar acum nu mai e un subiect la ordinea zilei, crede-mă.

îmi dau seama în ce dispoziţie întunecată trebuie să fi fost când Ruby a venit în firmă. Pe vremea aceea eram atât de dărâmat de tot circul Porţiei, încât eram oricând dispus să îmi înec amarul într-un pahar. Am zis că-i mai bine să schimb subiectul.

— Ai fraţi sau ai crescut singură cu psihologii?

— Un frate, a răspuns ea, luând încă o gură de suc. Tu?

— Cum? Să nu-mi spui că nu ştii!

â

38 Un secret minuna

tKi m râ*, dur pAre« tn continuare d**lul dr mânjenltl

— I)at A aş ii încercat *â aflu şi asta.., era penibil »â intru pe teri* tortul hărţuirii,

l-am fttcul imperceptibil cu ochiul, şoptind:

— Mda, era posibil.

A rămas tn expectativă, privlndu-mâ, dar cum avionul începu* »& accelereze, am observat că mâinile ei s-au încleştat de mânere. Tremura.

Mi «-a părut o idee bună să îi distrag atenţia continuând pălăvrăgeala.

—De fapt, am nouă fraţi, i-am »pus.

Ha »-a aplecat spre mine, făcând o faţă lungă.

— Nouă?

Mâ obişnuisem atât de mult cu reacţia asta, încât abia dacă am reacţionat.

— Şapte surori şi doi fraţi, eu fiind penultimul.

Fruntea i s-a încreţit pe măsură ce se gândea tot mai mult la cele aflate.

— Casa mea a fost atât de calmă şi liniştită... Nici... nici măcar nu pot să-mi imaginez cum a fost copilăria voastră.

Am spus râzând:

— Aşa e. Nu poţi.

— Opt fraţi mai mari, a şoptit ea, ca pentru sine. Pariez că uneori era ca şi cum ai fi avut opt părinţi.

—Uneori, da, am recunoscut. Fratele meu cel mare, Daniel, era împăciuitorul, i-am spus. La drept vorbind, el ne ţinea pe toţi în frâu. Cred că de ajutor a fost şi că erau mai multe fete decât băieţi, dar una peste alta, eram o ceată destul de cuminte. Celălalt frate, Max, cel puţin mai mare decât mine, era poznaşul familiei, dar scăpa de fiecare dată pentru că era fermecător. Sau cel puţin aşa îi plăcea Iui să «pună. Eu eram liniştit, studios. Destul de plictisitor, de fapt.

Ea a rămas tăcută câteva clipe, cercetându-mă din priviri, apoi a zis:

Mai povesteşte-mi

.Mi -am lăsat capul pe spate, rezemându-mă de fotoliu, am inspirat adânc, calm. De ani de zile nu mai vorbisem atât de relaxat cu o femeie, alta decât Porţia, o soră sau soţia unui prieten.

Interesul ei era sincer şi-mi dădea un sentiment de încredere cum nu mai simţisem de ani de zile.

— Cele mai multe isprăvi le-am făcut împreună. Am înfiinţat o fanfară. Am vrut să scriem o carte de pictură. Odată am pictat un perete exterior lateral al casei cu degetele.

— Sinceră să fiu, nu te văd pictând cu degetele.

Am răspuns cu o cutremurare teatrală şi am zâmbit la râsul ei fermecător. Era ceva acolo, un soi de uşurare în ochii ei, imediat sub suprafaţă, care mă facea să mă simt chiar afectuos faţă de ea.

Am sporovăit în continuare, lucru care nu-mi stătea deloc în fire, dar ea asculta cu o atenţie neabătută, interesându-se despre Max, despre sora mea, Rebecca, despre părinţii noştri. M-a întrebat despre viaţa mea în afara muncii, aşa că atunci când i-am răspuns, tachi- nând-o, că ştia deja despre divorţ, m-a întrebat cum am cunoscut-o pe fosta mea soţie. Surprinzător, nu mi s-a părut deloc ciudat să îi povestesc cum eu şi Porţia ne-am cunoscut când aveam zece ani, ne-am îndrăgostit la paisprezece şi ne-am sărutat la şaisprezece.

Nu am amintit însă că magia a început să moară după numai trei ani, în ziua nunţii noastre.

— Trebuie să fie ciudat să stai atâta vreme cu un om şi apoi, într-o bună zi, să vezi cum se termină totul, a zis ea încet, aruncându-şi privirea spre fereastră. Nu-mi pot imagina cum trebuie să fie. Bretonul i-a alunecat peste un ochi; lobul delicat al urechii era împodobit cu un cercel mic, cu diamant. Când s-a întors către mine, a spus* îmi pare rău că oamenii vorbesc despre asta la serviciu. Probabil ţi se pare o încălcare a intimităţii atât de grosolană.

Am rămas cu privirea în gol, fără a-i răspunde. Orice potenţial răspuns i-aş'fi dat ar fi fost, probabil, mult prea sincer.

Nu-l chiar atât de ciudat şi poate că ăsta e cel mai ciudat lucru din toată povestea.

Sunt singur de multă vreme. Şi atunci de ce am ajuns să simt asta abia acum?

Nu mi-am imaginat niciodată că voi dori să vorbesc despre toate astea din nou, şi totuşi, iată, aici suntem. Mă poţi întreba mai multe.

Dar apoi tăcerea s-a prelungit, iar pentru mine situaţia a devenit de-a dreptul stânjenitoare. Cum ea se uita în continuare atentă pe fereastră, relaxată şi în largul ei, am remarcat uşurat că stânjenit eram numai eu. Tensiunea din lift dispăruse, era ceva în ea care o risipise.

M-am trezit cu surprindere spunându-mi ce mult îmi plăcea să fiu alături de ea.

***

în cele din urmă, Ruby a aţipit, alunecând uşor spre mine până ce a ajuns să se sprijine cu capul de umărul meu. M-am întors, spunându-mi că mă uit pe fereastră, căutând de fapt o scuză ca să inspir uşoara mireasmă floralăa părului ei. Privită de aproape, pielea ei era perfectă. Palidă, cu câţiva pistrui micuţi pe nas, un ten luminos, minunat. Buzele erau umede acolo unde le atinsese cu limba, genele negre îi umbreau obrajii.

în mână avea o agendă micuţă Richardson-Corbett şi un stilou. Am tras-o uşurel din strânsoarea lejeră şi — împotriva oricărei raţiuni — curiozitatea m-a învins, aşa că am deschis-o la prima pagină, gândindu-mă că trebuie să fie note de la muncă. Aşa şi era: agenda noastră, câteva informaţii despre firmele de inginerie şi proiectele din zonă, o listă de persoane cu care trebuia să se întâlnească la New York, câteva consideraţii personale despre cum ar putea folosi această conferinţă pentru a-şi întocmi aplicaţia pentru Margaret Sheffield. Notase cu meticulozitate tot ceea ce îi spusese Tony.

La sfârşit, notase cu un scris apăsat:

***Nota # 1: Nu te purta ca o idioatăîn preajma* lui Niall Stella. Nu te *holba*, nu te bălbăi, *nu amuţi* Poţi *face asta. Doar e* şi el om.**

Numai acum mi-am dat scama că agenda s-ar putea să fi fost un fel de jurnal personal, nu un carneţel profesional. A fost atât

de speriată de această călătorie alături de un VP, încât şi-a notat pentru sine câteva cuvinte de încurajare.

I-am strecurat cu grijă agenda în mână, am închis ochii, aplecându-mi capul spre ea şi cerându-i iertare în gând pentru că de data asta eu am fost cel care i-a invadat intimitatea.

Am visat la piele fină lipită de pieptul meu gol şi la sărutări cu gust de şampanie

.Capitolul 3 Ruby

M-a trezit vocea însoţitoarei de zbor care anunţa în difuzoare că în scurtă vreme ajungem deasupra New Yorkului.

Am deschis ochii. Dar imediat i-am închis la loc. Un val de aer rece, uscat, m-a izbit drept în faţă şi se auzea torsul unui motor ca zgomot de fond. Aveam o poziţie ciudată şi sucită în fotoliul meu, ca să nu mai amintesc de o nevoie disperată de a folosi toaleta, dar cumva...

Mă simţeam atât de bine. Indiferent cine-ar fi fost persoana de alături, era aşa de caldă, de puternică, mirosea atât de frumos şi...

M-am îndreptat dintr-un salt, răsucindu-mă ca să pot ieşi din strânsoarea braţului lui Niall Stella şi — vai, Dumnezeule? — oare chiar mi-am pus piciorul peste coapsa lui?

Scena din lift a fost destul de aiurea, iar acum şi asta? Doamne sfinte! Oare ce-oi fi făcut într-o viaţă anterioară, oi fi lovit un pui de căţel, ceva? De ce eram pedepsită în halul ăsta?

M-am dezlipit încetişor de corpul lui şi am privit în jur, realizând că nu aveam nicio idee cât era ceasul. în compartiment era încă

(hfiilititiaufff,

Întuneric şi am remarcat că majoritatru pasagerilor din jur dormeau, iar umbrele lor blocau orice lumină. Trecându-ml degetele prin păr, am încercat să îmi dezmorţesc cumva muşchii amorţiţi, Ciătul meu va fi în regulă, dar partea cu baia trebuia neapărat rezolvată. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. M-am lăsat înapoi pe «caun, mi-am trecut palmele transpirate peste coapse şl mi-am acordat un răgaz ca să analizez ce s-a petrecut. Ieri, Niall Stella habar nu avea de existenţa mea. Astăzi, am zburat la New York practic

în poala Iul. In douăzeci şi patru de ore, am trecut de la Ruby Miller: Admiratoare Secretă şi Semi-Hărţuitoare, la Ruby Miller: Camaradă de Zbor Internaţional.

Nemaivorbind de faptul că, dacă eu am adormit peste el, şi părţi ale trupului lui au adormit peste mine. Ei bine, diseară toate astea vor intra direct în jurnalul meu.

Nu m-am mişcat încă. Ceea ce era destul de rău din cauza problemei cu baia, dar pe de altă parte, era fabulos, căci când voi mai avea eu o asemenea ocazie? în afară de ora aceea pe săptămână, la muncă, nu am avut niciodată şansa să mă uit aşa la el. La întruniri era mereu înconjurat de oameni sau trecea grăbit pe holuri. Odată am stat în spatele lui la coadă la bufet, la o petrecere a firmei, dar asta nu mi-a permis decât să îi văd bine fundul în pantalonii de gală. Apropo, asta nu a fost o plângere. Niall Stella a jucat fotbal şi vizita în fiecare duminică un club pentru bărbaţi de pe Tamisa. Posteriorul lui era pe lista mea cu Zece Părţi Favorite ale Corpului lui Niall Stella (lăsasem locul întâi neocupat deocamdată, pentru orice eventualitate).

Dar acum eram atât de aproape de el, încât dacă aş vrea, aş putea să-i număr şi genele. Ceea ce am şi făcut oarecum.

Niall Stella nu era cu *mult* mai în vârstă decât mine — doar şapte ani — dar acum părea atât de tânăr. Avea părul tuns scurt spre ceafa, iar în faţă îi cădea pe frunte, strălucitor şi moale. Cămaşa verde-deschis era puţin şifonată, iar pe umăr se observa o mică pată întunecată.

Acolo am salivat eu

.Dumnezeule.

M-am certat în gând, blestemând căldura şi legănatul avionului care m-au făcut să cad într-un somn atât de adânc, încât am salivat pe costumul lui şmecher de patru jumătate dimineaţa. Ajutor. M-am uitat în jur, *negăsind altceva decât un* şerveţel boţit aflat pe tava mea. L-am luat şi am început să tamponez încetişor, sperând că voi izbuti să rezolv lucrurile înainte ca el să observe. Da de unde atâta noroc. Nu numai că n-a mers, dar l-a deranjat într-atât încât a deschis ochii şi a dat de faţa mea la numai câţiva centimetri distanţă de a lui. Am zâmbit.

— Bună.

A clipit de câteva ori înainte de a face ochii mari. Privirea lui se plimba de la şervetul din mâna mea, la umărul lui.

— îmi cer scuze pentru asta, am bombănit eu, apoi am chicotit nervos. Ştiu să folosesc şerveţelul cu delicateţe, să ştii.

El a zâmbit şi, fugitiv, în obraji i-au răsărit două gropiţe.

— Nu-i nimic, se mai întâmplă.

îmi venea să-mi dau palme pentru următorul gând care mi-a venit: să mă urc călare pe şoldurile lui înguste, bine-facute. Ce dracu', Ruby? n-ai *citit* nota *#i* din agendă? *Nu te purta ca o idioată în preajma lui Niall Stella?*

El s-a întins, topindu-mă de tot.

— îmi cer scuze, cred că am amorţit aţipind înghesuit aici.

— Dumnezeule, nu. Nu îţi cere scuze. Arăţi ado..., am început eu, apoi am închis brusc gura. Aterizăm curând, aşa că trebuie să mă duc să mă schimb.

Fără să mai aştept să se mişte, m-am ridicat şi m-am strecurat pe lângă scaune, trecând călare peste poala lui. A dat să se ridice, dar a realizat imediat că aşa, pântecul lui ar fi în contact direct şi ciudat cu al meu, aşa că pur şi simplu s-a agăţat de mânerul scaunului, de parcă ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte. Asta a însemnat că faţa mea a intrat în contact direct cu faţa lui, dar presupun că era mai bine aşa decât un act sexual neintenţionat la rece

.ihfiiliMimwi 4/

Urgenţele? Avem o problem!

Nici nu m-am uitat la el când mi-am Inşlkat geanta din plasa de deasupra şi am şters-o cât mă ţineau picioarele spre cea mai apropiată baie liberă.

închisă în siguranţă în cabina micuţă, am răsuflat uşurată, part A pentru prima dată în viaţa mea. De ce îmi era atât de Imposibil să mft comport ca o fiinţă normală în preajma lui?

„Adună-te odată", am spus imaginii mele din oglindă şl m-am grăbit să-mi desfac geanta. Aveam tot ceea ce îmi trebuia acolo, dar, din nefericire, ideea de a mă schimba într-o toaletă de avion era mal bună în teorie decât în practică.

M-am izbit cu capul de bufet când m-am aplecai să-ml dau pantalonii jos. Când am ridicat un picior să-l vâr în fustă, am intrat într-o turbulenţă şi a fost cât pe ce să ajung în toaletă, pentru ca mal apoi să mă izbesc de uşă cu o bubuitură puternică. Mi-au trebui! zece minute bune să mă îmbrac şi să-mi aranjez părul şi, ftră doar şi poate, toată lumea de la clasa întâi — şi probabil nu numai — s-a uitat măcar o dată îngrijorată înspre baie, întrebându-se ce nalba se petrece acolo. Dar eu am ieşit cu capul sus şi m-am dus la locul meu.

Faptul că Niall Stella era remarcabil de liniştit nu mi-a calmat deloc nervii.

Nu s-a uitat înspre mine, ci a murmurat cu privirea aţintită drept înainte:

— E totul în regulă?

Eu mi-am prins centura de siguranţă şi am minţit:

— Perfect. Cum m-am trezit blocată într-un spaţiu atât de îngust, m-am gândit că e un moment bun pentru un dans.

în colţul buzelor i-a apărut un zâmbet vag, pentru ca mai apoi să se aplece râzând de-a dreptul.

— Cât ai fost acolo, am încercat şi eu cam acelaşi lucru.

Ceva s-a înmuiat în mine şi mi-a fost tare greu să nu mă întorc, să-i cuprind faţa în palme şi să-l sărut de parcă ziua de mâine nu ar exista. Avionul a aterizat cu zece minute înainte de ora programată. Pasagerii au început să se ridice şi să-şi ia lucrurile din compartimentele pentru bagaje de deasupra fotoliilor, iar eu am trecut în faţa lui Niall, în timp ce ne aşteptam rândul să debarcăm.

M-am întors şi m-am uitat peste umăr la el ca să mă asigur că era în regulă. Dar el nu a privit în jos ca să-mi întâlnească privirea. Se holba hotărât la plafonul avionului.

Ceva nu se lega.

Şase luni de zile am lucrat în acelaşi imobil cu Niall Stella şi nu m-a remarcat niciodată. Dar acum era altceva. Nu era o evitare indiferentă, cum am mai văzut în trecut, acum era ceva deliberat. Era jenat şi roşu la faţă şi arăta de parcă îi venea să mă împingă din calea lui, să fugă la parcarea taximetrelor şi să se facă nevăzut.

Clasa întâi şi clasa economic erau deservite de aceeaşi uşă şi, în timp ce aşteptam ca oamenii din faţa noastră să se mişte, m-am întors din nou la el, zâmbind.

— Am ajuns puţin mai devreme, e posibil ca şoferul nostru să nu fie încă aici, i-am spus.

A plecat scurt ochii spre mine, dar imediat şi-a mutat privirea.

— Aşa e, a zis.

Biiiineee.

M-am răsucit pe călcâie şi am urmat cuminte şirul de oameni care înaintau încet, când o femeie din apropiere m-a ajuns din urmă şi m-a apucat de cămaşă.

— Cod roşu, cod roşu, a şoptit ea, iar eu am privit-o nedumerită. Fusta ta e ridicată şi prinsă în chiloţi.

CUM?

S-a aplecat spre mine, iar eu am simţit cum îmi fuge tot sângele din obraji.

— între noi fie vorba, cred că pe domnul din spatele tău nu l-a deranjat deloc.

OttMVUwift 49

Ani dus mâna la fund şi nu am simţit altceva decât pielea goală. Am început să trag disperată de fusta care se răsucise toată,

expunându-mi

tot

fundul.

Urgenţele? Sunt eu, Ruby. Din nou.

I-am mulţumit şi am ieşit pe scările avionului ridicându-mi sacul de voiaj în spate şi rugându-mă să se deschidă pământul şi să mă înghită toată. Odată ajunşi în terminal, m-am prefăcut că îmi caut ceva în geantă pentru ca Niall Stella să poată trece în faţa mea şi să nu fiu nevoită să lupt permanent cu nevoia constantă de a-mi trage fusta peste fund.

Ţi-a văzut fundul.

Ce te-a apucat să porţi bikini?

Ţi-a văzut fundu gol, Ruby.

Am stat unul lângă altul cât ne-am aşteptat bagajele şi, sinceră să fiu, nu ştiu care dintre noi era mai îngrozit. Nu exista nicio posibilitate ca el să nu fi văzut. Ştiam că a văzut. Iar el ştia că eu ştiu.

Fixam banda rulantă aşteptând să îmi apară bagajele, când l-am simţit apropiindu-se şi aplecându-se spre mine.

Mirosea a săpun şi a spumă de ras, iar când a vorbit, respiraţia era mentolată.

— Ruby? îmi pare rău pentru... Nu prea mă pricep la... S-a oprit, iar eu m-am întors, întâlnindu-i privirea. Eram atât de aproape. în ochii lui căprui jucau luminiţe verzi şi galbene, iar eu am simţit cum inima îmi urcă-n gât când ochii lui s-au oprit asupra gurii mele: Nu prea mă pricep la... femei.

Umilinţa mea a fost înlocuită cu ceva mult mai calm, mai calm Şi infinit mai dulce.

* * *

Am mai fost în oraşe mari - San Diego, San Francisco, Los Angeles,

nara —dar eram destul de sigură că nimic nu se compara cu New Yorkul.

Totul era masiv, ocupând cât mai puţin spaţiu la sol şi ridi- cându-se cât mai sus pe verticală. Clădirile se înghesuiau în văzduh, lăsând numai un mic petic de cer cenuşiu deasupra noastră. Şi era zgomotos. Nu am fost niciodată într-un loc cu un asemenea vacarm, şi nimeni nu părea a fi deranjat de asta. Aerul era un cor de urlete şi claxoane şi, în timp ce ne croiam calea de pe terminalul patru al JFK către maşina noastră, şi de la maşina noastră la uşile batante ale hotelului Parker Meridien, nu am văzut nici măcar o singură persoană care să pară deranjată de cacofonie.

Am intrat în holul hotelului; Niall mă urma la o distanţă respectuoasă — suficient de aproape încât să fie clar că suntem împreună, dar nu *împreună* — şi ne-am cazat în camerele rezervate. Eram aici în calitate de colegă a lui Niall, nu ca angajata sau asistenta lui..., nici măcar ca prietenă, aşa că nu am primit nicio informaţie despre unde era camera lui sau ce mărime avea patul lui, de pildă. Nu am avut parte nici măcar de un „la revedere" formal; când i-a sunat telefonul, mi-a făcut un mic semn politicos cu mâna şi a dispărut pe un hol tăcut.

Fără doar şi poate arătam ca şi cum cineva tocmai mi-ar fi furat căţeluşul, aşa că am tresărit uşor când valetul a tuşit discret în spatele meu, dorind, desigur, să mă conducă sus.

Odată ajunsă în lift, toată greutatea acestei zile m-a izbit cu forţa unui camion şi mi-am dat seama că eram trează de la ora trei şi nu am tras decât un scurt pui de somn pe umărul lui Niall Stella. Pe un ecran încastrat în peretele liftului se difuza un desen animat vechi. Tom îl izbea pe Jerry în cap cu un ciocan şi, în timp ce ei se alergau la nesfârşit în jurul unui butoi, iar liftul ajungea la etajul zece, eu simţeam cum pleoapele mele se fac tot mai grele.

L-am urmat pe băiatul de la hotel pe hol, am aşteptat să deschidă uşa. în mijlocul camerei era un pat cu platformă suficient de mare

pentru patru persoane, iar pe peretele opus era un televizor imens cu ecran plat. într-un colţ era un set de scaune art deco, iar sub fereastra cât toată încăperea de lungă se afla un birou la fel de lung.

Patul, serios vorbesc, părea ieşit dintr-un vis, cu aşternuturi apretate şi perne pufoase, iar corpul meu a trebuit să lupte din greu cu dorinţa de a mă prăbuşi imediat în el cu faţa-n jos. Din nefericire, experienţa m-a învăţat cât de rău poate face diferenţa de fus orar şi, indiferent cât de mult mi-aş fi dorit, un pui de somn era exact ceea ce nu ar trebui să fac.

* * *

La naiba.

Pentru a doua oară pe ziua aceea mă trezeam brusc dintr-un somn profund. Salivând.

în jurul meu, camera era aproape complet întunecată şi am avut nevoie de câteva clipe ca să îmi dau seama unde sunt. Apoi mi-am amintit: New York. Hotelul.

Niall Stella.

Mi-am amintit că am făcut un duş, m-am schimbat într-un halat şi am hotărât să îmi odihnesc puţin ochii până vine room-service-ul şi... asta a fost.

M-am ridicat în picioare, blestemându-mi în gând muşchii înţepeniţi şi ştergându-mi faţa cu mâneca halatului. Frate, da ştiu că atunci când dorm, dorm zdravăn, nu glumă.

După ce mi s-au mai obişnuit ochii cu întunericul din jur, am tras draperiile şi m-am apucat să îmi caut telefonul. Aveam două mesaje, unul de la mama, care voia să ştie dacă am aterizat, şi unul de la Lola, care voia să ştie ce mai fac. Cum nu am fost online toată ziua, mi-am ţinut răsuflarea când m-am apucat să-mi verific e-mailul.

întâlnirea de mâine: *ăsta trebuie citit.*

Câteva idei de la Tony: ăsta poate aştepta până mâine.

Reduceri la Victorias Secret: *uau, revin la ăsta mai târziu.*

O notă de la asistenta lui Niall: *stai aşa*, cum

?Ataşase programul nostru actualizat pentru următoarele zile, inclusiv cu orele la care trebuia să ne întâlnim în hol, precum şi câteva puncte pe care el îi ceruse să le verifice. Era şi numărul lui de mobil „dacă apare vreo problemă".

Mă holbam la ecran.

Aveam numărul de telefon al lui Niall Stella.

Aveam curajul să îl folosesc? Cum mai mult ca sigur dormisem când mi-a fost adusă mâncarea, aş putea să-i trimit un mesaj să-l întreb dacă nu vrea să mâncăm ceva. Dar asta nu intra în categoria „problemelor", indiferent cât de foame îmi era mie. Şi dacă nu i-a cerut asistentei să mă întrebe despre planurile de masă, presupun că el le avea pe ale lui, iar eu mi le voi face pe ale mele.

Numai atunci am realizat că am început să îmi imaginez următoarele patru săptămâni alături de Niall Stella: împreună într-un birou temporar din New York, plimbându-ne pe Broadway sau discutând aprins despre muncă la restaurantele mari şi celebre ale locului. Fără să realizez, îmi imaginam cum va râde el la glumele mele spirituale şi încărcate de aluzii în timp ce bem o bere la sfârşitul zilei şi cum vom schimba priviri complice peste mese, la întâlnirile care ne aşteptau.

însă adevărul era că probabil eu voi sta în spate, într-o încăpere aglomerată, luând notiţe, apoi întorcându-mă singură la hotel şi mâncând o lună întreagă mâncarea adusă de room-service.

Nu-i puteam trimite niciun mesaj. Şi, în mod cert, nu doream să mai chem o dată room-service în seara aceea.

M-am uitat în oglinda din partea opusă băii şi m-arn speriat: părul ca o claie de fân, dâre de rimei, dungi de la pernă pe toată faţa. Arătasem mai bine după o noapte de chef în facultate. Dacă nu eram dispusă să pierd vremea încercând să mă fac cât de cât prezentabilă, va trebui să mă mulţumesc cu un automat de sucuri şi chipsuri. Cu un pumn de bancnote de un dolar şi provizii de mărunţiş

h M r.e Halatu,ui dC baie' ^ d_*is -et uşa şi am cercetat holul. Era surprinzător de întunecat şi nefamiliar (hei, CbiSmo Unm 53
diferenţa de fus orar!): pereţii erau acoperiţi cu un tapet cu un model **întunecat** şi fiecare uşă era luminată cu o mică plăcuţă de neon şi o sonerie.

Am reperat un indicator pentru un automat de îngheţată ceva mai încolo şi am luat-o într-acolo pe vârfuri, lăsând uşa să se închidă singură în urma mea. Covorul era moale şi gros, iar atingerea lui pe tălpile mele goale era un subtil memento al goliciunii mele, căci nu aveam pe mine decât halatul. Deşi am încercat, nu am izbutit să aud niciun zumzet de voci, nici măcar sonorul unui televizor care să răzbată din camerele învecinate. Era prea liniştit, prea încremenit totul. Holul se întindea ameninţător de întunecat în faţa mea. Am făcut câţiva paşi dincolo de camera mea, mijind ochii şi pregă- tindu-mă pentru orice mi s-ar putea ivi pe neaşteptate dinainte.

— Ruby?

Am scos un chiţăit strident de surpriză, m-am oprit şi am strâns tare ochii, căci am recunoscut vocea. Nu eram prea sigură dacă să mă întorc sau nu. Poate aş putea s-o iau la fugă. Poate m-aş putea preface că sunt altcineva, iar el îşi va da seama că s-a înşelat şi se va întoarce în camera lui, oricare ar fi aia.

Da' de unde atâta noroc!

— Ruby? a întrebat din nou, de astă dată cu o urmă de neîncredere în voce. Pentru că oamenii normali nu umblă pe holurile hotelurilor de lux în picioarele goale şi în halate de baie. Şi colac peste pupăză, judecând după suflarea rece care mi s-a insinuat pe sub halat, aerul condiţionat tocmai fusese pornit.

Frumos le-ai mai potrivit pe toate, dragă soartă.

— Bună! am zis — prea vesel, prea tare — şi m-am răsucit pe călcâie, întorcându-mă cu faţa la el.

Năucit, Niall Stella a făcut un pas în spate, aproape împiedi- cându-se de pragul uşii camerei lui care, ca să vezi coincidenţă, era
chiar lângă a mea.

împărţeam un perete... poate chiar peretele băii... unde făcea
duş... gol.

Concentrează-te, Ruby!

Am ales varianta casual.

— Ce faci? Eu tocmai voiam să îmi iau ceva de mâncare..., am spus, învârtind alene cordonul halatului. Când mi-am dat seama ce făceam, l-am lăsat ca arsă din mână.

— Ceva de mâncare? a repetat el.

Am pus o mână pe perete, sprijinindu-mă.

-Mda.

Niall Stella s-a uitat în susul holului, apoi în jos, apoi iar la mine, privirea lui zăbovind pe halatul meu. Şi poate, doar poate, dacă nu mă înşelau ochii, pe pieptul meu. Acolo unde halatul se desfăcuse puţin, dezgolind ceva din sâni.

Se pare că am ajuns simultan la această concluzie.

Ochii lui au zburat îndărăt la fruntea mea, iar eu m-am agăţat cu ambele mâini de halat. în ritmul ăsta, Niall Stella o să mă vadă goală-goluţă până la sfârşitul săptămânii.

— De la automat, i-am explicat, dându-mi o şuviţă de păr după ureche, gemând în gând când mi-am amintit în ce hal arătam. Voiam să îmi iau nişte chipsuri, ştii, chipsuri americane.

El a aruncat o privire în jur.

— Nu ştiu dacă în astfel de locuri au Fritos, a zis el, cu obrajii uşor îmbujoraţi şi o umbră de zâmbet înflorindu-i în colţul gurii. Batoane energetice, poate? Categoric caviar. Bine că eşti îmbrăcată adecvat pentru asta.

Mă tachina.

FRATELE MEU A FOST CEL MAI BUN PRIETEN AL MEU, PRIETENII LUI AU FOST PRIETENII MEI, IAR LA ASTA ERAM BUNĂ. SĂ FAC HAZ, SĂ PRIMESC ŞI SĂ RĂSPUND CU GLUME PE MĂSURA ORICĂRUI TIP. PUTEAM FACE ASTA FĂRĂ SĂ FIU O IDIOATĂ. ŞI FARĂ SĂ MĂ GÂNDESC CĂ VREAU SĂ FAC SEX CU EL. POATE. NUMAI CĂ EL PURTA UN COSTUM DE CULOAREA CĂRBUNELUI — PREFERATUL MEU — ŞI O CĂMAŞĂ ÎNCHISĂ LA CULOARE, FARĂ CRAVATĂ. NU L-AM VĂZUT NICIODATĂ FĂRĂ CRAVATĂ ŞI A FOST NEVOIE SĂ FAC UN EFORT SUPRAOMENESC CACFCTTFTILJIMR ŢŢ
s*-mi ţin ochii aţintiţi la faţa lui şi să nu cercetez peticul acela micuţ de piele care se întrezărea pe sub gulerul desftcut.

Avea păr pe piept, iar pe mine mă ardeau vârfurile degetelor de dorinţa teribilă de a-l atinge. Drace, el aştepta să-i răspund.

—Ai noroc că am tras ăsta pe mine. De obicei mănânc Fritos pe canapea, fără pantaloni.

Sprânceana lui s-a ridicat puţin, amuzată, în timp ce restul feţei a rămas impresionant de sobra.

— De fapt, am înţeles că astea sunt instrucţiunile de pe pachet. Din nefericire, nu se poate spune acelaşi lucru despre caviar.

— Sau despre batoanele energetice, am adăugat. El a râs.

— Mare dreptate ai.

Ridicând din umeri, m-am uitat în spate, la uşa camerei mele.

— Presupun că va trebui să aleg altceva din meniul de la room-service.

— Am să te pun jos, zice el, şi am să te fac să-ţi dai drumul.

Am făcut ochii cât cepele.

— Ce... ce-ai zis?

Ridicând nedumerit sprâncenele, el a repetat foarte rar:

— Eu mă duc jos, vrei să faci drumul ăsta împreună cu mine?

— Ah, am oftat eu, luptându-mă din greu să respir. Te duci jos să iei masa?

— Spuneai că e prima dată? iar ochii noştri s-au făcut mari în acelaşi timp, aşa că a adăugat în grabă. în New York, vreau să zic. Eşti prima dată în New York.

— A, da, am răspuns, strângându-mi bine halatul pe lângă gât. .

— Poate..., a început Niall, dar s-a oprit imediat, întinzând mâna să îndrepte o cravată care nu era acolo. A renunţat. Mă întâlnesc cu fratele meu. El şi soţia lui locuiesc aici şi iau masa jos cu el şi cu câţiva parteneri de afaceri. Poate ai putea veni şi tu.

Fratele lui locuia aici? Am pus deoparte informaţia asta, împreună cu dorinţa mea nebună de a merge — sigur am să mă urăsc mai târziu pentru asta — şi am scuturat din cap. In niciun caz nu doream să deranjez.

— Cred că ar fi mai bine să...

— **De fapt, mi-ai face o favoare dacă m-ai însoţi, mi-a retezat-o el. Fratele meu, Max, e un tip destul de dificil. Niall a făcut încă o**

pauză ca şi cum şi-ar reconsidera oferta, apoi a dat din cap şi a continuat. Ai fi o foarte binevenită distragere.

Pentru că sunt căpitanul echipei Fraierilor şi intenţionez să pictez toate întâlnirile noastre fie cu nuditate, fie cu o umbră de ciudăţenie, am stat acolo, mută. holbândumâ mult mai mult decât s-ar fi cuvenit din punct de vedere social.

— Desigur, dacă preferi să nu...

— Nu, nu! îmi cer scuze... eu... dacă-mi dai zece minute să mă schimb... am mormăit eu vag. in faţa dezastrului care se prăvălise peste capul meu.

— Numai de zece minute ai nevoie? a întrebat el sceptic. Dumnezeule, iar mă tachinează.

— Zece minute, am confirmat zâmbind. Hai, fie. douăsprezece, dacă nu vrei să mâ vezi cu fusta prinsă in chiloţi.

Niall a izbucnit Intrun hohot nestăpânit care ne-a surprins pe amândoi, apoi ţi-a recăpătat morga.

— Foarte bine. atunci te aştept in hol. Ne vedem In zece minute.

Nimeni, niciodată, nu *-a schimbat mai repede decât mine.

Am luat startul de imlatâ ce uşile liftului s-au închis in urma lui. Am aruncat halatul, am agăţat rochia albastră din jerseu din valuâ şi am zburat in baie. Am trecut un burete peste taţâ şl m am zorit sâ imi scot produsele de toaletă. M am dat cu cremâ, tond de ten şi pudră cu viteza luminii Mi-am dat pârul cu spray, am deschis uscâtorul. netezindu-l şuviţă cu şuviţă. Placa de intins pârul s-a Încălzit raptd şi, după câteva pase, am scos-o din pnzâ. punând-o deoparte. M-am spălat pe dinţi, mi-am pus blush-ul, rimelul. m-am rujat, mi-am tras rochia pe mine. Mai aveam cinci minute. Din păcate, uitasem să imi pun chiloţi, aşa că am tolosit timpul rămas ca să caut o pereche in

56 U ttcwt mmunitOHtâMUmn* j7

valiză, să găsesc un încărcător portabil pentru mobil şi să-mi trag o pereche de tocuri impresionante.

Mi-am luat geanta, am verificat din nou dacă toate părţile rochiei erau la locul lor, am inspirat adânc şi, cu o mică rugăciune in gând, am păşit în lift

.Capitolul patru

Niall

Am rămas încremenit, uitându-mă la ea cum ieşea din lift, având impresia că am uitat graiul articulat. Se schimbase în mai puţin de zece minute, dar arăta... uimitor. într-o clipă, m-am simţit deopotrivă încântat să fiu alături de ea, dar şi frustrat din cauza acestei complicaţii — prezenţa lui Ruby — care invadase ceea ce ar fi trebuit să fie un summit de afaceri sec, plictisitor şi uşor.

înghiţind în sec, m-am îndreptat spre intrarea restaurantului Knave.

— Mâncăm ceva?

— Da, te rog. Zâmbetul ei larg, silueta subţire şi înaltă vibrând imperceptibil mi-au şters orice gând întunecat din minte. Aş putea mânca o vacă-ntreagă, a continuat ea. Sper că au aici fripturi cât pieptul tău de mari.

Sprânceana mi-a zburat în sus, amuzată.

A râs şi ea şi a început să scormonească prin poşetă, mormăind Pentru sine: „Jur că de obicei sunt mai inteligentă decât atât."

Am vrut să protestez, să îi spun lui Ruby că e spumoasă şi proa». Pâtă. Dar m-am abţinut, oricum de data asta observaţia nu a părut s-o deranjeze foarte mult.

— Fratele meu va fi aici, i-am amintit. Şi prietenii lui. Sper că ₑin regulă. Sunt oameni de treabă, doar că sunt şi ei...

— Nişte băieţi? a terminat ea pentru mine.

— E un fel de-a spune, dar... da, am zâmbit eu.

— Ah, dar cu băieţii mă descurc chiar foarte bine, a zis ea, potrivindu-şi pasul după al meu. Am observat, şi nu pentru prima oară, că avea abilitatea de a spune lucruri care, venind de la mine, ar fi sunat poate ţâfnos,

dar venite din gura ei păreau vesele şi fară gânduri ascunse.

— Presupun că da.

întorcându-se să mă privească în timp ce aşteptam să fim conduşi la masă, a întrebat încet:

— E un compliment?

Ochii ei scânteiau sub spoturile luminoase de la bar şi, din nou, părea să ştie deja că, indiferent dacă a fost sau nu un compliment, în mod cert nu era o insultă. Adevărul e că a fost o laudă. De fapt, ar fi trebuit să-i spun că părea în stare să se descurce cu aproape orice.

— Nu aş îndrăzni să insult niciunul dintre talentele tale.

— Vezi? A clătinat uşor din cap. Cu un zâmbet ghiduş, a spus: Nu îmi dau seama dacă mă iei sau nu peste picior. Eşti atât de sec. Poate ar trebui să te rog să ridici o tăbliţă indicatoare, ceva.

Am mormăit ceva în loc de răspuns, facându-i cu ochiul înainte de a mă întoarce spre hostesă. Ne întâlnim cu cineva aici. In timp ce vorbeam, l-am zărit pe fratele meu şi pe prietenii lui chiar peste umărul ei. Ah, iată-i.

Fără să mă gândesc, am luat-o pe Ruby de cot ca să o conduc spre o masă înconjurată de canapele joase, din catifea, şi pernuţe turceşti. Braţul ei era cald şi tonificat şi imediat mi-am dat seama cât de aproape de flirt a ajuns toată povestea asta. I-am dat drumul tot atunci. Aşa conduci la masă o iubită, nu o colegă de serviciu.

ChmtmcLawrn

Apropierea noastră a fost remarcată de la câteva mese distanţă, iar bărbaţii care ne aşteptau — Max, Will, Bennett şi George — s-au oprit din vorbă ca să ne privească. Ruby era înaltă, dar zveltă, poate puţin deşirată, dar nimeni nu stăruia prea mult asupra acestui

aspect. Avea o ţinută perfectă, cu bărbia întotdeauna sus. Avea graţia unei femei cu picioare lungi care abia ce trecuse pragul maturităţii.

Patru perechi de ochi s-au plimbat de la faţa lui Ruby în jos, spre trupul ei suplu, apoi spre picioare şi înapoi la faţă, apoi s-au întors spre mine cu noi licăriri în priviri.

Fir-ar să fie.

încă înainte de a auzi un singur cuvânt din gura lui, ştiam ce gândea derbedeul de frate-meu. Am clătinat discret din cap spre el, dar nu am reuşit decât să-i intensific rânjetul.

Toată lumea s-a ridicat în picioare, salutându-mă pe mine şi prezentându-se pe rând lui Ruby. S-au strâns mâini, s-a făcut schimb de nume, de amabilităţi. Brusc mi-am dat seama în ce încurcătură am intrat. Asta nu mai părea o cină de afaceri, nici măcar o cină de socializare alături de nişte amici. Era ca şi cum Ruby era pe scenă, ca şi cum aş prezenta-o. Pentru că asta era de fapt o introducere.

— Mă simt de parcă aş fi la un interviu pentru un job, a zis ea, luând loc pe canapeaua de catifea alături de George. Toate costumele astea.

Am înghiţit în sec, simţind cum faţa îmi ia foc de jenă şi uşurare realizând că ea nu îmi împărtăşea percepţia asupra acestui moment. La urma urmelor, între noi nu era niciun flirt.

Sunt un dezastru la interpretarea indiciilor.

— Riscurile centrului oraşului, mă tem, a răspuns Bennett cu un zâmbet lejer, şi a făcut un semn cu mâna spre chelneriţă.

— Un gin tonic cu cât de multe lămâi încap în pahar, a spus Ruby, apoi a aruncat o privire scurtă către meniul limitat de la bar. Şi un sendviş cu prosciutto, vă rog.

O femeie cu o slăbiciune pentru gin tonic, cocteilul meu favorit de seară? Dumnezeule.

Până şi Max mi-a căutat privirea şi a ridicat din sprâncene ca şi cum ar fi spus *Ia te uită*

!suficient^ fd> ^ SPUSi dând"i Chdneriţd ^ 0 «tanâh t
Ruby^M^" ÍmÍ SPUnCti Şl mie CUm ^ CUn o SCUtî ntrebat

~ Ei bine, a spus el cu un mic semn din cap spre mine, ăsta,» tratele meu cel mic, desigur.

Ruby a zâmbit.

— Am auzit că sunteţi un adevărat stol.

— Aşa e, zice Max cu un zâmbet larg. Zece suntem. Apoi a arătat spre bărbaţii din jurul mesei. Pe Bennett l-am întâlnit în facultate, iar pe Will l-am cunoscut când m-am mutat în New York şi am luat proasta hotărâre de a începe o afacere împreună.

— Portofelul tău urlă zilnic de disperare, intervine laconic Will,

— Iar George lucrează cu soţia mea, Sara, a încheiat Max.

— Sunt omul ei bun la toate, a lămurit George. Responsabil cu programul, cu umplutul sticlelor din birou şi cu ascunsul paginii mondene ori de câte ori ea şi Max sunt luaţi la tocat.

Cum noi cinci ne cunoşteam deja, era firesc ca toată atenţia să fie îndreptată spre Ruby, deşi bănuiesc că de atenţia mea ar fi beneficiat oricum. în lumina lumânărilor şi pe fundalul pereţilor acoperiţi cu oglinzi, cu cortine grele de catifea şi un decor teatral din lemn lăcuit, Ruby aproape că strălucea.

— De cât timp locuieşti în Londra? a întrebat Bennett. E limpede
că nu eşti englezoaică.

— Născută în San Diego, a răspuns ea, dându-şi o şuviţă de păr
după ureche.

Bennett a ridicat din sprâncene.

— Eu m-am însurat la hotelul Del on Coronado.

— Fantastic! Zâmbetul lui Ruby putea lumina o încăpere cufundată în cea mai neagră beznă. Am fost la câteva nunţi acolo şi chiar
sunt extraordinari.

Ruby i-a mulţumit chelneriţei care i-a adus băutura şi a ridicat
paharul să ia o înghiţitură, continuând:
Cto&mmt i)

— Am dfwhrrt anuJ trecut in iunie şi m-am mutat ia Londra în vrptmbnc, »adar de aproximativ şase luni. Sunt într-un program pentru itapari timp de un an la Richardson -

Corbett, dar vreau să i0Lii ia Oxford toamna asta pentru licenţa.

— Aha, *inc** un planificator urban? a întrebat Max, arun-*f^nAu-ml o* privire.

— Nu, zke Rubv, dătinand din cap. Inginerie structurală.

Fratele meu, ironic, a oftat chipurile uşurat

— Aşadar, poţi fi de acord cu mine că planificarea urbană e cea mai p&ctiHîoare profesie inventată vreodată?

Râzând, Ruby a clătinat din nou din cap.

— îmi pare râu sâ te dezamăgesc, dar am fost eu însămi ucenic m pobtka pubika de planificare urbana. Max a gemut în gluma. Sper ca k un moment dat sâ mă întorc în California de Sud într-un cv&um de supererou şi sâ revoluţionez sistemul de transport public de acolo, sau mai bine zis lipsa lui

M-am surprins apkcandu-mâ puţin, ca s-o aud mai bine.

— California de Sud e înţesată de maşini, a urmat ea în tăcerea prelungita. Toată lumea călătoreşte între oraşele din sud *cu* masina sau cu trenul, dar în interiorul oraşelor nu există o cale mai accesibila de călătorie în afara maşinii. Los Angeles s-a dezvoltat atat de repede şi s-a extins, fără a avea însă un sistem integrat de transport, a^a că ar trebui modernizată o structură urbana deia complicata.

Uitarkdu-se la mine, a spus cu o voce mai scăzută:

— De aceea vreau să lucrez cu Maggie. Sorbind o gură din pahar, v-a fcsars către ceilalţi, explicându-Le. Margaret Sheffield, femeia cu care sper să studiez, a ajutat la planificarea infrastructurii din jurul ttaţakn deia existente de metrou în spaţii urbane înguste. E un fel de gemu.

Max, WiH, George — pana şi Bennett — şi cu mine ne uitam la tzcmwi asne&ec de curiozitate şi respect

— Dumnezeule mare! a exdamat George. Da câţi ani ai, Ruby?

Eram recunoscător că îl aveam pe George la masă. Era dispus să pună întrebările pe care le-aş fi pus şi eu, dar nu aş fi îndrăznit niciodată.

Ea s-a îndreptat de spate, şi-a dat din nou părul după ureche cu un gest pe care începusem să-l percep drept semnul ei distinctiv, inconfundabil, şi a răspuns:

— Douăzeci şi trei.

— Dar eşti abia un zigot, a gemut George. Toată ambiţia asta, şi nu ai nici măcar un sfert de secol!

— Bine, dar *tu* câţi ani ai? a întrebat cu un zâmbet larg care i se întindea pe toată faţa. Nu pari mult mai în vârstă decât mine.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, scânci George. Mă deprimă. Practic, mă apropii de etapa Viagra.

— Are *douăzeci şi şapte* de ani, a răspuns Will dându-i lui George un ghiont în joacă.

— Să fim serioşi. Hai să trecem la lucrurile importante, a spus George. Ai vreun iubit, adorabilă-Ruby-de-douăzeci şi trei-de-ani? Am devenit imediat atent, dar mi-am îndreptat intenţionat privirea către băutura mea. Şi are iubitul tău vreun prieten la fel de adorabil homosexual?

— Am un frate, a încercat ea să evite întrebarea şi apoi s-a încruntat. E chiar adorabil, dar, din păcate, nu este homosexual. Aş fi făcut chiar o avere dacă aş fi luat bani prietenelor mele din liceu care ar fi vrut să doarmă la noi peste noapte.

Bennet a dat din cap.

— îmi place spiritul tău antreprenorial. George s-a aplecat.

— Să nu crezi că nu am observat că ai evitat întrebarea despre iubitul tău. E nevoie să îţi găsesc un partener cât eşti în New York?

— Chiar nu cred că e cazul. Ruby a ridicat paharul şi a prins paiul cu buzele uitându-se la mine. El poate confirma că acum jumătate de oră arătam ca o distrusă care umblă pe străzi.

— Dimpotrivă, am contrazis-o. Nimeni nu poartă un halat *de* hotel cu mai multă demnitate decât tine.

(Mm tom»

Ha a chicotit, apoi a început să tuşească.

— Eşti mincinosul meu favorit.

— Sunt doar sincer, i-am spus şi mi-am pus paharul înapoi pe şervetul de cocteil. Am fost impresionat şi de modul în care reuşeşti să îţi faci părul să arate în toate direcţiile. Puţini reuşesc asta doar aţipind într-un pat de hotel.

Ea a ridicat din umeri. In comparaţie cu zâmbetul ei, tachinăria noastră a părut de-a dreptul prostească.

— Mulţi au încercat să mă înveţe să fiu mai obedientă şi la fel de mulţi au eşuat.

Mă uitam la masa asta plină de bărbaţi în toată firea, care se uitau la noi cu un interes nedisimulat. Eram sigur că Max îmi va da raportul ceva mai târziu.

— Aşadar, niciun iubit în peisaj? a întrebat George, zâmbind lacom.

— Nu, a răspuns ea.

— Şi niciun interes pentru o persoană anume?

Gura lui Ruby s-a deschis, dar s-a închis imediat la loc, iar obrajii ei s-au colorat în roz. Apoi s-a uitat în jurul mesei, mijind ochii.

— Să nu-mi spuneţi că voi, băieţi, v-aţi adunat aici să beţi un pahar şi să vorbiţi despre relaţii. Ce urmează, o discuţie despre pantofi?

Bennett a făcut un semn din cap spre George.

—Asta-i de vină. Du-l într-un bar şi de fiecare dată ajunge aici.

— Ţi-am zis de o mie de ori, Ben-Ben, a răspuns tărăgănat George, tu eşti şef ziua, eu sunt şef după asfinţit.

Bennett l-a privit lung, relaxat, iar eu mă uitam cum George se străduieşte să nu cedeze sub presiune.

—George, zise Bennett într-un sfârşit, nu mi-ai spus niciodată
asta.

Izbucnind într-un hohot eliberator, George spune:

- Ştiu, da, suna atât de bine. Pur şi simplu încercam şi eu s-o impresionez pe Ruby.Ruby, ce faci, ai să mi-l furi pe George, a intervenit Will zâmbind.

- Puţin probabil. George s-a aplecat, lovind uşor nasul lui Will la fiecare cuvânt. Ea. Nu. Are. Părţile. Necesare.

- Minunat, atunci, oftează Bennett, ridicând paharul şi sorbind îndelung. Acum am ajuns să discutăm despre părţile corpului. Mi se pare normal.

La masă s-a instalat tăcerea, căci toţi cei prezenţi au întors capul să o privească pe Ruby părăsind barul şi îndreptându-se spre cameră, să se culce. A fost de-a dreptul fermecătoare toată cina, iar când ea s-a scuzat, amintind de zborul nostru foarte matinal, toţi au protestat la unison; recunosc, şi mie mi-a părut rău să o văd plecând.

— Măi, măi, măi să fie.

Am ridicat privirea ca să dau nas în nas cu expresia batjocoritoare a fratelui meu.

— Acum, că suntem singuri, a început Will, cred că sunteţi de acord să renunţăm la pretenţia că nu suntem pierduţi pentru orice conversaţie civilizată, da? Toţi au dat din cap în semn de încuviinţare, în afară de mine; Will şi-a umplut paharul şi a sorbit o gură de scotch. Mai cred că sunteţi de acord că Bennett poate fi un consultant de seamă în acest caz.

Max a chicotit.

— Conferinţa? am întrebat eu confuz.

— E o derulare cât se poate de previzibilă a evenimentelor, a intervenit Bennett sec. O stagiară topită. Un şef în negare. Am să redactez un plan etapizat de apărare.

M-am uitat la ei, înghiţind în sec când mi-am dat seama la ce se refereau.

- Nu e stagiara mea. Nu am absolut niciun cuvânt de spus In ce pot să spun, nu e interesată. Şi nici eu.

flWWlfltffCT 67

Ibţi cei trei bărbaţi au râs.

— Niall, a zis Will, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. A fost cât pe ce să îţi verse paharul în poală când George a întrebat-o dacă o interesează cineva anume.

— Exact asta voiam să spun şi eu, a sărit Bennett.

— Şi ceva îmi spune că ar fi fost prima care să se ofere să cureţe dezastrul, a adăugat Will.

— Asta poate pentru că e interesată de cineva care lucrează cu noi la R-C.

[1] U" «a« minunat

— Da. De tine. Max şi-a ridicat paharul şi a dat pe gât ultimul strop de licoare chihlimbarie.

— Nu, serios vorbesc, am zis eu, străduindu-mă să zâmbesc. E o fată grozavă, dar categoric nu e o opţiune romantică pentru mine.

Bâţâind din cap, Bennett m-a întrebat:

— Ce culoare au ochii ei?

Verzi, nu am răspuns eu. Am clătinat din cap ca şi cum n-aş fi ştiut.

— Cu ce era îmbrăcată? a întrebat Will.

O rochie albastră până la genunchi, n-am răspuns din nou. Un lănţişor discret de aur în jurul gâtului şi un inel pe inelarul drept, de a trebuit să lupt cu mine însămi ca să n-o întreb ce-i cu el până ce a dat buzna George şi a întrebat-o despre un prieten.

Am dat ochii peste cap, iar fratele meu a hohotit, de astă dată ridicând paharul spre mine.

— Bărbaţii nu observă chestiile astea decât dacă sunt interesaţi.

— Sau dacă îi cheamă George, a adăugat Will, iar George s-a întins încercând să-l prindă de gât pe la spate şi să-l sărute.

— Pare-se că nu e cazul să mă mai gândesc la chestia asta pe viitor, am zis eu. Aţi decis voi pentru mine.

— Asta facem noi, a explicat Will, aranjându-şi gulerul strâmb al cămăşii în timp ce se facea din nou comod în scaun. E ca o boală, ştim.

— Chiar credeam că ne-am pierdut deprinderea, pe bune, zise George.

— E o uşurare să ştim că o mai avem. Doamnele vor fi atât de mândre. Max s-a sprijinit cu palmele de masă, ridicându-se: Din păcate, trebuie să plec. O rutină nouă: Sara culcă bebeluşul, iar eu sunt responsabil cu biberonul de la miezul nopţii.

— Să înţeleg că în sfârşit acceptă biberonul de la tine? Presupun că şi miroşi ca o femeie, i-am zis lui Max, amintind de mica împunsătură pe care mi-a aruncat-o la ultima mea vizită.

Max a râs, m-a bătut pe spate, apoi ne-am ridicat cu toţii într-o înţelegere tacită că seara se încheiase. L-am urmărit pe fratele meu cum îşi strânge lucrurile şi îşi ia la revedere, fiind încercat de un sentiment amestecat de mândrie şi de dor pentru ce îl aştepta pe el acasă: o soţie, o fiică. O casă aşa cum se cuvine.

— Pupă fetele din partea mea, am strigat după el când ieşea din bar. El mi-a făcut semn cu mâna, apoi a ieşit, dispărând din aria mea vizuală. Acum, că cei trei bărbaţi plecaseră, hotelul barului a părut brusc apăsător de pustiu.

Imi doream să dau un nume mai bun dorului care m-a încercat urmărindu-l pe Max cum pleacă. Nu era nici urmă de invidie sau amărăciune faţă de propria mea situaţie. Era mai curând vorba despre ceea ce am realizat când i-am vizitat pe Sara şi pe Max în urmă cu numai câteva săptămâni: atunci am ştiut imediat ce îmi doresc — stabilitate, o soţie, familie —, dar acum toate astea păreau atât de îndepărtate. Nu m-am descurcat niciodată bine cu schimbările şi eram îngrozit de perspectiva de a-mi reconsidera aşteptările de la viaţă şi de la viitorul meu de după divorţ.

Nu am realizat până acum că am renunţat până şi la gândul despre cum va arăta viaţa mea de acum înainte şi cum voi realiza ceea ce îmi doresc. Pur şi simplu am apăsat pe butonul de pauză. Şapte luni de zile am tras din greu la jug: m-am cufundat în muncă, am redactat note şi tabele în weekenduri, am ieşit când şi când cu prietenii mei, Archie şi Ian.

Dar ca să obţin ceea ce îmi doream, trebuia să ies în lume şi să cunosc pe cineva.
Cfc&WUMR

Şi uite că acum, prin puterea sugestiei — a lui Tony, Max, Will şi Bennett, chiar şi George — sau poate din cauza simplului fapt de a fi în prezenţa unei femei hipnotic de frumoase şi de dulci, mintea mea a început imediat să se întrebe dacă Ruby ar putea 6 genul de femeie cu care să mă întâlnesc.

Dar nu voiam să fac un pas spre Ruby doar pentru că ceilalţi credeau că ar trebui sau pentru că aveam de umplut un gol in viaţa mea. Sigur că o consideram atrăgătoare şi — in cutele ascunse ale minţii mele — imi puteam lesne imagina o aventură cu ea.

Oare aş putea avea vreodată o relaţie pasională, onestă, de o loialitate pe care nu am simţit-o niciodată din partea Porţiei? Loialitatea mea a fost întotdeauna îndreptată mai Intăi spre ea, a ei, in schimb, nu s-a despărţit niciodată de părinţii ei, mie acordându-mi, la mare distanţă, un loc secund. Nu mi-am dat niciodată seama ce piedică ar putea fi, deşi in sinea mea am ştiut din totdeauna că asta însemna că nu vom putea fi niciodată parteneri adevăraţi in căsnicia noastră.

In ultimul an sau doi am ajuns să înţeleg că m-am resemnat cu Porţia pur şi simplu pentru că ea preţuia atât de mult relaţia mea cu părinţii ei. Dar în ciuda ezitării şi a mult remarcatei mele rezerv e, am crescut într-o casă plină de pasiune. de copii şi *de* cele mai absurde aventuri din lume. Deşi nu eram tocmai genul care să se dezlănţuie sălbatic şi spontan, aveam nevoie de de în preajma mea in felul acela pasiv în care avem nevoie de aer sau de căldură.

Faţa ştrengărească a lui Ruby a răsărit in mintea mea când m-am urcat in lift, îndreptându mă spre etajul nostru.

Era ca şi cum ar ti ajuns în calea mea la momentul perfect. Asta nu însemna in mod necesar că voi încerca o abordare romantică, ci pur şi simplu că voi putea dohăndi o perspectivă mai vastă despre câte tipuri de femei existau in lumea asta şi cât de diferite erau ele de Porţia. Procesul de separare de Porţia după o viaţă întreagă trăită împreună a fost unul treptat, dar foarte dureros. Mai întâi a fost apartamentul:

aproape feră nicio discuţie, am stabilit că-i rămâne ei.Apoi maşina: tot a ei. A păstrat câinele, mobilierul şi o parte conside- rabilă din economii. Le-am lăsat pe toate în urmă, fără nicio apăsare.

Porţia a însemnat primul meu sărut, *prima* mea dragoste, a fost cea dintâi în toate. Ne-am căsătorit când aveam nouăsprezece ani şi credeam că vom rămâne împreună toată viaţa în ciuda nefericirii, oricât de demodată ar putea părea chestia asta.

Numai că, într-o bună zi, nefericirea noastră a ajuns în punctul în care pur şi simplu nu-i mai vedeam rostul.

Nu mi-o mai puteam imagina plină de pasiune faţă de mine, şi nici pe mine nu mă mai vedeam, mai ales că momentele noastre de iubire începuseră să capete o dimensiune mecanică, tranzacţională. Nu am vorbit niciodată despre copii de-a lungul anilor şi, sincer să fiu, nu mi-o puteam imagina pe Porţia iubindu-şi *copiii* aşa cum ne-a iubit mama pe noi, cu pupături entuziaste pe burticile noastre şi permanente aduceri aminte ale iubirii materne. Acum, la câteva luni de la divorţ, mă întrebam cum mi-am putut imagina viaţa alături de ea: curată, rece, cu toate ordonate şi la locul lor.

In cele din urmă, despărţirea noastră s-a declanşat din cauza unui fleac: reprogramarea unui prânz. Am fost chemat la o întâlnire urgentă care urma să se desfăşoare chiar când noi trebuia să ne întâlnim la restaurant, la amiază. Porţia lucra adesea de acasă, dar o oră de flexibilitate s-a dovedit a fi un efort mult prea mare pentru ea.

— Te-ai gândit vreodată la programul meu? a întrebat ea. Te-ai *gândit* vreodată la ce trebuie să las deoparte şi eu ca să îmi pot petrece timpul cu tine?

Mi-am amintit de vacanţa romantică pe care a anulat-o, de aneJe aniversare la care a lipsit pentru că a rămas până seara târziu la o pnetena sau de vacan,a ei cu fetele pe care şi-a prelungit-o cu acasă mana ^ * ^ * ^ « ^ P« LJsl Z

-Mă străduiesc, i-am spu
s*Christino Laum* 71

Porţia fiind Porţia, trebuia să aibă ultimul cuvânt. Iar în clipa aceea, cu o limpezime la care nu mă aşteptam, am fost de acord cu tot ceea ce a spus ea. Pur şi simplu voiam şi eu să se termine.

— Te înţeleg, Porţia. Ai făcut tot ce ai putut.

A făcut ochii mari la auzul numelui ei de botez: ani de zile nu-i spusesem decât „iubire".

—Exact despre asta e vorba, a răspuns ea fară vlagă. Niall. Simt că mă înec. Pur şi simplu nu pot să îmi văd de viaţă şi să mai car după mine şi povara asta.

„Povara asta", cum i-a zis ea, însemna *noi.* însemna apăsarea unei căsătorii lipsite de dragoste.

S-a uitat la mine, mi-a cercetat faţa din priviri, apoi gâtul, apoi mai jos, acolo unde mâinile mi se odihneau confortabil în pantaloni.

Niciodată nu am putut să scap de sentimentul că, atunci când m-a privit aşa, m-a comparat în gând cu altcineva. Poate cineva mai spilcuit, mai puţin înalt, mai american, mai puţin răbdător cu ea.

Şi, după minute bune de tăcere grea, ea a vorbit din nou.

—Nu ne mai simţim bine împreună, a început ea, cu o exagerare teatrală.

Şi asta a fost tot.

Capitolul cinci Rub

y(hriitmclaurm 73

La şase, când mi-a sunat alarma, mă simţeam de parcă abia aş fi închis ochii. Cu perna-n cap fiind, în cameră părea întuneric. Dar chiar şi aşa, puteam auzi ecoul claxoanelor oraşului de afară, hărmălaia oamenilor care umblau deja de colo-colo înfruntând dimineaţa răcoroasă în drum spre serviciu, spre şcoală sau spre orice alt loc spre care se îndreptau adulţii.

M-am rostogolit pe-o parte, socotind în gând cât timp de somn mai puteam fura fară să întârzii, apoi mi-am dat seama unde mă aflam de fapt...

Cu cine eram...

Cât de bine m-am distrat aseară.

Şi al cui pat era doar puţin mai departe de al meu, despărţiţi fiind de un perete nesemnificativ, subţire ca o hârtie.

Poate era în pat chiar în clipa asta. Am închis ochii şi m-am lăsat în voia imaginaţiei şi brusc perspectiva unei zile petrecute cu el a devenit infinit mai importantă decât somnul

.Am sărit din pat şi m-am grăbit spre baie, având mare grijă ca până acolo să evit toate oglinzile care-mi ieşeau în cale. Astăzi va fi prima mea zi la summit. Prima mea zi de muncă alături de Niall Stella, învăţând şi fiind o parte din ceea ce făcea el, nu doar o piesă
de decor la periferie.

După seara trecută îl priveam cu alţi ochi. Era în continuare omul cu care preferam să fiu la muncă, urmărindu-l şi luând aminte la ceea ce spunea şi cum spunea, dar era şi bărbatul relaxat, amuzant, căruia îi plăcea să bea un pahar la bar alături de prieteni. Se putea deconecta, putea fi sociabil, putea râde de el însuşi şi de ceilalţi în
stilul lui blând şi amabil.

M-a ironizat din nou — în faţa fratelui său —, iar în ochii lui întunecaţi jucau licăriri de amuzament şi tandreţe. Stomacul mi s-a făcut ghem şi mi-a stat inima când mi-am amintit. Oare aşa va fi toată călătoria? Şi dacă da, cum voi rezista să nu cad în genunchi în faţa lui şi să-i mărturisesc dragostea mea?

Uff.

Aş fi putut enumera cel puţin o sută de modalităţi prin care aş fi putut s-o dau în bară într-o zi normală de lucru. Dar azi? Obosită şi afectată de decalajul de fus orar? Cine ştie ce se putea întâmpla.

Puteam simţi greutatea pungilor de sub ochi, dar cu toate astea, un val de adrenalină mi-a invadat venele. Inima mea a luat-o la goană când mi-am imaginat cum vom lucra noi doi astăzi atât de apropiaţi, aplecaţi amândoi asupra unei foi de pe masă, sau umăr la umăr şi părul lui moale căzându-i dezordonat pe frunte.

O să fie dezastru, asta era sigur.

Mâncarea era ultimul lucru la care m-aş fi gândit, dar azi trebuia
să fiu în mare formă. Aşa că am comandat la room-service şi am fost
încântată să aud soneria la numai câteva clipe după ce am ieşit de sub duş.

Mirosul micului dejun s-a insinuat în cameră dinspre hol şi

e în regulă, **căci era mult prea devreme ca să am chef de accidente** vestimentare în faţa **chelnerului.**

Am semnat nota şi eram pe punctul de **a** închide uşa când **Niall** Stella a ieşit din lift.

Dumnezeule. **Fusese la sala de gimnastică.**

—Bună dimineaţa, Ruby.

Calm, **Ruby. Te descurci, sunt sigură.**

—Bună dimineaţa. Te-ai trezit devreme.

De câte ori l-am văzut pe Niall Stella transpirat: O Dată.

Am încercat să mă uit pe furiş la el, dar subtilitatea era un efort irosit Credeam că lui Niall Stella îi stă bine în costum, dar acum îl vedeam purtând un tricou de parcă asta ar fi fost chemarea vieţii lui. îmi venea să îngenunchez la altarul tricoului lui bleumarin, strâmt de-a dreptul. îl purta cu atâta naturaleţe. Aşa de lipsit de ironie. Cunoscându-l, aş putea spune că l-a ales din cine ştie ce motiv aero-dinamic complicat. Dar ce treabă minunată facea cu pieptul lui.

Avea o ţinută perfect dreaptă, abdomenul plat şi pieptul bine definit şi mai puternic decât m-aş fi aşteptat. Purta un fel de pantaloni scurţi de fotbal, iar picioarele erau pe cât de musculoase mă aşteptam. Văzându-l aşa, înălţimea lui m-a frapat din nou. Eu însămi eram înaltă, dar niciodată nu am cunoscut un bărbat care să mă facă să mă simt atât de mică şi feminină. Cum stăteam aşa, atât de aproape de el, cu mirosul transpiraţiei lui care plutea între noi, am devenit acut de conştientă de rotunjimile mele, de gura mea, de felul în care mă depăşea cu câţiva centimetri buni. Totul la el era teribil de masculin, şi asta fără nici cel mai mic efort.

— Ţi-a adus room-service Fritos? m-a tachinat el, arătând spre halatul meu.

M-am uitat în jos şi am râs.

— Mă gândeam să-l port tot restul lunii, dacă nu ai nimic împotrivă.

Am început să mă joc cu cordonul şi am văzut cum ochii lui îmi urmăresc mişcarea. Dumnezeule mare.

Aş fi vrut să mă întind şi să-l trag spre mine, apucându-l de gulerul tricoului, şi să-l împing în pat. Sau poate mi-aş putea înfăşură marginea udă de sudoare a tricoului în jurul încheieturii şi să am aşa o pârghie în timp ce el mă ia pe la spate...

Ah.

Simţeam cum mi se înfierbântă obrajii.

S-a sprijinit cu un umăr de perete, fiind acum chiar în faţa mea.

— Rochia pe care ai purtat-o aseară a fost minunată. Poate ai putea alterna zilele?

Am râs.

— Eu...

Stai aşa. Cum?

Pe măsură ce procesam ce a spus, căscam tot mai tare ochii. Şi el era roşu la faţă, dar mi-a susţinut privirea. Nu te fâstâci, Ruby. Nu te fâstâci.

— Bună idee, am răspuns, simţind cum un zâmbet imens îmi inundă faţa. M-am prefăcut că-mi netezesc jupa rochiei pe coapse, în ăsta s-ar putea să mă tragă curentul.

El a încuviinţat din cap, arătând ca şi cum şi-ar muşca limba ca să nu râdă.

— Presupun că da.

Am făcut un semn cu degetul spre camera din spatele meu.

— Aşa deci... Mă duc să-mi pun nişte haine adevărate pe mine.

— Perfect. Fac un duş şi ne vedem jos? m-a întrebat în timp ce j eu mă întorceam ca să intru în camera mea.

Secretară imaginară, te rog adaugă — Priveşte-l pe Niall Stella în timp ce face duş —pe lista mea de dorinţe. în fruntea listei, dacă se poate.

— Bun plan.

'

El a încuviinţat sec din cap.

— Nu durează mult.

Nu, am spus eu prea tare şi prea repede. Am închis ochii, ' inspirând adânc ca să mă liniştesc: Ia-ţi tot răgazul de care ai nevoie.

iOawijp» 77

El s-a oprit, cu cartela introdusă pe jumătate în uşă, şi m -a privit peste umăr. Zâmbetul lui fin mi-a spus că imi citeşte pe faţă toate gândurile înainte de a apuca eu să mi le pun in ordine.

— E totul în regulă? a întrebat încet.

— Da, sunt bine, am nevoie de o cafea, atâta tot.

In ochii lui jucau acum nişte misterioase scântei vesele. Ca şi cum i-ar fi făcut plăcere frământarea mea disperată, absolută.

— Perfect. Ne vedem jos.

Să înceapă jocul, domnule Darcy.

***

Drumul cu liftul până în hol a fost cel mai lung din viaţa mea. Am numărat fiecare etaj pe ecranul de deasupra uşii, iar nervii mei se răsuceau tot mai strâns pe măsură ce mă apropiam de parter. Niall mă aştepta jos şi apoi vom merge împreună la biroul nostru temporar. Doar noi. Fără alte distrageri. Singuri. Nu e mare lucru.

Numai că era mare lucru, chiar foarte mare. Era începutul uneia dintre cele mai interesante experienţe profesionale pentru mine, dar şi o zi

întreagă alături de omul pe care, sincer, îl consideram Cel Mai Uimitor Bărbat De Pe Planetă.

Mi-am netezit rochia, mi-am îndreptat gulerul hainei, am verificat din nou totul: geanta, laptopul, telefonul mobil, fundul, ca să văd dacă chiloţii sunt la locul lor. Cu toată agitaţia, tot resimţeam oboseala. Geanta laptopului părea mai grea decât de obicei şi aveam senzaţia că îmi trage umărul drept în jos. Combinaţia de oboseală şi diferenţă de fus orar îmi dădea o stare de uşoară ameţeală.

Mi-am verificat iar imaginea în uşile strălucitoare, începând să mă îndoiesc de ţinuta aleasă. Afară era frig, dar probabil că în birou va fi cald, îmi imaginez că a fost deschisă căldura pentru a compensa răcoarea acestui martie. Aşa că am ales cizme până la genunchi, cu tocuri rezonabile; sunt şi confortabile la mers, şi suficient de călduroase în caz că va trebui să umblăm prin oraş sau să coborâm în vreuna dintre multele staţii de metrou pe care le monitorizam. îmi listasem toate foile şi rapoartele de care aveam nevoie. Eram pregătită.

Şi îngrozită.

Am păşit în hol, m-am uitat în jur după Niall; nu a trebuit să mă uit prea mult. Era în spatele meu lângă recepţie şi, să mă ierte Dumnezeu, asortat cu pardesiul care îi atârna neglijent pe braţ, costumul lui arăta fix business porno.

— Drace, ce bine-ţi stă în costum.

Am gândit cuvintele astea de sute de ori în ultimele luni. De mii de ori. Le-am spus în barbă ori de câte ori trecea pe lângă mine pe holuri şi se prea poate să fi avut mai mult de o fantezie XXX care să înceapă cu exact această propoziţie. Dar niciodată, în niciuna dintre ele, el nu a înghiţit în sec, măsurându-mă din cap până-n picioare, şi răspunzând:

— îmi imaginez că ţie îţi stă bine cu orice.

Imediat după aceea a făcut o faţă de parcă ar fi vrut să-şi ia cuvintele înapoi şi să şi le îndese pe gât.

Scuză-mâ?

Când eram mică, aveam un Etch-A-Sketch[1]. Petreceam ceasuri întregi uitându-mă la rama roşie şi tabla cenuşie şi o scoteam să mâzgălesc ori de câte ori întârzia autobuzul sau pe bancheta maşinii, în drum spre casă. Cei mai mulţi desenau sau jucau diverse jocuri, dar eu eram obsedată cu scrisul numelui meu şi perfecţionarea artei de a scrie fiecare literă fară a se vedea punctul în care se îmbinau.

Mama îmi tot spunea să desenez altceva, că literele alea se vor şterge de tot de pe ecran dacă o voi ţine tot aşa. Şi a avut dreptate. După un timp, oricât aş fi scuturat eu tăbliţa sperând să limpezesc imaginea, pe ecran nu mi-a mai apărut decât fantoma acelor litere.

Ştiam că acum era la fel şi că mi se va întipări în minte pentru tot restul vieţii.

îmi imaginez că ţie îţi stă bine cu orice.

[1]Niall Stella a spus într-adevăr asta? Aveam, oare, un şoc? Mă voi mai gândi vreodată la altă propoziţie tot restul vieţii mele?

Când mi-am venit în fire, am realizat că el plecase deja. Am grăbit pasul şi am ieşit după el din hotel, pe uşa batantă, apoi la stânga, pe s6th street.

îmi imaginez că ţie îţi stă bine cu orice.

— ... în regulă? a întrebat el, privindu-mă atent.

— îmi cer scuze, ce ai spus? am spus eu, încercând să ţin ritmul cu paşii lui de uriaş. Sincer, a merge alături de el era ca şi cum aş galopa lângă o girafa.

— Te-am întrebat dacă asistenta mea, Jo, ţi-a trimis toată documentaţia. Au ajuns bine toate? în mod normal nu ţi-aş fi trimis toate astea pentru că nu te afli aici ca să lucrezi pentru mine, dar m-am gândit că nu ar strica să ştim amândoi despre ce anume vorbim.

— A, da. Da, am răspuns încuviinţând din cap. Am primit e-mailul ieri, de îndată ce am aterizat. E foarte... eficientă.

Niall Stella mi-a aruncat o privire pe sub genele alea obscen de lungi.

— Este.

— De când lucrează pentru tine? l-am întrebat, iar vocea mea suna puţin tulburată, chiar şi pentru urechile mele. Nu fusesem niciodată alături de el la lumina zilei, ca acum, şi eram perplexă de cât de bine arăta: pielea lui era atât de minunată, fină şi luminoasă, fară nicio imperfecţiune. Era limpede că se bărbierea cu grijă şi totul era perfect, de la un perciune la altul. Mă întrebam dacă îi măsura cumva cu o riglă.

— în septembrie, pe 12, se fac patru ani.

— Uau. Un răspuns foarte... specific.

A zâmbit, privindu-şi telefonul.

îmi imaginez că ţie îţi stă bine cu orice.

Aerul dimineţii m-a izbit rece în faţă şi am închis ochii, recunoscătoare pentru vântul muşcător. Mă ajuta să-mi

limpezesc mintea întimp ce lăsam în urmă primul bloc, apoi făceam dreapta pe Av$_{enue}$
of the Americas.

Abia acum mi-am dat seama că era prima mea dimineaţă în Ne* York. Da, Londra era un oraş adevărat şi era uriaşă. Dar mereu am avut senzaţia că mă aflu într-un loc care era acolo de veacuri bune, că pomii şi clădirile, ba chiar şi aleile pe care păşeam e foarte posibil să fi arătat aşa de la începuturi. Avea şi New Yorkul clădirile lui mai vechi, desigur, dar foarte multe altele erau noi şi moderne, amalgam de oţel şi sticlă care străpungea cerul. Parcă era într-un ciclu constant de renaştere. Cele mai multe trotuare erau pline de schele, iar noi pur şi simplu mergeam pe sub ele, urmărind panourile indicatoare.

M-am străduit să folosesc acest timp pentru a încerca să trec prin programul nostru de azi: întâlniri cu oficialităţi locale, aflarea programului complet al tuturor vorbitorilor şi întocmirea unei liste cu staţiile care aveau cel mai mult nevoie de reparaţii.

Dar nu mă puteam concentra şi ori de câte ori traficul se estompa, iar gândurile mele începeau să se închege, Niall ocolea pe cineva şi ajungea să se şteargă de umărul meu. Sau observa un panou instabil pe o clădire în construcţie şi îmi atingea braţul arătând cu degetul în sus, în semn de avertizare. Mergeam aşa de cinci minute deja şi dacă m-ar fi întrebat cineva la ce mă gândesc, probabil aş fi bâlbâit ceva neinteligibil şi aş fi râs ciudat.

Am ajuns la colţ şi am aşteptat la trecerea de pietoni. Niall şi-a pus telefonul în buzunar şi s-a oprit la o distanţă respectuoasă de mine, dar suficient de aproape încât mâneca hainei lui să se lipească de a mea când mi-am ridicat cureaua genţii pe umăr. Cum era o dimineaţă rece, scotea aburi pe nas cu fiecare expiraţie. Trebuia să * efortun marj ca s- nu mă hQlbez k ^ iu• k fdui ^ Umba se strecura printre buze ca să le umezească ^eVZnl T^ " SChimbat' - P- în jos a spatelui meu hiT T ^^ Palmei lui Pe P^ de meu, «ndemnandu-mă să merg înainte .OnavuHm ţi

Mâna Iui pe spatele meu... la numai câţiva centimetri de fund. Iar dacă avea să-mi atingă fundul, era ca şi cum m-ar fi atins între picioare. Aşa că, da, creierul meu a reacţionat ca şi cum Niall Stella mi-ar fi atins clitorisul, iar eu am fost cât pe ce să mă împiedic şi să mă lăţesc pe asfalt în intersecţie.

Am ajuns pe trotuarul de pe partea cealaltă, iar el părea să facă un efort voit să răărească pasul.

—Nu trebuie să mergi mai încet, i-am spus. Pot ţine pasul.

Niall Stella a scuturat din cap.

—Scuză-mă? face el, mimând surprinderea. Din două, una: ori încerca să fie politicos şi nu dorea să scoată în evidenţă că picioarele mele mult mai scurte luptau din greu să ţină pasul cu ale lui, ori era un mincinos teribil de prost.

—Ai doi metri înălţime şi picioarele de două ori mai lungi decât ale mele. Sigur că mergi mai repede decât mine. Dar pot ţine pasul, promit să nu te încetinesc.

Un val de roşeaţă i-a inundat obrajii şi a zâmbit.

—A fost cât pe ce să cazi acum câteva clipe, a glumit el, arătând în spatele nostru.

Inima mea gonea nebuneşte, dar asta nu avea nimic de-a face cu alergatul pe străzile New Yorkului.

— Şi eu, care voiam să fiu elegantă şi să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, am râs eu. Mă bucuram că nu a întors capul spre mine, căci aveam un zâmbet atât de larg, încât faţa mea mai avea puţin şi se rupea-n două. Data viitoare renunţ la încălţări elegante, îmi scot adidaşii.

—Nici astea nu-s prea rele, a zis el, arătând spre cizmele mele. De fapt, sunt chiar drăguţe. îmi amintesc că Porţia purta mereu tocuri, chiar şi când călătoream. Ea... A făcut o pauză, privind în zare deasupra mea, ca şi cum ar fi realizat că eu nu aveam de unde să ştiu toate astea. Scuză-mă. Nu te mai plictisesc cu astfel de amănunte.

Uau, cuuum

?Chiar şi din profil, puteam vedea cum sprâncenele lui erau împreunate într-o încruntare. Era limpede că nu intenţiona să mă ia la plimbare pe aleea amintirilor lui, dar nu puteam nega că o parte tainică, întunecată a mea era încântată de această scăpare. De faptuj că, fie şi pentru o clipă, a intrat în zona aceea de ***confort*** unde a lăsat garda jos.

— Porţia a fost soţia ta? am întrebat eu, menţinând tonul uşor, de conversaţie. încercând din răsputeri să nu-i arăt că îi sorbeam fiecare cuvânt. Amintise de ea în avion, dar nu-i menţionase numele.

A făcut câţiva paşi înainte de a încuviinţa din cap, dar altceva nu a mai spus. O întrezărisem în treacăt pe fosta doamnă Stella, - dar nu am ştiut că e ea decât prea târziu ca să mai ***analizez*** fiecare detaliu. Auzisem poveşti, câteva frânturi de ici, de colo, dar nicio- 1 dată prea mult. Ca şi cum la birou ar fi domnit o regulă nespusă în materie de bârfe: puţin e încurajat. Prea multe detalii ar fi deja de I prost gust.
i

Am trecut pe lângă un trio minunat de statui fară cap din bronz, ţ vopsite *în* verde, *din faţa* unui zgârie-nori, una aşezată de o parte a clădirii, *celelalte* două de partea cealaltă.

~ Astea ar trebui să *reprezinte* Venus din Millo, am spus arătând ţ *spre ele. Se* numesc „Privind spre bulevard".

El mi-a urmărit privirea.

— Dar nu au cap, a remarcat. Nu se uită nicăieri.

- *Chiar nu* m-am gândit la asta, am răspuns. Totuşi, sânii sunt , minunaţi
»

Niall a scos un sunet de parcă s-ar fi înecat

P^r ^/Z r,am !î râ2â :d ^

CXPreSia ,UL Sunt! De M '

"pnme te o sumedenie de plângeri în legătură cu ele

- ^ z ^ r ^ ^ ^ 1

f

d,«:* "» — —r Parc. spuneai «, nu „ fost „klo.

*i0*i*noLourei* |3

—Mama avea un soi de fascinaţie romantică pentru New York ***Aş*** putea să-ţi fiu ghid şi să te plictisesc cu o grămadă de chestii, la întâmplare.

—Cred că e un plan minunat, a răspuns el, dar avea un ton ciudat. Fusese sarcastic sau...

Oh, Doamne.

Am încremenit brusc şi Niall Stella a trebuit să se întoarcă.

—Ce-i? zice el uitându-se în jur să vadă ce ar fi putut să-mi atragă atenţia. E-n regulă?

—Radio City Music Hali, am şuierat eu, luând-o din loc cu un pas mult mai rapid.

—Iconic, a încuviinţat el, cu o urmă de nedumerire amuzată în voce, ţinând lesne pasul cu mine, care practic sprintasem.

—în fiecare Crăciun acolo se ţine un concert, iar mama o să moară când o să audă că sunt atât de aproape de locul ăsta. Mănuşile îmi încurcau rău de tot mişcările, dar eu îmi căutam în continuare telefonul în buzunarele hainei. îmi faci o poză?

Ai fi zis că l-am rugat să mă deseneze nud.

—Nu pot, a zis el scuturând din cap şi privind în jur. Vreau să spun că nu putem sta aici.

— De ce nu?

— Pentru că e...

Nu a spus „nedemn" cu voce tare, dar faţa lui o urla prin toţi porii.

M-am uitat în jur, la mulţimea de oameni care faceau exact acelaşi lucru.

—Nu ne bagă nimeni în seamă. Presupun că ne-am putea întinde pe trotuar şi oamenii ar trece pur şi simplu pe lângă noi.

A făcut ochii mari, apoi a oftat şi şi-a scos telefonul.

O fac cu telefonul meu şi ţi-o trimit. Carcasa ta e bătută cu Prea multe strasuri oribile. în colţul gurii i-a apărut un zâmbet firav: Uită-te la mine. Sunt prea masculin pentru chestiile astea

.întrezărisem şi eu aseară ceva din masculinitatea asta dar eram la tel de orbită acum, c-o vedeam din nou în acţiune: Niall Stella era politicos, sclipitor, rafinat şi reţinut, aşa este, dar în acelaşi timp Niall Stella era capabil să fie un tip, şi putea fi flirtul absolut.

Ştiam că îmi forţam norocul, dar fir-ar să fie, arăta aşa de bine stând acolo, cu marea de turişti roind în jur, iar el străduindu-se să deschidă camera. A protestat el, dar expresia de pe faţa lui cand a făcut prima poză îl facea să arate puţin... fermecat?

— Bun, a zis întorcând telefonul către mine. Destul de drăguţ.

— OK, acum treci tu aici. A traversat la mine şi i-am luat telefonul, examinând fotografia. Hai să facem una împreună, am zis, ţinând telefonul lui în faţa noastră.

— Cu..., a început el, dar s-a răzgândit. Nu ai mâinile suficient i
de lungi.

— Glumeşti? Mă pricep destul de bine la selfie. Doar... te rog să îndoi puţin genunchii, ăsta e capul meu, ştii, şi deltoizii tăi — care nu f sunt un lucru rău — nu mă înţelege greşit, şi...

\

— Nu pot să cred că fac asta, a zis el, smulgându-mi telefonul j din mână.

j

— Promit să nu-i spun lui Max că ai făcut un selfie pe Sixth | Avenue, am şoptit eu, iar el a întors capul şi privirile noastre s-au întâlnit.

Era la numai câţiva centimetri de faţa mea. în clipa aceea eram practic ca şi căsătoriţi.

Mi-a susţinut privirea câteva secunde, apoi şi-a dres vocea.

i

— Am eu grijă de tine pentru asta.

|

, Ci,dre de ca să găsesc unghiul potrivi.

7 ,"""a CUPrınS de duиă Blie * aproa£ de el

IS-a uitat la fotografie şi a Întors ecranul ca s-o văd şi e ^ bună, de fapt al dracului de buna. Zâmbeam amândoi^era ne•a prins chicotind cand el încerca sa facă o poză cu mânuşile pe mâini.

- Ce număr ** mиa întrebat Plivind în jos, la ecranul telefonului. Am văzut cum obrajii i se fac mai roşii decât erau deja din cauza vântului rece şi pătrunzător.

I l-am spus şi l-am privit tastându-l. A apăsat pe trimite şi mi-a zâmbit: puţin timid, puţin jucăuş, puţin altceva, ce nu eram sigură că sunt pregătită să cred în clipa aceea nu semăna deloc cu un vicepreşedinte, un superdur intimidant sau un bărbat care a terminat şcoala înainte de a împlini douăzeci de ani. Arăta ca un tip mişto care hoinărea împreună cu mine prin oraş.

Telefonul din buzunarul hainei mele a început să bâzâie.

Am încercat să nu mă gândesc că el avea acum poze cu mine şi [1] cu noi doi pe telefonul lui. Am încercat să nu mă gândesc că avea numărul meu de mobil. Am încercat să nu mă gândesc cât de firesc I au mers lucrurile între noi când am încetat să îmi fac griji despre

---

* We De

^rea şi promovarea, şi să ai r T sărbâtoreşti Crăciunul, aniver- acelaşi timp. Cel mai or gasm din viaţa ta> ^ în

cum să mă port în preajma lui Niall Stella şi pur şi simplu m-am I bucurat fară reţineri de acest moment cu Niall. Doar Niall. l Când şi-a vârât telefonul în buzunar şi mi-a făcut semn să-1

urmez spre trecerea de pietoni am remarcat zâmbetul lui larg. I Am încercat să nu mă gândesc cât de încântat părea şi el de toate astea.

* * *

Biroul nostru temporar era la etajul neocupat al unei mari clădiri comerciale. întreg nivelul a fost închiriat ca birou temporar pentru consultanţii **invitaţi de** Autoritatea Metropolitană **de** Transport. E **adevărat că cerşetorii nu pot fi mofturoşi, dar, h« ora ade^ biroul nostru era la fel de mare ca baia de la hotel şi era^e ca încălzirea venea direct din iadul păcătoşilor. Fer^£**

permanent,chestiede care ne-am dat seamanuma$_{1}$du$_{P}$ace

Nluptat cu ea cinci minute bune. Desigur, a beneficiat de toată atenţia mea în tot acest răstimp. Spatele lui lat avea nevoie de acte separate: Niall Stella şi Deltoizii.

Bănuiesc că ţie îţi stă bine cu orice.

Un birou prea mic însemna şi că Niall va fi la un metru distanţă de mine toată ziua, ceea ce facea imposibilă concentrarea chiar şi la cea mai simplă dintre sarcini. Iar prea cald însemna că într-o oră el şi-a scos sacoul şi — spre marea şi vizibila lui consternare — şi-a slăbit cravata şi s-a descheiat la nasturele de la gât al cămăşii. Ba chiar şi-a suflecat şi mânecile. Dacă aş fi putut, probabil că aş fi crescut temperatura cu încă vreo zece grade doar ca să am ocazia să arunc o privire la pieptul lui gol. Uite de ce nu ar trebui să fiu niciodată la conducere.

Nu-i văzusem niciodată antebraţele (o verificare sumară a coloanei De Câte Ori Am Văzut Antebraţele Goale ale Lui Niall Stella) şi, aşa cum mă aşteptam, pielea lui era perfectă: braţele tonificate, iar încheieturile se prelungeau în degete lungi, fine. Cât de pieziş am fost eu în stare, am urmărit zvâcnetul muşchilor lui în timp ce tasta, felul în care s-au flexat când a învârtit un pix pe birou, cufundat fiind în gânduri, felul în care s-au întins tendoanele mâinilor când a bătut darabana în braţele fotoliului.

Niall Stella era un neastâmpărat.

Nu am vorbit prea mult cât am lucrat, fiecare la biroul lui, verificând conţinutul cutiilor şi punând lucrurile la punct. La prânz am ieşit, oprindu-ne la standul unui vânzător de hotdog din colţul străzii. A fost nevoie de ceva muncă de lămurire din partea mea.

— Trebuie să te duci acolo unde e coada cea mai mare, i-am explicat, aşteptându-mi răbdătoare rândul.

Nu te uiţi niciodată la canalul Food? Vezi ce coadă mare e aici şi numai doi oameni la standul de peste drum? Acolo probabil vând hotdog făcut din pisici sălbatice.
A oftat bombănind ceva despre cum probabil va fi mort până

ll!"ŞÎ Zi,d Şi mi "a arUncat în treacăt ™ «Astea zici tu că-s_ Cum supravieţuieşte fratele tâu într-un oraş cu asemenea oferte **subţiri? l-am tachinat eu.**

— Habar n-am.

— Ce faci? am sânt eu ca arsă, oprindu-l să-şi pună nişte muştar simandicos de culoarea vomei peste cârnat Ăsta are seminţe, pentru numele lui Dumnezeu.

S-a uitat nedumerit la mine, încremenind cu sticla deasupra hotdogului, de parcă n-am fi vorbit aceeaşi limbă.

— Nu poţi pune aşa ceva peste un hotdog luat din stradă, i-am zis. Chestiile astea au regulile lor.

— Bucură-te tu de muştarul tău colorat artificial, a răspuns; iar eu am putut practic vedea urmarea propoziţiei care stăruia în mintea lui: „eu am să-l folosesc pe al meu". Proaspăta noastră căsnicie avea deja nevoie de consiliere.

Am mormăit exagerat cât mi-am mâncat crenvurstul doar ca să subliniez că era mult mai bun decât al lui.

El a închis amuzat ochii, clătinând din cap spre mine.

— Ştii, am zis după ce am înghiţit o îmbucătură uriaşă, dacă nu te-aş fi surprins zâmbind din când în când în stilul ăla misterios al tău, aş putea presupune fie că eşti cea mai disciplinată emoţional fiinţă umană de pe planetă, fie un Mutant, fie un Botoxat.

— E Botoxul, a răspuns, luând şi el o îmbucătură.

— Ştiam eu, am răspuns. Abia reuşeşti să-ţi ascunzi vanitatea.

S-a înecat de atâta râs, apoi s-a întins şi mi-a furat şerveţelul pe

care-l ţineam în mână:

— Mare dreptate ai.

* * *

Ne-am întors la birou, dar cu căldura (se prea poate să mă fi plâns la un moment dat că mă topesc) şi cu liniile de telefon care încă nu mergeau, nu se putea face mare lucru. întâlnirile începeau a doua zi, aşa că am despachetat câteva cutii cu dosare, dar amândoi păream distraşi — din motive diferite, sunt sigură — aş

acă pe la două după-amiaza ne-am strâns

lucrurile şi eram gata de plecare.

Niall trebuia să se uite la câteva planuri şi să dea câteva telefoane, treburi de care se putea ocupa foarte bine de la hotel.

Am mers în tăcere pe trotuarul de vizavi de Radio City, dar aş putea jura că am văzut cum buzele lui se strâng puţin când am trecut pe lângă clădire.

* * *

In dimineaţa următoare, m-am trezit înainte să sune alarma, nerăbdătoare să îmi încep ziua şi - ştiţi voi, pentru că sunt jalnică - să mă duc la lucru cu un Cineva anume. Numai că pe telefonul meu, alături de un mesaj de la fratele meu şi trei de la Lola, era unul de la acel Cineva: Ia o maşină şi du-te înainte fară mine. Mai am ceva de rezolvat şi ajung mai târziu.

Speranţa din inima mea s-a sfărâmat ca un biscuit uscat. I-am

răspuns că ne vedem mai târziu la birou şi, în loc să

iau o maşină, am preferat să merg pe jos câteva

cvartale, alegând un alt drum şi făcând câteva poze pentru mama. Când am ajuns la birou, aerul era la fel de încins şi am înălţat o rugăciune tăcută pentru mânecile scurte pe care le purtam şi pentru că am fost suficient de isteaţă să mă descotorosesc de pantalonii Spanx. Nu că n-ar exista cineva pentru care doream să arăt deosebit de subţire.

Era cumplit de plictisitor să fiu singură acolo, dar telefoanele funcţionau aşa că am putut în sfârşit să rezolv efectiv câte ceva. L-am asigurat pe Tony că am ajuns cu bine şi că în curând lucrurile vor începe să se mişte şi am făcut cunoştinţă cu câţiva dintre cei care vor împărţi birourile cu noi. Niall a apărut pe la prânz, intrând în birou cu braţele încărcate de pachete priveam curioasă' ^ b " o u i <

^ * » P ce eu <1

h ,r de cuierui de *sau

cald ca-n iad şi astăzi
!ChnttHM l.«iffn gq

_ Am sunat pe cineva şi vor veni mâine sâ rezolve problema, dar te poţi considera norocos că mi-am păstrat pantalonii pe mine.

— **Discutabil, a bombănit el.**

Sau cel puţin aşa mi s-a părut mie.

— **Scuză-mă?**

M-a ignorat, a pus o sacoşă mare pe birou şi şi-a căutat de lucru cotrobăind prin ea. Astăzi purta ochelarii. Dumnezeule mare. Pe oricine altcineva, aceste rame anume — margini negre şi un fir subţire de crom de-a lungul braţelor — ar fi vorbit despre o anumită lucrare de designer meşteşugită cu minuţiozitate. Dar eu ştiam că Niall Stella se îmbrăca impecabil pentru că nu cumpăra decât ce era mai bun şi probabil avea un croitor

foarte mofturos şi perfecţionist, nu pentru că ar fi fost prea atent la mode şi tendinţe.

— Ramele astea ţi le-a ales o femeie, am zis eu, arătând spre faţa lui.

A scos nasul din sacoşă, a pus un dosar pe birou şi s-a uitat
nedumerit la mine.

—Ce-ai spus?

—O vânzătoare ţi-a ales ramele astea. Ai intrat în magazin, ea a coborât în câteva milisecunde pentru că — l-am măsurat din cap până-n picioare cu un gest care voia să spună *e evident de ce* **— şi a insistat să-ţi găsească o pereche potrivită.**

El m-a studiat câteva clipe, apoi a ridicat uriaşa, splendida mână a lui Niall Stella ca să-şi lase în jos ochelarii, întrebându-mă:

—Ce înseamnă *asta***? şi a repetat gestul meu, măsurându-mă şi el din cap până-n picioare, abia reţinându-şi un zâmbet.**

—înseamnă „un tip mişto a intrat în magazin şi nu are verighetă? Un adevărat pistol de start pentru un ogar de curse."

—De unde ştii că nu purtam verighetă când le-am cumpărat?

Mă testa. Era amuzat. Drace, Niall Stella flirta în continuare şi
astăzi.
îmi subestimezi talentele de spion. Crezi că nu-ţi cunosc cronologia? Credeam că am stabilit mai devreme că scala mea se întinde până la unsprezece

.El a ridicat din sprâncene într-o întrebare mută.

— Ţi-ai luat ochelarii ăştia noi în noiembrie.

El aştepta ultima frântură de informaţie. Cea care m-a făcut să par complet sărită de pe fix.

— Bine, am mormăit atunci. Ai renunţat la verighetă în septembrie.

El a izbucnit în râs, şi-a pus ochelarii la ochi şi s-a întors la sacoşa lui.

— Ţi se pare că sunt ciudată? am întrebat cu o voce mai pierdută
decât m-aş fi aşteptat.

Şi-a lăsat iar ochelarii mai jos pe nas, lăsându-şi ochii să se plimbe în voie peste faţa mea, după care a murmurat:

— Da, ciudată în sensul că eşti neaşteptată, iar pe mine rareori mă surprind oamenii. Cred că eşti mai curând splendidă.

Splendidă? Ăsta da adjectiv interesant.

înainte să am şansa de a-i răspunde — şi hai să fim sinceri, probabil mi-ar fi trebuit un deceniu — s-a ridicat brusc, zâmbind.

— Ţi-am adus ceva. M-am gândit că e aproape amiază, aşa că... A luat o punguţă albă de hârtie — destul de pătată de grăsime —
şi din ea a scos un hotdog. Acoperit cu muştar obişnuit.

— Te-ai coborât până la standardele mele lipsite de clasă în materie de muştar, am gângurit eu, luând veselă hotdogul.

— Cum aş fi putut să ţi le contrazic. Ieri ai gemut la fiecare îmbucătură.

Abia acum mi-am dat seama cum trebuie să fi sunat.

— Eu...

Şi Până ajung instalatorii... A tras o cutie din geantă, din care a scos un ventilator mare de birou.

— Ai cumpărat un ventilator?
— Nu vrem să te topeşti, nu?

Şi Până aici a fost. în sfârşit suficient de îndrăzneaţă, m-am

trr T[1]'?™ 111 din fata lui Şi am facut ~ ce îmi doream
Ş 1Um de Zlle: *râns pavata. Nu m-am grăbit deloc,[Chn]«WLoim [9]
folosind **oportunitatea pentru a-i îndrepta nodul si aiul mătăsos în jos pe pieptul lui.** ***** [netezi ma]*eri-

El şi-a ţinut răsuflarea, iar eu am aşteptat în •• ^ depăşit o limită, poate am supraestimat M^JT" ,[am] făcut [şi] acum am stricat totul fiind prea grăbită.L[e] nofpl^ **acum o tăcere care devenea tot mai grea cu fiecare ticăit al** ceaslT

- **Mulţumesc pentru prânz, am şoptit.**
- **Cu mare plăcere.**

într-un sfârşit, mi-a luat mâinile şi mi le-a tras în sus, pe trupul lui. îi puteam simţi torsul, planurile definite ale abdomenului sub cămaşa strâmtă, apoi pectoralii tari.

Acum era rândul meu să-mi ţin răsuflarea. Posibilitatea ca între noi doi să se întâmple ceva trecuse de la o mică fantezie adorabilă la o bifa în coloana De Câte Ori Mi-a Plimbat Niall Stella Mâinile Pe Pieptul lui. Ce faceam noi acolo?

Mireasma vagă a parfumului lui plutea în aerul în care se amestecau arome de cafea şi de vopsea proaspătă care veneau de la un birou aflat la acelaşi etaj. M-am aplecat încet în faţă, cu corpul pe pilot automat, creierul meu renunţând cu totul să mai controleze echipamentul.

S-a aplecat şi el: mişcări mici, ezitante, care anulau cu totul spaţiul dintre noi. Nasul lui l-a atins în treacăt pe al meu, îi puteam vedea genele, îi puteam simţi respiraţia pe buzele mele. Am închis ochii, nefiind sigură că voi fi în stare să fiu atât de aproape de el şi să văd toate aceste amănunte, iar mai apoi să fiu aceeaşi.

- **Ai de gând să mă săruţi? am întrebat, surprinsă eu însămi de cuvintele care mi se rostogoleau din gură.**

Pieptul lui era apăsat pe al meu, dar nu a făcut ceea ce credeam că va face. S-a tras deoparte suficient cât să mă privească in ochi.

- Mă tem că nu voi fi în stare să mă opresc, a şoptit.

Urgenţele? Ăsta nu-i un antrenament.

Poate nici nu vreau să te oPreşti. A ridicat du. sp" g nuavorbit.Aaşteptat în schimb să continui eu. Nu eram **prea s.g**

u

că voi putea, dar în cele din urmă am reuşit: Adesea m-am gândit la /

clipa asta şi la ce aş face sau spune. j

S-a dat un pas în spate ca să-mi vadă mai bine faţa: 'i

— Da?

f închizând ochii, am recunoscut:

j

— De luni de zile. De data asta sprâncenele i-au dispărut cu totul J sub breton, iar eu am continuat: y

— Credeam că va fi o pasiune trecătoare. Nu m-am aşteptat ' niciodată ca noi doi să ajungem să interacţionăm pentru o perioadă semnificativă. Dar iată-ne aici, împreună, iar flirtul e plăcut, numai

că eu sunt pe punctul de a-mi pierde minţile de tot... M-am uitat în sus şi i-am întâlnit ochii mari. Gura mea o luase înaintea creierului, lăsându-l pe acesta din urmă în colb. Am închis din nou ochii, gemând: Şi acum am reuşit să te pun într-o situaţie neplăcută.

Când m-am uitat din nou la el, l-am găsit cercetându-mi chipul cu o expresie blândă:

— Nu-i adevărat. Chiar deloc. Doar că... nu sunt obişnuit.

— Nu eşti obişnuit cu fetele care recunosc că au o pasiune pentru tine? am încercat eu să chicotesc uşor, dar a sunat mai curând ciudat, mai mult ca un schelălăit. Mi-e greu să cred una ca asta.

— Ei bine, a început el făcând câţiva paşi în spate şi ridicând uşor din umeri, parcă scuzându-se, este cât se poate de adevărat. Porţia e singura femeie cu care... ce pot să spun, e singura cu care am fost, nu a mai existat nicio alta. Şi-a trecut o mână pe ceafa. în afară de faptul că asta e o întâlnire de lucru şi noi doi abia ne-am cunoscut, mă preocupă şi aspectul ăsta. Mă simt puţin pierdut, trebuie să recunosc.

M-am zgâit la el, la Niall Stella, al cărui trup urla din toţi porii Am Avut Parte de Cele Mai Bune Partide de Sex din Lume, şi care stătea aciun în faţa mea şi recunoştea că a avut o singură femeie

săli* £2? ^ ^^ ^ " băietii ^ CUrVC în liceu ^ sex

SSL deti 2 T NU tU CâtC

o femeie în fieCare 13

azec, de ani. Zero câmpii însămânţate.

Puteam simţi cum sinapsele mele se reorganizează
.^naLaunn 9)

- Aşa că, vezi tu, a zis el zâmbind timid, dacă ai fie si ce, m • mic interes pentru mine, ar trebui sâ ştii că eu mă mişc Jr ' **terenul ăsta.** * c Pe

Şi, chiar în clipa aceea, tocmai când mă aşteptam să-mi susţină privirea, să-m. ia mâna şi s-o strângă sau să facă orice altă chestie umană ca să prelungească momentul - sau măcar să admită cumva că a existat un moment - şi-a întors privirea, s-a întors la birou si s-a apucat să citească un raport până ce eu am bâiguit ceva despre mers la toaletă şi am plecat

.Capitolul 6 Niall

0>mtw lom g

Hai să bei ceva cu noi.

Abia mă întorsesem în camera mea, cu mintea şi vintrele la fel de întoarse pe dos, când am primit mesajul de la Max. Singurul lucru pe care mi-l doream mai mult decât să mă prăbuşesc cu nasu-n saltea era un pahar cu tărie.

De fapt, ce-mi doream mai mult şi mai mult era să fiu cu Ruby.

Cum e cu putinţă, m-am întrebat, să fiu aşa de aprins după ea în numai câteva zile? Un interval de timp care se putea măsura mai
curând în ore, la drept vorbind.
O mică parte din mine părea să se extindă, dublându-şi zilnic mărimea în cuşca mea toracică. Acest spaţiu secret, un nucleu romantic neexplorat, îmi spunea că

motivul pentru care Ruby a pătruns atât de uşor în mintea mea, pe sub pielea mea, era unul **semnificativ. Nu pentru că era o înlocuitoare sau o distracţie pasageră, ci pur şi simplu Pentru că era potrivită pentru mine. Voiam să mă încred în senzaţia «ta tulburătoare care mă încerca în preajma ei, dar nu pentru că sent.- m««ul era familiar, ci tocmai pentru că nu era**

.Şl totuşi, cAnd m> %>•« dat şan*a dc a explora mai in profunzime lucrurile, m *m blocat.

Mai bine fmi îngrop nasul Intr un pahar.

Bâicţti erau iar jos. în Knave, ca şi cum usta ar fi fost vizuina |₀ᵣ prcleratA. Dar pe mine nu mi păcăleau; îmi cunoşteam Iratele «ufi» cient de bine ca sâ ştiu că a venit până aici doar ca sâ supravegheze îndeaproape Posibil sâ fi simţit că nu eram tocmai in apele melc.

El şi băieţii stăteau in jurul aceleiaşi măsuţe joase la care am stat noaptea trecută, fiecare cu câte o jumătate de cocteil in faţă; pₑ masă se aflau mai multe platouri cu gustări şi antreuri. Era aproape unsprezece şi cu nu mâncasem încă.

— Fii drăguţ şi uită-te în partea cealaltă cât golesc eu masa, glumit aşezându-mă lângă fratele meu şi luând un pumn de nuci asortate.

HI a râs.

— Trebuie să fii mort de foame.

— Cum? face Bennett, uitându-se în jur ca şi cum ar căuta ceva. Fără Ruby? Trebuie să recunosc că sunt puţin dezamăgit,

— Păi..., am început eu, apoi mi-am Îndesat o bruschetta întreagă în gură ca sâ evit răspunsul.

— Oare ea nu vrea să mănânce ceva? a întrebat Will.

Am bombănit.

— Sunteţi de o subtilitate remarcabilă. Sunt sigur că a comandai ceva in cameră. Şi dacă tot suntem la capitolul femei. Ce tot aveţi cu mine? Că nici pe doamnele voastre nu le văd pe-aici.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, face George. Barbara Chloe trebuie $4 apară.

— Ba... Chloe, soţia lui Bennett? Despre ea vorbeşti? am întrebat, convins că am înţeles greşit.

Dar Bennett mi-a tăcut un semn cu mâna.

Sara şi Hanna sunt la un fel de petrecere» Chloe trebuie să apară. Şi nu-ţi face probleme, se gratulează reciproc cu epitete mult mai rele. *Chmtmimmi w*

(îcorgc a ridicat din umeri şi «-a aplecat cfttre inasâ.

— Chloe şi cu mine avem o legătură specială. Mal precis, Buntem ₁?₁i de îngrozitori, încât nimeni nu ne suportă. Bennett şi-a dres ᵥocea, iar George a ftcut un semn spre el: Cu excepţia lui, desigur, jₐr şi el e destul de dus cu pluta.

Şi, ca la comandă, una dintre cele mai frumoase femei pe care |ₜ.am văzut vreodată şi-a făcut intrarea tn bar. Nu era înaltă, dar ₐyea o ţinută aşa de mândră, de parcă ar ti fost cu un cap deasupra **celorlalţi.** Părul întunecat ti cădea în valuri până la jumătatea spatelui; purta o rochie neagră, strâmta şi nişte tocuri de mi s-a făcut teamă pentru gleznele ei.

— Vorbind de diavol, a zis Bennett, ridicându-se şi urmărindu-şi ₑU un zâmbet mândru soţia care se apropia de el.

— Uită-te în altă parte, a şoptit Will când Chloe a ajuns la noi.

Nedumerit, m-am uitat pe rând la băieţi, apoi am ridicat ochii ₛpre Bennett şi Chloe, dar imediat m-am uitat în altă parte. A spune ₑă îmbrăţişarea lor era pasională ar fi o subapreciere grosolană. Din ₙou am simţit o înţepătură la gândul relaţiei mele eşuate şi la faptul ₑâ abia am scos capul din nisip şi am păşit în lume, încercând să o descopăr pe cont propriu.

Will a gemut.

— Luaţi-vă şi voi o cameră, ceva.

Chloe şi-a mai sărutat o dată soţul şi s-a întors către noi.

— Eşti pur şi simplu gelos pentru că logodnica ta stă cu o gaşcă de muieri vorbind despre cărţi în loc să fie aici, sorbindu-te din priviri.

— Dacă pui aşa problema... da, sunt, a admis Will. Dar tu de ce nu eşti cu ele?

Chloe a cerut ceva de băut chelneriţei care trecea printre mese şi s-a aşezat la masa noastră.

Pentru că asta e singura mea seară liberă din săptămână şi intenţionez să mi-o petrec regulându-mă cu soţul meu. Că tot veni vorba... — aici s-a uitat poruncitor la Bennett — termină-ţi paharul

---

Bennett l-a şi ridicat de pe masă.

— Da, să trăiţi-

— Scârbos» a plescăit George.

— George, a zis Chloe, salutându-l cu un zâmbet.

— Stăpână Întunecată, a răspuns el.

— TU trebuie să fii Niall? zise ea» întorcându-şi atenţia spre mine,

— Da, am răspuns, întinzându-i mâna. încântat de cunoştinţă.

Chloe mi-a strâns mâna cu fermitate.

— Şi eu. Dar unde-i fata?

— Fata? am întrebat, uitându-mă pe rând la băieţi.

Chloe a zâmbit şi trebuie să recunosc că efectul era năucitor, deşi puţin cam înspăimântător. îmi puteam lesne imagina ce groază putea băga femeia asta într-un biet suflet dacă îşi punea în cap.

— Presupun că vorbeşte despre Ruby a ta, a zis Max.

— Nu e Ruby a mea, l-am corectat eu.

— Sigur că nu e, a spus Chloe. Aşa zic şi băieţii.

M-am înecat cu o crochetă şi am realizat brusc un lucru: am fost cât pe ce să o sărut la serviciu.

— Corect, aşa aţi decretat voi seara trecută.

— Sigur că da, a continuat George. Tu eşti singurul nedumerit, în preajma ei te transformi într-un robot...

— Ca să fim corecţi, el a avut mereu ceva de robot, m-a înţepat Max.

— Mulţam, frate, am bombănit sarcastic. Curios lucru, se pare că sunt singurul de pe-aici care habar nu are despre chestia asta.

A venit şi băutura lui Chloe, iar ea a ridicat paharul aburit:

— Asta pentru că bărbaţii sunt nişte idioţi, a spus ea apropi- indu-şi paharul de buze. Nu mă înţelege greşit, şi femeile pot fi nişte javre şi sunt la fel de capabile ca bărbaţii să dea lucrurile peste cap. Dar din experienţa mea, când chestiile astea merg prost, de obicei purtătorul de penis e cel care le-a încurcat.

Apoi s-a uitat la mine cu siguranţa ei glacială şi a adăugat:

Fără supărare

— Bravo, bine zis, a hohotit Max.

Apoi m-au studiat cu toţii pentru câteva clipe, pentru ca In cele din urmă să se Întoarcă spre masă, reluând discuţia de acolo de unde $_{0}$ lăsaseră la venirea mea. Toţi In afară de Chloe, care *e uita în continuare la mine.

— Nu mi-ai spus de ce tu cu fetele nu veniţi la Catskills week- $_{e}$ndul ăsta, a spus Bennett către Max.

— Sara reamenajează tot apartamentul, răspunde Max, trecân- du-şi palma peste creştet. Vine designerul ei. Cred că se lasă cu pereţi dărâmaţi şi..aoleu...

— Max, mai bine te-ai ocupa tu de chestia asta, l-a avertizat Bennett. **îţi aminteşti când a văruit Chloe apartamentul? Un puşti cu un creion ar fi făcut o treabă mai bună.**

— Vezi ce spui, Mills, i-a atras ea atenţia.

— Să nu începi cu asta, Ryan, a răspuns el. Eu eram cu totul în ceaţă. **Bucătăria verde? Până şi tu ar trebui să recunoşti că era oribilă-**

George deja flutura un deget ameninţător în faţa amândurora.

— Nu, nu, nu. Să nu vă aduceţi preludiul la masa asta.

— Reamenajarea asta cu Sara d foarte..., a continuat Max cu grijă ca nu cumva să îşi critice nevasta. E... e o situaţie foarte fluidă.

— Delicată, a adăugat Will.

Râzând, fratele meu a şoptit:

— O tuşă.

Chelnerul mi-a pus paharul pe masă şi a întrebat dacă mai dorini ceva. Eu le-am luat-o înainte şi am mai comandat unul; la urma urmelor, mai bine să fiu pregătit. Chelnerul ne-a privit pe fiecare pe rând şi după aceea, mulţumit că încheiasem comenzile, s-a întors şi a plecat.

Will s-a aplecat peste masă într-o poziţie ciudată.

— George. De el ce zici? E drăguţ... nu?

• — Nu! a şuierat George. Ar fi ca şi cum aş regula o pastramă de vită.

— Dumnezeule, a mormăit Bennett, dându-şi o palmă peste faţă. Nimeni nu a zis nimic de regulat. E doar o petrecere.

— Stai aşa, intervine WilI, clătinând din cap. George, tu staj deasupra?

Gemând, Max zice:

— Pentru Dumnezeu, William, încetează odată.

Nu mai suportam:

— Ce se întâmplă aici?

George ne-a ignorat pe toţi.

— Serios vorbesc, e varză! E aşa de cenuşiu, încât pariez că are ficatul afectat!

— Să-mi explice cineva şi mie ce se petrece aici, am repetat.

— Ăştia doi sunt nişte idioţi, mi-a explicat Chloe. George trebuie să-şi găsească un partener pentru o petrecere RMG, iar Wil1 îi sugerează să-I invite pe chelnerul nostru. Evident, George consideră că nu e un candidat adecvat.

— RMG? am întrebat.

— Ryan Media Group, zice George. Bennett a hotărât să dea o petrecere şi iată-mă fără partener. Băieţii ăştia încearcă să mă ajute. E jenant pentru toţi. Aş prefera să vorbim despre ce ai tu de gând să faci cu Ruby.

— Eu... M-am uitat în jos, în pahar. Chiar nu ştiu.

Peste masă s-a lăsat tăcerea. In cele din urmă, am recunoscut.

— Mi-a spus că are sentimente pentru mine. De fapt, am spus ridicând privirea, le are de ceva vreme.

— A fost suficient să mă uit o dată la ea şi să-mi dau seama, a zis Bennett

— Idem, a sărit George.

— V-am zis eu, face şi Will.

Max s-a alăturat ultimul corului.

— **Nu e cazul să mai spun şi eu ceva, nu?**

— **Aproape că ne-am sărutat azi la birou, am izbucnit eu. I Dintr-un motiv oarecare, toate capetele s-au întors spre Bennett, care a arătat degetul mijlociu întregii mese. E suficient să spun că I lucrurile se mişcă puţin cam prea repede pentru mine. E drept că**

(MMI tjwvri iot

lucrăm împreună de câteva luni, dar o cunosc de numai câteva zile.

— Şi cc ai de gând să faci? a întrebat Chloe.

— Păi, cu... Am început eu, iar ea mâ fixa cu intensitate. Cum ₐᵢn spus, eu...

— Ţi-a spus că are sentimente pentru tine. Aproape câ v-aţi «¡ărutat. Spui că lucrurile se mişcă prea repede, deci presupun că de ₐceea nu e acum aici, cu tine.

— Da, i-am răspuns.

— Aşadar, ori eşti interesat, ori nu eşti.

— Nu-i chiar aşa de simplu, am zis. Lucrăm împreună.

Chloe a fluturat mâna.

— Asta nu contează. Când toţi s-au holbat la ea, a zis: Ce-i? Nu contează. Evident, nu cunosc toate detaliile, dar din câte am auzit, e o fată frumoasă şi deşteaptă şi la un moment dat sigur o va remarca cineva mult mai deştept decât tine. Nu fi idiot.

Am râs, am sorbit o gură de cocteil.

— Noroc.

— Ca de obicei, Chloe merge direct la ţintă. Fratele meu mi-a pus cu blândeţe mâna pe braţ: Sun-o, vrei? Vezi poate vrea să vină jos cu noi.

încuviinţând din cap, m-am ridicat şi m-am dus într-o parte mai liniştită a barului şi am format numărul ei de mobil.

Când

suna, mi-am dat seama că nu o mai sunasem niciodată până acum.

Că nu făcusem niciun fel de planuri pentru seara asta.

Că poate ea îşi făcuse planuri şi poate Chloe avea dreptate şi cineva mai deştept o remarcase deja.

-Alo?

Am îngheţat, dându-mi seama câ nu luasem de fapt în calcul faptul că ea &r putea răspunde. Parcă mă înnodase cineva pe dinăuntru, aşa mă simţeam.

— Alo? Pauză. Domnul Stella?M-am cutremurat la auzul vocii ei.

— Ruby. Spune-mi Niall, da?

— E-n regulă?

— Nu vrei să cobori să mănânci ceva?

Ea a ezitat puţin, iar mie mi s-a părut că a trecut o eternitate.

Doar dacă nu ai un... Am făcut o pauză, căutându-mi cuvintele. Cum să zic, un furnizor... de ... plăcere... la tine în cameră.

Dumnezeule mare, ce-am spus?!

— Un furnizor de plăcere? a repetat ea, şi îi puteam simţi râsul reţinut din voce, precum şi o uşoară poticneală datorată alcoolului.

Am gemut încet:

— Vreau să zic... companie. Sau planuri. Ruby, nu vreau să par îndrăzneţ. Nici măcar nu ştiu dacă tu...

Mi-a retezat bâlbâiala cu un râs liniştit.

— E aproape miezul nopţii. Sunt singură, crede-mă. Dar tocmai ce am ieşit din cadă. Am băut un cocteil, două, şi am făcut o comandă la room-service.

Creierul meu s-a blocat pe imaginea lui Ruby în cadă. Goală. Grizată. Udă. Cu pielea caldă, fină. Cu muşchii relaxaţi.

— înţeleg. Bine, atunci.

Ruby a făcut încă o pauză.

— Presupun că aş putea să...

Dar cuvintele ei păreau îndepărtate.

— Nu, Ruby. Nu vreau să... Voiam sâ mă asigur că ai mâncat. A fost o zi lungă. Şi noi... Am închis ochii, murmurând: Noi... de fapt eu mă temeam că nu eşti în apele tale.

îi puteam auzi răsuflarea, precipitată şi gâfâită. Am simţit o împunsătură în piept la gândul că iar era speriată, suferind

cumva din cauza mea. Ştiam că aveam capacitatea de a face ceva pentru ea... doar că pur şi simplu nu ştiam cum să încep.

— Sunt bine, crede-mă. Mulţumesc.

Am rămas aşa, câteva secunde bune, fără să scoatem o vorbă.

— Bine. Atunci, noapte bună, Ruby.Noapte bună... domnule Stella.

Intorcându-mâ la masă, m-am aşcz*t pe scaun şi am du» paharul |a gură. Mă simţeam mai rău decât Înainte; fu$e*em groaznic Ia telefon, ceea ce era ceva In condiţiile in care eram adesea destul de ciudat şi in discuţiile faţă in faţă. Când Max mi-a *pus* Întrebarea nerostită dacă vine Ruby — o expresie de aşteptare, o sprânceană ridicată **întrebător — cu am clătinat din cap. Nu ştiam dacă trebuia $â fiu uşurat sau îngrijorat câ nu a coborât. Apoi am optat pentru uşurat, pentru că ştiam câ nu aş fi fost in stare să mă ţin departe de ea, dorindu-mi ca mâna ei să se odihnească pe piciorul meu, dorindu-mi să-i întâlnesc privirea şi să văd câ dorinţa era încă acolo, şi că aş fi fost de tot rahatu' dacă ar fi trebuit să o întreb despre asta.**

Pe toţi dracii.

Bennett şi cu Chloe au plecat, alungaţi de George care a spus că **mai bine îşi dă foc decât să-i vadă giugiulindu-se în faţa lui. Am** cerut **un gin tonic, apoi altul, contribuind şi eu la conversaţie înainte de a mă pierde de tot în hăţişul gândurilor mele încâlcite. Am trecut de la enervare, la calm, la ameţit de alcool, pentru ca in cele din urmă să mă conving pe mine însumi că era o idee bună ca Ia ora unu dimineaţa să urc la etaj şi s-o văd.**

— Unde te duci? a întrebat Max. E singura mea noapte pe lună de ieşit. S-o crezi tu că te las s-o ştergi aşa repede.

— Mâine am toată ziua întâlniri, frate. îmi pare rău.

Le-am ignorat miorlăiturile şi am urcat in lift, am coborât la etajul zece şi m-am oprit la uşa camerei ei.

Mâinile mele au aterizat greu pe lemn; Isuse, până şi ciocânitu- rile duhneau a alcool.

După câteva secunde încordate, Ruby a apărut în faţa mea într-o costumaţie sumară de noapte, roz, din mătase, compusă dintr-o bluziţă cu bretele şi un şort asortat care abia dacă-i acoperea...

Dumnezeule.

A crăpat puţin uşa.

Toate bune, domnule Stella?Mi-im dres vocea o datâ, apoi IncA o datA.
— Drace. Metru dormi tn chestia asta?
— răspuns ea. şi ti puteam auzi zAmbetul cAnd a adAugut,. Doar dac* nu am un furnizor de plAcere tn preajmă.
• In sftrşit am izbutit sA-mi iau ochii de la sAnii ei, gol pe sub cAmAşuţA.
— tţi place sA mA tachinezi.
A strecurat limba printre buze, umezindu-le.
-Mda.
StAteam acolo in prag uitându-mă la ea cum s-ar uita un bărbat care n-a mAncat, n-a dormit şi nu s-a masturbat de zile Întregi cu gândul la o femeie pe care o dorea.
— Vrei să intri? a întrebat ea. Dar te avertizez. Am băut câteva cocteiluri. Dar mai am câteva sticluţe în minibar, asta dacă îţi place Midori sau Jägermeister.
— Nu ar trebui să te ating, am izbucnit eu şi imediat am închis ochii, strângând din pleoape. îmi cer scuze. Şi eu am băut şi... Am deschis ochii şi am privit-o direct. Zâmbea, părând... uşurată. Nu ştiu de ce sunt aici. Nu m-am putut împiedica să mă gândesc non-stop la ce s-a întâmplat azi şi la cât de mult îmi doream să te văd. Dar chiar nu ar trebui să te ating, Ruby.
Ii puteam vedea vena pulsând pe gât. Hram sigur că tremura.
— Nu ar trebui? a întrebat ea. Sau nu vrei?
Fără să-i răspund şi fără să mă gândesc ce fee am păşit înainte, intrând în camera ei. Ea a făcut un pas în spate, lăsând uşa să se închidă după mine. Pocnitura s-a reverberat în liniştea hotelului.
— E adevărat ce ai spus mai devreme? Te-ai gândit la asta? Cu mine?
Ea s-a îmbujorat de la obraji până pe gât, dar a reuşit să pară curajoasă când a răspuns:
-Da.
Ea s-a oprit, nu a mai făcut paşi înapoi, eu am înaintat până când am ajuns la un centimetru distanţă de ea. îi puteam simţi respiraţia

KM Un secret mmunj
tOMwtuMf «>ţ

^ gât. Puteam adulmeca dulceaţa sucului de portocale şi mirosul jiscuţit de votcă de pe buzele ei.

E o prostie, Niall. Ieşi naibii din camera asta.

— La ce te gândeşti? am întrebat-o.

— Că eşti în camera mea de hotel. Şi a zâmbit, uitindu ^e la buzele mele: Ca furnizor de plăcere.

Râzând puţin, mi-am trecut mâna peste faţă, recunoscând: In aceste ultime zile,.. Şi eu m-am gândit la tine. Mi-ai piratat creierul.

— Şi e ceva rău?

Am privit în jos la ea. Părea deopotrivă nervoasă şi încrezătoare; eram în camera ei; îşi «câştigase măcar un strop din forţa caracteristică.

— Nu, nu e rău. Pur şi simplu nu sunt sigur câ ştiu ce să fac cu tine. Nu aveam nici cea mai mică idee de ce spusesem asta, dar ea nu părea câtuşi de puţin tulburată.

— O să încercăm să aflăm împreună.

întâlnindu-i privirea, am întrebat-o:

-Da?

Ruby a încuviinţat din cap, s-a apropiat şi mi-a pus o mână pe piept:

— Te înţeleg. Şi cred că şi tu mă înţelegi pe mine.

Am înghiţit în sec, rămas fără cuvinte.

— Eu îţi voi spune ce îmi place, a şoptit ea. Iar tu îmi vei spune ce ai nevoie.

Şi-a plimbat mâna pe pieptul meu, peste abdomen, şi apoi, chiar înainte de a ajunge la curea, a luat-o.

Ar trebui să plec. Ar trebui să mă duc in camera mea ca să putem dormi amândoi.

Privind în sus, la mine, m-a întrebat:

— Ce anume îţi trebuie?

— Asta, am răspuns. Siguranţa ciudată pe care o simt când sunt aproape de tine. Felul în care mă priveşti.

Ochii ei mari i-au căutat pe ai mei

— .O mulţime de femei te privesc aşa.

— Nu. te înşeli. Poate se uită 1« mine aşa cum se uită bărbaţii l$_a$. tine — e clar că te doresc şi se gândesc la tine într-un mod sexual —,

dar nu (n felul in care mă priveşti tu, când simţi c& poţi vedea pe sub pielea mea. Am adăugat după o pauză: tn plus. nu am fost niciodată genul care să vrea „o mulţime de femei"

Avea un zâmbet aşa de radios, incât am uitat tot ce aş mai fi vrut să-i spun.

Inima îmi bătea atât de tare în piept, încât simţeam că mă clatin. Probabil că şi alcoolul avea contribuţia lui, şi cu toate astea, Îmi doream ca acest sentiment să nu se termine niciodată. Nu mai trăisem niciodată un fior atât de năvalnic. Era aşa de aproape şi mirosea a apă de trandafiri şi o indescriptibilă mireasmă de femeie. S-ar fi potrivit atât de bine ghemuită la pieptul meu, sub bărbie. Sau călărindu-mă cu picioarele încolăcite după şoldurile mele şi pieptul lucind de sudoare.

—Ruby, ce facem noi aici?

Şi-a dat părul după ureche, râzând încetişor.

—Tu eşti cel care a venit în camera mea. Cred că suntem amândoi puţin grizaţi. Tu să-mi spui!

— Mie... mie mi-ar plăcea să cercetez posibilitatea asta.

Zâmbetul ei s-a preschimbat în ceva mai grav.

— Şi mie.

— Dar poate noaptea asta nu e cea mai potrivită. Nu ar trebui să te ating. Poate dacă o repet de o sută de ori, o să ajung să şi cred. Am băut amândoi. Aş vrea să fiu cu mintea limpede dacă...

Ea a închis ochii, cu o expresie evidentă de dezamăgire. Apoi a apărut o transformare. Ruby a deschis ochii, m-a privit, şi într-o clipă s-a preschimbat dintr-o persoană reţinută, într-o ştrengăriţă obraznică. S-a răsucit, a făcut câţiva paşi în încăpere, a cules un slip de pe pat.

—Dar dacă ar fi să mă atingi, cum ai vrea să o faci? m-a întrebat împăturind slipul şi punându-l într-un sertar deschis din faţa ei.

K>6 Un secret minuna

tOMmum* 10?

Nu era cazul să mă gândesc prea mult, cAci riţpunsul a ieşit ca o ,*| vâ tic tun de pc buzele mele:

— Cu disperare. Am făcut un pas spre ea.

— Hur?

— Eu... nu, m-am bâiguit. Nu aş îndrăzni niciodată.,.

Pe pat zăcea incă un articol vestimentar — o cămaşă, cred —, tar ea a luat-o, i-a cercetat tivul, a împăturit-o şi a băgat-o şi pe aceea in sertar.

— îmi place să mi te imaginez atingându-mă dur, m-a întrerupt ea, liniştindu-mă cu un zâmbet Mâinile tale mari, blânde, tremurând arse de dorinţa de a mă atinge... Ai fi atât de nerăbdător.

— Aş fi, am recunoscut; dar apoi ea m-a privit, cerându-mi mai ¡nult, aşa că am şoptit: Sunt Abia mai izbuteam să respir. Mâinile îmi atârnau de-o parte şi de alta, tremurând: Încerc să fiu grijuliu, dar degeaba, e zadarnic.

Ea a împins sertarul cu şoldul, închizandu-l, apoi a făcut un pas către mine.

— Mi-ai smulge hainele înainte de a apuca să ajungem la pat, a încuviinţat ea, continuându-şi jocul. A ridicat o mână şi a strecurat un deget pe sub breteluţa cămăşuţei, aşteptându-se să o opresc.

Dar nu am fost în stare.

Aşa că mâinile ei au alunecat pe sâni, mai jos, până la tivul bluziţei, a început s-o ridice, a tras-o peste cap... şi gata.

Mie mi-a stat inima, apoi a pornit din nou, dar de zece ori mai mare, de zece ori mai repede.

Ruby a aruncat bucăţica de mătase la podea, fară să-şi ia ochii de la mine.

Sânii ei goi erau în faţa mea cu rotunjimea lor îmbătătoare, mici, sfârcuri roz şi o piele perfectă, sidefie. Eu înghiţeam in sec, j luptându-mă cu ritmul sălbatic al pulsului meu, voiam să o ating, să o sărut, să o călăresc, să mă mişc înăuntrul ei.

A făcut un pas în spate, apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre pat

— .Ruby. Nu aveam ce sâ-i spun. Simpla rostirr a numelui cl cu un ţest instinctiv. Aproape o rugăminte.

— Mi ai atinge sânii ca şi cum i-ai cunoaşte. S-a întors din nou cu taţa spre mine, trccându-şi mâinile peste rotunjimile lor, strftn- gându l laolaltă, ciupind tare sfârcurile rozalii, l-ai suge. Ca şi cunt ai fi lacom.

Isuse.

— Sunt lacom.

— Iţi plac sânii mei. Eşti ameţit de el uneori.

Mai ci m-am Înecat.'In viaţa mea nu am jucat un aşa joc.

-Da-

— Te freci tot de ei.

Simţeam cum mi se Încinge pielea, trupul meu a început si pulseze între picioare la auzul sugestiei ei.

-Eu...?

— Penisul tău.

Salivam abundent şi mă holbam la buzele ei, imaginându-mi-o sârutându-mă acolo.

— Dar în clipa asta mă vrei goală. Era o întrebare împachetată cu nevinovăţie în încredere.

Şi-a strecurat degetele mari în pantalonaşi, provocându-mă să o opresc.

A fost cât pe ce să-mi bag pumnu-n gură ca să mă abţin să nu gem tare. Băutura m-a făcut însă curajos.

— Da, vreau.

Pantalonaşii scurţi au alunecat în jos, pe şoldurile care se unduiau seducător pentru mine. Nu purta lenjerie intimă pe dedesubt, iar goliciunea ei era fină, moale. Nu am văzut în viaţa mea ceva mai frumos.

îţi place să mă priveşti, a spus ea, dar asta nu mai era o întrebare. Fără doar şi poate, expresia mea era mai mult decât grăitoare.Ce mi-ar plăcea să mă urc pe ea, să fiu lacom şi %i mâ imbât cu
trUpul ei, aşa cum zicea adineauri.

Ce mi-ar plăcea să fac un gest nevinovat, să ating netezimea
dintre picioarele ei cu vârful degetelor, înghiţind în sec, i-am spus:

— Eşti singurul lucru pe care vreau să-l privesc, draga mea. Ruby s-a aşezat pe pat, s-a tras spre mijlocul saltelei, s-a întins pe
spate şi şi-a desfăcut picioarele.

— Atundi... priveşte.

Mă uitam năucit, fără ruşine, între picioarele ei desfăcute. Sângele îmi pulsa în urechi şi m-am sprijinit de dulap.

— Dumnezeule mare.

A început să se mângâie pe picioare, de la genunchi spre coapse. Apoi, sub ochii mei, şi-a trecut degetele unei mâini peste pielea umedă a sexului ei.

— Iţi place şi **să mă** guşti, a şoptit ea.

Nu puteam decât să înghit în sec şi să dau din cap. *Nu există nimic în lumea asta care să-mi facă 0 plăcere mai mare.*

— Dar îţi place să mă tachinezi.

Simţind îmbufnarea din vocea ei, i-am căutat faţa din priviri. M-am încruntat.

— Da?

— Da, a susurat ea. E oribil. Mă faci să te implor să-ţi lipeşti buzele de clitorisul meu.

Clitorisul... ei? Mi-am trecut palma peste faţă, ameţit Toate astea — totul — începeau să scape de sub orice control.

— Ce... adică... cum trebuie să fac asta? Ridicând uşor un umăr, ea a răspuns:

— îmi săruţi coapsele, apoi labiile, uite, exact aici. Şi a desenat •cu degetele un cerc între picioare. Şi mă lingi unde sunt umedă. Şi-a strecurat indexul în interior şi l-a scos umed: Vezi unde sunt umedă?

Am fost cât pe ce să mă prăvălesc în pat. Vocea mea abia se auzea:

— Da, văd.

— Dar aşa mă tachinezi tu. Nu mă lingi niciodată aici. Şi-a mutat degetele mai sus, desenând un cerc în jurul clitorisului o singură dată. Cel puţin nu până când sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Am mai făcut un pas spre pat.

— Mi se pare cam incorect din partea mea.

Ruby a chicotit, zâmbindu-mi.

—- Este, nu-i aşa?

Sângele îmi curgea năvalnic prin vene; am început să simt ce putere aveam asupra corpului ei. Doar uitându-mă la ea. Era imposibil să ignor felul în care reacţiona la asta.

— Dar asta numai pentru că îmi place cum te îmbujorezi când începi să ai nevoie de asta, draga mea.

Buzele ei s-au depărtat şi a gâfâit scurt.

— Dar chiar am nevoie.

— Nu... încă doar o vrei, am corectat-o. Aş prefera în schimb gustul coapselor tale.

Şi-a săltat şoldurile de pe pat, degetele ei plimbându-se supuse peste coapse.

— Sânii tăi sunt perfecţi.

Ea a gemut, închizând ochii.

— Când te sărut aici, mâna mea se odihneşte mereu pe sânii tăi.

— Aşa e, a încuviinţat ea, ducând o mână spre piept şi cuprinzând un sân în căuşul palmei. îmi place. Dar tachinarea asta a ta mă înnebuneşte. Te rog, lasă-mă să te simt.

— Doar un sărut fugar, draga mea.

Cu un geamăt de uşurare, Ruby a început din nou să-şi gâdile clitorisul, gâfâind.

— Lasă-mă să-mi strecor limba în tine.

A deschis ochii mari şi m-a privit fix, în timp ce şi-a vârât degetul înăuntru. L-am privit dispărând, i-am urmărit dansul afară-înăuntru, apoi mi-am mutat ochii la faţa ei. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi.
B"**!*» ni

Eu eram absorbit cu totul de acest joc, îmbătat de imaginea ei Nu eram eu însumi. Nu mai eram omul pe care-l ştiam. Ea m a fLut aşa.

— îmi place gustul tău?

Cu un efort vizibil, ea a răspuns:

— Ştii bine că da.

—Mă face sălbatic, nu? Mă face...

—Erect, a continuat ea în locul meu.

Am ras, înaintând până când am atins marginea patului cu genunchii, fiind acum la nici jumătate de metru de ea. Aplecându-mă, am dus mâinile deasupra şoldurilor ei, având mare grijă să nu o ating.

—Sunt deja dureros de erect, draga mea. Voiam să spun că mă face posesiv. Mă face să vreau să mă bat cu toţi bărbaţii care te-au gustat vreodată.

Ea a gâfâit scurt.

— Eşti erect?

—Uită-te singură.

Şi-a îndreptat privirea asupra prohabului meu, văzând ciomagul care umfla pantalonul.

— Lasă-mă să văd, zise ea, lingându-şi buzele.

— Nu în noaptea asta, am şoptit.

Am scuturat din cap, dar mi-am plimbat mâna peste prohab, permiţându-i să-mi vadă forma.

Dumnezeule. Ce se întâmplă? Ce fac aici?

Ea a început să se ridice, cu o expresie tot mai îngrozită.

—Pentru că nu aş fi în stare să mă opresc, m-am grăbit să o asigur. Abia rezist, Ruby, te rog nu te opri, fa în continuare ce faceai.

—Dar e în regulă? a întrebat. S-a îmbujorat, căci aburii alcoolului au început să se risipească.

Am încuviinţat, nedorind să rupă această vrajă.

— E mai mult decât în regulă. E un adevărat vis.

— Vreau să te ating, a şoptit ea, abia auzit.

Nu poţi.Ochii ei mi-au căutat privirea.

— Niciodată?

— Şşş, am şoptit, aplecându-mă din nou asupra ei: Te sărut între
picioare; cum te poţi gândi la altceva acum?

Ochi în ochi, ea a început să se mângâie din nou, încet, ca şi cum
ar fi aşteptat să îi spun eu ce anume să facă.

— Aşa. Lasă-mă să te sug, da... chiar aici. Vreau să te aud cum juisezi.

Ruby s-a arcuit în pat, degetele ei mişcându-se în cercuri tot mai
înguste.

— Eu... eu...

— Aşa de repede? am şoptit, luptându-mă cu nevoia imperioasă de a mă apleca şi a-i linge pielea de pe scobitura gâtului, care începuse să se umple de broboane de sudoare.

— Sunt nebună după tine, a şuierat ea.

— Ai un gust atât de bun, am şoptit. Simţurile mele sunt pline de tine.

Imaginea ei era ireală, de departe cea mai erotică imagine din viaţa mea. Coapsele ei fine şi tonificate se depărtau dinaintea mea. Nu trebuia decât să mă aplec şi să-mi lipesc buzele de ea pentru a transforma jocul nostru în realitate. Mi-am apăsat palma de pantaloni şi am gemut.

Ea a făcut ochii mari, a întredeschis gura, dând glas unei plăceri disperate.

în secunda aceea am ştiut că nu îmi voi putea scoate niciodată din cap sunetul orgasmului ei, gâfâielile aspre, precipitate, ţipătul ascuţit.

I s-a înroşit tot pieptul, sfârcurile i s-au întărit în timp ce le ciupea încetişor, zâmbindu-mi. Eram invidios pe degetele ei, care alunecau printre atâtea voluptăţi catifelate.

— Lasă-mă să te ating, a şoptit. Te rog.

— Dar mă atingi, i-am spus, aplecându-mă din nou spre ea. Mâna ta mă dezmiardă.

Un zâmbet ghiduş a înflorit pe buzele ei.

— Mâna mea? pare un gest destul de jalnic de reciprocitate.

— Asta e, am ridicat eu din umeri. Dar asta numai pentru că acum gura ta nu se mai satură de buzele mele.
In clipa aceea a înţeles. -Aha.

— îţi place să te guşti de pe limba mea.

în ochi i s-au aprins flăcări, printre buzele întredeschise a ieşit un şuierat.

— îmi place.

— Iar mie îmi place să te satisfac, i-am spus, iar ea a încuviinţat. Apoi, îţi place greutatea mea în mâinile tale.

Gâtul lui Ruby se mişca cu frenezia pulsului ei.

— îmi place, a spus ea, cu un şuierat sălbatic. Ţi-aş putea săruta zile întregi gura asta lacomă.

— Dar faci asta câteodată.

— Doamne, de ce nu eşti în mine? Am zâmbit la auzul acestei şoapte dulci.

— Pentru că nu am făcut încă dragoste, draga mea.

A făcut ochii mari, ca şi cum şi-ar fi dat brusc seama de jocul nostru ciudat, ireal.

— Nu?

Am clătinat din cap.

— Aşteptăm.

Ea a râs, iar sunetul acesta a fost atât de dulce, încât aproape puteam simţi gustul ecoului de pe buzele ei.

— Dar putem face orice altceva? Am încuviinţat.

— Aproape.

Cu ochii încă mari, încă flămânzi, a întrebat.

— Dar ce aşteptăm?

— Să fiu sigur.

într-un sfârşit, am ridicat degetul mare şi l-am plimbat încet pe Pielea de la baza şoldului ei.

— Sigur de mine? a şoptit.

M-am uitat îndelung la buzele ei dulci, pline, la cuta de îngrijorare dintre sprâncenele ei, apoi i-am spus:

— Sigur de mine. Sigur de toată povestea asta înainte de a fi prea târziu. Eu nu iau în glumă nimic din ceea ce se întâmplă aici.

— Ştiu, a şoptit ea. Pot aştepta.

Lucrurile au fost lămurite. Şi, în mod straniu, asta s-a întâmplat după cea mai erotică viziune din viaţa mea. Mă simţeam nesigur, de parcă ultimele douăzeci de minute din viaţa mea au fost un vis.

Ar fi putut fi ciudat: eram colegi de muncă şi până acum o săptămână nici măcar nu o cunoşteam. Acum, era goală în faţa mea şi tocmai s-a masturbat în timp ce îi vorbeam, îndrumând-o. Ar fi putut fi cel mai înspăimântător moment din viaţa mea. Dar cu ajutorul alcoolului şi al plăcerii care i-a desferecat trupul, nu a fost.

Am devenit suficient de curajos încât să-mi pun palma pe şoldul ei, cuprinzându-l.

Ea s-a întins, mi-a acoperit mâna cu palmele ei.

— Şi cum dormim împreună după ce am făcut asta?

— Cu mine ghemuit în spatele tău, i-am spus, apoi am înghiţit în sec. Te potriveşti perfect în scobitura corpului meu.

— Dar n-ai să mă trezeşti niciodată pentru sex.

— Am să te trezesc ca să te ating, căci nu mă mai satur de tine, dar nu, încă nu pentru sex.

Oare a înţeles? Sau i se părea ciudat că în aceste vremuri ideea de sex reprezenta efectiv ceva, pentru cineva? însemna ceva?

Ea a închis ochii, ducându-şi palma la piept, să-şi potolească inima nărăvaşă.

— îţi poţi da seama cât de mult îmi doresc să te simt?

— Ştiu, i-am răspuns încet.

— Sper că într-o bună zi ai să mă săruţi.

Am înghiţit în sec, căci realitatea începuse să se insinueze între noi.

Şi eu

.C/mstifwlfluffn ti$

— Mă săruţi de fiecare dată când pleci? a întrebat ea, întor- cându**-se la jocul nostru. Ochii ei, atât de mari şi vulnerabili, mă avertizau să fiu atent. îmi spuneau că e posibil ca Ruby însăşi să nu-şi dea seama cât de grijuliu trebuia să fiu cu inima ei.**

— întotdeauna.

Dar nu în noaptea asta. Nu puteam, cel puţin nu pe gură. In loc de asta, m-am aplecat şi am sărutat-o o singură dată chiar lângă mâna mea, pe pielea fină a buricului. Şi-a trecut uşor mâinile prin părul meu, iar eu am simţit cum mă inundă un val de fierbinţeală.

Când m-am ridicat, s-a ridicat şi Ruby. M-a privit luându-mi haina, dar nu s-a deranjat să îşi ia hainele.

— O să fie ciudat mâine. A întrebat încetişor, cu ochii acum limpezi: Am stricat deja totul?

Abia dacă m-am stăpânit să nu mă întorc la ea şi s-o sărut la nesfârşit ca s-o liniştesc. Dar nu ştiam încă de ce anume aveam nevoie ca să fac acest ultim pas.

—Din contra.

Ea a zâmbit puţin, dar am bănuit că îşi dorea ceea ce îmi doream şi eu, adică să rămân cu ea noaptea aceea. Chiar şi fară să o ating, tot era mai bine să fiu alături de ea decât alături de oricine altcineva.

—Noapte bună, Ruby, draga mea.

—Noapte bună, domnule Stella.

Numele ei era o mantră constantă care îmi bântuia gândurile, dar pe ea nu am auzit-o nici măcar o dată spunându-mi Niall

.Capitolul şapte Ruby

Cbwminm

Am deschis ochii în razele luminoase ale soarelui care-mi scăldau fereastra; alarma de pe telefonul mobil a sunat deşteptarea şi, în secunda doi, m-a izbit rău de tot un duş îngheţat: *Dumnezeule mare, ce-am făcut[7].*

Da, ştiţi voi, o dimineaţă obişnuită după o noapte în care, beată fiind, m-am masturbat în faţa lui Niall Stella.

M-am prăbuşit cu faţa-n pernă şi am gemut.

Pe măsură ce amănuntele mi-au revenit în gând — şi credeţi-mă, au revenit — nu am mai fost aşa jenată, căci mi-am amintit de el-a-spus-ea-a-spus. Mi-am amintit cât de excitat era, cât de fibră suflare. Mi-am amintit cum s-a uitat cu atâta intensitate la mâna mea între picioarele mele, fară să se simtă deloc ruşinat să privească pur şi simplu. Văzându-l acolo, flămând în felul lui, total deschis în dorinţa lui.. . am acţionat ca o femeie posedată.

Dar teama mea era că, după ce va analiza vreme de câteva ceasuri ceea ce am făcut, va fi îngrozit. Dacă numai sugestia unui sărut ieri, la birou, l-a făcut atât de ţâfnos şi tăcut, s-ar putea ca ceea ce s-a

întâmplat noaptea trecută să-l facă să se târască în carapacea lui şi să nu mai iasă niciodată.

De câte ori am avut fantezii că între noi se întâmplă ceva? De nenumărate ori. Şi în fiecare fantezie am fost suficient de curajoasă încât să îi spun exact ce vreau, iar faptul că ştia că pot fi un refugiu pentru el îi descătuşa barierele lăuntrice.

Aşa ca îi înţelegeam rezerva şi l-aş fi lăsat să ţi-o lămurească

singur cât timp ar fi avut nevoie.

Apoi, noaptea trecută, pe neaşteptate, m-am trezit cu el chiar acolo. Şi eu am amuţit pentru prima dată, nu am mai îndrugat tot felul de prostii.

Arăta fabulos, cu pleoapele grele şi obrajii aprinşi de alcool; personajul la patru ace şi scos din cutie atârna acum de un fir de păr. Era îngrijorat că a fost prea îndrăzneţ sau că a profitat cumva de mine, dar se înşela.

Voiam să văd şi ultimul fir desfacându-se. Să-l văd pe el eliberat, îmi doream asta atât de mult, încât abia dacă mai puteam respira. îmi ardea pielea, eram aşa de aprinsă, încât la cea mai mică atingere m-aş fi preschimbat în cenuşă. Chiar dacă şi-a închipuit că era în beneficiul lui să păstreze distanţa pentru că băusem amândoi şi voia să fie pe deplin stăpân pe simţurile lui dacă va fi să mergem mai departe, cumva comportamentul lui a fost exact ceea ce am avut şi eu nevoie.

Pun pariu că el îşi imagina că intimitatea se dezvoltă în etape prestabilite: admirat, flirtat, consens asupra sentimentelor — dar fără prea multă vorbărie — permisiune de atingere, mâini pe sub tricou, mâini în pantaloni, Te Iubesc şi, în sfârşit, sex. Mă întrebam dacă, în mintea lui, ceea ce am făcut noi aseară — sau n-am făcut — îi mai îngăduia o anumită distanţare emoţională.

Cum ar putea să nu priceapă că a fost mai intim decât orice partidă de sex pe care am avut-o vreodată?

Cum aş putea sâîi arăt asta?

Aveam^0(^^^T'stoniac^ ^ < * ^ ** "» «» ^ ^
stomac, iar muşchii îmi tremurau din cauza
"n *cret minuna

tCtoftwiJM» «ţ
im**pulsurilor nervoase prea puternice pentru pielea mea. îmi** lipseau **prietenele mele, mi-era dor să vorbesc cu cineva. Mi-era aor să**-mi **târşâi picioarele prin livingul nostru intr-o dimineaţă** de **duminică şi să beau cafeaua cu fetele, aplecate asupra ceştilor** aburinde **şi sporovăind despre viaţa noastră, şi şcoală, şi muncă, şi bărbaţi.**

Adunând aşternuturile în jurul meu, m-am rostogolit pe spate şi m-am întins după telefon. Eram la o diferenţă de trei ore faţă de California, **dar am considerat că era** preferabil **diferenţei de fus orar din Marea Britanie, unde lumea se ducea la culcare exact acum, când mă trezeam eu. Am stat trează nenumărate nopţi ascultând poveştile Lolei şi ale lui London, acum era rândul lor să facă acelaşi lucru pentru mine. Simţeam nevoia să vorbesc cu cineva.**

Fără să mă gândesc prea mult, am trimit un mesaj unui grup. Ştiam că existau slabe şanse ca Lola să răspundă. Benzile ei desenate explodaseră şi îşi petrecea nopţile muncind până târziu. Era o fată raţională, hotărâtă să reuşească încă din fragedă pruncie şi probabil îşi setase telefonul pe „nu deranjaţi" cu ore în urmă. Mia şi Ansei rar răspundeau la telefon după apus, iar Harlow, cel mai probabil, era pe Vancouver Island cu proaspătul ei soţ, Finn.

Toată speranţa mi-era la London, cea mai bună prietenă a mea.

E careva trează? Am nevoie de ajutor ©

Telefonul meu a bâzâit aproape instantaneu. Ai telefon, aşa că ar trebui să ştii cât e ceasul, a venit răspunsul lui London.

Ştiu şi îmi pare rău. Dar... s-a întâmplat ceva. Mi-am ţinut răsuflarea şi am apăsat trimite.

Ceva sau „ceva"?

Nu sunt sigură care „ceva" ar trebui să folosesc??

A început să bâzâie tonul de apel şi am răspuns înainte ca primul ton să apuce să se încheie.

— Presupun că e ceva legat de Niall Stella.

Am mormăit.

— Evident.

— Aşa că, atunci când spun *ceva*, a început London, care părea obosită şi ameţită. Lucra ca barman şi mă

întrebam Ia ce oră o fi terminat munca în dimineaţa asta. Şi-a dres vocea şi, dacă nu aş fi fost atât de recunoscătoare să-i aud vocea, aş fi simţit o mică urmă de vinovăţie că am trezit-o. Ea a continuat: Vreau să zic, ceva de genu' aţi băut o cafea împreună? Sau *ceva* de genu ţi-a văzut vaginul?

M-am rostogolit pe spate, privind fix în tavan.

— Aăă, am început. Era teribil de jenant. O fi simţit în vocea mea ceva? Era ceva în felul în care vorbeam şi care urla *M-am despuiat în faţa lui astă-noapte, dar da, cel mai mult s-a holbat în vaginul meu.*

— Dumnezeule, parşivă mică ce eşti! Te-ai culcat cu el? Mi-am dus mâna la frunte.

— Nu tocmai, i-am răspuns cu sinceritate.

— Nu tocmai? Ruby, scumpete, ştii că te iubesc, dar toată săptămâna m-am culcat târziu din cauza serviciului. Am nevoie de somn, nu de teste spinoase.

— Bine, am început, încercând să rezum cât mai bine ceea ce s-a petrecut: Imaginează-ţi că faci sex la telefon, dar faţă către faţă.

O puteam auzi foindu-se în fundal, sunetul lui London facându-se confortabilă sau sufocându-se cu propria-i pernă. Pe bune, putea fi oricare variantă.

— Ai trecut de la „habar nu are că exist" la a vă masturba unul în faţa *celuilalt în nici o* săptămână?

— Păi, dacă e să fim tehnic corecte, numai eu m-am masturbat, i-am spus, imaginându-mi ce mutră trebuie să fi făcut. Şi din clipa *asta* nu vreau să mai aud niciodată, dar niciodată, cuvântul masturbat.

Foşnetul s-a oprit.

— Stai, stai, stai aşa. Ruby Miller, vrei să spui că ai pus în **scenă** un mic *spectacol* pentru băiatul viselor tale?

— Cred că da, nu? Adică, evident.

—De câtă vreme vorbeşti numai despre el? De cinci luni, nu? Presupun că eşti în al nouălea cer cu masturbarea asta.

*London, ai încălcat promisiunea.Chnstmclatm r**

_ Am spus „masturbare", care e un cuvânt diferit. Şi de ce mâ suni pe mine la 4:30 dimineaţa? Vrei să te felicit de la mare distanţă sau vrei să te aud cum te stingi de spaimă?

— Amândouă? am gemut. Nici eu nu ştiam cum mă simţeam, cum aş fi putut aştepta ca altcineva să Işi dea seama şi să mă ajute? Am continuat: Nu îmi pare rău, dar nu ştiu cum stăm în clipa asta. Nu suntem împreună, suntem colegi. Nici măcar nu sunt sigură că suntem prieteni. în plus, el era beat, eu eram aproape beată, iar în dimineaţa asta mi se pare că îl aud prin perete cum se îngrozeşte.

— Se îngrozeşte adică regretă? a întrebat ea. O puteam auzi cum se ridică.

— Nu ştiu ce să zic, am răspuns eu muşcându-mi buza. Sper că nu.

— Dar îi place şi lui de tine, nu?

— Da, cred. Da. Cât de mult e el în stare să se mişte aşa de repede. A trecut printr-un divorţ urât şi a rămas cam...

— Ruby, îmi dau seama că aşa ai crezut tu de cuviinţă să ieşi cumva în evidenţă, dar serios, ce sperai să se întâmple?

— Păi..., am început eu, sinceră să fiu, cred că în clipa aia nu speram nimic, nici măcar nu gândeam.

Am oftat. Speram că el îşi va da seama că mă iubea nebuneşte şi că mă va lua pe sus? Că va recunoaşte că m-a căutat toată viaţa şi eu eram acolo, în faţa lui, dornică să-i fac pe plac? Hm, probabil că nu.

— Nu sunt sigură, am răspuns. Poate că acesta va fi un prim pas?

London a căscat şi am auzit foşnetul aşternuturilor rearanjate, în timp ce se instala din nou în pat.

— E un prim pas dat naibii, dar măcar fa-l să funcţioneze. Du-te azi la birou şi înfruntă-l ca o femeie care se masturbează — scuze, scuze - în faţa iubirii vieţii ei şi nu regretă nimic. Ştii că nu am prea multă încredere în bărbaţi, dar dacă e jumătate din bărbatul pe care-l descrii - altminteri, pe bune, de ce te-ai mai fi amorezat de el? - va suficient de isteţ ca să marşeze. Baftă, Ruby.

* *

***Transformarea serii trecute într-un prim pas s-a dovedit a fi ceva mai dificil decât am crezut. Se părea că Niall Stella avea de gând să păstreze relaţia noastră în cadre excesive, frustrant de normale.** Când **am ajuns, el era deja acolo şi îşi punea laptopu1 în geantă pentru o întrunire, cu capul plecat şi telefonul lipit de ureche. M-a salutat cu un mic**

semn din cap, un zâmbet, şi apoi a trecut pe lângă mine şi a ieşit pe hol ca să-şi continue discuţia.

în cele câteva secunde cât am ocolit biroul lui şi am ajuns la al meu am găsit cel puţin douăsprezece traduceri diferite ale zâmbetului şi semi-evitării, una mai nebunească decât cealaltă.

Una era să disec tot ceea ce zicea la şedinţele cu colegii, când nu exista nicio şansă să aibă ceva de-a face cu mine, dar acum? Nicio şansă, de asemenea, ca el să nu se gândească la noaptea trecută. Astăzi totul avea un sens ascuns.

îl auzeam vorbind dincolo de uşa biroului. Numai accentul lui elegant împiedica vorbele să nu se rostogolească aspru, strident.

— înainte de data pe care mi-o comunici acum, termenul-limită pe care l-am primit pentru încheierea lucrărilor era de şase luni. Alternativa este inacceptabilă.

Am ciulit urechile: nu-l mai auzisem niciodată atât de nervos.

A tăcut, probabil îşi asculta interlocutorul, iar eu am avut senzaţia stranie că mă priveşte. Mi-am scos fularul şi haina, şi le-am agăţat în cuierul de lângă uşă. Atenţia lui îmi străpungea pielea şi am scuturat din cap, având grijă ca părul să îmi ascundă obrajii fierbinţi, care începuseră să se înroşească.

— Tony, eu nu conduc proiectul Diamond Square pentru că sunt un executant supus. îl conduc pentru că ştiu al naibii de bine despre ce e vorba. Spune-le asta sau nu, mai bine lasă-mă pe mine. Le bag eu minţile în cap fără probleme, a spus el, apoi a oftat exasperat.

Tony. *Scârbos.*

Mi-am luat agenda şi m-am întors să-l întâmpin.

Toate bune

?ChtnmLam nr)

El a încuviinţat din cap, dar şi-a vârât telefonul în buzunar, fără ₛâ se ostenească să îmi spună ceva despre ce vorbise.

— în afară de o întrunire în dimineaţa asta cu câţiva ingineri de la MTA, aş vrea să vizitez câteva staţii, să văd cu ochii mei câteva dintre amplasamentele propuse pentru diguri. Şi mi-a întors încă un zâmbet politicos.

Niall s-a întors la carapacea lui.

Arătând spre scări, a întrebat:

—Vrei să mă însoţeşti?

***

Staţia South Ferry era una dintre cel mai greu lovite de uraganul Sandy. Cu o intrare la nivelul străzii la numai treizeci de metri sub nivelul mării, tunelul a fost inundat în câteva minute. Apa sărată de mare a făcut prăpăd, distrugând cabluri şi echipamente şi umplând tunelurile cu suficientă apă încât muncitorii să fie nevoiţi să înoate. De aceea ne aflam aici, ca s-o luăm înaintea naturii şi să gândim un sistem care să prevină asemenea pagube catastrofale.

Maşinile goneau în jurul nostru, iar eu mă ţineam după Niall, îndreptându-ne spre recent redeschisa staţie, cu ochii lipiţi de umerii lui largi în timp ce cobora treptele în faţa mea. Astăzi îşi luase masca de Treburi Serioase. în taxiul care ne-a dus până la staţie a menţinut un nivel conversaţional minimal şi o expresie neutră. Purta un costum închis la culoare şi un pardesiu şi mai întunecat; fularul maro din caşmir aluneca mereu dintre reverele pardesiului, atâmându-i în spate, peste umăr. Niall Stella chiar ştia să păşească hotărât.

Acolo ne aştepta un grup de ingineri, iar Niall a făcut prezentările zăbovind îndeajuns cât să audă numele fiecărei persoane şi ascultând atent în timp ce ei ne conduceau de la un capăt la altul al tunelului. Era ameţitor să-l văd aşa - atât de bine informat şi complet în elementul lui - şi, în acelaşi timp, să-mi amintesc cum arăta astă**-noapte.** în şase luni am adunat un întreg catalog cu amintir

icu Niall Stella, dar cele câteva amintiri neînregistrate pe care le-am adunat de când am venit la New York le eclipsau pe toate.

Niall m-a chemat să stau lângă el. L-am văzut cum se lasă jos, face măsurători şi inspectează una dintre intrările propuse. Creierul meu era o harababură de lipsă de concentrare şi de atenţie: voiam să absorb tot ceea ce se discuta în jurul meu, dar avându-l atât de aproape de mine nu mai eram în stare de nimic. Oare se gândea şi el la asta? Sau se prefăcea că nu s-a întâmplat niciodată?

M-a săgetat un gând îngrozitor: Oare era posibil să nu-şi amintească?

în timp ce lucra, mi-a dictat mai multe numere şi note, dar era gălăgie, iar din cauza zgomotelor trenurilor şi a oamenilor abia dacă-l auzeam. Trebuia să stau aproape de

el, atât de aproape încât uneori umărul lui se freca de piciorul meu.

Am presupus că a fost un accident şi am încercat să nu reacţionez, deşi mi s-a făcut pielea ca de găină. Dar a fost a doua, apoi a treia oară, aşa că am început să îmi pun întrebări.

— Ruby, a început el, uitându-se scurt în sus, la mine. Ai notat că asta a fost ultima staţie care s-a redeschis?

Am încuviinţat din cap. Sigur că am notat. Dar, dat fiind că părea atât de important pentru el, am dat să notez încă o dată. Numai că pixul meu s-a oprit cu vârful înfipt în hârtie când am simţit palma lui în jurul pulpei mele. A zăbovit acolo doar o clipă, apoi degetele au urcat încet în sus, spre genunchi, abia atingându-mă, apoi duse au fost.

Fiecare nerv din corpul meu a luat-o la goană, începând din locul în care m-a atins şi oprindu-se direct între picioare. M-am clătinat, sfârcurile mi s-au întărit, îmi simţeam sânii grei şi o săgeată dureroasă m-a fulgerat sus, în coapse.

Mi-a stat inima. îşi amintea, doar că trebuia să îşi găsească propria lui cale de a procesa totul.

Cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât părea a se învârti tot mai mult în jurul meu, iar avansurile lui fără cuvinte au devenit tot mai evidente pe parcursul după-amiezii: mâna lui pe tali

a[Cl]**to*t*m* uj

mea în timp ce părăseam staţia, deeetele lui *aa^a* ,

r,a cafea▪degMui y - ^Ait:

Nu puteam respira. Abia mă mai ţineam pe picioare

Când în metrou s-a eliberat un scaun şi a insistat să iau loc, s-a apropiat atat de mult de mine încât catarama curelei lui era la doar câţiva centimetri de faţa mea. în sus, îi vedeam torsul în cămaşa strâmtă, băgată cu grijă în

pantaloni. Şi, mai jos, linia clară a peni- sului lipit de coapsă, deja pe jumătate sculat.

Dumnezeule mare.

M-am apropiat, am strecurat un deget pe sub curea, iar el s-a uitat în jos către mine, fară cuvinte şi în extaz.

Când am ieşit din staţie, a venit în spatele meu când eu încercam să îmi dau seama încotro s-o iau. Mâinile lui mari mi-au cuprins şoldurile şi s-a lipit de mine.

L-am simţit.

Pe bune, chiar l-am simţit.

Mi s-a tăiat răsuflarea când gura lui s-a lipit de urechea mea şi a spus doar:

— O luăm spre stânga.

Când am ajuns la birourile noastre temporare eram pe punctul de a exploda. Mă simţeam umflată şi încordată între picioare, pielea de pe coapse era umedă şi alunecoasă. Simţurile mele o luaseră razna şi până şi cele mai elementare chestii - cum ar fi breteaua sutienului alunecându-mi peste sâni - îmi păreau un adevărat desfrâu.

Dar ceea ce îmi imaginam că va duce undeva... nu a dus nicăieri. în loc să închidă uşa biroului nostru gol şi să mă atingă - nu-m păsa câtuşi de puţin că eram la muncă — s-a dus la biroul lui a început să analizeze nişte hârtii în timp ce eu am ramas in picioare
acolo, încinsă şi confuză şi fară grai.

Era o ,„„»,* cee, « simt cum şi interesul lui creşte, dar sa-l vad cum

Fînainte dă înapoi şi se închide. Nu voiam decât să-l întreb dar temeam ca nu cumva asta să nu-l îndepărteze de tot.

In afară de asta, eram în suferinţă. A fost o după-amiază întrea« e preludiu tăcut> cuminte, iar corpul meu era ca o furcă înfi™ intr-un drug metalic. Vibram toată.

Slavă cerului, baia noastră era privată. Am intrat, am încuiat uşa după mine şi am tras o gură de aer ca lumea în piept, prima din toată după-amiaza. încă simţeam mirosul vag al parfumului lui, ca şi cum ar fi fost ars în simţurile mele. Când am traversat încăperea spre mica banchetă de piele de sub fereastră mi-am imaginat cum trebuie să miroase de aproape, cu nasul lipit direct de pielea lui.

Cu imaginea asta în minte, m-am aşezat, mi-am dat jos chiloţii, imaginându-mi căldura pielii lui sub atingerea mea. Degetele mele au devenit ale lui şi au alunecat în sus pe coapse, până între picioare. Dacă ascultam cu atenţie, îl puteam auzi vorbind cu cineva la telefon. Mi-am imaginat că vorbea numai pentru mine.

Eram aşa de sensibilă, de umedă, încât cea mai mică atingere, cea mai uşoară alunecare a degetului peste clitoris mi-a împins coapsele înainte, cerând mai mult. Cu ochii închişi, îl ascultam vorbind, accentul lui modulând cuvintele în ceva care mi-a trimis un val de încordare din sfârcuri până la păsărică. Mi l-am imaginat împin- gându-mi aceste cuvinte pe gât; suişurile şi coborâşurile vocii lui au devenit ritmul în care el se mişca în mine, înăuntru, în afară. Mi l-am *imaginat de cealaltă parte a* uşii, ştiind că eu mă mângâiam singură, rugându-mă ca data viitoare să facă el asta.

Numai gândul ăsta a fost suficient ca să mă ducă la paroxism şi am ajuns la orgasm, cu trupul arcuindu-mi-se sub atingerea mea.

Doar atunci mi-am dat seama ce linişte se făcuse în biroul de afară şi că era posibil să fi fost cam prea zgomotoasă. Puteam auzi fiecare ticăit al ceasului de la încheietură, zumzetul îndepărtat al traficului de pe strada de jos, dar dinspre birou nu *se* mai auzea nimic, niciun pas, nici o voce.

Chriitino Laum \zţ

pupă ce mi-am recăpătat siguranţă în picioare, m-am ridicat, mi.am potrivit hainele şi m-am dus la chiuvetă, să mă împrospătez.

Am ieşit din baie, am luat-o pe hol şi aproape că m-am izbit de Niall, care dădea să iasă.

— Scuze! am şoptit, încercând să adun teancul de foi împrăştiate la podea. Dă-mi voie să le adun eu! am exclamat, nereuşind decât să îmi amplific senzaţia de stânjeneală.

Niall m-a ignorat şi s-a aplecat să-şi adune singur hârtiile. Am încercat să îi evit privirea, convinsă fiind că ceea ce tocmai făcusem era înscris pe fruntea mea cu litere fosforescente.

Mi-am netezit fusta, mi-am dat părul după urechi, apoi m-am uitat la el. Mă studia atent, cu capul într-o parte.

— Ce-i? am întrebat facând-o pe nevinovata.

— Eşti bine?

— Sigur că da.

— Eşti roşie la faţă. Eşti sigură că nu ţi-e rău? Mă pot descurca singur astăzi dacă...

— Sunt bine, am răspuns depărtându-mă de el cu o mică împunsătură de enervare.

El m-a urmat spre biroul meu, privirea lui îngrijorată sfredelindu-mi ceafa.

— Ai... fugit pe scări? a întrebat el poticnindu-se, de parcă ar fi ştiut că nu e adevărat.

— Nu, eu... M-am gândit să-l mint, dar ştiam că nu ţine figura cu el. Dumnezeule, eşti ca un câine cu un os. Putem schimba subiectul, te rog?

Pe măsură ce îmi cerceta faţa privirea i s-a îmblânzit, apoi a inspirat adânc, privind peste umărul meu, de parcă abia acum şi-ar fi amintit unde suntem:

— Hai. Spune tot.

— Păi am..., am început eu, întrebându-mă pe cine ar trebui să ucid ca să se deschidă acum pământul şi să mă înghită toată. Serios,

terenul ăsta de joc începe să devină destul de lipsit de fairplay. Păi... eu doar...

— Tu doar... Sprâncenele lui au zburat în sus, iar privirea lui s-a mutat de la mâna mea la gât, pe măsură ce părea a fi înţeles. In toaletă? Acum?

— Da.

— La serviciu?

Îîîhh.

— îmi pare rău... După noaptea trecută şi acum azi...

— Stai aşa, m-a întrerupt înghiţind în sec. Te gândeai la mine acolo?

— Sigur că da, eu... Apoi m-am oprit, am închis ochii şi am respirat adânc. Cum putea sta aşa calm, aşa liniştit Mă atingi, apoi o faci pe indiferentul. Semnalele confuze mă înnebunesc.

Iar acum mă simţeam şi nebună, şi umilită.

Aproape că am sărit în sus când i-am simţit degetul ridicându-mi uşor bărbia.

— Ai avut orgasm, draga mea?

Prin vene a început să-mi curgă lavă încinsă şi când m-am uitat la el mi-am dat seama că simţea la fel.

Mi-am lins buzele, încuviinţând.

— Spune-mi exact la ce te gândeai.

— Că te ating, am spus, cu gura brusc uscată. Că te sărut.

A dat din cap, cercetându-mi gura cu ochi rătăciţi.

Era invitaţia de care aveam nevoie. M-am ridicat pe vârfuri şi mi-am trecut nasul pe pielea caldă a gâtului lui. A scos un sunet, ceva între geamăt şi scâncet, şi a încercat să pună o distanţă cât de mică între noi. M-a privit, părând frământat de o sută de sentimente contradictorii. Mi -am dat seama că era devastat. Poate aveam dreptate şi după divorţ se simţea puţin cam nesigur. Poate era îngrijorat că lucrurile se mişcau prea repede. Sau poate pur şi simplu nu se simţea în largul lui să facă lucrurile în stilul meu: să ne aruncăm cuChmtmolMM ,29

apu-nainte în ceea ce sigur se va dovedi a fi un sex de zile mari şi să stăm în pat până la zborul de întoarcere spre Londra.

în clipa aceea eram dispusă să accept orice mi s-ar fi oferit, chiar dacă asta însemna zece ani de flirt încheiaţi cu un singur sărut cuminte.

— Eşti bine? l-am întrebat în şoaptă.

— Mă întreb dacă n-ar trebui... A înghiţit în sec, ezitând imperceptibil.

— Să mă expediezi înapoi la Londra şi să nu mai vorbeşti nici-odată cu mine?

A râs, dar a scuturat din cap.

— Nu, nici vorbă.

— Să vorbim despre ce s-a întâmplat astă-noapte? S-a apropiat şi şi-a trecut degetul mare pe bărbia mea.

— Da.

în pieptul meu se buluceau şi îngrijorarea, şi uşurarea.

— Mama spunea mereu că, dacă nu poţi vorbi despre un lucru anume, mai bine nu-l faci.

Auzind asta, a ridicat din sprâncene şi mi-a cercetat chipul, cu buzele arcuite în cel mai dulce şi mai plin de speranţă zâmbet.

— Aşa rămâne: o cină liniştită.

***

Niall m-a luat din camera mea de la hotel, îmbrăcat din nou în costumul meu favorit de culoarea cărbunelui şi cravată. Era croit perfect pentru silueta lui înaltă, musculoasă, iar griul scotea în evidenţă auriul ochilor lui căprui de miere. Ochii ăştia se vor concentra asupra mea toată seara. Numai asupra mea. Mai aveam puţin şi luam foc.

Am luat un taxi până la Perry St, un restaurant de lux aflat într-o clădire înaltă, din sticlă, pe Perry Street, cum bine aţi ghicit. Era elegant şi şic, numai sticlă din podea până-n tavan şi un decor mininialist. Sala vastă era plină de mese şi separeuri In culori neutre, mai toate ocupate, şi m-a cuprins îngrijorarea că nu vom găsi o masă.

— O masă pentru două persoane, i-a spus el hostesei. Rezervare pe numele Stella.

Am încercat să îmi ignor inima care a tresărit la gândul că el a făcut rezervare pentru cină pentru noi doi.

Am urmat-o într-un separeu micuţ, chiar în colţul sălii.

— Dumnezeule, e fabulos aici, am exclamat, văzând priveliştea grandioasă a râului Hudson. Cum ai aflat de locul ăsta?

— Max, desigur, a răspuns aşezându-se.

— Corect. Max, am zis, rugându-mă să nu i se pară prea lipsit de vlagă răspunsul meu, aşa cum mi s-a părut mie. L-a sunat pe fratele lui să-l întrebe de cină. Dacă nu i-aş fi simţit piciorul lipit de al meu pe sub masă, mi-aş fi putut lua zborul. Locuieşte de mult aici?

A încuviinţat din cap, luând o gură de apă.

— De câţiva ani.

— Pare atât de fericit, am zis. Toţi par.

A zâmbit:

— Cred că şi sunt. Max şi Sara au devenit recent părinţi, ştii? Am încuviinţat, el a ezitat o clipă, apoi m-a întrebat: Vrei să vezi o poză?

— Mi-ar plăcea. „Plăcea" era prea puţin pentru ceea ce simţeam, „mor de nerăbdare" ar fi fost mai aproape de adevăr.

Niall şi-a luat telefonul şi a început să caute prin arhiva foto.

— Uite-o, a zis el drăgăstos, plimbându-şi degetul pe marginea ecranului. Era o poză cu Niall ţinând în braţe o mogâldeaţă, o mână micuţă ieşind din păturică şi agăţându-se de degetul lui mare. Dar nu bebeluşul cel drăgălaş mi-a topit inima —, deşi pruncul era minunat — ci adoraţia absolută cu care el o privea. Era relaxat, zâmbea, părând complet vrăjit de făptură aceea micuţă.

— Cum o cheamă? am întrebat uitându-mă la el, dându-mi seama că avea exact expresia din fotografie.

Dumnezeule.

Ovulaţie în 3... 2... 1...

ChfistwoUMiflj 131

_ Annabel Dillon Stella. Frumoasă foc, nu?

Am ftcut ochii mari auzindu-i nota de blândeţe din glas.

— E minunată. Seamănă puţin cu tine. Uite ce năsuc are.

Nu credeam că era posibil, dar chipul lui s-a luminat şi mat tare.

— Serios?

Am încuviinţat din cap.

— Are nasul Stella, aşa e. Uită-te la ea.

A venit chelnerul care ne-a întrebat dacă vrem cocteiluri înainte de masă. Am râs amândoi, apoi privirile ni s-au încrucişat peste masă. Odată cu menţionarea băuturilor, amintirea nopţii trecute a survenit între noi, cu goliciunea ei cu tot.

Mi-am ţinut răsuflarea.

— Poate o sticlă de vin? a spus Niall încet, aruncându-mi o privire întrebătoare, apoi a cercetat puţin lista de vinuri. A cerut o sticlă de pinot noir şi i-a înapoiat meniul fetei, rugând-o: Lasă-ne câteva minute şi după aceea comandăm, da?

După ce ea a dispărut, Niall părea preocupat de condensul format pe paharul lui cu apă preţ de câteva respiraţii bune.

— Ştiu că noaptea trecută a fost probabil la fel de nebunească pentru amândoi, am început eu, atacând frontal elefantul care şedea cu noi la masă, dar sper că nu o regreţi. M-aş simţi groaznic.

A ridicat capul, s-a încruntat:

— Deloc, a zis, iar eu am răsuflat uşurată. Eu am fost cel care a venit în camera ta, îţi aminteşti?

Chiar că-mi aminteam.

Secundele treceau pe lângă noi în timp ce el privea în jos, analizându-şi încheietura şi nereuşind să mai adauge ceva. Cu fiecare moment de tăcere care trecea, eu nu mă puteam abţine să nu mă întreb: „Ce înseamnă asta?" Am început să-l studiez, muşcându-mi buza.

A inspirat adânc şi a spus, râzând vag dispreţuitor de el însuşi:

— Toate astea sunt foarte noi pentru mine, Ruby. lartă-mâ dacă am nevoie de ceva vreme ca să-mi găsesc cuvintele potrivite.

îmi doream să fiu răbdătoare, dar tăcerea era o tortură. **In** situaţii profesionale, Niall era pe deplin stăpân pe sine şi foarte capabil. De cele câteva ori când s-a relaxat suficient ca să mă atingă, era cât se poate de încrezător şi poruncitor. Dar când era aşa — personal şi neizbutind să pună nişte gânduri în cuvinte — părea incapabil să comunice fie şi cel mai mărunt gând privat. Poate Pippa avea dreptate şi genul ăsta de rezervă emoţională era sexy doar în cărţi şi în filme. Aici era o tortură pentru pulsul meu accelerat.

— Trebuie să fi fost ciudat, am început, nefiind în stare să mai suport tăcerea. Să facem asta. Adică să mă priveşti pe mine făcând asta.

Dumnezeule mare.

M-a privit, aşteptând parcă să vadă unde încerc să ajung. La naiba, eu însămi aşteptam să văd încotro mă îndreptam cu asta.

— Cu altcineva, mai ales după divorţ, am bâiguit. Sau... să te întorci în vâltoarea lucrurilor... Aşa. Cu mine.

Uf, dacă ar fi fost un meci de fotbal, atunci ăsta ar fi fost minutul în care lovesc mingea, aceasta explodează şi tot stadionul ia foc.

Şi-a netezit sprâncenele şi mi-a zâmbit timid.

— Să mă întorc în vâltoarea lucrurilor, a repetat. Nu sunt sigur că ceea ce am făcut după divorţ ar putea fi clasificat aşa.

Chelneriţa a venit din nou să ia comanda şi am deschis amândoi meniurile, parcurgând rapid lista.

Am cerut prima combinaţie de cuvinte pe care le puteam articula coerent împreună.

— Am să iau somon.

Niall a privit absent opţiunile, apoi a închis meniul şi i l-a înmânat fetei, spunându-i doar un neatent „Friptură". Ea a deschis gura ca să-i explice alegerile, dar el i-a retezat-o cu un amabil:

— Orice recomanzi tu. Medium rare, te rog.

Am aşteptat răbdători ca ea să plece, apoi privirile noastre s-au întâlnit din nou.

— Unde eram? a întrebat.

0iristirwliiurfn 133

_ Disecam semnificaţia lui „a te întoarce în vâltoarea lucrurilor". A râs. _ Corect.

__ Ai avut multe întâlniri?

Niall a căzut pe gânduri, şi-a îndreptat tacâmul, a mai sorbit un strop de apă.

__ Nu am avut, nu.

— De ce? eşti superb şi eşti un tip de succes. Tu...

Am tăcut, sperând că poate s-o îndura cineva să-mi lipească gura cu scotch.

— Pe scurt, eşti o partidă! El a izbucnit în hohote.

— Niciodată, adică ştiu că nu sunt... dar niciodată nu m-am considerat aşa.
Glumea?
-Cred că glumeşti. Te-ai uitat în oglindă? Te-ai auzit vorbind? Dacă aduc chelneriţa şi te apuci să-i citeşti meniul, îţi garantez că te cere de bărbat înainte de a ajunge la salată. Când a zâmbit, o gropiţă din obrazul lui a flirtat cu neruşinare cu mine.
— Ţi-a plăcut noaptea trecută? m-a întrebat. Ah. începe.
— Sunt sigură că amândoi ştim că mi-a plăcut noaptea trecută. Luptând cu fierbinţeala din obraji, am continuat din ce în ce mai apăsat: Dar astăzi, când m-ai atins şi... Am luat o gură de vin, căci mi se uscase brusc gura: Nu am fost sigură toată ziua unde-ţi stă capul.
— Nici eu nu am fost sigur toată ziua unde mi-e capul, a recunoscut. Corpul mă împinge mai departe, dar eu încă ezit. Nu pentru că nu aş fi atras de tine. Sunt, şi sper că asta e mai mult decât evident. Dar nu cred că am încredere în talentul meu de navigator într-o relaţie.
E o singură cale să aflăm, i-am spus cu toată sinceritatea. **Cred** că nici eu nu ştiu mai multe decât tine. în plus, căsătoria ta a durat aproape zece ani. Trebuie să fi făcut şi ceva bine, nu

?— Mă tem că, şi atunci când eram cu Porţia, nu a fost mereu S-a oprit, şi-a dres glasul şi a reluat: Cu Porţia, unul dintre noi mereu a trăit cu impresia că celălalt greşeşte mai tot timpul.

Ce i-o fi făcut? îmi imaginam părul blond, drept, ciufulit, fața trasă şi o expresie permanent acră. Un soţ care simţea că nu putea face nimic cum trebuie, niciodată.

— Păi, pentru început, să nu uităm că numele ei e Porţia. El a zâmbit uşor, recunoscător.

— Ne-am făcut împreună un ritm al vieţii de zi cu zi, presupun. Era liniştit, monoton, dar previzibil. A mai luat o gură de vin. Dar cu tine totul pare atât de intens, de copleşitor. După aceea, când rămân singur, mă trezesc rememorând totul şi frământându-mă.

Doamne, era atât de adorabil de convenţional încât abia dacă mai rezistam. Doar văzuse frânturi din cât de amuzant putea fi — când m-a prins pe hol, când am făcut un selfie la Radio City, când a povestit despre nepoata lui — nu trebuia decât să se relaxeze puţin.

— Cred că cele mai bune lucruri între noi s-au întâmplat când amândoi nu ne-am gândit prea mult. A fost într-adevăr minunat când pur şi simplu ne-am amuzat împreună, fară alte analize.

— De acord. Şi totuşi... în chestiunile intime, să ştii că nu sunt prea experimentat. Aşa că...

—. Vrei să spui sex, am intervenit, încercând un dialog cât mai deschis.

El a scuturat din cap, iar un zâmbet răbdător, amuzat, i-a curbat buzele.

— Nu doar sex. Intimitate înseamnă mai mult decât atât. Nu am făcut sex noaptea trecută, dar a fost una dintre cele mai intime, mai intense experienţe pe care le-am avut. încă încerc să diger ceea ce s-a întâmplat acolo.

Mi-am ţinut răsuflarea, încuviinţând încet din cap. Aşadar, chiar a înţeles cât de diferită a fost noaptea trecută, cât de profund a fost totul, infinit mai profund

decât o tăvăleală într-un pat de hotel. S-a scărpinat pe maxilar, contemplându-şi paharul cu vin.
OntwaUB«»
_ Dacă eşti obişnuită să discuţi deschis despre o viitoare relaţie sau **d**es**P**re cum SC Va **P**roceda»a în**<*put el cu grijâ, poate toate astea ţi se vor părea nişte cărări bătătorite. Dar pentru mine totul e aşa de** nefamiliar. **Porţia a decis că vom fi împreună, aşa că am fost. După** aceea, **noi doi am fost dispuşi să discutăm mai curând despre vreme,** decât **despre emoţii.** Cât **despre sex... nici nu se punea problema** să **vorbim despre aşa ceva. Aşa că simplul fapt că noi doi stăm aici şi vorbim despre ce am făcut astă-noapte — şi totuşi nici măcar nu** ne**-am sărutat sau atins..**. — e **ca un fel de revelaţie pentru mine.**

— Una bună? am întrebat, nereuşind să îmi ascund speranţa.

— Una bună, a încuviinţat el dând încet din cap. îmi place compania ta. Nu vreau decât să explorez corect această posibilitate. A făcut o pauză, căutându-mi privirea: Deja am fost destul de intimi fără a ne cunoaşte cu adevărat.

Am încuviinţat, înghiţindu-mi nodul greu din gât Mi-a venit cel mai ciudat gând, pentru că aveam sentimentul că de fapt îl cunoşteam. Dar dacă mă gândeam bine, avea dreptate. El nu mă cunoştea încă.

— Putem face câţiva paşi în spate. Să aflăm mai multe unul despre celălalt.

Scuturând din cap, a murmurat:

— Tocmai asta e. Nu sunt sigur nici că vreau să fac paşi înapoi, nici că am cu adevărat nevoie de asta. De ce ar trebui să ştiu totul despre tine înainte de a ne bucura unul de altul, fizic vorbind? îmi placi. Nu e suficient?

Am ridicat din umeri şi am simţit că mi se strânge stomacul văzându-l cum se frământă atâta.

— Pentru mine este. Asta nu înseamnă că trebuie să fie şi pentru tine.

— Vreau să fie. în preajma ta mă copleşeşte un sentiment unic de libertate.

Zâmbind în pahar, am întrebat:

— Serios?

Mă faci să mă simt aventuros şi interesant... şi amuzant.

— Amuzant? am repetat, mimând şocul. Domnule Stella, ar trebui să renunţi la ideea asta.

Mi-a răspuns cu un hohot de râs atât de profund şi de cald, încât m-am înfiorat toată.

— Mă faci să mă gândesc şi la lucruri pe care nu le consider elegante sau caste sau adecvate.

— De pildă?

A ridicat privirea, întâlnindu-mi ochii.

— Cred că aş prefera să îţi arăt. Nu trebuie decât să reuşesc să | îmi îngădui mie însumi, dacă şi tu eşti de acord. ĵ

Nu credeam că era posibil ca pieptul meu să se umfle mai mult, \ dar probabil m-am înşelat. Abia mă stăpâneam să nu urlu.

— In regulă.

Apoi m-a întrebat cu cei mai oneşti, mai expresivi ochi din lume:

— Vei fi în continuare la fel de deschisă cu mine cum ai fost noaptea trecută?

Am încuviinţat, ridicând paharul la buze cu o mână tremu- , rândă. Cum de s-a întâmplat una ca asta? Cum?

— Atunci, a reluat el, părând a încerca să-şi reprime un nou val , de nervozitate... Ştiu că unele preferinţe sunt greu de explicat, adică
e dificil să pui în cuvinte lucruri care ţin mai mult de reacţia fizică..., [1] s-a bâlbâit el neajutorat, pentru ca în cele din urmă să mă privească în ochi: Dar mi-ar prinde bine să ştiu.

Mă pierduse cu totul. ■

— Să ştii? Ce să ştii? Ş Niall a încercat să îşi stăpânească emoţiile, s-a uitat în stânga ca i să se asigure că perechea de alături nu ne asculta şi a spus: j

— Să ştiu ce îţi place, a spus el ezitând. Sincer să fiu, nu sunt sigur că ea a...

— Avut orgasm? am presupus eu. j ii

— A, nu, a avut de fiecare dată orgasm, a zis scărpinându-se pe obraz cu degetul arătător. Numai că nu sunt sigur că ea a vrut cu adevărat să facem sex. Că m-a vrut pe mine.

OiriJtinolMm 137

A fost de parcă m-a străpuns cineva cu o suliţă dintr-o parte în alta şi am avut nevoie de câteva clipe - şi un strop de vin - ca să-mi alung orice urmă de înduioşare din voce înainte de a-i răspunde:

— Atunci chiar că e o fiară. Cum am spus adineauri, te-ai uitat recent în oglindă?

A râs, iar în clipa următoare a părut a regreta. M-am simţit oribil.

— Ruby, nu vreau să o învinovăţesc numai pe ea. Trebuie să I înţelegi că e singura femeie cu care am fost. Ce încerc să spun e că nu am explorat împreună prea mult. E o distanţă mare între a ajunge (undeva şi a te bucura de călătorie.

A privit în sus şi a zâmbit, iar ochii lui scânteiau jucăuşi.

— Noaptea trecută, cu spectacolul tău lipsit de inhibiţii, a fost o experienţă complet nouă pentru mine.

Am tăcut şi am admirat puţin râul, gândindu-mă cum să îi

I răspund. Nu era de mirare că avea un asemenea zid de apărare în jurul lui. Ea construise o fortăreaţă în jurul vieţii lor sexuale timp de
II mai bine de un deceniu.

— O mai iubeşti? l-am întrebat.

1 — Nu. Pentru Dumnezeu, nu. Dar relaţia noastră m-a modelat, I nu încape îndoială. Mereu mi s-a atras atenţia că ea facea sex cu | mine, pentru mine. Niciodată pentru ea. j Am ridicat paharul.

— Ei bine, mie-mi convine de minune ca totul să se întâmple spre plăcerea mea, dacă asta te ajută cu ceva, am spus, sperând să
mai destind atmosfera. , - Câtă generozitate din partea ta, zice el cu zâmbetul meu favorit, acela care-i aducea gropiţe în obraji. Tocmai de aceea aş vrea să aflu ce le place de fapt femeilor? Pornografia nu e de prea mare ajutor.

— Nu întotdeauna, l-am corectat. Ne plac penisurile mari şi
vorbele porcoase.

Era un testament pentru noul lui confort regăsit alături de mine
'a care el abia dacă a tresărit

— .Dar sexul oral, de exemplu..a început şi a lăsat fraza în aer pur şi simplu ridicând din sprâncene.

— Află că multe femei sunt fane ale sexului oral.

Şi-a aranjat tacâmurile apoi m-a privit peste masă.

— Să li se facă?

— E o întrebare serioasă?

— Din păcate, da. S-a strâmbat la mine, iar în clipa aceea, doar preţ de o secundă, a părut atât de tânăr şi de glumeţ. Şi să ofere?

Mi-am muşcat buza, imaginându-mi cât de bine m-aş simţi să-mi plimb limba peste vârful penisului lui, să-i aud geamătul înfundat.

— Ah, da.

A cercetat îndelung sala, suficient cât să fie sigur că nu suntem auziţi de ceilalţi clienţi.

— Femeilor le place să înghită?

Conversaţia asta a ajuns la apogeu şi acum îşi luase zborul şi plutea în văzduh. Abia dacă mai rezistam.

— Am să fac o estimare total neştiinţifică şi am să spun că e cam şaptezeci-treizeci pentru nu.

A ridicat ochii şi a zâmbit glumeţ.

— Iar tu în ce categorie te încadrezi? Treizeci sau şaptezeci?

— Cu tine? am răspuns dintr-o suflare, aplecându-mă peste masă. Aş face-o.

Niall a inspirat adânc, dând uşor capul pe spate. Sala părea a se micşora tot mai mult, până când am avut senzaţia că suntem numai noi doi aşezaţi la această masă şi privindu-ne intens.

— Şi mie mi-ar plăcea, a admis el.

Imaginea, ideea părea să ocupe încetul cu încetul micul spaţiu gol dintre noi până când acesta a devenit palpabil, viu, pulsatil.

— Spune ceva murdar, am şoptit, simţindu-mă curajoasă. Simţindu-mă sălbatică. Spune-mi cele mai nebuneşti, cele mai murdare lucruri pe care ţi le poţi imagina. Lasă-mă fară cuvinte.

El a încuviinţat din cap de parcă i-aş fi adresat ce cerere, şi-a privit câteva clipe mâinile împreunate ¿T?™"* ridicat ochii către mine. Ochii lui căprui erau umbriţi de ^ * de lungi şi dese şi din nou mi s-a părut că am în faţă un bărbat^ cucerire intimidantă pe care am idolatrizat-o luni de-a rândul' " °

îl voiam şi mai mult.

S-a aplecat spre mine.

— Mi-ar plăcea foarte mult...

— Murdar, i-am retezat-o cu răsuflarea tăiată. Nu mai gândi atât de mult.

Ochii lui păreau a se întuneca pe măsură ce îmi fixa tot mai intens gura.

— Vreau asta.

— Ce vrei? Nu cenzura.

— Vreau să-mi sugi puia şi să mi-o sugi cu atâta poftă încât să mă implori din priviri să te las să înghiţi.

Oh.

Niall Stella învăţa repede.

A venit chelneriţa şi ne-a adus mâncarea, a aranjat-o pe masă şi ne-a întrebat dacă mai dorim ceva. Am vrut să-i cer o găleată cu gheaţă. Şi să mi-o toarne în poală.

Eu nu i-am zâmbit, dar Niall i-a răspuns cu un zâmbet.

— E-n regulă. Mulţumim.

Zgomotul din jurul nostru redevenise un vuiet, ceea ce mi-a amintit că nu eram singuri într-o cameră de hotel. Eram apecaţi unul spre celălalt, aproape sărutându-ne peste masă.

— Ce facem noi aici? a şoptit el.

Am ridicat din umeri.

Ne... tatonăm? . . f r i P tura.

a ridicat furculiţa şi cuţitul şi a început să-ş. taie

— Sincer să fiu, sunt mort de foame.

— Postcoital? am glumit.

— Nu tocmai, a mormăit el.

Şi, mestecând, s-a uitat la mine. Eu îi priveam maxilarul ascuţit mişcându-se cu eleganţă, buzele strânse. Cum reuşea să mănânce atât de sexy? Nu e corect.

După ce a înghiţit, a întrebat:

- Ce-i?

— Nimic. Pur şi simplu mănânci sexy. Ceea ce e amuzant, pentru că vine după ce tocmai ai vorbit despre sexul oral.

A strâns buzele într-o reacţie adorabil de dubioasă şi a întrebat:

— Aşadar, o temă normală?

— Bună idee.

în cele din urmă, am luat şi eu o îmbucătură din somonul meu.

— Cuvântul favorit? m-a întrebat.

— Spermă, am răspuns fară ezitare.

A suspinat mimând groaza:

— L-ai furat pe al meu.

Aproape că m-am înecat.

— Nici măcar nu mi te închipui gândind acest cuvânt, darămite rostindu-l.

Râzând, a scuturat din cap, şi-a mai tăiat o bucată de friptură, a mestecat, a înghiţit, apoi mi-a spus:

— Cred că sunt o groază de lucruri pe care le gândesc, dar nu le rostesc cu voce tare. îmi place cuvântul ăsta. E adevărat că rareori îl spun tare şi răspicat.

— Şi care-i contextul favorit pentru el?

A căzut puţin pe gânduri, apoi a zis:

— îmi place ca o insultă într-o partidă de fotbal, ştii? Gen „nu te mai scărpina atâta în fund, spermă ce eşti". S-a aplecat, a luat puţină fasole verde şi a zâmbit când a văzut ce ochi mari am **făcut** la auzul pronunţatului accent nordic cu care a rostit aceste cuvinte. A înghiţit, s-a şters la gură cu şervetul, apoi m-a întrebat: Iar contextul tău favorit care e?

Am dat peste cap jumătate de pahar cu vin.

— Probabil ceva mai grosolan.

— Serios? s-a mirat el, nedumerit. Credeam că americanii urâsc acest cuvânt.

— Eu nu.

Niall a dus paharul cu vin la buze şi a sorbit îndelung.

Am să ţin minte.Capitolul opt Niall

QwtWflUwa» 143

Sporovăiala veselă a alunecat spre ceva mai potolit după ce ne-am terminat masa. Conversaţia curgea la fel de lin ca vinul. Ruby avea o atitudine modernă în privinţa sexului, dar una surprinzător de tradiţională faţă de relaţia în sine. între cină şi desert a recunoscut ca, m ciuda flirtului, nu îi plăcea ideea de sex iară un anumit gen de înţelegere.

Am studiat-o pe Ruby — gură moale, ochi mari, mâini care gesticulau delicat, punctând fiecare gând pe care îl împărtăşea — Ş[1] m-am minunat cât de firesc şi lipsit de efort părea totul pentru [ea]- Şi era atât de răbdătoare cu ezitările, lipsa mea de experienţă! ntr-adevăr, nimic nu părea să o surprindă.

Odată masa terminată, paharele golite, Ruby şi-a luat poşeta
f[1] [s]~[a] ridicat. I-am urmărit mâinile prinzând obiectul din piele,
j~[am] urmărit gâtul încordându-se când s-a întins şi şi-a desprins
[n]t[1]Şorul care se agăţase în gulerul rochiei. Am urmărit-o dându-şi
?[u]viţ[a] aceea de păr după ureche înainte de a se întoarce să se uite la mine

.M-a surprins holbându-mă la ea; eram fascinat de fiecare g[c$t] al ei.

— A fost delicios, a spus, zâmbindu-mi ghiduş.

Dumnezeule.

— Fiecare îmbucătură[2], am încuviinţat, ajutând-o cu haina.

— Dar tu muşti? m-a întrebat în timp ce traversa restaurantul şi se îndrepta spre ieşire.

Aerul era încărcat de aburii ieşiţi din gurile de canalizare, iar dinspre stradă se auzea o cacofonie de zgomote.

— Cred că aş putea, am început eu când ne întorceam spre Greenwich. Depinde de circumstanţe.

Am transpirat tot, degetele mi s-au încleştat, dar, în cele din urmă, mi-am luat inima-n dinţi şi am pus palma pe talia ei. Sub atingerea mea s-a încordat, s-a cutremurat, apoi s-a întors şi m-a prins de mână.

Degetele ei lungi şi subţiri s-au împletit cu ale mele şi m-a tras în ritmul ei.

— Eşti îngrijorat pentru serviciu? a întrebat cu voce scăzută.

— Pentru serviciu...? am zis nedumerit.

— Pentru asta, şi serviciu.

Am clătinat din cap.

— Aha. Ei bine, nu, câtuşi de puţin. Am ridicat cealaltă mână, am chemat un taxi şi i-am ţinut portiera până a urcat. Cred că mai întâi trebuie să lămurim lucrurile între noi şi apoi să ne asigurăm că toate astea nu ne afectează cu nimic munca. Am urmat-o în **maşină** şi am remarcat zâmbetul ei amuzat, în timp ce bâiguiam: Dar nu cred că ceea ce facem noi este interzis de politica firmei.

— Nu este, a şoptit ea aplecându-se spre mine şi privindu-mă fix. Am verificat eu cu secole în urmă.

— Cu secole în urmă?

Şi-a muşcat buzele şi a zâmbit:

Joc de cuvinte: *bite* — îmbucătură, dar şi a muşca. (*N.t.*)

(toxina Uhm $_{Hs}$

— Adică acum patru luni?

Am mers în tăcere câteva sute de metri.

— Acum patru luni nu ştiam...

— Nu ştiai că exist, a terminat ea în locul meu. Ştiu asta. Cred că încercam să mă conving să nu mai suspin după tine, a râs ea. Poate dacă ar fi fost interzis m-aş fi resemnat şi asta ar fi fost tot.

— Sau poate ţi-ai fi dorit şi mai mult, am zis eu, trecându-mi uşor degetul de-a lungul maxilarului ei.

— Poate, a răspuns ea, întorcându-şi capul în palma mea. Când $_{m}$-ai remarcat?

— Ziua în care Tony mi-a spus că ai să mă însoţeşti în locul lui a fost prima zi în care te-am remarcat cu adevărat...

Cu un deget în bărbia mea, mi-a întors capul către ea, obli- gându-mă să o privesc.

— îţi faci probleme degeaba. Ştiu că nu aveai habar de existenţa mea înainte. Nu mă simt deloc jignită.

Am înghiţit în sec, cercetându-i buzele dulci, roz, ochii verzi, calmi

— Nu aveam habar de existenţa ta, e drept, dar... Mă luptam să îi susţin privirea: Dar vezi tu... şi asta rămâne între noi, te rog... e posibil ca Tony să fi sugerat să folosesc această călătorie ca să mă dau la tine.

— Să te dai la mine? a repetat ea clătinând din cap. Mă uitam la ea şi zâmbeam văzând cum chipul i se luminează pe măsură ce înţelege, pentru ca dintr-odată să izbucnească în râs: E un mare măgar.

Reacţia ei m-a calmat imediat:

— Dar cred că e inofensiv.

Dând din cap, ea a zis:

— Mda, dar omu' e destul de ciudat. Să vezi cum se uită uneori [la] mine şi la Pippa . A scuturat din cap, înfiorându-se.

M-am strâmbat, nedorind să confirm că de multă ^me ^m [a]<*eaşi impresie despre felul în care se uita Tony după femeile
firmă.

— Dar îmi place formula asta a lui. totuşi, a continuat ea uitându-se în zare. „Să te dai la mine." E sexy, e drept că într-un f[e]| destul de grosolan. îmi place ideea de a te avea cât mai aproape de mine.

Am închis ochii şi am respirat adânc, încercând să mă calmez.

— Te asigur că sugestia lui nu a însemnat nimic pentru mine. Dar, la urma urmelor, sunt şi eu bărbat. Şi chiar dacă nu ar fi spus el asta, simplul gând că vom face călătoria împreună tot m-ar fi întors pe dos oarecum. Ea a râs şi eu am sesizat din nou cât de bine părea să mă

cunoască, cât de multe aflase pur şi simplu observând de la distanţă: Am dat peste tine în lift şi...

— Şi eu m-am purtat ca o nebună.

— Asta aşa e. O adevărată ameninţare, am tachinat-o eu. Dar eu îmi doream să ies din lift numai pentru că mă simţeam cumva dezorientat pentru că eram atât de aproape de tine.

— Ciudăţeniile mele te-au prins în mreje?

— Fără doar şi poate, am şoptit, aplecându-mă să-i dau o şuviţă de păr după ureche. Tu glumeşti, dar eu nu. E ceva în tine...

Ea a închis ochii, iar eu mi-am lăsat degetele să alunece pe gâtul ei, până la claviculă. Pielea ei era rece sub atingerea mea, căci afară era frig, şi atât de fină. Abia dacă îmi puteam închipui cât de intens ar fi fost să o sărut, darămite să fac dragoste cu ea. Mai mult ca sigur i-aş sfâşia hainele, aşa cum a sugerat aseară. Şi mai mult ca sigur aş muşca.

— Dar te-am observat şi înainte. Am schimbat câteva priviri la şedinţe...

Expresia ei a devenit meditativă, ca şi cum aş fi început să mă joc cu ea.

— Nu-i nimic dacă nu m-ai observat. Nu-i nimic dacă povestea asta nu e decât un experiment, să vezi cum e cu altcineva în afară de Porţia. Promit să mă comport ca o femeie în toată firea.

Dar eu nu..., am început, dar m-am oprit, căci taxiul a ajuns la destinaţie

.«m*tmiMn* ^

An, oondus-o pe Ruby in hotel, apoi în liftm

la etajul nostru în tăcere şi ne-am îndrepu,™?^' Am noastre, paşii noştri punctând în cadenţă liniştea. Camefele

Când am ajuns la uşa mea, i-am spus:

_ Nu m-am gândit niciodată la o aventură. O partidă sălbatică la beţie, sex de dragul sexului nu mă interesează.

Ea şi-a umezit buzele şi mi-a zâmbit cu viclenie.

— Atunci ai nevoie de un sex mai bun.

Cum ea mă privea în continuare cu ochii aceia mari, răbdători şi jucăuşi» momentul a devenit tensionat.

— Sunt cât se poate de sigur că am nevoie de un sex mai bun, am recunoscut în şoaptă.

Sprâncenele ei s-au ridicat încet, ca o sugestie, şi a arătat cu capul spre camera ei.

—M-am simţit foarte bine la masă...

Ruby m-a mai lăsat zece secunde ca să spun sau să fac ceva, apoi s-a ridicat pe vârfuri şi m-a sărutat pe obraz, aproape de colţul gurii.

—Atunci, noapte bună, pasiunea mea nehotărâtă, sexy, secretă.

Am privit-o cum se întoarce şi se îndreaptă spre camera ei. A
intrat şi uşa s-a închis încet în urma ei. Am murmurat:
— Noapte bună, fata mea frumoasă şi exuberantă.
***
- Ce soi de idiot mai eşti şi tu? mi-am întrebat reflecţia din oglinda delà baie. Ai fi putut s-o săruţi. Ai fi putut să te bucuri de ea în seara
Măcar s-o fi invitat înăuntru.
Am închis ochii, inspirând adânc pe nas. Simţeam că-mi arde Nea şi am fost cât pe ce să intru sub duş cu hainele pe mine sau să "WJesc în camera ei şi să lămurim lucrurile, nici eu nu ştiam prea bin* ce simţeam.
Jur că îmi aminteam fiecare zâmbet al ei din seara asta, fiecare jj^ot de râs cu gura larg deschisă, cu capul pe spate şi ochii închişi, ^y ^ bucura de fiecare clipă. Era ceva în ea care mă făcea să-m

idoresc să fiu în preajma ei, să o pun pe un piede«tal, »â mă delecta cu energia ei, cu drăgălăşenia ei lipsită de inhibiţii.

Spune ceva murdar, a zis ea. Spune-mi cele mai nebuneşti, mai murdare lucruri pe care ţi le poţi imagina. Lasâ-mă fără cuvinte.

M-am îndreptat spre dulap, mi-am *scos* sacoul, cravata, câmaţa. Mi-am aranjat hainele pe umeraş, simţindu-mă atât de inciiu şi excitat încât mi se părea că mai am puţin şi explodez. Dar mi simţeam şi ca un imbecil. Ruby nu ar fi spus nu dacă i-aş fi cupriru chipul frumos în palme şi aş fi sârutat-o. Nu ar fi spus nu nici dacă i-aş fi cerut pur şi simplu „Hai, intră şi arată-mi cum se fac toate astea cu adevărat, vrei? Mă tem că eu s~ar putea s-o dau în bară."

Pentru ca, sincer vorbind, nu am avut niciodată parte de un astfel de salt. Profesional, da: am păşit în arenă, am luptat pentru ceea ce mi-am dorit. Dar viaţa mea personală s-a aşezat cumva de la sine şi cuminte în matca. La şaisprezece ani m-am întâlnit cu Porţia în pădurea de lângâ casa mea şi mi-a propus să o sărut. La optsprezece, m-a informat ca era pregătită sâ facem dragoste. Cum Porţia era Porţia, nu a rezistat să nu-i spună mamei ei ce am făcut şi, ca nişte adevăraţi Windsor-Lockharts, părinţii ei au sugerat imediat să ne căsătorim. Din acest punct, toate s-au petrecut într-o deplină supunere: o nuntă mare, un apartament cumpărat cu bani împrumutaţi de la tatăl ei (pe care i-am returnat în patru ani), o maşină, un câine şi o căsnicie clădită pe o sugestie.

Lucrurile pe care nu mi le mai doream din nou, niciodată.

Aşadar, un plan nou. Voi scoate la iveală acea latură a mea — latura secretă care a fost multă vreme în adormire: romantic, pasional, disperat să aibă o aventură cu cineva puţin mai sălbatic decât aş fi putut fi eu vreodată — şi nu voi mai permite niciodată să fie sufocată de politeţe, convenţie, rutină.

Dacă Ruby dorea să mă deschid, voi face tot ce pot ca să ii îndeplinesc dorinţa.

Alături de ea, voi invăţa să cer ceea ce vreau.

li voi arăta că pot să îi ofer ceea ce îşi dorea. **Odată** lucrurile acestea lămurite, m-a copleşit un sentiment de **nespusă** uşurare şi, în boxeri, m-am aşezat la birou, intenţionând să trec pn[n] mormanul de mesaje vocale de la biroul din Londra. Am ^os un recorder mic, pregătindu-mă să iau notiţe după fiecare apel: **-are necesita** un răspuns imediat, care putea fi transmis asistentei mele şi care furniza informaţii punctuale. Dar după nici cincisprezece **mesaje** mintea mea a zburat din nou la cină.

Obiceiul lui **Ruby** de a zâmbi cu limba între dinţi combinat cu dulceaţa şerbetului de ananas pe care-l comandase mai că m-a înnebunit de curiozitate: limba ei era rece? **Rece** şi dulce? îi plăcea să-i fie suptă şi linsă limba?

[x] **Cum m-aş simţi dacă şi-ar gusta şerbetul şi după aceea m-ar linge, limba ei rece jucându-se împrejurul...**

Mi-am imaginat-o pe Ruby la uşa mea, cu şortul ei minuscul din mătase şi topul subţire, cu sfârcurile sânilor întărite, curba şoldurilor atât de îngustă şi fină. Păşeşte în cameră cu un pahar cu gheaţă într-o Î mână, iar cu cealaltă mă apasă pe piept, împingându-mă în spate

* *până ce mă răstoarnă în pat*

* *—Nu te ridica, mă avertizează.*

i Rămas fără cuvinte, am încuviinţat din cap. Nu am decât boxerii 't pe mine, iar ea nu spune nimic[y] nici măcar nu mă sărută; dar limba ei rozalie se iţeşte printre dinţi şi, zâmbindu-mi, se lasă în genunchi şi tmi trage pantalonii în jos.

Mi-am tras boxerii în jos pe şolduri, pe măsură ce fantezia mea $ Prindea contur.

1 Sunt excitat, sexul meu se înalţă ţanţoş spre ea, iar eu o privesc fr [tra]nsfigurat cum ia un cub de gheaţă în gură, îl suge, alunecând în jos P stomacul, pe şoldurile mele.*

[CUr]«j să¡

f — Ahh, gem eu, în timp ce ea îşi strecoară cealaltă mână între mele şi mă cuprinde cu totul — testiculele şi penisul meu sunt rl^str&^ngându-mă destul de dur. în cele din urmă capăt^m pun o mână pe creştetul ei şi să-mi prefir degetele prinpărul ei. E moale, exact aşa cum mi-l imaginam, iar ea knest, când îl prind în pumn, apoi trag.
Uşor

Nu se aştepta la asta. Scapă din gură cubul de gheaţă.

Mi-am luat penisul în mână şi am început să fac o miş*Car* **ritmică, gemând: „Linge-l", am şoptit, iar vocea mea suna** ciudat fo **tăcerea camerei goale.**

Din vicleni şi luminoşi, ochii lui Ruby s-au închis pe jumătate, cu o privire de supunere dulce. *O* ***simţeam cum se smuceşte să scape*** *din* ***strânsoarea mea, zbătându-se să ajungă la mine.***

— Arăţi al dracului de bine, am mormăit, mişcându-mi mâna mai repede, imaginându-mi cum ar fi ca pumnul ei să îmi înconjoare vârful penisului, iar limba ei rece, moale, să facă cercuri, cercuri, de jur împrejur... Am gemut.

— încet, am şuierat. Vreau ca limba ta să se joace cu mine înainte de a vedea cum arăţi când mă implori să primeşti ceea ce-ţi doreşti.

Limba ei a ieşit la iveală cu totul, lingând lichidul de acolo, cerând mai mult. Ce blestemat de lucruşor lacom. M-am retras, ieşind dintre buzele ei şi întrebând-o:

— Te-ai gândit la asta mai devreme? Când îţi lingeai desertul de pe lingură şi sugeai sosul de pe deget ţi-ai imaginat că o să ai între buze penisul meu?

Ea a încuviinţat din cap, deschizând gura şi uitându-se în sus la mine, cu buzele rămase cumva în aer, rupte de mine.

— **O vrei?**

încuviinţând din cap, buzele ei s-au unit doar cât să şoptească:

— *Te rog?*

Gemând încet, am alunecat în hău, bucurându-mă de senzaţia pe care mi-o procura limba ei, gura ei pecetluindu-se în jurul meu, laolaltă cu unda vibraţiei geamătului ei surprins. Ochii ei s-au deschis mari la invazia abruptă, apoi s-a relaxat, lingând şi sugând încet| cu ochii înfipţi într-ai mei. Mă mişcăm înăuntru, în afară, şi i-am spus cu răsuflarea aspră, sacadată:

— **Aşa,**

tMritonauim ţ.

---

^ Ah, draga mea, suge-mă... -...fi'.-

_ N-o să-mi iasă niciodată din minte imaginea asta. Niciodată. A întins *mâinile şi mi-a cuprins testiculele, ciupindu-le, mângă- indu-le, şi e divin. E atât de bine şi e prea curând, dar vreau să îi văd faţa când simte că sunt pe punctul de a ejacula.*

închid ochii să-mi păstrez fantezia. în aproape şapte ani nu am avut niciodată parte de sex oral şi eram obsedat de gura lui Ruby, de limba ei, de vorbele ei îndrăzneţe, deochiate. *l-am atins bărbia cu un deget, şoptind.* — îmi dau drumul, Ruby. Ruby. Te rog... te rog lasă-mă să îmi dau drumul în gura ta.

Asta şi fac, într-un zvâcnet pe limba ei, iar plăcerea îmi străbate ca un curent electric picioarele şi brâul, până când îmi simt tot trupul pulsând înfierbântat. Iar pielea mea se înroşeşte toată şi Şi Şi

-Ahhh...

Ejaculez în palmă, strigându-i numele.

***

Am avut nevoie de aproape un minut pentru ca vederea să mi se limpezească şi să-mi pot folosi boxerii ca să-mi şterg mâna şi Podeaua din faţa mea. Camera părea ciudat de tăcută, de parcă aş fi fost pe o scenă, undeva, jucând.

Pe birou, ceasul meu ticăia tare în liniştea nopţii. Am privit în jos, spre birou, şi m-am înroşit la faţă, cuprins de jenă.

Recorderul fusese pornit în tot acest răstimp. Degetul meu a apăsat pe butonul de redare. Nimic nu putea fi mai îngrozitor decât să mă ascult masturbându-mă. Aş fi putut sa ster8 totul

.Dar ceva în mine a ezitat. Am pus aparatul la loc pe hlro$_{u}$ holh4ndu-mâ în tăcere la peretele care despărţea camerele noastr* învecinate.

Oportunitatea de a merge mai departe cu Ruby mi-a scăpat printre degete în seara aceea« dar asta nu se va mai întâmpla. Ruby era limanul meu. Ciudat, dar după numai câteva zile petrecute cu ea, mi se părea că ne cunoaştem mai bine decât m-am cunoscut cu Porţia după unsprezece ani de căsătorie.

Ii puteam da lui Ruby ceea ce-şi dorea. Am apăsat din nou pe butonul de înregistrare. Ridicând telefonul, am format numărul ei şi am aşteptat să sune o dată,

Inima îmi bubuia în piept

de două ori

Fa asta, Niall fă asta

apoi ea a răspuns, dregându-şi vocea înainte de a zice:

— Niall?

— Bună, Ruby.

A făcut o pauză, apoi a şoptit:

— E totul în regulă?

Mi-a stat inima-n loc şi brusc am realizat că stăteam de vorbă cu ea la telefon absolut gol, în mijlocul unei camere de hotel.

— Toate bune, am şoptit. Am închis ochii şi mi-am imaginat-o ascultând înregistrarea a ceea ce am făcut, dându-şi seama că am sunat-o imediat după aceea. Zâmbind, am spus: Voiam doar să îmi confirmi că vei fi prezentă mâine-dimineaţă la întrunirea de la opt şi jumătate?

încă o pauză, apoi răspunsul ei, însoţit de o umbră de dezamăgire:

— Sigur că da. Ne întâlnim în hol, la opt fară un sfert?

Am aruncat o privire spre ceas. Era aproape miezul nopţii. în câteva ceasuri o voi vedea.

— Opt fară un sfert, am spus. Perfect.

— Noapte bună...

— Noapte bună, draga mea.

Am închis şi am întins mâna ca să opresc înregistrarea

.Capitolul nouă Ruby

A doua 21 dimineaţa, mi-am ţinut răsuflarea până când liftul a ajuns jos, in hol. Era **7:43** şi eram sigură că Niall era deja jos, cu costumul imaculat, părul perfect aranjat şi corpul numai bun de iubit. Ce nu ştiam încă era cu care Niall voi avea de-a face astăzi.

Va fi oare glumeţul favorabil flirtului, **poate**-aproape-iubitul- meu-Niall de aseară, de la cină? Cel care mi-a trimis mâinile direct în chiloţi de îndată ce am închis uşa în urma mea? Sau ciudat de tăiosul, abruptul domn Stella de la telefon, la nici o oră după aceea?

Mintea lui Niall părea a-i fi cel mai rău duşman, incapabilă fiind să se stingă sau să stea tăcută suficient de mult încât să apuce şi el să se distreze puţin. La masă a lăsat garda jos, a glumit şi a folosit cuvinte de-a

dreptul porcoase cu mine. Dar după ce a petrecut o oră în camera lui, singur cu gândurile sale, orice plăcere am fi simţit a
fost stinsă de un duş îngheţat.

O voce firavă din mintea mea mă avertiza că ar trebui să fiu atentă, că ar trebui să ascult semnalele de alarmă din creierul meu, aşa slabe cum erau ele. Cu toate că arăta ca un bărbat care avea lumea h degetul cel mic, Niall era şi un tip superprecaut care **gândea** de ^ ori înainte de a tăia o dată, şi poate ar trebui să îmi mai înfrânez **pornirea** de a mă avânta cu capul înainte.

Un sfat bun, eram absolut sigură.

Dar când uşile liftului s-au deschis şi de partea cealaltă a holului j.am văzut pe Niall Stella însuşi, sfatul acesta s-a dus rapid pe apa
Sâmbetei.

Ca de fiecare dată, la vederea lui mi s-a accelerat pulsul şi pielea mi s-a înroşit, devenind aproape fierbinte la atingere. S-a uitat înspre mine şi mi-a întâlnit privirea. în faţa mea, oamenii se încolonau să iasă din lift, secundele şi-au încetinit goana în timp ce eu aşteptam o reacţie din partea lui, orice reacţie. Tocurile mele ţăcăneau pe podeaua de marmură, iar eu mergeam străduind-mă să mă uit în altă parte, să-mi potrivesc cordonul trendului şi să-mi ţin umerii drepţi. La urma urmelor, Niall e doar un bărbat şi, din câte mi-a spus aseară, am mai multă experienţă decât el în treburi de soiul ăsta. Eu aveam mâna câştigătoare.

S-o crezi tu, mi-am spus.

Cu haina pe braţ, îşi verifica ceasul. A ridicat din sprânceană şi a întors privirea către mine:

— Văd că eşti punctuală.

Glumeţ. Am răsuflat uşurată şi m-am îndreptat din umeri. Nu mă deranja deloc o glumă, acolo.

— Punctualitatea e o virtute majoră, i-am spus.

— întru totul de acord. întâmplător, mi se pare foarte atrăgătoare.

în dimineaţa asta vocea lui părea mai gravă, mai încrezătoare. Era ceva în felul în care a accentuat „foarte", ceva care m-a trimis cu gândul la o chestie murdară, mi-a făcut pielea ca de găină şi mi-a înmuiat mâinile. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, m-aş fi întrebat ce pune la cale, dar acesta era domnul Corectitudine şi ^ric teţe. Puteam fi sigură că nu urma să sară pe mine în holul hote- u Ul sau la întrunirea cu New York Tranzit Authority.

Ştiam că va avea grijă să menţină lucrurile la un nivel strict $p_{ro}f_{e}$. sional la serviciu, dar după noaptea trecută, când a sugerat că i.ar plăcea să-mi arate toate lucrurile pe care nu le consideră „drăguţe, caste sau foarte potrivite", întrebarea legată de stadiul relaţiei noastre nu avea în continuare răspuns, iar eu mă străduiam din răsputeri să-i sugerez că ar trebui să-mi indice cât de repede ar trebui să ne mişcăm. Pe de o parte s-ar putea crede că şi-ar dori să începem imediat, pe de altă parte s-ar fi putut crede că nu a făcut altceva decât să mă sărute detaşat de noapte bună.

Am rămas în aşteptare, privindu-l cum îşi trage haina pe el şi face semn spre ieşire:

— Mergem?

* * *

La jumătatea primei întâlniri am făcut o pauză. Mă simţeam destul de inutilă la aceste discuţii la care se vorbea mai mult despre buget şi percepţie publică decât despre mecanismele şi roţile structurilor. Dar am ascultat, conştientă fiind că astfel de conversaţii care acum mi se păreau dificile erau exact cele pe care trebuia să învăţ să le stăpânesc cel mai bine.

Cu toate acestea, până şi Niall părea distrat, uitându-se la nesfârşit la aceeaşi pagină de agendă, iar

de două ori a trebuit să fie atenţionat în mod repetat când i s-a solicitat să răspundă la câteva întrebări. Abia dacă s-a uitat înspre mine, dar ne-am atins mâinile când i-am înmânat un teanc de hârtii. Gamba lui a rămas lipită de a mea într-un fel prea confortabil ca să poată fi catalogat drept neintenţionat.

Sinceră să fiu, lipsa lui de concentrare era destul de deranjantă, aşa că m-am bucurat când m-a tras deoparte şi m-a întrebat dacă mă deranjează să lipsesc de la restul şedinţei.

Ştiu că e teribil de nepoliticos din partea mea, a început el, arătând spre telefonul pe care-l ţinea în mână. Dar tocmai mi-am verificat telefonul şi au apărut câteva chestiuni care necesită atenţie

.Nu e nimic foarte urgent, dar Jo a sunat şi a trimi* câteva date y nume de care am nevoie pentru teieconferinţa cu Tony. Ai vrea - 1 a închis ochii, cerându-şi scuze - ştiu că nu eşti asistenta mea, nici măcar sub directa mea coordonare, dar ai putea să asculţi tu y
notezi datele necesare?

Am răsuflat de două ori uşurată, o dată pentru că asta părea a fi cauza **lipsei lui de atenţie, şi în al doilea rând pentru că eram scutiti de alte două ceasuri dureros de plictisitoare.**

—Cu mare plăcere, am spus, luând telefonul. întâlnirile astea nu au nimic de-a face cu departamentul meu. Dă-mi ceva de făcut, orice, altfel simt că îmi pierd minţile.

Peretele care despărţea sala de conferinţe de o mică zonă de aşteptare **avea în jur de şase metri lungime şi era numai sticlă din podea până-n tavan. înăuntru erau două canapele din piele albă, câteva măsuţe metalice joase şi două scaune potrivite ca dimensiuni. Peretele exterior, tot din sticlă, dădea spre o stradă plină de restaurante şi câţiva copaci abia înmuguriţi M-am aşezat pe o canapea, am scos o agendă şi un pix şi am început prin a-i deschide telefonul.**

— **încă ceva.**

La auzul vocii lui care a răsunat din prag am tresărit.

— **Parola e ziua mea de naştere.**

— **A, da, şase-unu-trei, ştiu, am turuit dintr-o suflare, apoi m-am uitat în sus şi l-am văzut holbându-se surprins la mine. I-am zâmbit agale, cu viclenie: Ar trebui să ştii cu câtă disperare mi-am dorit să ies la scenă deschisă, i-am spus. Hărţuitoare cu acte în regulă, ai uitat?**

El a râs.

—Probabil nu am cele mai inteligente parole.

— Presupun că dacă urmăreşti pe cineva cu suficientă atenţie [a]J'[u]ngi să afli tot felul de lucruri, am zis eu, tuşind cu subînţeles.

[D]ar Niall doar a râs, a scuturat din cap, mi-a aruncat un mulţumesc" şi a dat să plece.

A, Ruby, **încă ceva, a zis el** oprindu**-se chiar la uşâ.**

- Da?

- Ai grijă si asculţi totul. Câteva sunt destul de lungi... [c] un, \[t] sfiirşit care e deosebit de importanţi.

- Am înţeles, am răspuns, şi nici măcar nu m-am mal prcfo[c]„, că nu-i urmăresc din priviri fundul in timp ce se depărta.

* * *

De pe sofa îl puteam vedea perfect. S-a oprit la măsuţa cu răcori- toare, a luat o *stic*lă de apă şi s-a dus la locul iui. M-am întrebat dacă nu cumva era ceva cu lumina, de mi se părea uşor îmbujorat.

Dat fiind că multe mesaje erau mai curând lungi, m-am întins după geantă şi m-am bucurat când în sfârşit mi-am găsit căştile bine pitite la tund. Am introdus mufa în telefon, mi-am vârât un microfon în ureche şi am tastat parola. Patru mesaje. Primul, cum era de aşteptat, era de la Jo; am ascultat-o cum enumeră o listă de nume şi datele aferente, notându-le cu grijă pe toate. Al doilea şi al treilea au continuat în aceeaşi notă şi, în nici trei minute, umplusem un tabel întreg din agendă.

Am aruncat din nou un ochi în sala de conferinţe şi l-am prins discutând ceva cu o persoană aşezată în apropierea lui. Fără a-i auzi vocea, puteam vedea felul

în care gura lui formula cuvintele, altfel decât cei din jur, accentul lui fiind efectiv vizibil la distanţă. Folosea mai mult buzele, îi lua mai multă vreme ca să rostească fiece cuvânt. Mă întrebam cum ar fi să aud vocea asta acasă, spunându-mi la ureche ceea ce-şi doreşte.

într-o zi ar trebui să scriu o carte despre toate nedumeririle şi întrebările mele despre acest bărbat.

Am apăsat din nou pe butonul de redare şi am prins o clipă privirea lui Niall, care s-a mutat repede în altă parte. A început ultimul mesaj, iar eu aşteptam, încercând să îmi dau seama ce ascultam. O respiraţie... zumzetul aerului condiţionat... zgomotul îndepărtat al străzii? Un foşnet de material, ca şi cum cineva şi-ar fi

dat jos un obiect vestimentar, iar eu am ridicat telefonul * , conexiunea ca să mă asigur că nu s-a întâmplat ceva ' când

Dar apoi am auzit, *„Ah",* şi... ei bine> în ruptu] ' *fi* aşteptat la una ca asta. a*

— Arăţi al dracului de bine.

Ştiam vocea asta. Am petrecut şase luni de viaţă cu urechile ciulite să îl aud ieşind din lift la etajul meu, vorbind la şedinţe. Aşteptând să vorbească cu mine. Era Niall şi era... cred.

— încet Vreau ca limba ta să se joace cu mine înainte de a vedea cum arăţi când mă implori să primeşti ceea ce-ţi doreşti.

M-am albit. Am dat din greşeală peste ceva ce nu trebuia să aud? Era cu adevărat Niall? Mi se părea imposibil ca el să înregistreze aşa ceva, darămite să îmi dea mie să ascult.

Doar dacă nu ştia că era înregistrat. Era... era cu cineva? Oare ar trebui să îi spun că am găsit asta?

— Te-ai gândit la asta adineauri? spunea el în înregistrare. Când îţi lingeai desertul de pe linguriţă sau sugeai sosul de pe deget, ţi-ai imaginat că penisul meu e în gura ta?

Desert? Dar ce tot spunea el acolo... ?

M-am îndreptat de umeri şi m-am uitat spre sala de conferinţe, nefiind deloc surprinsă să îl zăresc uitându-se deja spre mine. Nu ştiam de câtă vreme mă urmărea, dar când a dat încet din cap, încuviinţând, am fost sigură că ştia exact ce ascultam şi că el a fost cel care a orchestrat această audiţie.

0 vrei?

Aşa.

Oh, draga mea... suge-o...

îşi dăduse complet drumul, gândindu-se cum gura mea coboară toc*pe trupul lui...

Trebuie să fi făcut asta aseară, după cină. Drace! Erau douăzeci de grade în birou, iar eu eram udă leoarcă de

'59

transpiraţie

.NiaJJ nu şi-a Juat *nicio clipă ochii de* la mine şi jur că situaţia asta părea mai *porcoasă decât dacă nu ar* fi aruncat acolo, goală, *pţ* podea. Cum a făcut asta? Abia dacă ne-am atins, ***dar*** *jur* că simţeam că m-a atins In feluri în care nu m-a mai atins nimeni, niciodată.

Nu voi putea să-mi scot niciodată imaginea asta din minte.

Niciodată.

M-am aşezat picior peste picior şi le-am strâns bine, foindu-mâ

în scaun. Simţeam cât de udă eram, cât de pregătit era corpul meu să

facă exact lucrurile despre care vorbea el.

Am ¿nW, 7 rog... te rog lasă-mă să îmi dau*

drumul în tine."

Când şedinţa s-a suspendat pentru pauza de masă, am observat că Niall *ezita să plece.* Urma să mă înfrunte — acum, după ce-i ascultasem hitul *single* — fără protecţia pe care i-o ofereau zece metri, un perete de *sticlă, plus* vreo cincisprezece ingineri şi funcţionari ai autorităţii de transport. Era nervos şi să fiu a naibii dacă nu era cel mai înduioşător lucru *pe care* l-am văzut vreodată.

Neputând s-o mai lungească mult şi-a adunat lucrurile *şi a* ieşit.

— Ţi-e foame? a întrebat.

— Mor de foame, i-am spus, întrebându-mă dacă — de fapt *sperând* — înţelege implicaţiile cuvintelor mele.

Judecând după felul în care *a tresărit şi a* început să tragă de *nodul cravatei, înclin să cred că da.*

Am făcut un semn cu capul spre hol:

— Mergem?

Am ieşit *din* birou, apoi am luat-o încet, spre un hol pustiu. In faţa noastră a răsărit un *tip de la* conferinţă:

- Găsim de mâncare la etajul de dedesubt. E Taco National Day sau ceva de genu! Ar putea fi... interesant

Mă rog, probabil cel mai interesant lucru de pe ziua de azi pentru tipu asta, presupun. F ^ Ctotaino Lourm ^

_ IVebwic sâ luăm legătura cu biroul de la Londr ^H politicos. Dar venim şi noi cât de repede putem. ^ * fãSPUns

l^rbuic sâ recunosc, eram impresionată.

intrusul a salutat din cap şi a dispărut, iar noi ne-am co r nuâ, drumul un etaj mai jos, apoi altul, apoi altul, până ce zgomolui nVHor a devenit un zumzet stins care venea din direcţia opusă.

- Sunâm la Londra, da? am zis eu.

_ Nu chiar. Mi-a aruncat o privire, zâmbind: Presupun că mă juci într-un loc liniştit ca să vorbim?

_ Sâ vorbim? zic eu cu un zâmbet subţire.

El a strâns din buzele alea fabuloase.

- Poate.

- Că veni vorba despre „vorbă", uite, astea sunt notiţele tale, i-am spus întinzându-i agenda.

- A, mulţumesc mult.

La capătul holului era o cameră întunecată, aşa că l-am poftit înăuntru, închizând uşa în urma noastră. Apoi, sprijinindu-mă de lemnul rece, am spus:

- Mesajele tale au fost foarte... captivante.

- Captivante, zici? zice el, făcând un pas mai aproape.

- M-au afectat, am chicotit eu. Profund.

Şi-a lăsat capul într-o parte şi a arborat un zâmbet în colţul minunatei lui guri şi a şoptit:

- Cum aşa?

Am dat să-i răspund, să-i spun ceva vesel şi cu subînţeles, dar w s-au întâlnit privirile şi toate gândurile mele coerente şi-au luat *oniL Inima a început să-mi bubuie brusc, înţelegând dintr-odată â ăsta nu era un flirt, nu era o fantezie. Nu era un vis cu ochii fidela şedinţa de joi.

Am avut parte de atâtea momente Niall Stella încât am renunţat ^mai ţin şirul.
Du
Câte Ori Niall Stella... Mi-a Atins Gamba, Mi-a Dat Părul Ureche, M-a Privit în Ochi Şi M-a întrebat dacă Am Orgasm.

Mi-a Spus că Vrea Să ti înghit Sperma.
S-a înregistrat MasturMndu-se ca să împărtăşească Momc| cu Mine.

Era pe punctul De A Mă Săruta.
Toate astea însemnau ceva. Noi însemnam ceva.

— Râspunde-mi.

Mi-am pierdut pentru moment abilitatea de a glumi, aşa că am lăsat capul în jos şi am spus:

— Te doresc.

— Spune-mi. Vocea lui era deopotrivă poruncitoare şi blândă; s-a aplecat şi m-a sărutat pe gât: Ce înseamnă că mă doreşti?

Ştia. Trebuia să ştie. Dar voia să mă audă rostind cuvintele.

— înseamnă că sunt udă.

A inhalat precipitat pe nas, adulmecându-mi gâtul, linia maxilarului.

— Ce naiba, Ruby, n-ai de gând să ridici capul şi să mă săruţi?

Am lăsat capul într-o parte, iară răsuflare şi cu inima bubuindu-mi
în piept Arăta chiar mai bine văzut aşa, de foarte aproape: pielea fină, perfectă, buze moi, cele mai lungi gene pe care le-am văzut vreodată la un bărbat Mirosul parfumului lui a pus stăpânire pe întuneric, iar eu eram beată de el, de apropierea lui şi de conştientizarea faptului că aveam să-l ating. Să-l sărut. Şi avea să mă sărute şi el.

S-a aplecat spre mine, gâfâind uşor prin buzele întredeschise. Se aştepta la un sărut uşor, o atingere fugară a buzelor. Putea spune asta pentru că îl cunoşteam mai bine decât ar fi trebuit poate în acest moment, dar şi judecând după felul grijuliu în care s-a aplecat spre mine şi atingerea uşoară a mâinilor lui în jurul taliei mele.

Dar nu am fost în stare să îi ofer un sărut fugar şi cuminte. Mi-l doream de prea multă vreme. Uşurarea — conştientizarea apropierii lui, a mirosului şi a căldurii pielii lui — mi-a străbătut ca un curent electric şira spinării, a ţâşnit prin braţe şi l-am tras în jos, spre mine. L-am sărutat oricum, numai fugar şi cuminte nu. Gura mea s-a lipi

tChristino Lourtn **j6$_3$**

de a lui, i-am prins buza de jos intre buzele mele şi el a gâfâit scurt

gemând.

îmi venea s-o înghit, s-o înghit cu sunetele Iui cu tot, să le păstrez in mine, să le am pentru mai târziu şi să le ascult în reluare, iar şi iar Avea o gură ireală: buze ferme şi combinaţia aceea bărbătească perfectă **între dur şi delicat, între dăruire şi poruncă. Lumea mea era prinsă într-un vârtej. Mi -am înfipt mâinile în părul lui,**

mi-am apăsat sânii de zidul pieptului lui şi am scos cel mai ridicol sunet de uşurare şi dorinţă din viaţa mea.
A gemut mai tare, iar surprinderea şi excitarea l-au făcut să mă strângă mai tare în braţe, apoi m-a înlănţuit şi m-a lipit strâns de el.
Suficient de aproape încât eu eram acum aplecată pe spate, iar el era aplecat asupra mea, buzele lui depărtându-se de ale mele doar cât să scoată încă un sunet adânc în timp ce limba lui s-a strecurat în gura mea, gustându-mă.
Suficient de aproape încât eram sigură că îmi aude inima
bubuind în piept.
Suficient de aproape încât să-i simt mădularul devenind tot mai tare, mai lung, apăsându-mă în stomac.
Eram atât de sălbatic, de disperat de flămândă de el, de toate astea, încât atunci când limba lui a alunecat peste a mea am gâfâit încetişor, gemând ascuţit. Nici nu am apucat să îmi dau seama ce
spun înainte de a-mi scăpa un „Niall. Te rog.
- **Ce mă rogi? Şi-a lipit buzele de urechea mea, sărutându-ma,**
suflându-mi un val de aer în timpan. Orice.
- **Doar... Sărută-mă. I-am simţit zâmbetul.**
- **Mi se pare că tocmai te sărutam.**
- **Atunci atinge-mă. Fă ceva. Mă simt... Ă » P\ ~ Arată-mi, a ŞoPtit lângă gura mea. Arată-mi unde ma**
Nu mi-am putut împiedica un scâncet şi m-am r r '"^ât, cât să-i întâlnesc privirea

.Mi -am întors mâna în aşa fel încât palmele noastre să se unească degetele noastre s-au împletit, apoi i-am tras mâna în sus, doar atât cât să-l sărut o singură dată pe dosul palmei. Privirea lui a zburat de la ochii mei la gură şi înapoi, după care a încuviinţat din cap, lent. Am tras mâinile noastre unite între noi, apoi în jos, până când s-au strecurat, împreună, sub poala fustei mele.

— Da, a gemut el, simţindu-mi pielea goală în timp ce urcam, împreună, până ce am ajuns la materialul umed al chilotului meu. Am făcut un pas în spate, trăgându-l după mine până ce am ajuns din nou cu spatele lipit de uşă.

S-a lăsat condus, vârfurile degetelor lui strecurându-se pe sub dantelă şi lunecând pe pielea mea ***jilavă*** de ***dorinţă.***

— Deja, a şuierat el, mişcându-se cu uşurinţă înainte şi înapoi. Am încuviinţat, dar nu am putut articula nici măcar un singur cuvânt.

îl doream atât de mult încât mă durea, iar acum în sfârşit mă atingea, indexul lui lung se plimba pe pielea mea goală, înainte şi înapoi, îndreptându-se spre locul unde mi-l doream cel mai mult. Chiar acolo,
Ah, Dumnezeule, acolo, Ah, e atât de bine.

Toate gândurile mele s-au îndreptat spre el încă înainte de a fi conştientă de asta.

A refăcut aceeaşi cale, de Ia vagin în sus, spre clitoris, cu o surprinzătoare îndemânare pentru cineva care nici măcar nu era sigur că femeia cu care îşi petrecuse mai bine de un deceniu s-a bucurat cu adevărat de nopţile petrecute împreună. Buzele lui au alunecat de la colţul gurii mele spre maxilar, apoi în sus, pentru a ajunge în cele din urmă la urechea mea.

- Asta mi-am dorit, a şoptit el. La asta m-am gândit. La asta m-am gândit noaptea trecută. M-am gândit la limba ta moale, la cum ar fi să te simt aici, jos. Cum ar fi să pătrund în trupul tău, în gura ta. M-am gândit la asta obsesiv de mul

tf>nt(ina laurm l6ţ

(M-am împins şi mai mult în uşă, dorind sfl 8cap dc ne

I ^ presantă a atingerii lui sau poate căutând sprijinul pe care Za*'

t mi.| putea oferi, nici eu nu mai ştiam. Nu ştiam decât că eram „.!"

k . <lit ii mă f'ari» tSnriSri _____ F Cr

[aut]i la un pas de a mă tace ţăndări într-un asemenea hal, încât s-ar i ^ea să nu mai fie niciodată în stare să mă pună laolaltă din nou

- Înăuntru, am şoptit cu vocea frântă. Vreau să intri cu mine l jniuntru.

i _ Când vorbeşti aşa..., a zis el, dar a făcut ceea ce i-am cerut. A i intipt un deget în mine, apoi două, împingând adânc.

Senzaţia care m-a inundat mi-a înmuiat picioarele şi am [f] început să-l sărut haotic, umed, pe buze, pe bărbie. Sunetele mele disperate erau imediat captivate de gura lui, care le devora. Degetul mare, ferm şi sigur, descria cercuri, în vreme ce celelalte degete se t mişcau înăuntru, în afară. Aş fi putut jura că intrau mai adânc cu fiecare mişcare, atingând ceva înăuntrul meu, ceva sălbatic şi încă i neatins.

i Apoi senzaţia a ajuns la apogeu şi mi-am dat drumul, cu trupul arcuit în palma lui. Gura lui a găsit-o din nou pe a mea şi a şoptit lucruri pe care cu greu le-am înţeles.

- Dă-mi sunetele tale, spunea el. Lasă-mă să le păstrez, să am la ce mă gândi la noapte.

Dar mi-am amintit că aveam toată noaptea la dispoziţie. Nu existau întâlniri sau cine planificate în cadrul conferinţei. Nimic care â ne întrerupă. Mă întrebam dacă el ştia asta. Poate îi era mai uşor â facem asta aici, înconjuraţi de zgomotele îndepărtate ale vieţii din birourile din jur, care ne aminteau amândurora că nu puteam merge Prea departe. Poate...

- Nu pot să cred că eu spun asta, a zis el, frecându-şi nasul de al ^ <kr nu te mai gândi la nimic. ^ Doar... uau, am zis, dorindu-mi să mă preling ca mierea ™ Pe podea. Din păcate, şi-a tras mâna de sub fusta mea şi şi-a [br]*ţele în jurul meu, susţinându-mă. " »[UauU] e bine. Accept un „uau".

— Ar trebui să mai facem asta, am spus, simţind cum zâmbt* prosteşte.

— Dat fiind cât de repede te pierzi cu totul în braţele mele..,

— Fără glumă.

A privit spre uşă, cu o expresie schimbată.

— Lipsim de ceva vreme, ar trebui să ne întoarcem la ceilalţi.

— Tb..., am început eu, şi privirea mi-a zburat spre penisul lui. Era încă excitat — impresionant de excitat, chiar —, dar mi-a
oprit mâna când am încercat să ajung la cureaua lui.

— Te asigur că m-am obişnuit cu asta în ultima vreme. M-am încruntat.

— Dar aş putea să...

Ca la comandă, din capul holului s-a auzit o voce strigând ceva. Pauza se încheiase.

Deocamdată, mi-am spus. Aveam o noapte întreagă în faţă şi aveam de gând să mă bucur de fiecare secundă

.Capitolul zece Niall

Judecând după felul în care se uita la mine, eram sigur că Ruby punea ceva la cale.

— Ce-i? am mimat către ea când şi-a muşcat buza de jos şi apoi s-a uitat în sus la faţa mea, după ce mi-a privit îndelung gâtul, braţele, mâinile.

Ea a ridicat din umeri.

— Nimic, a mimat la rândul ei, arătându-şi limba printre dinţi.

Ştia. Sigur ştia ce mi-a făcut limbuţă aceea a ei. Atât de moale,
de roz, de jucăuşă.

Mi-am întors privirea de la ea înapoi la femeia care conducea discuţia de astăzi despre bugetul alocat ajutoarelor după trecerea uraganelor. în toată camera, numai pleoape căzute sau mâini care mâzgăleau pe

agende. în ceea ce mă privea, întâlnirile de săptămâna asta mi se păreau previzibil de intense, dar fascinante. îmi plăcea slujba mea, îmi plăcea subiectul pregătirii pentru dezastre şi amănuntele pe care ajunsesem să le analizăm împreună, aici. Mă bucuram de munca mea într-un mod care era străin, cred, celor mai mulţi dintre colegi: era evadarea, pasiunea mea. Aşa că am fost oarecum surnr când m.am trezit căutând din ochi ceasul şi am sesizatul^ mea era pe coclauri, gandindu-se la Ruby şi la ce se va întâmpla n seara asta între noi. F

Nu aveam nici şedinţe, nici obligaţii sociale. De la orele i7 00 până a doua zi dimineaţa nu aveam nimic altceva decât timp...

împreună.

Cu Porţia, vreme de unsprezece ani am avut tot timpul din lume. Şi totuşi, chiar de la început, niciunul dintre noi nu a tânjit să petreacă cât mai mult timp în compania celuilalt. Orice părea mai important decât o masă împreună; până şi ceva cât se poate de banal cum ar fi două ceasuri de uitat împreună la televizor era de fiecare dată trecut în plan secund în favoarea muncii separate sau a finalizării unor proiecte ciudate. Dar Ruby părea să vibreze efectiv la perspectiva câtorva ore petrecute singură cu mine.

Era limpede că ceea ce s-a întâmplat la prânz era o recunoaştere a faptului că amândoi aveam nevoie să mergem mai departe, să trecem de la joaca şi flirturile de peste zi la ceva mai intim şi mai personal, poate chiar în noaptea asta.

Numai că pur şi simplu nu ştiam cât de bine puteam s-o fac. Nu aveam deloc experienţă în împărtăşirea emoţiilor, şi cu atât mai puţină în analizarea sexualităţii alături de o altă persoană. Ştiam că astăzi i-am produs un orgasm. Ştiam că puteam să-i ofer mult mai multă plăcere decât astăzi. Nu asta mă îngrijora. Mă îngrijora gândul că Şi ea îmi putea da exact atâta de mult cât i-aş fi cerut.

Dacă i-aş cere să fac dragoste cu ea în seara asta, aş putea. Dacă vrea să pătrund adânc în gâtul ei, aş putea. Dacă aş vrea limite, ar trebui ca eu să fiu acela care le stabileşte. Dar chiar îmi doream limite sau> mai bine zis, credeam că ar trebui să le vreau?

Mi s-a strâns stomacul şi m-am uitat din nou la femeia din Capul mesei. Cu colţul ochiului o vedeam pe Ruby aplecând capul Şi Wvindu-mă şi bănuiam că îmi urmăreşte fiecare gând oglindit Pe chipul meu. începusem să cred că avea un decodor, ceva, şi era singurul om pe care-l ştiam - în afară de sora mea cea mică ^ tratele meu — căruia îi era suficientă o privire ca să îşi dea seama cât şi ce am de ascuns.

M-am uitat in sus, i-am întâlnit ochii.

M-a studiat scurt, expresia i s-a îmblânzit când a zâmbit mimând cuvintele: »Nu-ţi face griji* apoi s-a uitat în jos, la notiţe, şi înapoi la moderator.

Tot atunci umerii mi s-au relaxat, maxilarele mi s-au descleştat

Lasă, a şoptit vocea ei în gândurile mele. O să vedem împreună ce e de făcut

* * *

Am mers pe jos înapoi la hotel sporovăind despre întrunire, despre vremea neobişnuit de caldă, despre formaţia pe care murea să o vadă live şi care era în oraş. Mi-a povestit despre toate fleacurile fermecătoare pe care îmi doream să le aud, distrăgându-mi atenţia de la propria mea nevroză legată de seara ce stătea să înceapă.

Ajunşi la Parker Meridien, Ruby a deschis drumul spre lift, a coborât la etajul nostru, a luat-o pe hol şi s-a oprit în faţa camerei mele. întorcând ochii verzi spre mine, a şoptit:

— Asta e. Momentul deciziei. Vrei să îţi petreci seara cu mine? Şi-a lipit palmele de pieptul meu: Fără presiune. Pot să mă duc în camera mea şi să mă masturbez la un film cu Ryan Gosling, iar tu te poţi duce la tine şi să te frământi toată seara că nu mă ai topless lângă tine. Alegerea îţi aparţine în întregime.

Am înghiţit în sec, am respirat de câteva ori, apoi am sărutat-o dinspre colţul gurii pe obraz, ajungând la ureche.

— **Da, te rog, am şoptit.**

— **Bun, a răspuns, reuşind să lungească acest cuvânt în cel puţin trei silabe. Cina înăuntru sau afară?**

N-am avut nevoie de mai mult de trei secunde ca să răspund:
înăuntru
.*Qiristina Lauren*

Cu un zâmbet luminos, ea a luat cartela din mâna mea ■ deschis uşa, năvălind în cameră. Şi-a dat pantofii jos, a sărit în pat] s-a rostogolit până a ajuns cu nasu-n perna mea.

— Drace, au schimbat aşternuturile. Perna nu mai miroase a tine. S-a trântit pe spate şi a luat totuşi perna-n braţe.

— O să am grijă să le lase pe astea mâine.

Apoi, imitându-mi vocea, a zis:

— O noţiune excelentă, şi a dat din cap cu morgă, **aducându**-mi zâmbetul pe buze. Zâmbindu-mi şi ea, s-a întins după meniul de la room-service de pe noptieră şi l-a deschis.

— De ce ai chef?

M-am sprijinit de birou, uitându-mă la ea. îmi plăcea să o văd în camera mea, în patul ăsta, aşa de în largul ei şi confortabilă în rolul ăsta de... iubită.

Aşezându-mă să îmi desfac şireturile, am murmurat:

— Ştiu şi eu... Poate un burger?

— Pe mine mă întrebi? S-a uitat din nou la meniu: Nu prea ai ce alege. Cheeseburger şi cartofi prăjiţi?
I — Perfect. Şi orice bere neagră au.

A aruncat meniul la podea şi a pus mâna pe telefonul din cameră. I Am auzit un ecou slab al unei voci de la capătul firului şi Ruby a râs f şi a pus palma peste receptor. Cu o voce ghiduşă şi scandalizată, mi-a I şoptit: Mi-au spus doamna Stella!

| Am zâmbit, dându-mi pantofii jos. Doamna Stella era mama şi, odinioară, Porţia. „Doamna Stella" nu era făptură vioaie trântită în ^ patul meu, cu fusta care se ridica încet, centimetru cu centimetru, pe coapsele lungi, fine.

Asta era de fapt problema, nu? Eram blocat la gândul că Ruby ^ era prea nostimă, prea drăguţă, prea aventuroasă pentru tipi ca mine. Aveam o imagine formată despre ceea ce credeam că merit, persoană mi s-ar potrivi, iar asta nu era în niciun caz cineva ca { Ruby

.Dacă ar fi putut auzi acest gând, sunt sigur că ar fi smuls te|ₑ fonul din priză şi l-ar fi azvârlit spre mine.

Am ascultat, am urmărit-o cum face comanda, confirmă alegₑ. nle şi închide. Toate acestea erau aşa de banale, de fireşti, de confor. tabile. Umerii mi s-au destins, stomacul s-a relaxat.

A bătut cu palma în pat, a ridicat privirea şi mi-a întors un zâmbet seducător.

— Avem aproximativ patruzeci de minute să ne facem de cap.

— Ruby..., am început eu.

Zâmbetul ei a pălit puţin, apoi a reapărut.

— De ce ţi-e atât de teamă să stai într-un pat cu mine? a întrebat, iar eu îi puteam auzi jena ascunsă în spatele unui hohot de râs. îţi promit să nu atentez la virtutea ta!

— Nu e vorba despre teamă. Eu... M-am oprit, mi-am scos cravata şi am aruncat-o pe un scaun. Ori de câte ori încercam să mă explic, să spun ceva important — ceva personal — cuvintele din mintea mea o luau razna. De aceea am renunţat de mult la asta cu Porţia. Ştiam că trebuia să încetez să mai compar totul cu căsnicia mea. Ruby încerca să mă ajute să aflu cine sunt, iar eu trebuia să îi permit să facă asta.

Relaţie nouă. Reguli noi.

— Spune-mi.

Am închis ochii, formulând în minte propoziţia înainte de a deschide gura.

— Am senzaţia că nici nu am apucat să procesez bine ideea de a fi cu tine şi tot ceea ce presupune asta şi iată-ne deja aici, într-o cameră cu un pat. Deşi e greu de găsit „normalitatea" în experienţa mea în materie de întâlniri, prefer să cred că în mod „normal" te-aş scoate la cină de câteva ori, te-aş săruta în pragul uşii şi aş fi mult mai măsurat în interacţiuni, am spus cu un râs potolit, viclean. Şi totuşi, iată-ne într-o cameră de hotel, adineauri mi-am vârât degetele în tine, şi tot ce-mi doresc acum e să vin lângă tine şi să mă uşurez de

povara care m-a apăsat toatâ ziua. Presupun câ sunt uimit câ trupul inima mea au uat-o de data asta cu mult înaintea creierul ? Ruby s-a nd.cat în genunchi şi s-a târât la marginea patului. Apoi s-a întins, şi-a strecurat degetele pe sub cureaua mea şi m-a tras mai aproape.

— De ce oamenii acţionează ca şi cum inima şi trupul nu ar fi părţi ale creierului?

A desfăcut primul nasture al cămăşii, a trecut Ia următorul. Şi Ia următorul. Degetele ei îmi gâdilau pieptul.

— Mă doreşti? a început ea. E creierul tău. Iţi *place să* fii împreună cu mine? Hei, ia *ghici! s-a* uitat în sus, cu *limba angajată* într-un zâmbet ştrengar: Tot din cauza creierului tău.

— Totuşi, înţelegi ce vreau să spun? am întrebat-o în şoaptă. Feţele noastre erau despărţite de numai câţiva centimetri,, nu trebuia decât să mă aplec puţin şi s-o sărut. Sunt îngrijorat că eşti prea tânără. Că eu sunt nevrotic. Cum ne-am putea descurca cu toate astea?

— De fapt, a zis ea încruntându-se în glumă şi mimând seriozitatea, aş fi tentată să cred că te-ai descurca mai bine cu toate astea acasă. In spaţiul tău, cu tabieturile tale. Cred că cel mai greu lucru pentru tine acum este faptul că eşti departe de toate astea, iar eu sunt doar o altă piesă care a nimerit în mijlocul acestui haos.

Cuvintele ei mi-au eliberat mintea şi au alungat valul crescând de anxietate.

— Eşti sigură că nu eşti o cucoană la vreo şaizeci de ani *care a* dat peste un chirurg plastician fabulos? Pentru că pari remarcabil de înţeleaptă.

— Sunt foarte sigură, mi-a zâmbit ea cu drăgălăşenie. Dar la fel de sigură sunt *că* nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei, Niall.

Ai voie să nu îţi *doreşti asta.*

Am privit în jos, la punctul unde se vedea pulsul ei, şi m-am întrebat cum ar fi să-l *simt* bătând sub buzele mele.

— Sunt destul de sigur... Vreau să spun că..., am oftat, frust trat din cauza propriilor mele gânduri. Vreau asta, am spus în cel din urmă.

Ruby a chicotit, prăvălindu-se pe spate pe pat şi trăgându-mâ jos, peste ea. Am avut o aterizare lină graţie saltelei şi m-am rostogolit cu uşurinţă alături de ea, descotorosindu-mă de cămaşă.

Ca şi cum am fi planificat — sau am fi făcut asta de decenii - Ruby a îndoit genunchii, ridicându-şi picioarele peste ale mele şi vârându-şi tălpile în spatele coapselor mele, în timp ce eu m-am ghemuit pe-o parte lângă ea.

Am privit în jos la poziţia noastră şi am rămas fără cuvinte.

— Ne potrivim, a remarcat ea încet. Şi ce să vezi! De data asta te-am adus în acelaşi pat cu mine. S-a întins ca să netezească ridurile care s-au format pe fruntea mea. Să fie limpede, vreau să stau cu tine şi să ne dezmierdăm în timp ce vorbim, m-a asigurat. Nu e obligatoriu să ne dăm hainele jos înainte de cină. Sau după.

Am zâmbit, întinzându-mă la rândul meu şi trecând o palmă peste stomacul ei, până la şoldul opus.

— Povesteşte-mi despre familia ta.

— Să vedem... Mâna ei a alunecat pe gâtul meu, apoi în păr. Am un frate geamăn...

— Ai un frate geamăn? am întrebat. Cum am putut să o sărut, să o privesc ajungând la orgasm, să-i provoc cu mâna mea un alt orgasm mai devreme şi să petrec cinci zile cu ea fară să cunosc informaţia asta elementară?

— Da, e la medicină la UCLA. îl cheamă Crain.

— Crain? Ce nume neobişnuit!

— Aşa-i, oricum toată lumea îl strigă pe numele de familie, Miller, dar da, Crain îl cheamă. Şi-a trecut degetele prin părul meu, pierdută în gânduri: E de treabă.

— Şi părinţii?

— Sunt căsătoriţi, a răspuns, uitându-se la mine. Locuiesc în Carlsband, la nord de San Diego. Sunt amândoi psihologi.

M-a tras în spate ca s-o studiez, văzând-o într-o lumină nouă odată cu această informaţie.

— Cum e posibil ca amândoi părinţii tăi să fie psihologi iar tu să (ii aşa de... normală?

Râzând, ea s-a prefăcut că mă înghionteşte în piept.

— Asta e un stereotip prostesc. La drept vorbind, la fel de bine s-ar putea crede că odrasla unor psihologi buni ar avea toate premisele să fie mai bine adaptată, nu mai rău.

— Mda, la fel de bine. Buzele mi s-au strâns într-un zâmbet. Fata asta era... era incredibilă: Să înţeleg că ai copilărit în Carlsbad înainte de UCSD?

— Îîhhîî, a mormăit ea, atentă să îşi plimbe degetul de-a lungul **claviculei** mele. Copilărie fericită. Părinţi grozavi. Un frate geamăn care doar ocazional s-a întâlnit cu prietenele mele... Părea distrasă şi mi-a confirmat intuiţia când s-a întins şi m-a sărutat pe gât. Sunt o fată norocoasă.

— Niciun demon, nimic? am şoptit.

Ruby s-a tras încetişor îndărăt, iar ochii i s-au umbrit pentru câteva clipe.

— Niciun demon.

I-am cercetat faţa, strecurându-mi mâna spre cutia ei toracică, înainte de a-i spune foarte încet:

— Nu ai fost prea convingătoare. Nu aveam nicio idee de ce am întrebat asta, dar acum trebuia să ştiu. în pieptul meu clocotea acum dorinţa de a săpa mai adânc în acest sentiment, de a face din el mai mult decât un flirt cu sărutări şi pipăieli. Uite, asta era ceea ce aveam nevoie, dar era şi cel mai greu de găsit: intimitate prin cuvinte înainte de acţiune.

— Bine, a zis ea, zâmbind vag. Dar tu primul.

Am clipit surprins. Deşi eu o întrebasem, nu mă aşteptasem ca Wrebarea să se întoarcă împotriva mea.

— Păi, cred că şi copilăria mea a fost destul de fericită. Privind în [Ur]mă, îmi dau seama că eram destul de săraci, dar copiii nu observă
chestii cum ar fi lipsa banilor când ei au tot ce le trebuie. După cum am mai spus, căsătoria mea a fost mai curând... liniştită. Mai ales dacă o compar cu o copilărie populată de o haită gălăgioasă de fraţi şi surori. Nu ne-am certat prea mult, nu am râs prea mult. în cele din urmă s-a dovedit că nu ne mai lega nimic.

Şi-a dus o mână la maxilarul meu, urmărindu-i linia cu vârful degetelor în timp ce asculta.

— Presupun că demonii mei sunt rezerva mea şi teama că mi-am petrecut cea mai frumoasă parte a adolescenţei şi vârsta de douăzeci de ani cu o femeie pe care probabil nu o voi cunoaşte niciodată. Mi se pare o risipă.

— Rezerva ta? a repetat ea încet.

încuviinţând, am şoptit:

— întotdeauna m-am întrebat dacă mă exteriorizez aşa cum mi-aş dori în relaţiile mele cu oamenii.

— Şi cum ţi-ai dori să te exteriorizezi?

— Prietenos. Interesat, i-am răspuns. Responsabil.

— Eşti responsabil. Apoi buzele ei s-au strâmbat într-un mic rânjet: Poate puţin cam distant.

Am recunoscut, râzând:

— Corect. Eu am fost întotdeauna cel tăcut. Max şi Rebecca, mai apropiaţi de vârsta mea, erau clovnii. Eu am fost cel rezervat, dar asta m-a ajutat şi să scap nepedepsit cu chestii pentru care ei au încurcat-o.

— Pare o poveste pe care mi-ar plăcea s-o aud.

Scuturând din cap, m-am aplecat şi am sărutat-o pe maxilar, vorbind în obrazul ei:

— E rândul tău.

S-a uitat la bărbia mea, desenând agale cercuri cu degetul în scobitura gâtului meu.

— Ruby?

S-a uitat în sus, la mine, a respirat adânc.

Christina Uiuren m

_ Am avut un iubit rău în anul întâi, a spus ea pur şi simplu **Cuvintele** astea erau destui de vagi, aşa că nu eram prea sigur ce voia jj spună. A fost violent? Nestatornic?

— Ce vrei să spui...

_ Poate iubit nu-i cel mai potrivit cuvânt, a continuat ea, încli- nându-şi capul pe pernă în timp ce-şi cântărea cuvintele: Am ieşit împreună de câteva ori şi el a vrut sex înainte ca eu să-mi doresc asta. Şi-a tăcut pofta.

Când am realizat ce-mi spunea, inima mi-a stat în loc şi abia am izbutit să articulez, sufocându-mă: Te-a rănit?

M-am uitat în jos, la silueta ei subţire, la maxilarul delicat, la buzele pline şi la ochii mari, oneşti, şi am fost potopit de un val de furie şi răzbunare cum n-am mai simţit în viaţa mea.

Ea a ridicat din umeri.

— Puţin. Nu a fost ceva foarte dramatic sau violent, doar neplăcut. Nu era prima mea dată, dar...

Am ridicat o sprânceană, înţelegător.

—A durut oricum.

Ea a încuviinţat, concentrându-se din nou asupra bărbiei mele.

— Mda. M-ai întrebat despre demoni, deci. Presupun că ăsta e al meu.

Eram pierdut. Am deschis gura, am închis-o la loc. îmi venea să izbesc cu pumnul în perete, să o cuprind în braţe şi să o apăr cu trupul meu. Apoi mi-am tras braţul de sub ea, instinctiv îngrijorat.

— încetează, a spus cu un râs cumva stânjenit. Vezi, de asta nu-mi place să vorbesc despre acest episod. A fost o noapte urâtă, ^ dar unul dintre multele avantaje de a avea doi psihologi buni dre Pt părinţi e că înveţi să vorbeşti despre lucruri; ceea ce m-a ajutat ^tec şi prin asta.

^ Ruby părea atât de perfect sănătoasă, de echilibrată, ştia aşa de r e să lmi tempereze ieşirile şi accesele. Acestea fiind spune, era în «să accepţi ideea de a avea o aventură sexuală cu cineva, dar 0cmai mă făceau să o privesc cu mai multă seriozitate, ca

pe o persoană care a avut parte de bune şi rele şi care nu doar că Voia să se poarte cu grijă cu mine, ci avea ea însăşi nevoie să fie tratată Cu cea mai mare atenţie.

— Hai, întreabă-mă, a zis ea, interpretându-mi corect exp reş j a Dacă vom face asta — şi a arătat cu mâna spre noi — atunci trebuie să ştii lucrurile astea despre mine.

— Nu eşti..., am început eu, simţindu-mă ciudat de parcă aş fi probat o mănuşă de copil. Am înghiţit în sec, apoi am înghiţit iar] n sec şi m-a apucat tuşea.

— Niall, a spus ea, întinzându-se să mă sărute în colţul gurii şi zăbovind cu buzele acolo. întreabă.

— Sexul... nu e o problemă pentru tine. Nu era o întrebare şi îmi venea să închid ochii şi să mă evapor când am simţit că mă cuprinde un val de roşeaţă. Era atât de deschisă, de în largul ei cu propria-i sexualitate.

Ea nu a băgat de seamă şi nici nu a părut deranjată de vorbele mele stângace.

— La început *a* fost. Poate încă mai este, uneori. Un an, un an şi ceva după această întâmplare am fost puţin... speriată. M-am culcat cu o grămadă de tipi, un fel de declaraţie de genul „Hei, lume, eu am ales să fac asta. Şi asta, şi asta". Dar m-a ajutat terapeutul. Ce a făcut Paul nu a fost legat de fapt de sex. El însuşi era o harababură de om. Ceilalţi tipi cu care am fost după el nu au fost deloc aşa. Nu am senzaţia că m-ar fi înfrânt, pur şi simplu mi-a arătat că unii oameni sunt întunecaţi.

—- Te gândeşti adesea la asta?

Ea a zâmbit în sus la mine şi mi-a atins buzele cu degetul cu un gest deopotrivă dulce şi nebuneşte de seducător.

— Cred că da. De fapt, depinde de ceea ce se întâmplă în viaţa mea *în acel* moment.

M-am tras instinctiv îndărăt.

Dar mai ales în astfel de momente, când sunt îngrijorată că povestea asta o să te facă să fii prea grijuliu cu mine sau să eziţi s

te laşi în voia simţurilor... Ochii ei s-au întors către mine, implo-rându-mă: Promite-mi că nu va fi cazul.

Aş fi vrut să-i pot promite asta, dar ceea ce tocmai îmi spusese nu a ficut decât să-mi întărească dorinţa de a o lua mai încet.

-Eu...

Am fost întrerupţi de o bătaie în uşă: sosise mâncarea. M-am ridicat, mi-am tras cămaşa pe mine, am încheiat-o şi am deschis uşa unui bărbat care împingea o măsuţă rulantă din lemn. A aşezat-o lângă pat, iar eu am semnat nota. în cameră se lăsase tăcerea; rămăşiţele discuţiei noastre s-au dizolvat în aer asemenea fumului.

Ruby s-a aşezat pe saltea, cu picioarele sub ea, ridicând capacele argintii ale farfuriilor. După ce uşa s-a închis după chelner, m-am aşezat lângă ea la masă.

— Flămândă?

— Ruptă de foame, a mormăit ea, turnându-şi ketchup în farfurie. S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz. Era mereu atât de bine dispusă: Mulţam pentru masă, frumuşelule.

Cum s-a apucat de mâncat, mi-a fost limpede că, cel puţin deocamdată, conversaţia noastră şi-a schimbat cursul.
Ruby s-a lăsat pe spate, pe pat, mormăind satisfăcută.

— Indiferent ce se va întâmpla în noaptea asta, află că eşti în competiţie cu cheeseburgel*ul ăsta pentru Best In Show.

— Mă tem că Burger Joint are ceva mai multă experienţă cu cheeseburgerul decât mine.

— Atunci arată-ţi talentele de mare seducător, domnule Stella, a glumit ea.

Mâncarea a fost bună, dar nu i-am dat prea multă atenţie, miŞcându-mă pe pilot automat. Ştiam, fără urmă de îndoială, că nu v°iam să mă mişc prea repede şi, dată fiind sinceritatea ei din seara asta» cu atât mai mult îmi doream să fiu atent cu emoţiile ei.

Am împins masa de lângă marginea patului, m-am î$_{n}$t$_{0rs}$ ^ m-am întins alături de ea, şovăielnic.

— Bun început, a şoptit ea, cu mâinile grăbindu-se să îmi desf$_{ac4}$ nasturii cămăşii.

Degetele mele au zăbovit asupra năsturaşului de sus al cămăşii ei din mătase.

— Eziţi? a întrebat ea, pesemne nedumerită că întârziam p$_{rea}$ mult la nasturele acela.

Am clătinat din cap, gândind cu febrilitate. Ochii ei verzi îmi scanau faţa, răbdători, dar intenşi.

— Cred că vreau să fie limpede ce urmează să facem în noaptea asta, am recunoscut lent. Sunt puţin tulburat de tot ceea ce mi-ai spus.

I s-a luminat faţa a înţelegere şi a lăsat capul înapoi pe pernă, ca să mă vadă mai bine:

— Despre Paul.

— Şi despre reacţia ta de după aceea de a te arunca cu capu-nainte în relaţii sexuale.

O umbră întunecată, îndurerată a trecut peste chipul ei, dar a alungat-o imediat.

— Nu am mai făcut asta de foarte multă vreme.

Am zâmbit. Avea douăzeci şi trei de ani, pentru Dumnezeu. Foarte multă vreme era o chestiune atât de relativă.

— Nu încerc să te judec, Ruby. Poate e bine şi pentru mine, că mi-a amintit că trebuie s-o iau încetişor.

— Adică fară sex.

M-am uitat în ochii ei şi am încuviinţat din cap.

— îmi dau seama că par de modă veche, dar e ceva ce aş vrea să fac doar atunci când sunt îndrăgostit.

Pe chipul ei s-a oglindit o expresie de nerecunoscut şi arăta ca şi cum ar fi fost pe punctul de a spune ceva; în schimb, pur şi simplu a încuviinţat din cap.

Doream să-mi explic cuvintele, ştiind foarte bine cum ar putea să le interpreteze — că între noi nu era o astfel de relaţie, că noi nu

= ni îndreptam într-acolo Uar cum puteam eu ^ ^
ţ lV0tw ne îndreptam? In momentele mele de luciditate înpreZ fi> mi•am dat seama că toate astea păreau atât de imposibil de uşoare ţ Voiam să mă bucur de ea, indiferent de ce ar fi însemnat asta, fără * „n prea multe aşteptări. Greşeala mea este, probabil, că sunt prea \ sincer despre toată povestea asta. Poate era menită să fie o aventură

drăguţă, dar facilă şi, în cele din urmă, mai ales sexuală, y Şi temporară.

Mulţi oameni aveau mai multe relaţii în vieţile lor; mie îmi plăcea ^ ideea că Ruby ar putea fi ceva mai permanent, dar o cunoşteam de
„ nici două săptămâni. %

— Îţi pot auzi gândurile, a şoptit ea, trăgându-mi capul în jos şi sărutându-mă o dată, cu delicateţe. De ce faptul de a te afla singur cu mine într-o cameră de hotel îţi declanşează butonul de *panică*? Nimeni nu încearcă să pună nicio etichetă. Era ca şi cum mi-ar fi citit gându- ^ rile: îmi placi. Vreau să fiu cu tine, indiferent de ce înseamnă asta acum.

Indiferent ce înseamnă asta acum. 4 Cuvintele ei m-au eliberat, aşa că m-am predat atingerii ei, bucurându-mă de senzaţia mâinilor ei care alunecau în sus pe gâtul meu, în păr. îmi plăcea să fiu tras de păr, să fiu zgâriat. îmi plăceau p aceste semne ale pasiunii care au *fost pană* acum absente din viaţa mea romantică. ^ Buzele lui Ruby erau pline şi calde şi aveau gust de Sprite şi de ciocolată cu mentă, bucăţica aceea care ne-a fost adusă la masă. A deschis gura, limba ei s-a strecurat printre buzele ei, apoi ale mele, a pătruns adânc în gura mea, permiţându-mi să simt mica, delicata
vibraţie a geamătului ei. ^ Gândeam prea mult. Mereu gândeam al dracului de mult. Am scos mâna de sub ea, am trecut peste sânii ei şi m-am întors la nastu- ţl [f]ele acela care mai adineauri mi-a băgat creierul în pauză. / L-am desfăcut pe primul, apoi următorul, şi următorul, până ^nd Ruby s-a scuturat de cămaşă şi a rămas sub mine numai cu un J [8u]*ien galben-pal pe ea.

) Dumnezeule, mi-aş fi putut afunda faţa în pielea *asta şi* **n-aş [ma]j fi avut nevoie de nimic, niciodată.**

— Ai cei mai perfecţi sâni pe care i-am văzut vreodată. A rămas puţin nemişcată sub mine, apoi şi-a *dus palmele* **la faţă, ascunzând-o.**

Am făcut ochii mari. **Ce** am spus? **Că** avea sâni perfecţi? Trebuia să facem asta fără să scoatem o vorbă?

— **Ruby?**

— Aşteaptă o clipă, lasă-mă puţin, a zis ea, cu vocea înăbuşită de palme.

— Am fost prea îndrăzneţ?

— Nu, a exclamat ea, *desfacând palmele şi* privindu-mă cu ochii aceia incredibil de frumoşi. Tocmai am avut un *fel de* experienţă în afara corpului. Niall Stella mi-a dat *jos* cămaşa şi mi-a admirat *pieptul.*

— Vrei să dai un *mesaj* cuiva? am ironizat-o eu, mascându-mi un hohot.

— Nu, dar trebuie să îmi amintesc să adaug asta în tabelul meu cu Momente Niall Stella, a glumit ea şi s-a întins după capul meu, *trăgându-mă din nou în jos.*

Am urmat cu degetul linia dreaptă a claviculei ei, din mijlocul gâtului şi până la umăr. S-a arcuit sub mine.

— Niall.

Am scos un şşştt slab, apoi i-am şoptit:

— Răbdare.

Sutienul ei era subţire şi mătăsos, un petic de material care ţinea laolaltă nişte sâni atât de perfecţi, de plini, încât aproape că nu-mi venea să-i dezgolesc. *Anticiparea era* mult *prea* sublimă.

— Dar m-ai văzut *complet* goală, mi-a amintit ea.

Dar nu te-am atins când erai complet goală. Am privit-o şi am zâmbit: Şi nu am *fost* direct responsabil de goliciunea ta

.OihstinaUjum 183

Mi- aruncat o privire jucăuşă şi preftcut spatele ei am putut vedea nevoia presantâ, ceea ce a aprins o taie în mine: Poţi să mă laşi complet goală acum?

- Nu ai de ce să te grăbeşti, nu? m-am aplecat spre ea, adulme- cându-i gâtul. Pielea ta e făcută să fie savurată. Plăcerea ta trebuie prelungită, extinsă cât mai mult.

Uitându-mă la ea, i-am spus:

- în seara asta voi face dragoste cu tine doar cu mâinile, dar vreau să ai un orgasm atât de violent sub degetele mele, încât să te trezeşti în miez de noapte disperată să-l recreezi... Apoi am sărutat-o pe umăr, şoptindu-i: Şi să eşuezi.

A rămas cu gura căscată.

— Vezi tu, nu vei avea unghiul potrivit. Mi-am plimbat un deget pe maxilarul ei: Sau mărimea potrivită a degetului, sau adâncimea. Dar cel mai mult vei eşua în încercarea ta de a-ţi provoca aceeaşi plăcere pe care ţi-o voi oferi eu pentru că nu vei avea răbdare.

A gemut, înfigându-şi mâinile în părul meu şi trăgând.

Degetul meu a alunecat încet dinspre scobitura gâtului ei spre stern.

— Nu vei dori să zăboveşti prea mult asupra acestor locuri perfecte: pielea caldă de aici, singura aluniţă de pe pieptul tău. Nu-ţi vei putea săruta singură sânii.

M-am aplecat, am sărutat-o chiar sub sutien, apoi mi-am strecurat mâna sub ea, desfăcând închizătoarea şi lăsând-o aşa

în vreme ce ea s-a arcuit, şerpuindu-se şi scâncind. Breteaua stângă i-a alunecat de pe umăr, alunecând în jos pe pulpă, iar eu i-am sărutat micul spaţiu dezgolit.

— Să-l scot? a şoptit ea cu spatele pe saltea.

— încă nu.

Ea s-a oprit, gâfâind, în timp ce eu îi sărutam pielea de sub sâni, j® vreme ce mâna mea se străduia să îi desfacă fusta şi să i-o tragă în î°ˢpe coapse.

-Niall?

— Hmm?

— Te vreau.

Râsul meu a ieşit ca un suflu uşor pe pielea ei.

— Da?

— Poţi să zăboveşti cât şi unde vrei, numai pune odată mâinile pe mine.

— Am să pun mâinile pe tot trupul tău când voi fi gata. Ai încredere în mine.

Nu am fost niciodată în stare să o iau aşa, pe îndelete, să mă bucur, să mă delectez şi să gust. Comparativ cu timpul petrecut cu Ruby, experienţa mea sexuală părea un fel de cod digital introdus orbeşte într-un program.

M-am aplecat, sugând partea de sus a sânului ei. Atât de plin, de tare. Mi-am apăsat dinţii în piele, gemând. Voiam să muşc, să sug, să consum. Sânii ei m-au făcut să-mi doresc să fiu sălbatic, pipăind şi muşcând şi... Dumnezeule, pur şi simplu regulând. Mi-am imaginat cum mă târăsc pe trupul ei, presându-i sânii în jurul penisului meu şi mişcându-mă deasupra ei, căutând în mod egoist plăcerea. Muream de dorinţa de a fi atât de aproape de pielea, de mirosul, de gemetele ei când ascuţite, când răguşite.

O mică parte din mine s-a îngrozit la un asemenea gând vulgar, îndrăzneţ, dar vocea lui Ruby din mintea mea a fost mai puternică: hai, spunea ea. Arată-mi ce ai nevoie. Ia tot ceea ce vrei.

Gemând, m-am suit pe ea, cuprinzându-i sânii peste sutien, presându-i unul de altul, sugând pielea din locul în care se

întâlneau, strecurându-mi limba în interiorul şi în jurul delicioasei crevase.

Ea a gâfâit sub mine, arcuindu-se, mâinile ei şi-au găsit drumul înapoi în părul meu, picioarele ei s-au încolăcit în jurul meu, trăgându-mi şoldurile către şoldurile ei, ca să se poată vârî în mine.

I-am tras bretelele sutienului în jos pe braţe, l-am aruncat într-o parte, apoi m-am întors la ea. Sfârcurile ei erau de acelaşi roz cald ca şi buzele şi, fară să mă gândesc, m-am aplecat — fară să ezit

o^Cm»*Lovm «ţ*

dipă - am apucat unul în gură, sugându-l lacom în mea trământa celălalt sân. 1 rcmc ce Palma

Ruby s-a arcuit pe saltea, ţipând şi trâgându-mâ de păr ^ dp tare, incât senzaţia ezita între plăcere şi durere: _ Niall! a gâfâit ea. Dumnezeule! Dumnezeule!

intensitatea răspunsului ei m-a uluit: eu îi provocasem asta doar lingându-i un sân şi acoperindu-i trupul cu al meu. Voiam să fiu proprietarul acestei reacţii, să o împachetez cu grijă şi să o ascund departe. Nu mă mai gândeam cum să satisfac propria mea dorinţă, d cum să îi ofer ei cât mai multă plăcere... Voiam să îi alimentez reacţiile până ce o voi vedea lac de sudoare, ţipând sub mine.

Pielea ei părea a străluci sub atingerea mea; buzele mele au urmat liniile ferme ale abdomenului ei, cercul perfect al buricului, vârful ascuţit al bazinului. Mi-am trecut dinţii peste toate aceste descoperiri, le-am urmărit cu degetele, lacom să cunosc fiecare centimetru din ea. Apăsându-mi şoldurile în saltea, îmi doream cu disperare eliberarea.

Sub mine, Ruby se mişca sub mâinile mele, rugătoare şi cu mintea întunecată; o sudoare fină începuse să îi perieze sânii. Părul meu era răvăşit tot de degetele ei neastâmpărate şi de unghiile ascuţite.

Ah, era o adevărată minune.

— Lasâ-mă să te gust, m-a implorat. Să te ating.

Vorbele ei s-au răspândit ca o undă electrică în coloana mea, apoi în penis.

— Aşteaptă, scumpo.

— Nu pot.

Am dat în jos elasticul de sus al chiloţilor şi am sărutat pielea fo* a buricului, chiar deasupra osului pubian.

A şuierat un - da - şi a gâfâit când i-am tras chilotul galben ^ dantelă în jos pe şolduri şi coapse, dezbrăcând-o complet.

Kuby era goală toată şi era al dracului de perfectă. ^

Am simţit cum mă urmăreşte din priviri când îmi mişc mana in ** ** Picioarele ei, urmărindu-mi degetele care se mişcă pe pielea ei

,a mea fiind mai închisă Ia culoare decât a ei, bronzul meu D#» « ei pală. Partea interioară a coapsei ei avea cea mai fină piele pe Car am atins-o vreodată, iar degetele mele au tremurat puţin când s * mişcat mai sus. Inima îmi bubuia alandala în piept. E drept că o n^ atinsesem între picioare, dar la birou a fost altceva: pe fugă şi jntem Dar acum aveam ore întregi la dispoziţie. O puteam ţine aici toată noaptea oferindu-i plăcere cu mâinile mele, sărutându-i sânii, toracele, stomacul.

Degetele mele au ajuns la încheietură, acolo unde coapsele se îmbinau cu şoldul, şi am zăbovit acolo, la un centimetru de locul unde mă voia ea. Ea s-a cutremurat sub mâna mea, ridicându-şi şoldurile de pe pat.

— Mă ucizi cu aţâţarea asta, a şoptit, întinzându-se şi prinzându-mă de încheietură. Jur că am să-mi dau drumul în secunda în care ai să pui mâna acolo.

Felul în care a rostit asta şi ideea că era deja atât de înfierbântată — că atingerea mea a putut face asta atât de uşor — mi-a dat aripi. Cu un zâmbet, lipit de şoldul ei, mi-am strecurat degetele în ea, gemând la auzul sunetului ei ascuţit. Era udă şi alunecoasă, şi caldă, şi mi-era tare greu să mă înfrânez să mă aplec şi să o sărut acolo sau — mai tentant chiar — să mă sui pe ea şi să o pătrund. Nici măcar nu-mi puteam imagina cum m-aş simţi să fiu în ea.

Eram recunoscător pentru bariera pantalonilor şi pentru urma de ezitare care încă stăruia în gândurile mele, constanta avertizare să o iau încet.

Era imposibil să nu compar experienţa asta cu cealaltă, singura pe care am avut-o cu adevărat — lăsând la o parte pipăielile din nopţile târzii la pub —, deşi vinovăţia încerca să alunge aceste gânduri. Ştiam că nu ar trebui să mă gândesc acum la Porţia, nici măcar în plină afirmare a independenţei mele faţă de ea, dar cu Ruby goală sub mine şi cu creierul ars de gândul de a-i oferi plăcere acestei creaturi sublime, nu mai aveam obişnuita mea disciplină a mint[11]-

Otristina Lauren BP

Ruby m-a «cos la lumină, a deschis ceva în mine şi m a fă *Mesc* să fiu mai transparent cu mine însumi, cu ea. ** Să"mi

Şi când o atingeam, când îi ofeream plăcere cu două degete a ,-u trei, mi-am lăsat gândurile să galopeze sălbatic. Aşa

trebuită tic intimitatea, asta înseamnă să oferi plăcere cuiva care o doreşte cu disperare, ambii parteneri dăruindu-se pe deplin unul celuilalt. [1] Ea s-a deschis în faţa mea în noaptea asta — mi-am dat seama că acesta a fost scopul confesiunii ei — şi, în schimb, mi-a dat mie o anumită libertate de a fi mai relaxat cu ea, cu asta. Cu fiecare mişcare [1] a mâinii mele şi cu fiecare geamăt care ieşea de pe buzele ei, încre- [derea mea creştea, până când am căpătat deplina convingere că niciodată, niciun bărbat nu a dorit mai mult o femeie decât o doream eu P pe cea care se afla acum alături de mine.

Voiam s-o sărut, s-o ling, s-o pătrund, dar o latură ascunsă din mine — una mai întunecată, despre existenţa căreia nu am avut i habar până acum — îşi dorea o mai deplină şi extinsă stăpânire I asupra buzelor ei, a pielii ei strălucitoare, asupra gemetelor ei tângui- I toare, asupra coapselor moi şi — aici mi-am îngăduit să recunosc — ţ asupra celui mai frumos vagin ud leoarcă la care am visat vreodată. j Voiam să mă uit la ea şi să simt în străfundurile mele că e a mea. *f* Ea a început să se încordeze sub mişcările mele şi măruntaiele

mele au început să clocotească de încântare. *f Ce ciudat*, m-am gândit, *tot trupul meu ar trebui să tânjească ţ fapâ curba umărului ei, după pântecul ei neted, după pulsul ei bubu- itorde pe gât?!*

I Văzând-o aşa, dezlănţuită sub atingerea mea, inima mi-a ajuns j ^almente în gât. Mi-am ridicat privirea din locul în care o atin-Jfcm şi am mutat-o în sus, începând să-i sug cu sălbăticie sânii. *[a] Părut a se calma puţin - sânii ei se ridicau şi coborau mai I ^ dar apoi capul ei s-a izbit de pernă şi aproape că a ţipat când /

[cr]<>it drum prin trupul ei şi muşchii s-au contractat I

, ' [n'ur]ul degetelor mele din ea.

A rămas aşa încă preţ de-o răsuflare, apoi m-a apucat de pâr şj m-a tras spre ea. Eram acum faţă în faţă, astfel încât am putut culege de pe buzele ei gâfâielile iuţi, de eliberare.

— **Drace. A închis ochii, f&cându-se moale sub mine: Cred că tocmai...**

— Eşti minunată când ai orgasm, am şoptit eu, sărutându-i maxilarul, gâtul, gura.

— Asta... a început ea, privind în sus către mine. Acum semeni cu ceva inventat de mine, în nopţile când nu pot dormi.

Mi-am trecut degetele peste stomacul ei, peste piept, dând glas gândului deocheat care mi s-a strecurat în minte, împărtăşind cea mai lăuntrică parte din mine.

— îmi place cum miroşi. Mă tem că am să-mi pierd minţile când am să te simt în sfârşit pe limba mea.

Nici n-am încheiat bine aceste cuvinte, că Ruby m-a tras înapoi la ea cu mâini lacome şi o dorinţă reînnoită. Eu eram dezlănţuit, ea aproape că-şi ieşise din minţi, transpirată toată, cu gura umedă peste a mea. Dinţii zgâriau bărbiile, sărutările au devenit cleioase şi m-a lovit cu cureaua peste stomac în graba ei de a mă lăsa fară pantaloni.

Ciudat lucru, dar durerea m-a înnebunit şi mai mult.

După ce mi-a tras pantalonii până la genunchi, Ruby mi-a apucat mădularul cu mâinile ei puternice şi calde.

— Drace, a zis ea. Eşti...

M-am tras înapoi şi m-am uitat în jos, la ea, cu ochi pe care-i simţeam sălbatici. Era a treia femeie din viaţa mea care mi-a atins penisul şi, sincer să fiu, chiar nu-mi păsa ce avea de gând să spună. Pulsam în palma ei, practic implorând-o să îmi aducă uşurarea.

— Mare, a zis ea, privind în jos. Isuse. Apoi palma ei a alunecat peste capul penisului meu cu o apăsare atât de perfectă, încât aproape că nu am auzit ce spune din cauza geamătului meu puternic, de uşurare: Nu am fost niciodată cu un tip care să nu fie...

Mintea mea s-a întunecat pe măsură ce mâna ei se mişca lent, de sus în jos

./ » „fie ce? American? Dispus sa o incetf ^ [1] femeilef

Cum mâna ei zăbovea, explorând, mi-am dat brusc seama-

— Care să nu fie circumcis?

^ Ea a încuviinţat, aplecându-şi capul şi lipindu-şi buzele de gâtul meu.

— Presupun că e cam acelaşi lucru, poate chiar mai uşor în [1] anumite privinţe.

— Mai uşor? Părea la fel de ameţită ca şi mine.

[1] Dacă ţi-ai mişca mâna aia mai repede, poate ai înţelege ce vreau | să spun.

\ M-am aplecat şi mi-am pus palma peste a ei, ca s-o fac să se | mişte. Puteam simţi fierbinţeala de la nivelul spatelui, nevoia mea ! crescândă de a regula, de a o regula pe ea, de a regula ceva. Ea a I scâncit uşor, probabil a înţeles mesajul meu, căci în timp ce mâna ei îşi facea treaba, prepuţul a început să alunece uşor peste capul penisului meu.

— E foarte excitant, a gemut ea. Futu-i, nu-mi vine să cred că fac asta. Nu pot să cred..

— Şştt, am şoptit, dorind-o pierdută în mine, nu în gândurile ei. Asta era realitatea: eram peste ea, cu penisul la înaintare, cu gura pe gâtul ei şi cu inima sângerând lent în inima ei:

— Stai cu mine.

Cuvintele mele s-au transformat într-o mantră bine articulată

— dă-mi Dă-mi Dă-mi

Futu-i, Ruby, Ruby
Dă-mi
Dâ-mi...

nici eu nu eram prea sigur ce voiam să spun. Dă-mi plăcerea şi cuvintele tale doritoare şi oneste şi asigurarea toate astea sunt reale. Dă-mi libertatea de a-mi lăsa cuvintele săzboare libere. Dă-mi permisiunea de a-mi da drumul şi de a relaxa într-un fel de care aveam nevoie de atâta vreme. Dă-mi un |0c care să fie sigur şi deschis şi fără restricţii.

Mâna ei a încetinit, degetul ei alunecând peste capul încordat, lunecos; se uita la mâna ei cu ochii mari şi tot la ea mă uitam şj eu. Imaginea palmei ei în jurul penisului meu m-a făcut să gem, să tresar convulsiv.

- îmi place la nebunie că te-am excitat, a şoptit ea abia audibil.

— Aşa-i, am recunoscut. Suficient de tare încât să fiu înnebunit
mai tot timpul.
Sunam disperat. La dracu, mă simţeam disperat.
S-a uitat în sus, la gura mea, şi m-am aplecat să o sărut, sugându-i
buzele pline, umede.

Sfârcurile ei s-au întărit, pielea s-a perlat, iar eu m-am gândit că ea se purta ca şi cum toate astea erau numai pentru ea, că plăcerea mea era un fel de cadou suplimentar. Trebuie să recunosc că mă ameţea gândul de a fi dorit în felul ăsta, într-un asemenea abandon asumat. Voiam să se simtă la fel de în largul ei cu mine când eram *intimi* ca *atunci când discutam* sau pur şi simplu ne plimbam împreună pe Fifth Avenue, într-o tăcere confortabilă.

Mi-am plimbat degetul pe buza ei, imobilizând-o cu un sărut, tresărind la gustul ei pe pielea mea.
Pumnul ei s-a mişcat în sus, în jos, în ritmul şi cu strânsoarea perfecte.

— Te pot gusta pe degetul meu, am şoptit în gura ei, foindu-mă şi *începând să îmi* mişc şoldurile în timp ce o sărutam mai jos, pe piept.

Am *ejaculat în mâna ei*, simţind cum valul de plăcere urcă prin picioare şi coboară de-a lungul şirei spinării până când mi-am dat drumul violent în pumnul ei, gura mea molfaindu-i

cu brutalitate «nu până când sângele a început să pulseze sub piele, iar răsuflarea

? UreChea mea mă im P,ora să"mi d «i drumul, să-mi drumul, să-mi dau drumul. Gemând răguşit mi-am dat drumul, m**-am eliberat, împros** cându**-i mâna, şoldul, pântecul, chiar şi sânul care purta** urma **gurii mele. Chiar şi după ce orgasmul meu s-a evaporat şi singurul sunet din cameră era răsuflarea mea grea, ea nu mi-a dat drumul. A ridicat** cealaltă **mână, plimbându-şi palma acolo unde ejaculasem pe pielea ei.**

Numai după ce m-am dat jos de pe ea am realizat ce violenţi am fost, ce sălbatice au fost atingerile şi sărutările noastre. Pieptul ei era roşu de zgârieturi de la barba mea; buzele ei păreau umflate şi muşcate. Amândoi eram lac de sudoare. Fără să o fi sărutat între picioare, fară să fi făcut dragoste cu ea, am avut cea mai dezlănţuită experienţă sexuală din viaţa mea.

Ea a închis ochii, bărbia îi tremura uşor, apoi a recunoscut: f — Sunt îngrozită că ceea ce simt pentru tine va ajunge să fie prea i mult pentru... ■ I-am oprit cuvintele cu un sărut, sugându-i buza plină şi reuşind i să îi distrag atenţia, în vreme ce degetele mele se strecurau din nou *t* între picioarele ei.

11 Abia dacă eram eu însumi în stare să scap de haosul propriilor mele gânduri. Toate astea au fost mai intense decât tot ceea ce am jt trăit în căsnicia mea. Au fost mai intense decât tot ceea ce am trăit vreodată.

/ Era ceva în toată povestea asta care părea înspăimântător şi | greşit.

ţf Simţeam nevoia să mă cufund din nou în senzaţii înainte ca j Panica să pună capăt acestei enorme emoţii şi să mă amuţeasca.

i
i
^
/
/

Capitolul unsprezece Rub

y Mă aşteptam să doarmă aşa cum muncea: băţos, pe cât de adult poate fi un adult. Adult şi ca verb, şi ca adjectiv. Dar nu era deloc aşa. Dormea pe burtă, cu mâinile băgate sub pernă, încolăcit în jurul ei şi cu faţa înfundată în

braţ. Ca un copil sau ca un puştan beat, tabloul fiind completat cu mormăieli în şoaptă şi câteva sforăituri uşoare.

Cum braţul de care mă sprijineam începuse să amorţească, m-am rostogolit pe spate mormăind încetişor, având grijă să nu îl trezesc. Voiam să mă uit în continuare la el. Voiam să păstrez viu acest sentiment de adevărată euforie cât mai multă vreme. Dacă aş fi crezut că îndopându-l cu o doză zdravănă de somnifere aş fi putut Prelungi acest moment, e posibil să fi luat în calcul şi chestia asta. %rnuturile miroseau a el, pielea mea încă vibra la amintirea dege- ktorlui, a buzelor, a ejaculării lui pe tot trupul meu. Dacă închideam ^ încă puteam simţi apăsarea slabă a degetelor lui care se mişcau *[tre] picioarele mele.

[D]*r odată cu sunetele liniştite, line ale lui Niall a venit şi feim- ** îndoială. Era încă suficient de vagă încât să poată fi ignorată, ca

Şl cum ai auzi pe cineva strigând de partea cealaltă a peretelui, d[ar] ma întrebam câtă vreme va rămâne aşa. Dacă a fost ceva ce părinţii noştri ne-au încurajat să facem a fost să ne ascultăm instinctul, să sesizăm de fiecare dată când ceva părea îngrijorător sau înspăimântător. Şi povestea asta părea categoric înspăimântătoare. De-a dreptul al dracului de terifiantă.

Niall părea a aborda relaţia noastră cu întreruperi. Ştiam că ezita în privinţa abilităţii lui de a fi un bun partener, dar oare numai despre asta era vorba?

în cameră era încă întuneric, aşa că m-am întins iar, ghemu- indu-mă înapoi în locşorul călduţ din scobitura lui. Pielea lui mirosea vag a parfum, iar respiraţia lui era uşoară şi regulată. Am închis ochii, spunându-mi că era prea devreme să mă îngrijorez pentru lucruri pe care nu le puteam controla. Voi avea suficient timp pentru asta mai încolo.

Când i-am *deschis din* nou, eram singură şi mă holbam la tavanul de deasupra capului.

Auzeam apa curgând în baie şi un *poc, poc, poc* slab, ca şi cum un *obiect* ar fi fost lovit de chiuvetă.

— Niall? am strigat, ridicându-mă în cot. Apa s-a oprit şi un cap cu păr întunecat s-a ivit în uşă.

— Bună dimineaţa, a zis el, cu jumătate de faţă acoperită de cremă de ras. Sper că nu te-am trezit?

M-am încruntat când am realizat că nu avea cămaşă — ura! — în schimb avea pe el o pereche de pantaloni călcaţi (huo!). Ce *faci?* l-am întrebat căscând. S-a întors în baie şi i-am auzit vocea acoperind zgomotul apei:

— M-a trezit un mesaj de la Tony, a zis el, iar eu am tresărit involuntar, ca de fiecare dată când auzeam numele *ăsta.* Mi-a stabilit o întâlnire matinală în partea cealaltă a oraşului şi trebuie să mă duc.

— La... şapte dimineaţa? l-am întrebat, aruncând o privire spre ceas.

Din păcate, da

.Sperasem că vom lua mic dejunul tmpreunft. I> fapt, «pemnem ci vom ap^a la rooni-servicc şi poate ne vom hrăni reciproc cu mici bucăţele de fructe şi apoi vom avea o partidă sănătoasă de sex sub duş.

OK, am răspuns. Brusc, patul a părut mai puţin gol pc mânură ce îndoielile mele de noaptea trecută au ieşit la suprafaţă şi n-au stre- cUrat din nou în aşternuturi.

Niall a ieşit din baie şi şi-a tras pe el o cămaşă călcată. Mă holbam **cum** pieptul lui dispărea cu fiecare nasture pe care 11 încheia.

— Ne vedem la birou mai târziu? m-a întrebat.

— Sigur. M-am ridicat sprijinită în două perne şi mi-a venit o idee: Noaptea trecută...

Dar de fapt ce voiam să spun? Noaptea trecută a fost uimitoare? **Confuză?** Terifiantă?

Probabil câte puţin din toate.

— A fost suficient pentru tine? a întrebat el, iar eu mi-am dat seama că nu căuta laude false sau mângâierea egoului, pur şi simplu voia să ştie.

— Mai mult decât suficient. Cred că oamenii nu apreciază suficient de mult cât de uimitoare poate fi o partidă de regulat cu degetul.

A râs, clătinând din cap în timp ce încerca să se concentreze asupra nodului de la cravată.

— Ce stil ai şi tu!

Vorbesc serios. Când eşti tânăr, fiecare pas e un jalon. Primul sărut, prima bază, a doua, am spus eu, ignorând felul în care mă privea. Mi-am tras genunchii la piept şi i-am cuprins cu braţele: Dacă aş putea să mă întorc în timp şi să-i spun ceva adolescentei Ruby... ei bine, i-aş spune să se dea cu mai multă cremă de protecţie solară, dar al doilea lucru important pe care i l-aş spune ar fi să încetinească ritmul şi să se bucure de toate lucrurile care se întâmplă pentru prima oară. Să se bucure de anticipare. Odată ce ai făcut sex, toate lucrurile bune devin un mijloc către un scop. Nimeni nu mai vrea doar să se mângâie

.Niall m-a privit şi a zâmbit din partea cealaltă a încăperii:

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că ai răbdare cu mine, pentru toate astea. Ştiu că uneori sunt destul de crispat Dar te asigur... am ajuns să ţin destul de mult la tine, Ruby.

Mi-am muşcat buza, zâmbind:

— Şi eu ţin destui de mult la tine, Niall Steila.

A venit lângă pat şi s-a aplecat, sărutându-mă pe frunte:

— Pe curând, scumpo.

***

M-am *dichisit pe îndelete în* camera mea — rochie neagră, strâmtă, păr drept, neted, şi rujul meu preferat pentru ocazii speciale - şi am luat un mic dejun pe fugă la Norma înainte de a mă îndrepta spre birou. Aveam nevoie de un plus de încredere în mine astăzi, iar ţinuta asta mă ajuta de fiecare dată. In Manhattan era destul de răcoare, aşa că mi-am strâns haina — roşie, ca să se asorteze cu *rujul* — şi am *ridicat* gulerul

Am *hotărât* să merg pe jos, alegând un alt drum decât cei folosit înainte, *pentru* că am *găsit pe Google* un loc pe care mama s-ar bucura să-l vadă într-o fotografie. In aminteam că în copilărie văzusem pe noptiera ei un exemplar vechi din Love Story, iar coperta era inspirată de o versiune a unei sculpturi situate pe Sixth Avenue.

A fost uşor de găsit. In jurul ei se înghesuiau grupuri de turişti, recreând poze iconice în timp ce se fotografiau unii pe alţii Era *simplă:* literele roşii, mari, cu nuanţe albastre, L şi O, erau aşezate deasupra *lui V* şi E. *Eu* mi-am scos telefonul sperând să pot face o fotografie rapidă şi să i-o trimit mamei.

— Ia te uită, domnişoara Miller, am auzit, iar accentul familiar mi-a trimis o undă de şoc prin tot corpuL

Maxi am exclamat Dumnezeule, bărbaţii din familia asta chiar erau fabuloşi. Se vedea de la o poştă că Niall şi Max erau 6

deşi Max avea părul ceva mai deschis şi ochii mai curând verzi decât **căprui. Aveau acelaşi nas drept, acelaşi maxilar ascuţit, acelaşi zâmbet cu gropiţe, numai că Max îl folosea probabil mai des. Şi, uau, erau amândoi la fel de înalţi.**

Speram să îşi închipuie că îmbujorarea din obrajii mei se datora faptului că m-a surprins facându-mi un selfie pe străzile New Yorkului **şi nu pentru că tocmai realizasem ce bagaj genetic fabulos avea familia asta. Apoi l-am observat pe Will — Dumnezeule, Will arăta ca păcatul în costum la patru ace — care vorbea în spatele lui la telefon şi îmi facea semn cu mâna.**

— Unde-i frăţiorul nostru în dimineaţa asta? a întrebat Max.

—A intervenit ceva de ultim moment, i-am răspuns, şi urmează să ne întâlnim la birou mai târziu.

Max mi-a făcut cu ochiul şi şi-a tras mănuşa de piele pe mâna stângă. în lumina dimineţii am zărit strălucirea unei verighete groase.

— Te-aş putea convinge să vii cu noi la o cafea? a întrebat el.

Will şi-a terminat conversaţia şi a venit în spatele lui, zâmbind
şi dând din cap a încuviinţare. Habar nu aveam cum se descurcau femeile din vieţile lor.

Băusem deja o cafea, dar cum aş fi putut rezista?

— Sigur. De ce nu?

— Excelent. William?

— Ce-i?

— Gata?

— Ca întotdeauna, a zis el, oferindu-mi braţul.

L-am luat ca prin vis, cu atât mai mult cu cât Max m-a luat de
celălalt. In **ce m-am băgat de bunăvoie, Dumnezeule?**

* * *

Am ajuns la o cafenea micuţă, chiar după bloc, şi i-am urmat la o masă din spatele încăperii pline de turişti şi oameni de afaceri care-şi luau micul dejun înainte de a se duce la muncă. Cafelele ne-au fos

taduse imediat, iar eu nu mă puteam abţine să mă întreb ce ar crede Niall dacă ar şti că îmi beau cafeaua cu fratele lui.

— Am văzut o poză a lui Annabel, am spus. E minunată, felicitări!

Max, care tocmai îşi deznoda fularul de la gât, m-a privit pătrunzător:

— Niall ţi-a arătat-o pe domnişorica mea? Am încuviinţat:

— Seamănă aşa de bine cu tine!

Will, care tocmai rupea un pacheţel cu zahăr, s-a încruntat:

— Nici pomeneală, în niciun caz cu tipu ăsta! Sara e mortală, iar mititica e cea mai frumoasă creatură pe care am văzut-o vreodată. Unchiul Will o să stea de pază la uşă cu o puşcă şi o să găurească fundul oricărui băiat care se uită necuviincios la ea.

— Mulţam, William. Nici eu nu aş fi putut-o zice mai bine. Mama ei, Sara, e uimitoare. Dacă preaiubita mea cea mică e chiar şi numai pe jumătate la fel de plină de viaţă şi de fermecătoare ca maică-sa... atunci m-am ars de tot.

— Şi-ncă cum, a zis Will, ridicându-şi cafeaua.

— Tu ai copii? l-am întrebat pe Will.

Max a pufnit în paharul cu apă.

— A, nu, a răspuns Will cu un zâmbet mai blând. Nu ai noştri, nu deocamdată.

— Şi asta nu pentru că ar duce lipsă de practică, a remarcat Max.

— Adevărat, a râs Will, foarte încântat.

Turnându-şi laptele în cafea, Max s-a întors spre mine zâmbind. Din câte am observat, Max zâmbea întotdeauna — mai ales atunci când tachina pe cineva — şi avea farmecul acela aparte care mă facea să îmi doresc să îi spun toate secretele mele, să îi povestesc despre totul... pentru că ceva îmi spunea că murea de dorinţa de a auzi.

— Aşa deci, şi cum ziceai că se poartă Niall cu tine? m-a întrebat.

— Grozav, am răspuns, amestecându-mi cafeaua. îmi ţineam ochii-n cană, urmărind cum spuma dispare în lichidul de culoarea

gelului, sperând să reuşesc să par cât mai naturală si n , ;u aveam **nimic de spus. Nu, nimic suculent de ' izav$ se poartă grozav cu mine.** 9 tUn *U P*

^ Rezolv-o, Ruby.

_ Aşa carevasăzică, e grozav? a tărăgănat-o Max.

^ încetează cu asta, a intervenit Will, aţintind beţişorul de amestecat în cafea către Max. Să nu crezi că nu am observat ce

mutră ai făcut. Eşti mai rău ca maică-mea, lasă biata fată în pace.

Max a ridicat din sprâncene, cu o prefăcută nevinovăţie:

- Mama ta e o doamnă minunată, iar comparaţia mi se pare mai curând măgulitoare.

- Ignoră-l, mi-a zis Will. E un mare băgăcios şi se dă în vânt să afle ce fac toţi oamenii cu care stă de vorbă, pentru ca mai apoi să aibă cu ce să-i tachineze. Nu-i spune nimic. Fă-l să sufere.

Max a ridicat mâna ca să oprească o chelneriţă care trecea pe lângă masa noastră:

- Scuză-mă, scumpo. Ai putea să-i aduci acestui domn un bol cu tărâţe? a întrebat el, arătând spre Will. E puţin cam supărăcios dimineaţa asta şi cred că nişte fibre I-ar ajuta. Chelneriţă s-a uitat când la unul, când la altul, a clătinat din cap şi a plecat. Cât despre Will, acesta chicotea cu nasu-n cană.

Am început să îmi dau seama că ăsta era „numărul" lor şi ce a vrut Niall să spună când mi-a zis că fratele lui e o mare figură. Aş Putea sta aici toată ziua, privindu-i.

- Vreţi să vă las singuri? am întrebat în cele din urmă. Vreţi să *las camera mea de la hotel pentru restul zilei?

S-au întors amândoi spre mine, dar Max hohotea deja.

- Fata asta s-a prins, i-a zis lui Will. Cred că e în stare să ne ţină isonul.

Eşti sigur că băiatul tău e pregătit pentru ea? a întrebat Will, un semn cu bărbia către mine. E destul de aprigă, iar Niall...

I i]
İ
I

- Da, -n regulă, de ce n-ar fi? i-a retezat-o Max, părând Sător de protector. Nu trebuie decât să şi-o scoată pe cealalta din sistem. Mare caţă, femeia aia. Lui Niall îi place aventura la fel de mult ca oricărui tip.

Am dat din cap în semn de încuviinţare.

— Cred că ai dreptate, a zis Will. Ce ziceai despre energia sexUa|ă reprimată?

— Destulă cât să aprindă un blestemat de oraş, dacă mă întrebi pe mine, a zis Max. Aici ar trebui să intervină adevăratul lui talent în planificarea urbană... n-ar trebui decât să se agaţe de reţea...

Will a pufnit în râs cu nasu-n cană.

— Pentru Chloe şi Bennett a mers. Un mic şef, o stagiară mortală...

— Niall nu e şeful meu, am sărit eu, poate puţin cam prea apăsat. Era ca şi cum cineva ar fi adunat toţi ciudaţii din încăpere şi i-ar fi vârât într-un vas pe care l-ar fi răsturnat deasupra mesei noastre.

Din fericire, erau amândoi suficient de politicoşi ca să nu reacţioneze. In schimb, şi-au băut cafelele, şi-au aranjat tacâmurile şi s-au uitat Ia ceas. Subtilitatea nu era punctul lor forte.

— Fie, am oftat eu, neputând să mai suport tăcerea lor dramatică. îmi place de el. Mult.

Lui Max i-a revenit zâmbetul larg, la fel de adorabil ca al fratelui lui,

— Acum ai încurcat-o, a zis Will. Nu mai scapi de englezul ăsta. La fel de bine ai putea să-l inviţi să se mute la tine. Şi să planificaţi tot calendarul, data nunţii, să alegeţi numele copiilor...

— Ai răbdare cu el, a zis Max, nebăgându-l în seamă pe Will. E o nucă tare.

— Mi-am dat seama, am spus. Comunicarea nu e cel mai mare talent al lui.

Max a râs şi a ridicat cana în semn de aprobare.

— Poate nu spune el prea multe, dar te asigur că pe lângă fiecare gand pe care Niall îl verbalizează, alte sase îi rn™*; * a « fost dintotdeauna. ? ^ln Cap*AŞa' din sTulTJetrfT CaPUl" M — ™ rămăsese PUma care Plutea la suprafaţa cafelei mele

Christina Lauren

.tn faţa mea, Max a pus cafeaua pe masă.

_ Permite-mi pentru o clipă s-o fac pe fratele mai mare si protector, vrei?

Am ridicat capul, iar expresia lui s-a îmblânzit când am murmurat:

— Sigur că da.

Chiar şi Will, care părea să ii sesizat întorsătura serioasă a conversaţiei, s-a aplecat peste masă să asculte.

— **Fratele meu e de-o loialitate excesivă, mereu a fost aşa. Faţă de noi, faţă de serviciul lui, faţă de o femeie. Nu ştiu câte ţi-a spus despre divorţul lui..., a zis el, lăsând întrebarea implicită „ce ţi-a spus?" să plutească în aer.**

— **Am vorbit despre asta, am răspuns eu, dorind să fiu onestă, dar nedorind să trădez încrederea fragilă a lui Niall. Puţin. Am rămas cu impresia că ea a fost...**

Cum *să termin propoziţia asta?*

— **Poate puţin mai dificilă? am spus cu delicateţe.**

— **Bine formulat, îmi face Max cu ochiul. Cred că loialitatea l-a i făcut să stea cu ea atâta vreme. Presupun că din multe puncte de ! vedere are senzaţia că a dat greş, că ar fi trebuit să procedeze altfel, | poate să plece mai devreme. Ea n-ar fi fost fericită indiferent ce ar fi Scut el, dar ăsta e un adevăr greu de acceptat. A avut o încercare grea anul ăsta.**

— **Mi-am dat seama.**

— **Dă-i timp. S-ar putea să fii nevoită sâ-i spargi carcasa exten-0arâ, dar crede-mă, o să merite efortul.**

* * *

am intrat şi am închis uşa după mine, Niall era la birou. Stiloul lui "a oprit la jumătatea propoziţiei, **l-a lăsat jos, şi-a scos oche- ^ * m-a privit. Ochii lui s-au plimbat de la pantofi, me, de firmă * P^le. până în creştet. Am simţit o** fierbinţeală **în stomac care a ,fu*put fcâ coboare mai jos.**

— Unde-ai fost? Nu acuzator, nu supărat. Doar dorind $â ^

— Am băut o cafea cu Max şi cu Will. Când a ridicat spr^ nele, am adăugat: Au dat peste mine când îmi făceam seIfi e.Urj" centru.

— Te-ai simţit bine cu ei? a întrebat.

— Sunt... faini. Mi-am dat părul după ureche şi am adâUgai încet: Am vorbit despre tine. Fratele tău e un mare fan al tău.

Niall a zâmbit în colţul gurii, a împins scaunul şi s-a ridicat de la birou, ocolindu-l şi venind în faţa mea. Mă aşteptam să mă întrebe ce au zis, dar nu. Pur şi simplu mi-a cercetat faţa. Eram sigură că era evident că vorbisem despre sentimentele mele, despre Niall şi mine împreună. îmi simţeam obrajii calzi şi roşii.

— Cum a fost întâlnirea ta de dimineaţă? am întrebat eu, la capătul puterii, deşi luasem liftul şi nu eram epuizată fizic. De vină era apropierea de el, felul în care mă privea, de parcă ar fi rememorat fiecare atingere de noaptea trecută. Azi-dimineaţă a fost aşa de grăbit şi acum, judecând după intensitatea privirii lui, eram *perfect* capabilă să îmi dau seama — fără să declanşez butonul de panică — că Niall o luase razna şi era pe punctul de a fugi de la scena crimei.

Şi dacă l-am înţeles cu totul greşit?
Dacă voia pur şi simplu să fie familiar? Dacă dorea să ştie dacă eram în regulă, dacă toate astea erau în regulă?

— A fost bine, a răspuns el. Suntem aproape gata cu propunerea noastră. Ochii lui abia dacă s-au clintit de la gura mea.

— Asta-i bine.

— într-adevăr.

Mi-am muşcat buza, schiţând un zâmbet nervos înainte de a spune:

— Pari puţin distras.

Niall a încuviinţat din cap, apoi mi-a atins cu delicateţe buza de jos: *

Nu te-am văzut niciodată cu culoarea asta. 202 Un secret minunat0lrt9lnit*w> m,
____ g prea roşie?
^ a clip", scuturând Încet din cap: ^ Nu- Nu e Prea ro?ie-
Aşa trebuia să-i sparg platoşa exterioară? **Amintindu**-i iar * iar cl nu eram Porţia, că U doream, că era în regulă să mă dorească si el»
Cu inima bubuindu-mi în piept, m-am întors către uşă, am incuiat-o cât mai încet cu putinţă, apoi m-am întors la el. Mi-am ridicat geanta şi am căutat rujul. încă nu aveam idee ce anume făceam, nu ştiam decât că el părea fascinat de culoarea de pe gura mea, iar eu nu-mi doream câtuşi de puţin, fizic vorbind, să îi îndrept
atenţia în altă parte.

în timp ce el se uita în continuare la mine, fermecat, am desfăcut capacul, l-am învârtit şi m-am rujat din nou.

— Nu poţi fi reală, a şoptit.

Inima îmi bătea atât de tare în piept, încât nu izbuteam să-mi recapăt răsuflarea. Am pus rujul în spatele lui, pe birou, m-am întors, i-am desfăcut cravata, i-am desfăcut primii doi nasturi ai cămăşii. A rămas complet nemişcat, iar eu m-am aplecat şi mi-am lipit buzele de pielea caldă, chiar deasupra inimii lui.

Am ridicat capul să mă uit la el şi i-am văzut expresia de încântare.

— încă o dată, a gâfâit el.

M-am aplecat şi mai mult, sărutându-l tot mai jos, desfacând un alt nasture, apoi încă unul. I-am sărutat pieptul, apoi locul unde pieptul se îmbină cu stomacul.

A rămas tăcut; gâfâia scurt şi precipitat, abdomenul mişcându-se ntmic sub gura mea. . A fi

M-am uitat la urmele roşii de pe pieptul şi stomacul lui, mn- °rându-mă la gândul că Niall Stella va umbla toată ziua de azi Purtându-mă pe mine pe sub haine. Dar nu voiam să ma opresc, ş dln câte mi-am dat seama, nici el.
Eu pot continua, i-am spus.
Vrea să-l sărut acolo. Văd în ochii lui.

Am strecurat degetele pe sub curea, cercetându-i din priviri chipul. Dacă aş ti văzut cea mai mică urmă de încordare, de retragere, m-aş ti oprit.

In loc de asta, am văzut încuviinţare, uşurare, chiar şi o umbră de disperare.

Cureaua s-a desfăcut cu un clinchet metalic. Fermoarul a alunecat în jos în tăcerea din încăpere. Apoi am aşteptat, cu

degetele pe şliţul boxerilor; capul deformat al penisului împungea elasticul. Tăcerea era spartă doar de răsuflarea lui aspră.

I-am văzut ochii zburând la uşă, apoi întorcându-se la mine.

Am clătinat din cap.

— Pot să mă opre…

Vocea lui a şuierat ascuţit:

— Nu.

Dând din cap a încuviinţare, am sărutat părul moale de pe abdomenul lui, l-am lins.

— Dumnezeule, a icnit.

Am strecurat mâna în boxerii lui, aproape speriată de felul în care i s-a mişcat mărul lui Adam când a înghiţit, apoi de felul în care a lăsat capul pe spate. Am fost din nou frapată de masivitatea lui, de penisul lung şi greu pe care l-am eliberat când am îngenuncheat în faţa lui.

— Cred că am nevoie de mai mult ruj, am şoptit.

Făcând un efort, el a ridicat capul, s-a uitat în jos, la mine, apoi a clipit a înţelegere.

— Da, sigur.

A bâjbâit cu degetele în spatele lui, pe birou, dând pe jos pixuri şi hârtii înainte de a găsi tubul argintiu.

L-a răsucit şi Niall s-a uitat rătăcit cum mâinile lui tremurânde scot la iveală rujul de un roşu-strălucitor.

Lnnaina lauim

Ridicându-mi bărbia cu o mână, s-a aplecat şi a apăsat rujul pe buza mea de jos, plimbându-l cu grijă din mijloc la dreapta, din *ijloc* la stânga, repetând acţiunea cu şi mai multă delicateţe pe buza superioară.

— Ruby.

Am zâmbit, susţinându-i privirea, şi m-am aplecat şi l-*[1]*[1] sărutat pe penis, exact în mijloc.

Geamătul lui Niall a fost neaşteptat de răguşit şi a întins mâinile în spate, apucându-se de marginea biroului.

— Dumnezeule!

— Eşti bine?

El a încuviinţat.

L-am sărutat mai jos, lăsând urme perfecte, roşii, până la bază. L-am studiat aşa cum nu m-am ostenit aseară să o fac, remarcând cât de puternic se încorda când îmi simţea mâinile.

— Eşti aşa de perfect că nu sunt sigură ce să fac cu tine.
— L...linge, a gâfâit el. A Te rog, scumpo.

Am zâmbit, am scos limba şi am plimbat-o de-a lungul penisului. Niall a gemut încet şi spart.

— Aici? am întrebat.

— Nu. Nu, te rog.

Am zâmbit şi l-am sărutat din nou în mijlocul penisului:

— Unde?

A închis ochii o secundă, a înghiţit în sec şi a spus:

— Capul.

Privirile ni s-au întâlnit iar.

— Linge capul.

Simţeam că mă topesc, cu pieptul sfâşiat de dorinţă, iar între picioarele mele creştea o nevoie imensă de el. Când mi-am plimbat limba peste această imensă coroană a lui, am simţit gust de sare şi sudoare, bărbat şi pământ, şi mai mult am simţit decât am auzit geamătul de uşurare care l-a străbătut.

Degetele lungi **care alergau pe faţa mea, în părul meu, s-au Preschimbat în pumn când am deschis gura şi am apucat tot capul,**sugându-l puţin, apoi eliberându-l, acceptând jocul de a-i oferi ceea ce cred că era primul sex oral de care a avut parte în ani de zile.

Dar ce tragedie. Penisul lui era gros, intimidant de lung; dar dacă el era aproape sălbatic în mărime şi nevoie, mâinile lui în părul meu erau blânde, trăgându-mă uşor în timp ce mă încuraja delicat.

Sus, jos, sus, jos, sugând, nu-mi mai păsa de sunetele pe care le scoteam sau de faptul că mi-am pierdut răsuflarea când l-am luat în gură mai adânc, revenind cu ochii în lacrimi şi gura udă, şuierătoare. Se uita la mine de parcă aş fi fost steaua lui strălucitoare din mijlocul camerei, iar asta mă făcea să-mi doresc să-i ofer toată plăcerea pe care ar putea-o simţi vreodată un bărbat.

L-am prins cu o mână de partea de jos a penisului, cu cealaltă l-am apucat de şold, şoptindu-i în tăcere „primeşte, primeşte, primeşte". L-am forţat să se aplece în faţă şi a făcut ceea ce i-am sugerat, mai întâi cu o urmă de uşurare, apoi tot mai adânc, cu o precizie atentă, ajutându-mă să-l iau în gură, pe limbă, între buze.

Mă întrebam dacă îi place sunetul grosolan la fel de mult cât îmi plăcea mie, suspinele mele involuntare şi gemetele, atunci când intra prea adânc, când pulsa înainte pierzându-şi puţin controlul, când mă trăgea prea tare de păr în mici momente de rătăcire. Suna umed şi bine, iar micul plescăit al penisului lui intrând şi ieşind din gura mea ne scotea pe amândoi din minţi.

Şi-a îngăduit să se bucure pe deplin de acest moment, încetinind, accelerând, *încetinind iar*, până ce a prins mişcarea: a îndoit genunchii, mişcând uşor din şolduri. I-am cercetat faţa, devenise cumva mai rigidă, fruntea îi încremenise într-o expresie parcă de durere, degetele lui se încleştau spasmodic în părul meu.

— Oh, a gemut el, iar eu mi-am amintit cuvintele lui, **puteam** vedea în ochii lui că şi el se gândea la asta: „O vreau. Vreau să-mi sugi puia şi s-o sugi aşa de lacom, încât să mă implori din priviri să te las să înghiţi."
I-am susţinut privirea şi l-am implorat. — Ah, scumpule. Eu... Ah. Ah, Dumnezeule.
OMMcLmrt 207*

Da

Da

— Ah. Ah, Dumnezeule. Acum. lui.,. Ah

A inchi* ochii, pcni»ul lui a zvâcnit puternic pe limba mea apoi, cu un geamât neajutorat, a ejaculat cald şi adânc în gura mea.

Mâinile lui Niall »-au înmuiat, apoi »-au lăsat *pe umerii* mei, dar *cu* m-am tra* înapoi, înghiţind, apoi /-am *oârutat* capul, i-am sărutat şoldul şi m-am lâsat în spate, pe călcâie,

A deschis ochii, a inspirat adânc şi s-a uitat în jos, la mine:

— Da. Bun, Asta a fort,,,

M-am uitat la penisul încă tare atârnând gol, la urmele roşii de ruj de pe torsul lui, la zâmbetul de fericire stupefiată care Îi curba gura perfectă,

Uitându-mâ în sus, la el, i-am spus;

— Mâ simt ca un criminal care a lăsat în urmă o mulţime de dovezi.

El a râs, cercetându-şi corpul.

— In mod sigur eu nu mâ simt ca victima unei crime. Mâinile lui mari s-au lăsat în jos, şi-a tras boxerii, apoi pantalonii: Am cam râma« fără cuvinte.

— Bun.

Mi-am plimbat degetul peste gură, zâmbindu-i plină de mândrie.

El s-a aplecat, m-a apucat de cot şi m-a ajutat să mă ridic.

— Genunchii tăi...

— Sunt bine.

In tăcere, l-am ajutat cu nasturii cămăşii, apoi i-am aranjat-o pe umeri, în timp ce el îşi reînnoda grijuliu cravata. Îmi doream să mă * in braţe, sa mă sărute, să se guste pe el însuşi de pe buzele mele.

-Ruty?

M-am uitat la el;

-Ihî?

— Mulţumesc,,,

l-am pu* un deget pe buze, simţind că îmi crapă inima-n piept.

— **Nu.**

meu.

spus:

- **Să nu îţi spun mulţumesc? a întrebat el de după degetul Niall părea pierdut, dar apoi mi-a dat uşor mâna la o pan**

[0] Parte şia

— **Dar a fost fabulos.**

— **Şi pentru mine.**

Mi-a cercetat intens ochii:

— **Serios?**

— Când doreşti pe cineva atât de mult cum te doresc eu pe tine a-i oferi plăcere e aproape mai bine decât a o primi.

A tăcut; degetul lui mare era în continuare pe buza mea de jos, care nu cred că mai avea vreo urmă de ruj.

— Arăt groaznic, nu? l-am întrebat.

— Hmm, a mormăit, aplecându-se şi sărutându-mă o dată. Cam aşa ceva. Dar mie îmi place.

A revenit, sărutându-mă mai apăsat, cu buzele depărtate şi sugându-mi gura, pentru ca în cele din urmă să-şi strecoare limba în gura mea.

Apoi s-a retras, urmărindu-şi degetul care descria cercuri mici în scobitura gâtului meu.

— Sunt în continuare năucit de..., a început, dar s-a oprit şi a scuturat din cap, ca şi cum ar fi rămas fără cuvinte.

— Intensitate? am sugerat.

— Da. Intensitate. Dar nu sunt sigur...

Am aşteptat să termine, dar el nu a făcut decât să dea din cap şi să spună un *Bine* şoptit.

Brusc mi-am dat seama ce voia Max să spună cu spargerea platoşei lui Niall. Nu era vorba despre a-l seduce pe Niall. Era vorba despre a-l împiedica să se întoarcă după ziduri imediat după aceea.

_ Dă-mi voie să mă duc să mă aranjez. M-am ridicat pe **vârfuri,** l-am sărutat pe obraz şi m-am îndreptat spre uşă. Am deschis-o, am cercetat holul şi m-am grăbit spre sala de baie.

înăuntru, m-am uitat la ima^n-, umflată, cu o umbră de co u^ " T " ** lacrimilor care mi-au ţâşnit cândTo sigim ^ ^ ~ Nu-mi doream ca NiaJl să-şi încheie gânduj ace,a cc ^

să spună, chiar dacă el însuşi nu părea a şti: *Sunt in continuare năucit de intensitate... Dar nu sunt sigur ce ar trebui să fac cu tine după aceea.*

***

Dacă în după-amiaza aceea Niall a fost Ia fel de neatent ca şi mie, nu a arătat-o deloc. Abia dacă şi-a luat privirea de la interlocutoare, care expunea plan după plan. A luat meticulos notiţe şi abia dacă s-a uitat în direcţia mea. încă îmi aminteam de forma lui pe buzele mele, îi puteam auzi răsuflarea precipitată, aspră de dinainte de a-şi da drumul. Nu-mi venea să cred că am făcut asta în biroul nostru. Eram din ce în ce mai nesăbuită.

Să fiu a naibii dacă m-am scuzat vreodată că mi-am dorit ceva, sexual vorbind, dar nu voiam ca asta să mă facă iresponsabilă.

Totuşi... după dimineaţa asta, apoi sexul oral, apoi retragerea lui înapoi la gândurile lui, mă făceau să mă simt nesigură. Şi nu-mi
plăcea să mă simt nesigură.

Am întins piciorul pe sub masă până I-am atins pe al iui. Tresărind, s-a uitat la mine şi din expresia lui mi-am dat seama că a înţeles: *Trebuie sâ ştiu că ceea ce am făcut a fost in regulă.*

La fel cum sărutările mele erau ascunse sub hainele lui scumpe de firmă, glezna lui s-a încolăcit în jurul gleznei mele pe sub masă. ^ secret pe care numai noi îl împărtăşeam.

Pânăacumnum-am gândit niciodatăcâţi nervi există în piciorul

«nui om, dar în următoarele două ceasuri am devenit conşUenta de fiecare în parte. Am sesizat fiecare mişcare a piciorului. Im, fiecare fo?net al stofei pantalonului. Căldura trupului lui era atât de aproape * »«ine, dar nu puteam face nimic. Era înnebunitor. Când s-a ri*cat sâ ia cuvântul, ochii mei s-au fixat asupra locurilor pe care leştiam însemnate cu roşu. Mi-am *păstrat o expresie impasibilă*, dar pe dinăuntru fierbeam.

* * *

Chiar dacă eram în America, ***responsabilităţile*** *mele din Anglia* au rămas aceleaşi. Când nu eram cu NiaJJ, făceam ore *suplimentare* şi munceam pe rupte. Terminasem *lucrările de curs*, dar dacă voiam să intru în programul *profesorului Sheffield din toamnă mai* aveam câte ceva de recuperat. In *stadiul acesta nu îmi permiteam să ratez* nimic, de aceea am preferat să nu *particip la o cină de grup în seara* asta, chiar dacă ea ar fi *însemnat mai mult timp cu NialL*

In calitate de lider al echipei, Niall nu se putea sustrage. Aşa că, după ce mi-a aruncat o privire de scuze, Je-a spus tuturor că îi aşteaptă *într-o jumătate de* oră în restaurant.

M-am *îndreptat spre lift* şi m-am înfiorat puţin când l-am simţit în *spatele* meu. Am petrecut împreună aproape fiecare secundă din *ultimele două săptămâni*, dar în seara asta vom fi despărţiţi. Mă simţeam puţin cam ţâfnoasă că am refuzat cina.

— Toate bune? a şoptit el.

— Da, e-n regulă, i-am zâmbit peste umăr. Pur şi simplu simt nevoia sâ fiu adult pentru câteva ceasuri şi mă simt cam *nepoliticoasă din* cauza asta.

Nu mă putea săruta, nu putea face nici cel mai mic gest de ***încurajare*** fizică. Numai ***că*** totul părea în continuare atât de precar ***Relaţia noastră începuse să*** semene cu un ***castel*** de cărţi de joc ***şi*** într-un fel, am inţeies de ce voia să abordeze aspectele fizice ceva mai încet- încă nu ***stabilisem*** că există un «az. Nu ***a existat nicio clipă în care să pot*** spune ***uau, tipu ăsta e într-adevăr iubitul meu.***

acitasecm

O mică parte ***din mine îmi*** *spunea că nu făcusem decât să* ***complic şi*** *mai* ***mult lucrurile povestindu-i despre*** *Paul. Am fost sinceră când i-am* ***spus*** *că mă mai gândeam uneori la ceea ce s-a* ***întâmplat*** *atunci, dar ceea ce am reţinut cel mai mult din astfel* ***de*** *momente era un fel de mândrie că am reuşit să trec peste asta şi nuVwtUnalMren m*

am permis ca accastâ întâmplare ,â Imi dlct»,
despre mine sau cum *si* fi.. rv k " anumc să crcd
— Te duci I. hl , ∗ mâ MigUr Că cl a «ta.
'educi la hotel să lucrezi?a Întrebat

Am încuviinţat, iar el m-a condus la ieşirea din clădire.

— le conduc.

I-am zâmbit:

— Mulţumesc.

Pe lângă noi treceau taxiuri claxonând. Vântul rece de martie ne-a izbit în faţă. Niall m-a cuprins de după umeri, conducându-mă neîndemânatic prin mulţime, aplecându-se să îmi şoptească ia ureche:

— în caz că am uitat să îţi spun, află că mă ajută enorm că eşti atât de sinceră. Şi să ştii că nu te consider deloc nepoliticoasă. Şi eu sunt destul de ţâfnos în sinea mea.

Şi gata, au apărut fluturaşii. Roiuri.

Am vorbit despre întâlnire, despre ce se va întâmpla la summit în următoarele zile. Mă ţinea de mână şi, nu fără mândrie, mi-am dat seama că mă obişnuisem cu pasul lui mare, mergeam atât de firesc în tandem. Dar între noi plutea în continuare chestia aia.

— Vrei sinceritate? am şoptit în lift, în hotel, folosind scuza ca să mă sprijin de el.

-Da.

Am dat capul pe spate ca să-i privesc faţa:

— Azi a fost prea repede?

El a ezitat puţin, înţelegând imediat ce vreau să zic.

— Puţin, poate. Dar nu sunt sigur dacă mi-am dorit să te opresc, nici măcar dacă aş fi fost în stare să o fac.

Am închis ochii, simţind că mă cuprinde ameţeala.

— Sau dacă ar fi trebuit să o fac, a adăugat încet, ridicându-mi bărbia cu un deget, ca să-mi ridice faţa spre el. Ruby, a fost uimitor.

Am încuviinţat, străduindu-mă să zâmbesc.

— Treci mai târziu pe la mine? Când te întorci de la cină?

El s-a uitat îndelung la mine, privirile ni s-au întâlnit, apoi a dat din cap, încuviinţând, şi s-a aplecat şi m-a sărutat o dată cu delicateţe.

— Uite cheia ca să intri singur dacă vrei, am spus, punându-j în mână cheia de rezervă. Eu am o mulţime de lucru, s-ar putea să stau trează toată noaptea... dar cine ştie, poate adorm la birou şi ai să mă găseşti cu capul într-o băltoacă de salivă.

El a râs şi mi-a fost aşa de drag în clipa aia, încât am simţit ca un fel de pumn în plex. Cu un ultim sărut, a strecurat cheia în buzunar. Eu am coborât din lift la etajul nostru şi i-am făcut cu mâna, urmă- rindu-l cum dispare după uşile care se închideau.

x- x- *

M-a trezit zgomotul dispozitivului electronic al uşii care se deschidea. O rază de lumină a intrat în cameră prin uşa deschisă, apoi a fost înghiţită în spatele uşii închise. Exact aşa cum îi spusesem, am lucrat până ce nu am mai putut să îmi ţin ochii deschişi şi nu m-am ridicat de la birou decât atunci când nu mi-a mai rămas putere decât să mă dezbrac, să-mi trag pe mine un tricou şi să mă bag în pat.

Uşa s-a închis şi eu urmăream silueta lui Niall mişcându-se în dreptul ferestrei, scoţându-şi în linişte sacoul, cămaşa, pentru ca mai apoi să se aşeze în tăcere la picioarele mele. Simţeam cum salteaua s-a lăsat în jos sub greutatea lui şi am aşteptat să spună ceva. Tăcerea a însoţit o bună bucată de vreme ticăitul ceasului lui înainte de a se hotărî să deschidă gura.

— Eşti trează? a şoptit el în întuneric. Neclintirea din cameră îmi strângea stomacul ghem. Ce s-a întâmplat după ce l-am lăsat în lift? Şi-a petrecut seara întorcând pe toate feţele ce s-a petrecut între noi? Am îngheţat instantaneu, cuvintele mi s-au oprit în gât şi câteva secunde m-am întrebat ce-ar fi dacă nu i-aş răspunde... S-ar căţăra în pat şi s-ar ghemui lângă mine? Sau s-ar ridica, s-ar îmbrăca la loc şi s-ar întoarce în camera lui? Mi-era prea frică să încerc să aflu.

— Ruby?

Cât e ceasul? am întrebat în cele din urmă.

— în jur de unu.

M-am ridicat în fund, mi-am ridicat genunchii la piept. 212 Un secret minunatchmtiMlaurM nj

— Abia acum te-ai întors?

— Nu, a răspuns el, şi cu toate că nu-i puteam vedea expresia, l-am văzut trecându-şi o mână prin păr. Am stat jos vreo două ore.

Mi-a stat inima-n loc şi nu eram sigură dacă întunericul era un blestem sau o binecuvântare. A stat jos două ceasuri?

— De ce?

A râs puţin tăios:

— M-am gândit la ce am făcut mai devreme.

— Aha.

— Nu eşti surprinsă?

Mi-am dat părul de pe faţă şi m-am întrebat cât de sinceră ar trebui să fiu.

— Cred că aş fi fost mai surprinsă dacă nu ai fi fkut-o.
— Sunt chiar aşa de previzibil?
— Şi-ncă cum, i-am răspuns. Tăcerea a căzut iar, apăsătoare, până când n-am mai suportat:
— Vrei să vorbim despre asta?
El a păstrat liniştea câteva secunde, apoi l-am simţit încuviinţând.
— Cred că da. Da.
Am zâmbit în noapte, realizând ce salt imens era pentru el.
— M-am gândit ce confuz trebuie să fie totul pentru tine. Şi la cât trebuie să te fi dat peste cap cu semnalele mele amestecate despre relaţia noastră fizică. A făcut o pauză, mi-a luat mâna şi şi-a plimbat degetul peste palma mea, oprindu-se la încheietură.
— Ţi-am spus că vreau să luăm lucrurile încet şi apoi... S-a întors, ridicându-şi genunchii sus pe pat; acum eram faţă în faţă. Iar apoi am reacţionat cum am reacţionat, te-am dat cu ruj...
— Nu m-a deranjat asta, am recunoscut. Ştiu că astfel de lucruri nu funcţionează după un scenariu prestabilit. Uneori, în febra momentului, poţi face unele lucruri care mai apoi te vor nedumeri. Câtă vreme suntem sinceri unul cu celălalt, nu cred că există părţi bune sau rele ale unor astfel de momente.

Mulţumesc

— .Şi află că nu eşti singurul care are tendinţa «â întoarcă luc$_{fu}$ rile pe toate părţile. E posibil ca eu «â fiu mai «lobodă la gură iau $-$_{0}$ iau înainte.

— Asta chiar mă face să mă simt mai bine, încă un moment de tăcere.

— Dacă tot suntem *sinceri,* pot să te întreb ceva? EI m-a strâns de mână:
— Sigur, scumpo.
— Faptul că vrei s-o luăm mai încet are legătură cu ceea ce ţi-am
spus noaptea trecută?
EI a tăcut iar şi l-am simţit cum se foieşte pe pat.
— După ce ţi-a făcut ceea ce ţi-a făcut, a zis, am *simţit* că ar
trebui...

—- Mă văd nevoită să te opresc, am intervenit. Am avut dreptate, nu era numai ezitarea lui de a avansa, nu voia să mă grăbească nici pe mine. Am continuat. Ţi-am spus ceea ce s-a întâmplat cu Paul

pentru că am încredere în tine şi pentru că ai întrebat. Vreau să ai o idee despre ce anume m-a făcut să fiu ceea ce sunt, aşa cum mi-ar plăcea să ştiu şi eu despre tine. Ceea ce mi s-a întâmplat nu va dispărea niciodată, pentru că e o parte a trecutului meu, dar nu vreau să te porţi altfel cu mine din cauza asta. Nu sunt o fire delicată şi nu am nevoie să fii grijuliu cu mine. Nu aşa, în orice caz. Trebuie să ai încredere în mine că îţi voi spune care sunt limitele mele, aşa cum eu trebuie să ştiu că îmi vei spune care sunt ale tale. £1 s-a aplecat, frecându-şi faţa cu mâinile. — Tocmai asta e, a spus. Mă simt atât de depăşit de situaţie. Faptul că putem vorbi despre toate astea este în sine o mică revelaţie. Căsnicia mea a fost un loc tare singuratic. Pentru amândoi, sunt convins, a adăugat în grabă. Şi sunt îngrozit că problema nu ţinea doar de Niall-şi-Portia, ci de mine. Ştiu că nu vorbesc destul şi dacă t... adică dacă cineva oboseşte la un moment dat să tot încerce să scoată fiecare fleac din gura mea? — Niall..

OWIlWHIfffffB /lţ

— .sSi dacă iiupA CC febra asta a nrim-i .valizi câ nu sunt deloc aş t^ T™ ™ "*

aşa cum ţi-ui imaginat tu? Eu... Nu stiu cum m-aş putea descurca şi cu asta.

- In Khimb. eu vtlu cât de diferiţi putem fi In privinţa asta, i-am spus. | ie ţi se pare că nu comunici destul, eu sunt exact pe dos. A râs, aplecându-se să-şi plimbe degetele pe obrazul meu. Şi dacă e si fim sinceri, află că e frustrant pentru mine când trebuie să încerc sâ descifrez ce gândeşti. Azi-dimineaţă, de pildă? Nu spun că trebuie sâ cunosc fiecare gând care trece prin mintea unui bărbat... dar am nevoie de cineva care poate vorbi cu mine. Cineva care poate ieşi din zona Iui de siguranţă şi cu care să mă întâlnesc undeva, la jumătatea drumului. Eu asta îmi doresc.

Camera s-a umplut de o tăcere atât de apăsătoare încât era ca o a treia persoană care ne veghea de undeva, de deasupra.

Momentele acelea, când încercam să îi descifrez gândurile? Âsta era categoric unul dintre ele. Apoi mi-am dat seama că ar fi trebuit **să** iau în calcul şi **nesiguranţa** lui şi eventual să clarific şi să-i explic că atunci când am spus „cineva" m-am referit la el.

Dar Niall părea pregătit să facă saltul. Aplecându-se înainte, m-a cuprins de după gât, în aşa fel încât frunţile noastre s-au întâlnit.

- Voi încerca, a spus. Pentru tine voi încerca.Capitolul doisprezece

OWIlWHIfIfffB /Iţ

Nial

lNu am cunoscut niciodată o femeie ca Ruby. In loc să fiu nevoit să fac salturi uriaşe pentru a-mi dovedi angajamentul, următoarea săptămână ea a părut a aprecia mai mult gesturile mărunte: apăsarea palmei mele pe talia ei în timp ce aşteptam metroul pe peron, o privire încărcată de dorinţă când stăteam la rând să ne luăm ceva de mâncare de la un vânzător ambulant şi toate astea fară să facem altceva decât să ne sărutăm ceasuri întregi după asfinţit. Dar în timp ce relaţia fizică a făcut câţiva paşi liniştitori în spate, ea nu m-a presat niciodată şi nu m-a forţat să îi explic mai mult decât ceea ce i-am spus în noaptea aceea în camera ei de hotel.

Chiar voiam să încerc. Ştiind asta, ea părea mulţumită să fie pur simplu în preajma mea.

Ruby m-a surprins şi sub alte aspecte. Era mult mai isteaţă decât am crezut iniţial şi reţinea toate detaliile, de parcă avea un fel de superputere. Eu însumi eram un mare amator al notiţelor şi de obicei puteam aduna orice tip de informaţii destul de repede dacă situaţia o impunea; dar în următoarea săptămână am fost nu o dat

ăînmărmurit la întâlnirile noastre, când apărea câte o întrebare, jar Ruby scotea răspunsul de nicăieri. Era cu adevărat remarcabilă.

Am intrat într-un fel de rutină cu munca şi mesele, iar sera urma un ritual nerostit, de sporovăială sub plapumă între sărutări, până când cuvintele noastre deveneau mormăieli fără sens, iar trupuj ei delicat se ghemuia lângă mine când adormeam. Era ca o străfulge. rare de viaţă imaginară — bănuiesc că amândoi ştiam asta — în care locuiam într-un hotel luxos, mâneam unde voiam noi şi ne

puteam petrece toată ziua lucrând ca un cuplu, în văzul tuturor, reuşind să fim destul de eficienţi împreună.

Aşa că mi se părea ciudat ca în ziua asta de marţi, târziu, să nu o fi văzut nici măcar o dată pe Ruby de dimineaţă, de când a plecat din camera mea. Fusesem într-un şir nesfârşit de discuţii şi conferinţe telefonice ca să finalizez prima etapă a summitului. De acum înainte şi până la întoarcerea la Londra zilele mele vor fi mai relaxate, căci nu voi mai avea altceva de făcut decât să răspund la telefon. Mă temeam, dar eram şi bucuros de perspectivă. Pe de o parte, îmi doream mai multă libertate între orele noastre împreună ca să pot cântări pe îndelete ce se întâmpla între noi. Pe de altă parte, nu eram foarte sigur că aveam nevoie de mai mult timp ca să analizez această nouă relaţie, diferenţele faţă de viaţa mea anterioară şi cum voi reuşi să gestionez această schimbare abruptă odată întorşi la Londra.

în cele din urmă, am dat peste Ruby în hol, când vorbeam cu unul dintre inginerii-şefi ai municipalităţii. Cu coada ochiului am văzut-o cum aşteaptă să închei conversaţia şi, de acolo unde mă aflam, mi s-a părut că întreaga ei făptură vibrează, efectiv. Când mi-am luat la revedere de la Kendrick, iar el a plecat, ea a ridicat mâna pe care o ţinea ascunsă la spate. In pumn strângea două bilete.
— Ce-s astea? am întrebat, trăgând de unul dintre ele. *Bitter Dusk, Bowery Ballroom, 8:30, 29 martie.* Un concert programat pentru seara asta?

— Ce-i asta? am întrebat din nou, uitându-mă la zâmbetul ei mare cât toată faţa. Doar nu se aştepta ca eu...

S-a întors şi a luat-o spre lift, apăsând pe buton.

— Este concertul despre care ţi-am vorbit. Şi, ca să vezi coincidenţă, este şi ceea ce ai să faci tu în seara asta.

M-am clătinat puţin, imaginându-mă într-o sală plină de corpuri transpirate care sar şi se foiesc pe lângă mine,

împin- gându-mă din toate părţile, plus sunetele ascuţite de chitară care îmi sparg timpanele.

— Ruby, chiar nu cred că mi se potriveşte.

— Categoric, nu, şi e exact atât de rău cum îţi imaginezi, a răspuns ea, ciocănindu-mi fruntea şi râzând. Am urcat în lift şi m-am bucurat să remarc că eram amândoi încântaţi de urcarea asta liniştită, numai noi doi.

— Ba chiar mai rău, a continuat ea. Clubul e prea mic pentru o formaţie atât de mare şi o să fie plin-ochi. Peste tot numai americani beţi şi transpiraţi. Dar tot vreau să mergi.

— Mărturisesc că am senzaţia că îţi cam lipseşte talentul de promovare.

— Am de gând să te îmbăt, pentru că mâine nu ai de lucru. S-a întins şi m-a sărutat pe barbă. Şi pariez pe o sută de dolari că ai să te simţi grozav, iar după aceea ai să mă răsplăteşti cu un orgasm.

— Vreau să te răsplătesc cu un orgasm acum.

— Atunci consideră concertul ca pe o motivaţie. Şi mi-a aruncat [0] privire, acea privire care ştiam că spune *Exact despre asta am [v]°rbit, îţi aminteşti? Fă asta cu mine.*

Am oftat, prefacându-mă agasat, şi am păşit în urma ei pe hol. Oricât ar fi tânjit pielea mea s-o simtă în aşternut, sub mine, preferii cât mai repede — şi oricât de ciudat ar părea, ideea de a ieşi cu [ea c]hiar îmi plăcea.

Eu ştiu măcar un cântec de-ale lor? - Ai face bine să ştii! a răspuns, aruncându-mi o privire ghiduşă [pest]e umăr. E formaţia mea favorită.

Mergând umăr la umăr pe hol, a început să fredoneze câtev[a] versuri dintr-un cântec pe care chiar l-am recunoscut,

căci fl^ parte dintre melodiile difuzate frecvent, intrate deja în conşti^ publicului. Vocea lui Ruby era subţire şi fără forţă - groaznică, I_a drept vorbind dar nu-i păsa deloc. Dumnezeule, există un singur lucru la fata asta care să nu mi se pară nesfârşit de înduioşător?

— Acum îţi spui, probabil, că am o voce groaznică, a zis ea,
dându-mi un ghiont.

— Da, am recunoscut, dar am auzit cântecul ăsta. Aşa că voi
tolera activitatea din seara asta.

Ea mi-a aruncat o privire batjocoritor-exasperată.

— Ce nobil din partea ta.

* * *

Exteriorul clubului îmi amintea de o staţie veche de pompieri: cărămidă simplă, o boltă vastă în mijloc, un semn de neon verde care marca intrarea într-o parte. Când am ieşit de la metrou chiar în faţa clădirii, Ruby s-a înghesuit în spatele meu, împingându-mă spre intrare. înăuntru, spaţiul era mult mai redus decât mi-aş fi imaginat, între scena îngustă cu cortine grele din catifea pe margini şi restul sălii neexistând nici măcar un metru distanţă. Mi-am dat imediat seama de ce Ruby era aşa de entuziasmată de bilete: într-o astfel de sală va fi mai aproape ca niciodată de favoriţii ei.

Sus, un balcon care acoperea lateralele şi spatele sălii oferea o perspectivă asupra scenei; acolo începuseră deja să apară spectatorii cu cocteiluri în mâini. Parterul a început şi el să se umple, iar , aerul umed creat de cele aproape o sută de trupuri a declanşat deja , semnalul de alarmă pentru claustrofobie. Ca şi cum mi-ar fi simţit panica în creştere, Ruby m-a apucat de mânecă şi m-a tras spre bar. {

— Două ginuri cu multă lămâie, a ţipat ea către barman. Dând ; din cap, acesta a luat două pahare şi le-a umplut cu gheaţă. [

OWIlWHIfIfffB /lţ

— Da, să fie cu o tonă de lămâie, a adăugat Ruby cu un **zâmbet** fermecător.

\Oaumt Umtntaa hÎSter UnSUr0S ı ı"a Zâmbit ∗ ∗ «du, din pnvin gura, apo, ochn I s-au lipit pofticioşi de pieptul ei "ı

Zân I

Fără sa mâ gândesc, am cuprins-o cu un braţ de după umeri, trăgând-o in faţa mea. Mişcarea a surprins-o, pot spune asta după felul în care s-a redresat apucându-se cu amândouă mâinile de braţul meu, după felul în care a izbucnit într-un hohot încântător. Lipindu-se de mine, şi-a strecurat apoi mâinile la spate, înlănţuindu-mă după talie şi trăgându-mă mai aproape.

A întors capul, lipindu-se de pieptul meu, iar eu m-am aplecat, astfel încât gura ei să se apropie de urechea mea.

— Luni de zile am fost înnebunită după tine, mi-a amintit ea, ₘuşcându-mă încet de obraz. Habar n-ai ce bine mă simt când te văd aşa, gelos.

— Eu nu împart, am avertizat-o încet.

— Nici eu.

— Şi nu flirtez.

Ea a făcut o pauză, părând a înţelege profunzimea reacţiei mele. Dar nici eu nu eram sigur că înţeleg profunzimea reacţiei mele. Cu Porţia nu am fost niciodată aşa, nici măcar când a încercat să mă facă gelos, bând la petreceri, dansând şi flirtând cu prietenii. Dar cu Ruby... a fost o reacţie instinctivă, o dorinţă de a o revendica şi care mă facea să mă simt deopotrivă încântat şi stânjenit.

— Ştiu că eu mai flirtez, a recunoscut, cercetându-mi faţa din priviri, dar nu aş trăda niciodată pe nimeni.

Şi, dintr-un motiv oarecare, am fost sigur că aşa este. în lumina li slabă care venea dinspre bar şi în mijlocul unei mulţimi atât de) zgomotoase, conversaţia noastră părea şi mai intimă, fi — Cu tine mă distrez mai bine decât în toată viaţa mea de până l acum, i-am spus. Am încredere în tine, cu toate că uneori mi se pare *İ* ᶜᵃ Ştiu atâtea despre tine, iar alteori am senzaţia că abia ce ne-am cunoscut.

I De fiecare dată trebuia să îmi amintesc că Ruby avea numai douăzeci şi trei de ani şi o experienţă sexuală mai vastă decât a mea ,fiind mult mai experimentată cu flirturile, dar nu şi cu relaţiile pₑ termen lung. Nu avea de unde să ştie cum să intre în ceva fragil, ce trebuia tratat de la început cu mare delicateţe. Voiam să echilibrez cumva tendinţa ei de a intra în zid cu capu-nâinte cu tendinţa mea de a mă ascunde cu capu-n nisip.

— Nu, nu-i adevărat că *abia ce ne-am cunoscut*, a mormăit ea, ciupindu-mă de spate. Doar pentru că asta e o relaţie recentă nu înseamnă că nu te cunosc în feluri în care nu te cunoaşte nimeni. Cum altminteri ar mai putea cineva începe o relaţie? Nu poţi şti de la început totul despre celălalt.

Barmanul s-a întors cu băuturile noastre, iar eu am lăsat-o pe Ruby şi am plătit înainte ca ea să apuce să scoată portofelul din gentuţă. Mi-a oferit o privire îmbufnată, apoi s-a întors, s-a întins şi m-a tras spre ea, sărutându-mă. Numai că ceea ce îmi imaginasem că va fi o fugară atingere a buzelor s-a transformat într-un sărut apăsat, şi-a strecurat limba în gura mea, punând stăpânire pe mine în stilul ei obraznic şi jucăuş.

Iar eu am uitat că ne aflam departe de intimitatea hotelului, de zona de siguranţă din Londra. Am cuprins-o de după gât, palmele ei erau lipite de pieptul meu, eram numai eu cu Ruby, doi iubiţi singuri, abandonându-ne *chestiei* ăsteia care a pus aşa de repede stăpânire pe mine.

M-am dat puţin în spate ca să-mi recapăt răsuflarea şi să-mi potolesc pulsul redevenind conştient de înghesuiala şi aglomeraţia din bar, de ochii care făceau eforturi să nu se holbeze la noi, de flash-urile telefoanelor care capturau acest moment de pasiune public etalată. Barmanul mi-a lăsat restul pe tejghea pufnind, ceea ce m-a făcut să cred că ne-a văzut şi el. Dar lui Ruby nu-i păsa nici cât negru sub unghie. A luat paharul, mi-a făcut şmechereşte cu ochiul şi a luat o gură zdravănă.

— Săruţi de parcă ăsta ar fi jobul tău, a râs ea.

Zâmbind în colţul gurii, am scos câteva dintre numeroasele lămâi îndesate în paharul meu şi le-am pus pe un şerveţel de la bar. Şi

OWIlWHIfIfffB /Iţ
\ mie îmi plăceau lămâile, dar Ruby a mea părea a-şi imagina cocteilul
perfect jumătate gin, jumătate lămâie. ^ Ruby a mea.
Am înghiţit în sec, uitându-mă la ea în timp ce îmi lingeam ^ sucul de lămâie de pe degete. Ruby a mea. Se uita la limba mea, cum ^ se strecoară printre degete, cu ochi mari, fascinaţi. ^ — Presupun că acum, am început eu cu un rânjet, presupun că
îţi imaginezi cât de adânc mi-aş putea strecura limba în tine sau câte * degete s-ar potrivi?!
Ea a rămas fără suflu şi în ochi i s-a aprins pentru o secundă o
flacără sălbatică, apoi şi-a recăpătat zâmbetul încrezător.
^ — De fapt, mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să mă priveşti pe mine
IDÜ lingându-ţi degetele la fel de mult cum îmi place mie să te privesc acum.
m Am răsuflat abrupt, privind în jos, la buzele ei uşor întredes-
[şi chise. Erau lucioase din cauza băuturii şi a obiceiului ei de a le linge
¡¡¡0 des, şi imediat mi-am amintit cât de lucioase şi umflate arătau în
jurul penisului meu acea singură dată când a făcut asta.
^ — Sincer să fiu, mi-ar plăcea să te privesc lingând altceva,
^ am recunoscut eu, simţind cum un val de fierbinţeală îmi inundă
. pieptul, iar adrenalina îmi pulsează până în vârful degetelor. Şi am *w*
adăugat. Din nou.
* în timp ce ea se holba la mine, am auzit o voce de femeie

mormăind chiar în spatele ei. ^ _ Nii-j aşa? Pariez că fac sex în fiecare zi. ^ Ruby a făcut ochii mari, iar pe chipul ei s-a ivit un zâmbet, în

* timp ce a aplecat capul ca să asculte mai bine. f — Pariez că trăieşte cu scula lui în ea.

' A ridicat din sprâncene, iar eu am privit în altă parte ca să mă ' abţin să nu râd. Ruby încă chicotea când am întors capul spre ea. r — Despre noi vorbesc? a şoptit ea.

Am încuviinţat din cap. Categoric despre noi vorbeau. Ruby s-a uitat în jos, s-a cercetat din priviri, apoi a ridicat ochii ***k mine*** şi a murmurat

— :Nu. Nu-i în mine acum.

I-am luat mâna, i-am trecut-o peste stomac, apoi mai *jrn,* pe#e forma penisului meu.

— într-adevăr, acum nu.

Dar Dumnezeule mare, nimic nu mi-aş fi dorit mai mult în clipa
aia.

Formaţia şi-a făcut apariţia pe scenă şi o mare parte din mulţime a început să părăsească barul. Ruby m-a apucat de mână, a dat peste cap jumătate din băutură din câteva înghiţituri, facându-mi semne grăbite să fac la fel. Sub privirile ei am terminat tot paharul, l-am pus pe bar şi m-am uitat la ea. Clătinând uşor din cap, şi-a luat paharul şi l-a dat tot peste cap, ezitând puţin când l-a pus înapoi pe tejghea.

Când Ruby m-a tras de mână, am reţinut-o şi nu am lăsat-o să meargă mai în faţă, căci îmi facea prea mare plăcere timpul acesta petrecut împreună ca să fiu dispus să îi pun capăt.

— Condiţia mea pentru seara asta e să asculţi melodiile de deschidere aici, în spate, vorbind cu mine.

Ea a lăsat capul pe umăr, mi-a zâmbit misterios.

— Mi se pare ciudat că tu consideri că nu flirtezi, a zis ea, ştergându-se la gură cu dosul palmei.

Făcându-i semn barmanului să ne mai aducă un rând, am întrebat-o.

— Ce vrei să spui?

— *Presupun că îţi imaginezi cât de adânc mi-aş putea strecura limba în tine sau câte degete s-ar potrivi*? m-a citat ea cu accent britanic. Sprijinindu-şi bărbia de pieptul meu şi uitându-se în sus la mine, a continuat. Ăsta, dragul meu, e cel mai tare şi mai murdar moment de flirt de care am avut vreodată parte.

Am pus încă o bancnotă de douăzeci pe tejghea pentru băuturi.

— Vai, porumbiţo, dar nu te poţi supăra pe mine pentru că am pus şi eu o biată întrebare.

Ea a râs, înghiontindu-mă în joacă în piept.

I - N-o face pe nevinovatul cu mine. Ţi-am prins jocul. Bărbatul

calm şi stoic din public e un adevărat păcătos în spatele uşilor închise.

Am rămas neclintit, privind-o. Oare aşa mă vedea ea? Uitându-mă în urmă, la ultimele trei săptămâni, trebuie să recunosc că am avut un comportament în care nici măcar eu nu mă mai recunoşteam. în acelaşi timp, mi s-a părut cât se poate de firesc să intru în joc alături de ea.

— Când vei fi şi tu în stare să te eliberezi de constrângeri şi să te bucuri? a început ea cu o voce mai scăzută acum, că mulţimea gălăgioasă se bulucise în faţa scenei să vadă formaţia. Eşti prea mult pentru mine, ştii. Nici măcar nu credeam că mai există bărbaţi ca tine. S-a aplecat, m-a apucat de mâna liberă şi şi-a împletit degetele cu ale mele.

— Spune-mi la ce te gândeşti în clipa asta.

M-am uitat în zare, reprimându-mi pornirea de a da înapoi la astfel de întrebări, şi mi-am amintit cât de important este pentru ea să fim deschişi unul cu celălalt.

— Mă bucur că m-ai adus aici în seara asta.

Ruby a tăcut, aşteptând să continuu.

— Sincer îţi spun.

A încuviinţat din cap.

— Evident.

— Ultima săptămână şi ceva a fost minunată. La început, o parte din mine era îngrijorată că tu vezi relaţia asta doar ca pe ceva sexual.

— Dar chiar vreau o groază de chestii sexuale de la tine, a recunoscut ea. Dar le vreau pentru că te vreau pe tine şi toate astea. Nu pentru că sexul ar fi cel mai important lucru sau pentru că aş avea
eu o problemă.

Şi a rămas cu privirea aţintită în zare, dincolo de mulţime, de scenă. Mi-a luat ceva timp până am realizat că îi pusesem răbdarea la încercare, că ceea ce am spus chiar i-a rănit sentimentele.

— Nu mă îndoiesc că ţii cu adevărat la mine, i-am spus. Sper doar să simţi aceeaşi afecţiune caldă şi din partea mea.

A râs, s-a întins să mă sărute pe obraz.

— Eşti atât de adorabil de adecvat, dar da, cred că pot face faţă.

Am băut al doilea cocteil ceva mai încet decât pe primul, dar când l-am comandat pe al treilea simţeam deja fierbinţeala alcoolului în vene. Ruby s-a îmbujorat la faţă şi râdea în hohote la micile întâmplări din copilăria mea din Leeds pe care i le povesteam: Max fugind acasă fară nădragi la cincisprezece ani după ce a fost prim regulând-o pe fiica preşedintelui executiv al Consiliului Municipal din Leeds în mijlocul parcului Pudsey; nunta lui Lizzy, sora mea cea mai mare, unde domnişoara de onoare a vărsat un pahar plin cu vin roşu pe rochia miresei, iar unchiul Philip s-a îmbătat aşa de tare, că a căzut în tortul de nuntă; faimoasa fire aprigă a surorii mele, Kate, şi reputaţia ei din vremea liceului de cel mai bun boxer (neoficial) din Leeds.

După ce formaţia din deschidere şi-a încheiat numărul — nişte caraghioşi care zbierau şi îşi spuneau pompos Sheriff Goodnature — lumea a început să se bulucească iar la bar ca să-şi reumple paharele înainte de apariţia formaţiei vedetă. Ruby şi-a lăsat paharul pe jumătate terminat pe tejgheaua barului şi s-a scuzat, ducându-se la toaletă. Am urmat-o pe un labirint de coridoare înguste şi am regăsit-o în holul în care a ieşit, bucurându-mă de chicotitul ei încântat când m-am aplecat să o sărut.

— N-ai avut răbdare să mă aştepţi? a întrebat ea, îmbujorându-se uşor.

— Mă declar vinovat, am şoptit în gura ei. Eşti minunată.

Chicotind, m-a tras înapoi în sala principală prin marea de

trupuri transpirate, fremătând, nerăbdătoare ca Bitter Dusk să înceapă concertul. Membrii formaţiei au apărut pe scenă, şi-au aranjat instrumentele, au testat microfoanele foindu-se câteva minute între scenă şi culise. Ruby era lipită de mine şi o puteam simţi cum tremură agitată, urmărind atentă fiecare mişcare pe care o faceau. Era prea mare gălăgia ca să pot vorbi cu ea, dar deşi o cameră plină ochi nu era tocmai idealul meu şi eram sigur că mai târziu mă voi plânge de zgomot, faptul de a o vedea atât de fericită mi-a şters orice urmă de rezervă. M-aş fi putut uita la ea toată noaptea şi bucura de fiecare secundă.

Când solistul s-a apropiat de microfon, mulţimea a fost străbătută de un „şşştt" ca un vuiet. Nu a scos un cuvânt, doar s-a uitat în spate, la colegii lui, şi a dat din cap. Tobele au pocnit ascuţit o dată, de două ori, de trei ori.

Apoi în sală a explodat zgomotul.

Tobele şi basul şi o chitară aspră s-au aliniat într-un fel care putea fi descris ca frumuseţe pură. Mi-a pătruns imediat în sânge, ridicându-mi părul pe ceafa şi facându-mi pielea ca de găină. Muzica lor era minunată: bogată şi întreagă, o chitară curată care picura acorduri de blues, tobe precise, cu note care m-au fermecat. Ştiam că la sfârşitul serii îmi vor vui urechile, iar Ruby va trebui să-mi ţipe în timpan ca s-o aud, dar era un tel de magie pe care nu mi-o imaginasem niciodată. Simţeam muzica asta ca pe o prezenţă fizică pe pielea mea, înăuntrul meu.

Ruby nu mi-a spus la ce să mă aştept, poate a presupus că am mai făcut asta înainte; adevărul e că nu am mai fost niciodată la un astfel de concert. De-a lungul anilor, pe scena teatrului din Londra, am văzut simfonie, balet, musicaluri nesfârşite cu Porţia, dar nu am experimentat niciodată ceva atât de visceral.

La o melodie, vocea solistului era asemenea fumului şi pietrei aspre, pentru ca la următoarea să se preschimbe în miere şi mătase. Versurile mi-au pus imaginaţia să facă lucruri la care nu m-aş fi aşteptat, iar sentimente ca regretul şi vinovăţia, anticiparea şi uşurarea au înflorit năvalnic în pieptul meu. Mă simţeam ciudat de nostalgic pentru toţi anii pierduţi de nefericire, dar şi teribil de plin de speranţă pentru ceea ce ar putea fi viaţa mea începând din chiar această clipă şi până la sfârşitul timpului. Era aproape prea mult, prea intens, cu toate luminile astea care izbucneau din mulţime, cu Ruby care îşi ridicase

mâinile deasupra capului şi cânta fiecare vers al fiecărui

cântec.

Dansa în faţa mea unduindu-şi şoldurile şi mişcând din umeri într-un fel care mă înnebunea. I-am cuprins şoldurile, am închis ochii şi am savurat sunetul care pătrundea în fiecare centimetru pătrat al încăperii, bucurându-mă de mişcările ei seducătoare aşa, lipită de mine fiind. A dus mâinile la spate, m-a prins de păr şi mi-a tras capul lângă gâtul ei.

Am supt şi am muşcat, am gemut înfundat în ceafa ei, dar apoi, când a început să mi se scoale, iar mintea mea s-a întors de la cântec, concentrându-se doar asupra fermecătoarei făpturi din faţa mea, a trebuit să mă hotărăsc: s-o trag într-unui din micile alcovuri din spate sau s-o las aici, să ne bucurăm de muzică. M-am înfrânat, hotărând să mă abţin de data asta.

Formaţia şi-a continuat concertul, abia oprindu-se să salute mulţimea sau să soarbă o gură din berile puse într-un echilibru precar pe amplificatoare. Nu mai văzusem, nu mai auzisem niciodată aşa ceva, mă simţeam de parcă aş fi aruncat o privire în inima lui Ruby: pasiunea ei pentru energie şi aventură, felul spontan în care s-a hotărât să cumpere bilete ca să-şi vadă formaţia preferată într-un oraş străin. Admiram încrederea pe care a acordat-o propriilor ei instincte când m-a adus şi pe mine aici. A ştiut de la început că reacţia mea la muzică şi la lumini şi la ritmul dezlănţuit în care o
sută de oameni vor sări în jurul meu va fi una cu adevărat profundă.

***

La cei aproape doi metri înălţime ai mei, eram obişnuit să mă aplec ca să-i aud pe ceilalţi vorbind, să îmi plec instinctiv capul când păşesc un prag, să stau la marginea grupurilor, ca să nu se simtă cineva ameninţat de înălţimea mea. Dar în metroul spre casă, când ne străduiam să ne menţinem echilibrul în trenul în mişcare, Ruby părea a-şi dori să întind mâna şi să mă prind de bara de deasupra capului pentru ca ea să se poată sprijini de mine, clătinându-se uşor şi practic căţărându-se pe mine în excitaţia ei de după spectacol.

Şi-a frecat abdomenul de penisul meu iar şi iar, a strecurat mâinile pe după

haina mea desfăcută, pe sub pulover, astfel încât să-şi poată lipi palmele de stomacul meu. A început să se joace cu părul de pe pântecul meu, cu catarama centurii. Am simţit-o cum îşi strecoară un deget pe sub talia blugilor.

Drace, ştia exact ce îmi facea. îmi puteam da seama după ocheada ei ştrengărească. Arbora un zâmbet viclean, care-i strâmba buzele într-un surâs în colţul gurii, încărcat de cochetărie, iar în tot acest răstimp sporovăia despre spectacol, despre mulţime, despre diferite melodii. Inima mea, în schimb, se oprea în loc la fiecare zgârietură a unghiilor ei mai jos de stomacul meu, la fiecare apăsare a trupului ei moale de şoldurile mele. Am îndurat tortura în tăcere, neslăbindu-i chipul din priviri, bucurându-mă de desfătarea fiecărui cuvinţel I frivol. La fiecare zvâcnire a metroului, la fiecare balans, calculam in 1 gând cât mai este până când voi putea să o devorez. 1 Am ieşit de la metrou, iar ea a dorit să zăbovească puţin, sA ia

aer. De fapt, a fost o pauză destul de lungă, aşa că am putut s-o lipesc t de peretele clădirii de dinaintea hotelului nostru, aplecAiulu-mA sA (inhalez mireasma dulce de trandafiri a pielii ei. Am şoptit: , — Ce-ai făcut cu mine?

— Cum? face ea şi se întinde ca o pisică în braţele mele.

— Unde-i ordinea din mintea mea? Unde-i bunul meu simţ care îmi spunea că trebuie să mă port cu grijă cu tine?

— Şi nu asta faci?

— Mi-ai zăpăcit toate gândurile. Şi ne descurcam uşa dc bine ' luând-o pe îndelete.

' Şi-a înnodat mâinile după gâtul meu şi m-a tras tntrun sărut uşii [1] de intim, că am simţit că mi se sfâşie ceva tn piept. Alunecarca tu\A a gurii ei m-a năucit, felul încrezător In care şi-a oferit buzele şi limba. [1] geamătul ei slab când m-a simţit lingAndu-i bum de |oh, xugAtnl o [1] între dinţi.

Şi ne descurcăm In continuare foarte bine. Nu voi dragoste cu tine până ce nu va fi ilragowte pentru tine, a *pu» eu.Nu, nu a spus, m-a asigurat. îmi spunea câ ştia că îmi fu$_{ra}$^ minţile, foarte probabil şi inima, şi că se va purta cu amândouă cu cea mai mare grijă.

Dintr-un motiv oarecare, această promisiune că nu vom fa$_{cc}$ dragoste până ce nu voi ti sigur mi-a intensificat delirul. M-am smuls, târând-o în stradă după mine.

La două secunde după ce am intrat în camera de hotel Uam smuls haina, am aruncat-o pe a mea pe jos şi am lipit-o cu spatele de uşă. Adidaşii ei au aterizat undeva lângă pat, i-am tras în grabă blugii jos şi i-am azvârlit alături.

Nu am trăit niciodată o asemenea foame; pielea mea

era încor- [1] dată, practic vibra. Ruby se uita la mine cu ochi mari, scăldată doar în I lumina felinarelor stradale, iar în privirea ei se citea un fior de încântare. Expresia anticipării de pe faţa ei şi presiunea penisului meu tare [1] îmi apăsau în egală măsură gândurile. Undeva, în străfundul minţii I mele, ştiam că trebuia să mă temperez cumva, dar în febra momen- I tului, cu inima bubuind atât de tare încât aproape că îmi spărgea timpanele, nu eram în stare s-o iau naibii mai încet.

— C e f a . . a început *ea* înainte de a-mi trage propriii mei blugi j până la genunchi şi de a cădea greu, peste ea. Doar boxerii mei şi j chiloţii ei mă împiedicau să n-o posed chiar acum pe podea, pentru | prima oară.

înşurubat între picioarele ei, penisul meu apăsa acolo unde aş j fi putut-o lesne penetra prin materialul subţire, căci simţeam cât] de umedă e pe sub satin. Gemând, am dat din şolduri pe ea iar şi|iar, grăbit şi disperat, trăgându-i tricoul şi sutienul peste cap ca să-i j dezgolesc sânii, să-i frământ în palme.

|

îmi imaginam cum ar fi — cum va fi — cu picioarele ei încolă- ^ cite în jurul mijlocului meu şi şoldurile ei mişcându-se în sus şi-n j jos, rotindu-se, venind în întâmpinarea fiecărei împunsături lacome ale mele. Mâinile lui Ruby s-au înfipt în spatele meu, rugându-mă să (mă grăbesc, ţipând.

,

Am eliberat-o de sub greutatea mea ridicându-mă într-un cot, dar am continuat să o sărut nebuneşte, prea dezlănţuit; dinţii mei se înfigeau în carnea ei, îi sugeam limba, buzele, gâtul. Nu părea deranjată de nesăbuinţa mea, din contra chiar, iar sunetele pe care le scotea şi buzele ei şi mâinile ei mă făceau de-a dreptul sălbatic.

Am ajuns la apogeu atât de repede — prea repede —, dar mă voi putea ocupa de ea pe îndelete după aceea. Trebuia să mă eliberez de sălbăticia care punea stăpânire pe mine ori de câte ori eram aşa de aproape de ea,

gustând-o, simţind-o mişcându-se sub mine. Un fulger

eliberator mi-a străbătut coloana, mişcându-se ca un arc electric în jos, mi-a propulsat şoldurile înainte şi am ejaculat, ţipând răguşit în întunericul camerei.

Ruby a gâfâit scurt cu mâinile-n părul meu, iar eu m-am dat imediat îndărăt, trăgându-i jos chiloţeii de satin, aplecându-mă să îmi lipesc buzele de dulceaţa aceea mătăsoasă, înfundându-mi limba între picioarele ei.

Ah, ce uşurare s-o posed aşa, să o gust aşa.

Ruby a ţipat înăbuşit, şoldurile ei s-au ridicat de la podea şi undeva, în străfundurile tulburi ale minţii mele ştiam că trebuie să fiu blând şi tandru, dar când o deschideam cu degetele, sugând-o şi posedând-o cu limba, ea devenea din ce în ce mai frenetică.

— Niall. Numele meu s-a dezintegrat într-un strigăt gâfâit, stins. M-a apucat de păr, împingându-mă de pe ea.

— Du-mă în pat, a izbutit să articuleze. Vreau să te văd.

M-am ridicat, azvârlindu-mi pantalonii cât colo şi dându-mi
jos cămaşa înainte de a o ridica; am dus-o în braţe la pat, apoi am ajutat-o să îşi dea jos tricoul încurcat pe după umeri. Trupul meu se potolise suficient, aşa că am fost în stare să mă opresc şi să o privesc, sărutând-o pe gât până când mi-a ridicat capul spre faţa ei.

— Ce-mi place, a şoptit ea între sărutări, repetând apoi cuvintele pe care i le-am spus în altă noapte, prima noastră noapte de intimitate la hotel: îmi place să mă gust pe buzele tale.

Am simţit-o zvâcnind sub mâinile mele şi am **închis** ochj^ desfatându-mă cu sărutările ei, cu felul în care mi-a luat mâna mi-a tras-o peste trupul ei până jos, între picioare.

Mi-am mutat gura pe gâtul ei, am coborât pe piept, dând atenţie sânilor, stomacului, iar în cele din urmă am ajuns între picioare ei sărutându-i şoldul.

îşi plimba degetele prin părul meu, cercetându-mi faţa în timp ce ochii mei se plimbau în sus şi-n jos pe trupul ei gol.

— Dintr-odată eşti foarte tăcut, a şoptit.

Am desfacut-o cu degetele, bucurându-mă de senzaţia cărnii pe degetul meu mare, ud de sucul ei în timp ce îi frecam clitorisul:

— Mă concentrez.

Şi de ce să fi vrut să vorbesc, când îmi ajungea răsuflarea ei întretăiată, felul în care strângea cearceafurile în pumni?

Am apăsat, descriind cercuri ferme şi ea a ridicat şoldurile de pe pat, rotindu-le.

— Eu..., a început ea, cuvintele inecându-se într-un gâfâit răguşit.

— Şşş..., m-am aplecat, lipindu-mi buzele de deget, lingându-l şi penetrând-o în acelaşi timp. M-am oprit o clipă, iar gândul mi-a zburat la sexul oral — oferit sau primit — pe care Porţia l-a refuzat după primii noştri ani împreună. Ea voia mereu poziţia misionarului, cu muzică în fundal astfel încât zgomotele noastre să nu fie atât de evidente, cu ochii închişi şi lumina stinsă.

Dar mie îmi plăcea gustul de femeie, îmi plăcea felul in care resimţeam acest act, deopotrivă dulce şi pervers. A săruta o femeie între picioare mi se părea punctul culminant al unei senzualităţi febrile: un bărbat care doreşte să guste din sursa plăcerii sale. Aici, pe patul ăsta, Ruby s-a ridicat în coate ca să se uite la mine cu ochii larg deschişi, cu genele acelea atât de lungi şi dese încât aveai impresia că îi trag pleoapele în jos sub greutatea lor.

Când am învârtit degetul şi am descris cercuri cu limba, pieptul 1 s-a umflat şi a început să gâfâie precipitată, cu gura întredeschisă si lingându-şi lent buza de jos.

— îţi place să îmi faci asta? a întrebat cu o voce abia auzită.

— Nu cred că „place" este cuvântul pe care l-aş folosi, i-am răspuns sărutând-o, necăjind-o. Nu cred că

există ceva în lume care să îmi facă mai multă plăcere în

clipa asta.

Răsuflarea ei a încetinit, şoldurile s-au încordat şi a îngheţat când mi-am mutat gura. Atât de aproape.

— Niall. Te rog.

— Ce mă rogi, scumpo? şi am mângâiat-o pe coapsă, *pielea* aceea mătăsoasă sub degetele mele, încetinind totodată mişcările degetului mare.

— Pune gura înapoi... acolo. Mi-am reţinut cu greu zâmbetul.

— Unde, mai exact?

Mi-a întâlnit privirea, devenind rugătoare.

— Ştii tu unde.

— Sucul tău, scumpo? am şoptit. Ea a gemut sub mine.

— Am nevoie de tine.

— Nu, încă nu, încă doar vrei, i-am spus, bucurându-mă de această întoarcere la jocul nostru acum, când puteam efectiv să o ating, să o gust, să o fac să geamă la promisiunea că o voi face să aibă
orgasm sub buzele mele.

I-am văzut buza tremurând, apoi şi-a muşcat-o, privindu-mă cu
ochi rugători.

Era aşa de uşor să o aduc aici, în punctul ăsta. La cât de repede ajungea la plăcere trupul ei sub atingerea mea, era evident că îşi imaginase de sute de ori astfel de momente.

_ Spune-mi, am şoptit, adulmecându-i clitorisul.

Ea a strâns ochii, s-a întins şi m-a prins de încheietură, rugătoare şi doritoare. Era aşa de umedă; tremura sub mâna mea, trupul ei era aşa de încordat, răsuflarea i se oprea în gât.

Eram înnebunit după plăcerea ei, pierdut în imaginea gurii ei întredeschise, a venei care i se zbătea nebuneşte la gât, a gustului ei pe care-l simţeam pe buze.

— Ruby? Spune-mi.

Aplecându-mă, mi-am strecurat limba în ea, iar şi iar, iar şi iar.

Coapsele ei se cutremurau deasupra capului meu.

— Sunt atât de aproape.

— Nu, spune-mi, am repetat în pielea ei, retrăgându-mă din nou.

S-a străduit să deschidă ochii, s-a uitat în jos, la mine, confuză.

— Te rog, eu...

— Am toate degetele astea trândave, i-am spus zâmbind. Pare o pierdere incredibilă. Spune-mi... crezi că aş putea face ceva cu ele?

A gemut când m-am aplecat şi am lins-o apăsat; tremura toată şi am simţit cum întrebarea mea a trimis-o dincolo de culmi.

Pur şi simplu doream să ştie ce va urma: fără ezitare, am lipit degetele şi am intrat adânc în ea — dur — în timp ce o sugeam. Aproape că mi-am pierdut minţile când a ţipat, arcuindu-şi brusc trupul şi ejaculând violent, strângându-mi umerii între picioare, cu coapsele tremurânde.

***

Am dus-o în braţe la baie, cu picioarele încolăcite după mijlocul meu şi buzele pe gâtul meu, sărutându-mă şi mărturisindu-mi cu o voce pierită că nu a mai simţit niciodată ceva asemănător cu ceea ce îi oferisem adineaori.

Nici eu.

Ruby tremura în braţele mele, slabă şi copleşită. Am pus-o cu grijă sub duş, apărând-o de jetul prea puternic cu trupul meu, şi am spălat fiecare centimetru din ea. Şi-a înlănţuit mâinile în jurul talie

I mele, privindu-mă în tăcere, cu ochii plini de o emoţie căreia am fost brusc îngrozit că ar putea să-i dea glas. Ochii lui Ruby nu ascun- deau nimic: am ştiut, fară nicio îndoială, că Ruby era îndrăgostită de mine, că nu era numai plăcerea pe care i-o oferisem sau ideea rezervei mele stoice topindu-se sub farmecul ei, ci sincer îndrăgostită. De mine.

Dacă ar fi fost atât de simplu, aş fi făcut dragoste cu ea chiar * acum, căci ştiam că şi sentimentele mele au trecut de mult de la o atracţie iniţială la o emoţie mult mai profundă. Iubire, poate. Dar pentru că am stat atât de mult cu Porţia sub pretextul a ceea ce am ri crezut sincer că era dragoste, cum aş fi putut să am acum încredere în definiţiile mele? îi eram dedicat, da. Loial. Dar îndrăgostit? Nu puteam fi sigur?

Mi-a răsărit dinainte o amintire din noaptea nunţii, când j dansam în faţa oaspeţilor şi când mă simţeam ciudat de efervescent, luminos de încrezător.

_ Oare de ce e aşa de atrăgător faptul că eşti îmbrăcată în alb?

' E ca un secret. M-am aplecat, am sărutat-o pe Porţia pe gât: secretul nostru.

_ Ce vrei să spui? m-a întrebat ea, iar dacă aş fi fost mai deştept, aş fi putut detecta asprimea din vocea ei, privirea pe care voi ajunge să i-o cunosc atât de bine şi care îmi cerea să am grijă cum mă port. t Dar nu eram un bărbat prea deştept pe atunci.

— Te-am avut deja, iubire. Şi te voi avea din nou, în seara asta. Porţia a rămas dreaptă în braţele mele, permiţându-mi să o învârt pe tot ringul de dans. Când melodia s-a terminat, musafirii au
l izbucnit în aplauze.

Când m-am uitat în jos, la faţa ei, am găsit-o rece şi aspră sub lumina caldă care se revărsa în cortul primitor.

— Ce s-a întâmplat?

Ea mi-a zâmbit dispreţuitor, s-a întins şi m-a sărutat pe obraz, spunându-mi:

Tocmai m-ai făcut târfă la nunta noastră.începutul. Nu a fost mereu aşa, ci aproape. O cerusem de nevastă pe Porţia cu un inel pe care i l-am oferit într-o cofetărie, iar ea a râs atât de tare, a plâns, apoi m-a sărutat ca lumea în faţa tuturor celor care s-au întâmplat să fie atunci în Picadilly Circus.

Logodna noastră a fost o amintire care s-a pierdut în şirul celorlalte, plate şi lipsite de emoţie, care au urmat. Mă străduiam să îmi amintesc cele mai bune momente, când am stat de vorbă cu ea până târziu, agăţându-mă de ele cu o fervoare asumată, dar ciudată pentru un bărbat care nu dorea să se împace cu fosta. Le derulam iar şi iar pentru că aveam nevoie să îmi amintesc că a fost o vreme când căsătoria cu ea nu a fost doar o aşteptare evidentă, ci mai curând o idee încântătoare.

Era răvăşitor să am anumite sentimente pentru Ruby — o dorinţă teribilă, admiraţie, veneraţie şi o voită lipsă de apărare — pe care nu le-am mai trăit niciodată, nici măcar faţă de femeia cu care am fost însurat.

Mă simţeam vinovat, vinovat că am pierdut vremea, că ar fi trebuit să-i ofer Porţiei mai mult decât am facut-o. Vinovat că mă gândeam la toate astea acum, în timp ce spălam trupul unei femei de care iată, mă îndrăgosteam.

Ruby mă facea fericit, dar în egală măsură eram îngrozit. îngrozit de viteza cu care se întâmplau toate, îngrozit că ar putea fi ceva de moment.

îmi **plimbam mâinile peste sânii ei, peste şolduri, peste spate, apoi în jos peste fiecare picior, spălându-i tălpile. Trupul meu se înfierbânta din nou şi mai mult decât orice altceva mă îngrozea că deveneam tot mai dependent de felul în care se uita fata asta la mine, că ajunsesem să mă bazez pe afecţiunea şi devotamentul ei într-un fel în care nu se întâmplase niciodată cu Porţia. Şi despre care ştiam că nu s-ar fi putut întâmpla niciodată, indiferent câţi ani am fi rămas să suferim împreună.**

M-am ridicat, am împins-o pe Ruby spre jetul de apă ca să se clătească, incapabil să-mi ţin mâinile departe de curbele ei şi — cân

da terminat — i-am ghidat mâna spre mădularul meu dureros de rigid între noi şi m-am aplecat, implorând-o fără cuvinte să mă sărute.

S-a ridicat pe vârfuri, m-a sărutat şi m-a tras în jos cu o mână, până când gurile noastre s-au întâlnit sub apă. Cu cealaltă mână mă mângâia senzual pe tot trupul.

Cu ochii închişi şi gemete slabe care ieşeau de pe buzele ei şi se pierdeau în gura mea. buzele ei s-au cutremurat când m-a sărutat. Nu puteam distinge lacrimile de apa care-i curgea pe faţă, dar am ştiut că o iubcsc in clipa in care am înţeles cu câtă disperare mi-a I plăcut faptul de a o vedea atât de copleşită. In ejacularea geamănă l care a urmat intr-o singură bătaie a inimilor noastre, am ştiut că dacă afecţiunea lui Ruby faţă de mine ***se*** va stinge, mă voi prăbuşi.

>

i O ¥

*

Capitolul treisprezece Rub

yCa eram îndrăgostită de Niall Stella era un secret numai în teorie. El ştia, eu ştiam. Faptul că vorbele consacrate nu au fost rostite încă era doar o formalitate. Una pe care eu o văzusem deja oglindită pe chipul lui. ca o străfulgerare — o expresie de adoraţie, poate chiar şi un

strop de îngrijorare — în timp ce se purta cu mine de parcă as fi fost o stida pe care ar fi putut-o scăpa şi apoi ar fi fost pus să adune cioburile.

Sentimentul acesta phitea între noi şi era greu să nu simţi fie şi cea mai mică urma de iritare. Adoraţia mea nestăvilită, îngrijorarea hu aproape constanta... nid nu mai ştiu ce era mai rău. Supunerea mea ticuri era ca un graffiti incrustat pe pieptul meu şi totuşi el nu <* spus nimic.

NtaetL

Xiall $->a şters, m-a şters şi pe mine şi ne-am prăbuşit aproape instantaneu in pM. Al hii? Al meu? Nici asta nu mai ştiam. Dar ce «ui conta? Orgasmul m-a lisat lira strop de vlaga, dar eram în ^winuai* *trc-Azi*

— Dacă ai putea fi oriunde în clipa asta, unde ţi-ar plăcea tc) afli? I

Tăcusem o bună bucată de vreme, întrerupţi fiind doar de ţ zgomotele traficului sau de câte o voce care răzbătea dinspre hol. El¡îşi luase poziţia de somn — pe burtă, ţinând strâns perna — şi m-a ^ privit în întuneric. îmi plăcea că acum ştiam cum doarme. Era o ^ chestie atât de intimă, să ştii cum se aşază cineva pentru somn, iar o parte din mine era vrăjită că eram una dintre puţinele persoane din lumea asta care ştia acest mic secret al lui.

— Şi nu ai voie să răspunzi „aici", am continuat eu, plim- bându-mi un deget pe braţul lui. Avea pielea fină şi încă fierbinte de [1] la duş. Am zăbovit puţin, masând muşchiul, iar el a oftat de plăcere: [1] Oriunde altundeva.

Luna era sus pe cer, iar o rază luminoasă cădea pe pat, peste trupul lui. L-am urmărit cum se încruntă, gândindu-se la întrebarea mea.

Nu ştiam prea bine de ce l-am întrebat asta. Poate pentru că mă simţeam vulnerabilă după duş, iar această mică sămânţă de îndoială i m-a făcut să-mi fie dor de casă. Poate pentru că în seara asta zidul pe care-l simţeam s-a prăbuşit când l-am văzut cum se lasă în voia muzicii, a mulţimii agitate din jurul nostru. Sau pentru că era felul meu de a încerca să intru în mintea aia a lui înnebunitor de complicată. Habar n-aveam.

— Hm... Oriunde?

Am încuviinţat din cap. Cearşafurile lipite de trupul meu gol erau răcoroase, dar îi puteam simţi căldura cum stătea aşa, întins alături de mine.

— De ce nu pot spune că aici? a întrebat el, întinzându-se şi atin- gându-mi vârful nasului. Vocea lui era atât de dulce, ca o şoaptă, şi am simţit-o cum mă învăluie, înfierbântându-mă toată.

M-am cutremurat, iar el a mişcat piciorul, punându-l peste al meu şi trăgându-mă şi mai aproape. A fost un fleac, dar m-a făcut să zâmbesc în pernă.

— **Când eram mici, tata avea un prieten care lucra la Ellan Road, stadionul de fotbal din West Yorkshire. Max era suficient de mare ca' să conducă şi uneori mă lua cu el — pe mine, enervantul lui frate mai mic. Ne duceam acolo şi băteam mingea pe teren.** *Leed United juca pe Elland Road*, **a zis el cu gravitate, clubul pe care îl urmărisem toată viaţa la televizor, acasă. Stăteam în picioare în tribunele alea, acla- mându-i, şi eram acolo, pe acelaşi gazon cu**

băieţii pe care-i veneram. Mi-ar plăcea să mă întorc la ziua aceea, cu fratele meu. Să văd dacă mă mai încearcă acelaşi sentiment de măreţie.

— Mi-ar plăcea şi mie să văd asta, am răspuns cu o strâmbătură. Tu şi Max adolescenţi, fugind de colo-colo pe teren. Presupun că eraţi la bustul gol amândoi în scenariul ăsta, nu?

Niall m-a ţintuit cu o privire care m-a făcut să chicotesc.

— Dar ţie, domnişoară Ruby, unde ţi-ar plăcea să fii?

— Mie mi-e dor de San Diego.

— Nu-ţi place la Londra?

— Iubesc Londra, să ajung să locuiesc acolo a fost un vis împlinit pentru mine, dar e scump, plouă tot timpul şi mi-e dor de toată lumea.

— De toată lumea?

— Prietenele mele, Lola şi London. Fratele meu.

— Cred că îţi e greu să fii atât de departe de ei.

— Diferenţa de fus orar e ca naiba, am bombănit. E ca şi cum am avea numai patru ore să fim treji cu toţii în aceeaşi zi, iar acelea sunt fie foarte devreme dimineaţa, fie foarte târziu noaptea.

Niall a încuviinţat, trecându-şi în continuare degetele prin părul meu. Simţeam că mi se închid pleoapele.

— Dar ai să rămâi în Londra, nu? a vrut să ştie, iar eu m-am întrebat dacă mi-am imaginat urma de îngrijorare din vocea lui sau chiar era ceva real.

— Cel puţin până termin şcoala.

— Adică câţiva ani.

Cuvintele îmi ardeau buzele

— .Sper, am zis în cele din urmă.

— Povesteşte-mi despre San Diego, cum e să creşti acolo?

— Ai fost vreodată în California? l-am întrebat.

— Am fost în Los Angeles, a spus. Palmieri şi o climă perfectă. Mulţi blonzi.

— L.A. nu e San Diego, am dat eu din cap, simţind o căldură în piept la gândul locurilor natale. L.A. înseamnă ciment, maşini şi aglomeraţie. San Diego înseamnă palmieri verzi, cer albastru şi ocean cât vezi cu ochii. Când eram mică, Crain şi cu mine ne duceam la un prieten care locuia aproape de plajă. încărcăm tot ce aveam nevoie în coşurile bicicletelor şi după aceea stăteam pe ţărm toată ziua.

— Dar ce faceaţi? a întrebat.

— Nimic, am răspuns fericită. Pur şi simplu zăceam pe nisip toată ziua citind, *jucând volei*, vorbind, ascultând muzică. *Când ne* încălzeam săream în apă, eventual dădeam câteva ture cu placa unuia sau altuia, când ni se facea foame ne mâneam pacheţelele pregătite. Mama ne vedea dimineaţa şi după aceea, abia după asfinţit.

— Ce fain! îmi place imaginea asta a lui Ruby, adolescenta, a *zâmbit el* răsucindu-şi o şuviţă *din* părul meu pe deget. Cu părul decolorat de soare şi pistrui pe nas. Piele bronzată şi bikini minusculi. A zăbovit puţin, vizualizând pesemne tabloul descris, apoi şi-a dres vocea şi a continuat: Hai să ni-l imaginăm şi pe adolescentul Niall în scenariul ăsta.

Am râs, strângând cearşaful în jurul meu.

— Carlsband a fost un loc extraordinar în care să creşti, ştii? înainte de a pleca din State împărţeam un apartament mare cu două prietene. De pe fereastra livingului vedeam oceanul, i-am spus, simţind lipsa fetelor cu atâta intensitate, încât era o durere aproape fizică. Având nişte programe atât de încărcate, abia dacă apucam să ne vedem, dar când reuşeam în sfârşit să ne adunăm ne făceam multe cappuccino ca să putem sta de vorbă până târziu în noapte, admirând uneori răsăritul dinspre valuri. Poate de aceea mi-a şi fost

atât de uşor ,â plec... Ajunsesem toate atât de ocupate, incât abia dacă ne mai vedeam.

— Poate. Sau poate că ştiai că te aşteaptă ceva măreţ. Ceva doar pentru tine.

L-am privit îndelung după ce a spus asta, întrebându-mă dacă se referise numai la şcoală şi muncă sau şi la altceva.

— Ar trebui să te duci o dată acolo. Să zaci pe plajă, să mergi la Disneyland, să faci Space Mountain.

Niall a strâmbat dispreţuitor din nas, dar l-am sărutat totuşi.

— Disneyland?

— Nici la concert nu ai vrut să mergi, ai uitat? *Uneori* poate fi foarte amuzant să te laşi dus de val.

A tăcut puţin, a încuviinţat şi a întins capul pentru încă un sărut.

— Poate ai dreptate, a spus cu gura *lipită* de a mea. Dar *despre* New York ce crezi? îţi placc?

— *E* mare şi zgomotos, dar... e oarecum înviorător. Nu-l voi uita niciodată, am *spun* cu ochii-n pătură.

— **Poate ai să te întorci. Am ridicat puţin din umeri.**

— **Cine ştie? Dar s-ar putea să nu fie acelaşi lucru fără companie.**

— **Sigur, cine ţi-ar mai lua hotdog şi te-ar mai necăji cu muştarul?**

— **One m-ar mai pipăi în metrou?**

— **Vezi că ştii! Aşadar, întâi şcoala şi după aceea, ce faci? Te intorci la San Dlcgo?**

Am *font* **atât** *dc nincerl* **amândoi în** *hc***ara asta Incât nu voiam să •trie atmoafera,**

— **Nu *unt «fgurâ, J-am ra*pun#, Depinde dc o groază dc alte chifttii,**

— *Cum* **ar** *M*

Şcoală, un job, un apartament. Tu. I<u.

Ştoal», am »pil*. Şl <> plAMA Nuficlcnl dc bine ca să pot trăi *ua>lo,*

~ Sunt drutifl dr aigur cA nkl una nu va li o problemă.

— Nu uita că nu am fost acceptată încă în programul lui Maggie

— Ai să fii. Margaret Sheffield ar fi nebună să nu accepte pe cineva ca tine. Eşti sclipitoare, Ruby, ştii asta.

— Sunt distrasă, l-am corectat.

Mâna lui s-a prelins pe spatele meu, peste rotunjimea fundului şi a poposit pe şoldul meu.

— Ei, dar mergem curând acasă, nu?

— Cred că amândoi ştim că nu New Yorkul e vinovat, am remarcat cu toată sinceritatea.

— Cred că s-ar putea să fié valabil pentru amândoi, a spus apăsându-mi pielea cu degetul mare.

— Ce-o să se întâmple când o să mergem acasă? am spus, dând glas întrebării pe care o evitasem amândoi. Trebuia să plecăm în ^ două zile. Biletele erau cumpărate. în nici douăzeci şi patru de ore voi primi e-mailuri care îmi vor cere să confirm zborul. Totul s-a *0* întâmplat atât de repede, dar va continua oare? Nu vom merge mai departe cu relaţia noastră fizică până ce nu va fi sigur că mă iubeşte, ^ dar cum rămânea cu restul? Eram un cuplu? Vom spune cuiva? Mi

S-a uitat la mine şi, după expresia lui, mi-am dat seama că nu se B aştepta să pun direct întrebarea asta. in

— Vom vedea pe parcurs, a zis. Sigur că la serviciu lucrurile voraic fi diferite, dar în afară de asta, lucrurile pot rămâne aşa cum sunt.

Expresia lui încordată era oglinda propriei mele expresii. Nu ^ eram sigură ce propoziţie uram mai mult. Vom vedea pe parcurs £r itt fc suna ca şi cum abia dacă supravieţuiam poveştii ăsteia, de parcă noi ^ am fi fost ceva greu de îndurat. *La serviciu lucrurile vor fi diferite.* Sigur că vor fi, cum altminteri? *în rest, lucrurile*

pot rămâne aşa cum sunt. Eram lacomă, nu voiam ca lucrurile să rămână aşa cum erau, voiam mai mult, îl voiam cu totul.

Trei zile mai târziu eram pe Heathrow, cu bagajele după noi. Cerul era de un cenuşiu apăsător, era răcoare şi mirosea a

I.

asfalt ud şi gaze ^ChristinoLouren 245

de eşapament, dar mă simţeam acasă. Niall m-a ţinut de mână tot timpul zborului, devenind mai încrezător în felul în care îşi îngăduia acum să mă atingă; chiar şi acum stătea foarte aproape de mine, ^ astfel încât o parte a trupului lui era practic lipită de mine.

A sugerat să mergem la el, dar eram amândoi epuizaţi şi a părut sincer uşurat când i-am răspuns că prefer să merg la mine. Lipsisem câteva săptămâni, aveam amândoi oameni cu care trebuia să vorbim, o mulţime de e-mailuri de citit şi, după nouă ore de zbor, nimic nu-mi doream mai mult decât un duş şi... în pat. Cu atât mai mult cu cât Tony mi-a cerut să vin a doua zi la birou să-J informez, mai ales că, a spus el, „nu mi-a mai văzut faţa drăgălaşă de o lună."

Era limpede că ar fi trebuit să discutăm mai mult, eu cu Niall, să punem la punct un fel de plan de bătaie pentru la serviciu, dar în loc de asta ne-am sprijinit unul de altul, încercând să ne bucurăm cât mai mult de aceste ultime minute. Mi-a păstrat mâna în palmele lui 5 în timp ce maşina a ieşit din M4 pe străzile de la suprafaţă, iar când taxiul s-a oprit în faţa clădirii mele tot ce am putut face a fost să-l sărut de la revedere — cam înflăcărat, totuşi, ţinând cont că ne aflam într-un taxi — şi să îmi car împleticită bagajele până la uşa din faţă.

în noaptea aceea ploaia s-a abătut asupra străzii mele, lovind ritmic în ferestre. Pe de o parte, mi se părea cumva firesc să plouă în prima noastră noapte înapoi la Londra, era un fel de binevenită întoarcere la normalitate.

Eram în pat, împrospătată după duş, înfofolită în pijamaua preferată, când telefonul de pe noptieră a început să bâzâie.

îmi lipseşte faţa ta pe perna de alături, spunea mesajul, şi în piept mi s-a aprins o scânteie. Făcea asta, încerca să o facă, exact aşa cum spusese.

îmi lipsesc mormăielile drăgălaşe pe care le faci când dormi,

am tastat ca răspuns, zâmbind la gândul următorului lui mesaj, pe care-l intuiam.

Sunt mult prea bărbat ca să fiu vreodată considerat „«drăgălaş»", **domnişoară** Miller; am râs singură şi inima mi-a luat-o razna.S-ar putea să fie nevoie să te văd dezbrăcat complet cât mai curând doar aşa, ca să mă asigur

Nimic preţ de un minut, apoi a apărut mica bulă care îmi spunea că tasta un răspuns. Abia aştept să te văd, patul ăsta e prea mare pentru o singură persoană.

îmi tremurau degetele pe tastatură când am răspuns, iar obrajii începuseră să mă doară de la atâta zâmbet. Chiar făcea asta. Noi făceam asta.

Abia aştept să te văd şi eu. Pe mâine, atunci. Somn uşor, scumpo. Dacă o inimă putea într-adevăr exploda de fericire, atunci a mea era pe drumul cel bun.

Am adormit într-un sfârşit în zgomotul ploii, cu un zâmbet pe faţă şi cu telefonul înghesuit sub pătură. Vocea din capul meu a rămas tăcută.Capitolul paisprezece Niall

E fascinant cât de repede mintea umană poate adopta obiceiuri noi. Chiar dacă ne întorsesem la Londra, chiar dacă nu am împărţit niciodată patul ăsta cu ea, mi s-a părut ciudat să mă trezesc fară Ruby.

Mi-am luat telefonul din geantă şi i-am trimis un mesaj: Ai dormit?

Răspunsul ei: Puţin. S-ar putea să fie nevoie să stea cineva în ***spatele*** meu şi să-mi mişte braţele şi gura la muncă.

Ne vedem la birou, frumoasa mea marionetă. Am terminat mic dejunul, am citit ziarul, m-am îmbrăcat şi am plecat. O zi ca oricare alta... numai că nu era deloc aşa. Viaţa mea părea de şapte mii de ori mai mare. Ca de obicei, când am ajuns, Ruby era în micul ei birou comun. De obicei veneam înainte de opt, dar niciodată nu am trecut pe la ea. In dimineaţa asta am încercat, totuşi. Speram să prind fie şi o clipă singur cu ea, înainte ca realitatea să năvălească peste noi. Din păcate, nu a fost să fie. Biroul zbârnâia deja de agitaţia de luni dimineaţa ş

inu am reuşit decât să zâmbesc puţin, să-i f$_{ac}$ cu ochiul şi să

Oinstno Lotstn

arunc o privire la buzele ei roz, umede.

— Hei, mi-a şoptit ea.

M-am mai uitat puţin la ea, nedorindu-mi decât să mă pot duce apăsat spre ea, să o sărut pe gură; în loc de asta, am dat scurt din cap şi m-am îndreptat spre biroul meu din capătul holului.

Ciocănitul familiar al lui Anthony, două bătăi una după alta, a bubuit în uşă şi, ca de obicei, a intrat fără să aştepte răspunsul.

— Toate bune? a întrebat el în loc de bun venit, aşezându-se pe un scaun din faţa mea la birou.

M -am lăsat pe spate pe scaun, oferindu-i ceea ce speram să fie un zâmbet relaxat.

— Perfect.

Şi-a ridicat o gleznă peste genunchiul celălalt şi a rânjit spre mine.

— Să înţeleg că a fost o călătorie mişto?

Niciodată n-am avut sentimentul ăsta presant de joc de şah.

— A fost.

Anthony m-a privit cu ochi scormonitori, cu bărbia-n palmă. Mi-am întors privirea spre ecranul laptopului, prefacându-mă că îmi verific mesajele. încă nu mă hotărâsem ce să îi spun curiosului meu coleg. Pe de o parte, nu voiam să ascund că s-a întâmplat ceva între mine şi Ruby şi, cunoscând**-o, ştiam foarte bine că nu va face o figură prea bună jucând cartea prefăcătoriei. Pe de altă parte, doream ca ceea ce era personal să rămână personal, iar Tony avea stilul ăsta de a transforma totul în noua lui glumă preferată.**

— E ceva diferit la tine, a mustăcit el, împungând un deget spre mine. Ai un zâmbet în ochi, uite, chiar aici, face el, arătând spre propria-i sprânceană. O licărire. Ca un fel de rază de soare pe frunte, aşa mi se pare.

— Zău?

— Ai regulat **ceva la barul cu femei goale?**

— **Vulgaritatea asta a sunat ca un bolovan aruncat în cameră.Pe bune, Tony. El a mormăit.**

— Te-ai culcat cu vreo rockeriţâ?

— Las-o baltă.

S-a oprit, m-a măsurat iar, apoi a zâmbit.

— **Atunci... te-ai dat la Ruby?**

Luat pe nepregătite, am înghiţit în sec *preficându-mâ ci* **mi concentrez asupra unui fleac de pe birou.**

— **A, nu... Asta... In niciun caz, nu. Nu.**

Era adevărat, tehnic vorbind. Căci *tehnic vorbind* **nu am** *făcut* **încă sex cu ea.**

Tony a bătut cu ambele palme în biroul meu.

— **Javră bătrână ce eşti!**

M-am albit. Era exact reacţia pe care aş *fi* **vrut să o evit.**

— **Nu, Tony, nu e...**

— **Ai regulat-o de i-au sărit ochii, nu? l-ai pus-o lui Ruby a meai M-am ridicat încet de la birou, simţind cum începe să îmi clocotească** *sângele în* **vene.**

— **Ruby a ta?**

— **Aşadar, ai fâcut-o, a zis el bătând din palme, iar zgomotul violent s-a reverberat în toată încăperea.**

Am aruncat o privire spre uşă, şuierându-i:

— **Vorbeşte mai încet, canalie ce eşti.**

S-a prefăcut a-şi şterge o lacrimă. Lui Tony îi plăcea la nebunie zeflemeaua, dar până şi tonul lui grosolan avea limita lui.

— **Ah, de acum am să aştept mult mai relaxat următorul sezon din Urzeala Tronurilor, nu am decât să te** *urmăresc pe* **tine bântuind ameţit prin birou.**

— **Termină cu tâmpeniile.**

Ochii lui întunecaţi s-au căscat cât cepele.

— **Ia uită-te ce gură are Niall al nostru! Îndrăznesc să spun că fata asta te-a scos din carapace. Cred că am să mă duc să-i mulţumesc.**

Am inspirat adânc, închizând ochii.

— Tony, nu face asta.

— Atunci hai, spune-mi, a zis el, aşezându-se înapoi pe scaun, vocea lui redevenind cât de cât sinceră. Ce s-a întâmplat?

M-am uitat la el, simţind cum privirea mi se îmblânzeşte cât de cât.

— Gata, am terminat, Niall, m-a asigurat el zâmbind în chip de scuze sincere. îmi pare rău, dar nu mi-aş fi imaginat niciodată...

— Nu e ceea ce crezi, i-am retezat-o, aplecându-mă şi

spriji- nindu-mi coatele pe birou. Trebuia să îmi recapăt cât de cât o postură de putere. Trebuia să recunosc că era folositor ca Tony să ştie că între mine şi Ruby se petrecea ceva, dar categoric nu era cazul să afle mai mult decât atât: Se pare că ea avea anumite sentimente pentru mine de ceva vreme şi..., ei bine... NU am fost în stare să articulez cum mă raportam eu la Ruby, aşa că m-am limitat la: Mă simt bine în compania ei.

Era limpede că Tony a înţeles că era mai mult decât i-am spus.

— Aş fi recunoscător dacă nu ai vorbi despre asta la birou.

El a încuviinţat din cap, a făcut o cruce în dreptul inimii şi mi-a făcut complice cu ochiul.

* * *

Când am intrat să-mi iau prânzul din frigider, Ruby stătea în cămăruţa de odihnă împreună cu prietena ei, Pippa. Ochii ni s-au întâlnit, iar ea a întors repede privirea, dar obrajii i s-au îmbujorat
deja uşor.

— Ruby, Pippa, am spus în chip de salut.

— Bună ziua, domnule Stella, a răspuns Pippa veselă. Prea
veselă. Oare a fost şi Ruby interogată?

— Domnule Stella, a zis Ruby, zâmbind tainic în colţul gurii. Vârful limbii i s-a strecurat fulgerător printre dinţi, iar eu am respirat precipitat, amintindu-mi de ultimul nostru sărut de aseară înainte de a ne despărţi. Gura ei avea gust de bomboane de lămâie din acelea pe care le-a supt pe drumul de la aeroport. Am tuşit puţin şi m-am întins după mânerul frigiderului.

- Te-ai adaptat cu schimbarea de fus orar? am întrebata
privind peste umăr.

Ea a /ambii hirg, dând din umeri.

— Încerc.

Pippa îşi cerceta plină de interes farfuria, iar Ruby mi-a susţinut privirea.

Simţeam cum mi se golesc plămânii de aer şi mă luptam să respir normal. întorşi aici, în viaţa de zi cu zi, realitatea acestui *noi* — căci da, era un *Noi — mă făcea să tânjesc* dureros cu fiecare părticică a corpului meu.

Cum mă voi putea concentra asupra muncii ştiind-o atât de aproape cât e ziua de lungă? Cum mă voi putea concentra asupra oricărui alt lucru?

Dacă aş lua fiecare trăsătură a ei în parte, poate mă voi simţi mai puţin copleşit. Ochii *ei* erau prea intenşi; îmi spuneau că era la fel de disperată ca şi mine să fim singuri. Limba ei se strecura printre buze, umezindu-le. Gâtul ei era fin, lung, şi îmi imaginam cum ar fi să o duc la mine, să o sărut tot mai jos, spre scobitura gâtului, apoi să-i desfac năstureii aceia mici care se înşirau peste pieptul ei...

— Ăăă..., domnule Stella, a spus ea, arătând din priviri spre mâna mea care rămăsese încremenită pe uşa deschisă a frigiderului.

— Ah, am spus, continuându-mi mişcarea şi aplecându-mă să îmi caut salata. Am luat o furculiţă din sertar şi m-am întors grăbit în birou.

Cum am bănuit, nu m-am prea putut concentra. Trebuia să-mi potolesc gândurile haotice. Incertitudinea asta nu mă caracteriza; eram dezorientat, trebuia să ştiu care va fi programul nostru: va rămâne peste noapte? Cum vom putea să o luăm încet, fizic vorbind... sau era deja prea târziu? Chiar mai doream asta? Ajunşi în punctul ăsta, sexul părea aproape o formalitate. Tot ceea ce am făcut până acum părea infinit mai intim, dar de îndată ce m-am gândit la asta am realizat că, fiind cu Ruby, sexul va însemna mai mult pentru mine decât un simplu pas înainte în relaţia noastră fizică.Asta îmi doream? Iar după ce voi face sex cu ea, voi fi în stare să îmi păstrez cuşca asta în jurul inimii, în cazul în care eu nu aş fi fost ceea ce avea ea nevoie?

îmi imaginasem că Porţia a fost dragostea vieţii mele, dar din clipa-n care Ruby s-a ridicat pe vârfuri şi m-a sărutat cu atâta curaj, mi-am dat seama că mă înşelasem.

Telefonul de pe birou a bâzâit, scoţându-mă din visare: Mâncăm la mine sau la tine diseară? înainte să răspunzi, aminteşte-ţi că eu am o colegă de apartament şi un pat mic şi sunt cea mai proastă bucătăreasă din istorie. PS: nu te mai gândi.

Râzând, am răspuns: Atunci nu ai de ales decât să vii la mine. Sunt singur, am un pat mare şi simt puţin mai priceput într-ale gătitului (dar numai puţin; poate comand ceva).

Afară, chiar în faţa biroului meu, am auzit un fragment scurt dintr-un clip şi o voce de desene animate strigând : „Popou!", apoi câteva chicoteli, la fel de amuzante. Imediat după aceea, o bătaie în uşa mea.

— Intră! am spus.

A intrat Ruby, care zâmbea privindu-şi telefonul din mână.

— De acord.

Mi-a stat inima la vederea ei.

— De acord?

Ruby a închis uşa după ea.

— De acord, vin la cină dacă insişti aşa de categoric.

în clipa aceea mi-am dat seama că sunetul pe care-l auzisem venea de la telefonul ei.

— Era... Apoi m-am oprit, m-am lăsat pe spate în fotoliu şi am zâmbit: Ţi-ai setat alarma pentru mesaje să zică „Popou"?

Ea a ridicat din umeri. Acum, că eram singuri în birou, nu mai era îmbujorată.

— Mai precis, e vorba despre alarma pentru mesajele

tale, mi-a explicat ea. Sunt minionii. Din *Sunt un mic ticălos*. Filmul, ştii?

A înaintat în birou clătinând din cap.

— Va trebui să te scoatem mai des în lume. Oricum, ţi se potriveşte. Ai cel mai mişto fund de pe partea asta a Atlanticului.

— Din partea asta a Atlanticului? Să înţeleg că la New York ai dat peste un fund mai mişto decât al meu?

A ţuguiat buzele, prefteându-se că se gândeşte profund.

— Nu am avut ocazia să fac o cercetare extinsă, dar cred că prietenul lui Max, WilI, e destul de în formă şi...

M-am aplecat spre ea, mormăind:

— Termină tu propoziţia aia, Ruby Miller, şi să fiu al naibii dacă nu te pun pe genunchi şi îţi trag vreo două la fund.

Ea a dat capul pe spate, râzând cum numai Ruby ştia să o facă.

— îmi place ideea că tu crezi că a-mi trage vreo două la fund ar
fi...

în clipa aia s-au auzit două bătăi puternice în uşă şi în birou a năvălit zâmbind Tony. Zâmbetul i-a îngheţat şi s-a transformat în rânjet, apoi s-a corectat când a văzut-o pe Ruby sprijinindu-se cu dezinvoltură de biroul meu. Ea a sărit, prefacându-se că piguleşte o scamă imaginară de pe cămaşă.

— Bună, Anthony, a spus încet.

— Ruby, a răspuns Tony, încruntându-se şi mutând privirea de la mine, la ea. Cum stăm cu calculele de fricţiune pentru Barclay Industrial?

S-a îmbujorat din nou, cu ochii în mochetă.

— Sunt gata, nu mai trebuie decât să scriu un e-mail. Scuze, am venit să vorbesc puţin cu Niall — s-a oprit şi s-a corectat — adică cu domnul Stella după călătorie.

— Ruby, sunt sigur că e o mare uşurare că el îţi cunoaşte acum sentimentele, a răspuns Tony cu răceală, dar Niall e vicepreşedintele companiei şi sunt sigur că are multe de făcut, mai ales acum, după această călătorie.

Am simţit cum Ruby mă ţintuieşte cu nişte ochi mari, iar mie mi s-au încleştat maxilarele de furie.

Ce mama dracului făcea?

Evident, Tony nu s-a oprit aici.

— Poate ar trebui să laşi uşa biroului deschisă când intri aici şi să laşi schimbul de impresii pentru după orele de program, da?

Dând încet din cap şi mormăind o scuză, Ruby s-a strecurat pe lângă el şi a ieşit din biroul meu.

— Tony, am tunat eu, măsurându-l cu o privire mânioasă. îmi clocotea sângele în vene, inima îmi bubuia să-mi spargă pieptul. Chiar era necesar să faci asta? E pauza ei de prânz. *Sentimentele ei?* Nu mă hărţuia aici. Sunt la fel de implicat ca şi ea şi între noi nu s-a întâmplat nimic nepotrivit. în plus, nu e subalterna mea.

— Nu, a fost el de acord. E subalterna mea. Cu maxilarul încleştat, Tony se uita pierdut spre uşa pe care ieşise Ruby, apoi s-a dus şi a închis-o. Cred că nu am realizat că îi va fi atât de greu să menţină nişte limite profesionale.

Am făcut ochii mari şi în sfârşit am înţeles: Tony era gelos.

— Spune-mi că glumeşti, am zis eu cât de nonşalant am putut. Cuvintele lui au aprins ceva în mine. Tony nu era superiorul meu, din contra. Tehnic vorbind, eu eram pregătit de firmă pentru poziţia care mă va face într-o bună zi şeful lui. Am continuat. Tu, cel care a sugerat să mă dau la ea, care a spus despre Ruby — şi te citez exact — că are „picioare lungi şi ţâţe grozave", care angajează numai cele mai arătoase stagiare pentru programul Oxford... Tu vii aici şi ne ţii nouă lecţii despre limitele profesionale?

A clipit des, apoi a întors către mine o privire seacă.

— Vreau să spun că pur şi simplu sper să nu o mai găsesc aici. M-a salutat cu o înclinare scurtă din cap şi a ieşit.

Pulsului meu i-au trebuit zece minute bune ca să revină la normal. Eram livid. Băteam biroul în lung şi-n lat, gândindu-mă să mă duc la Richard şi'să-i povestesc totul, să îl asigur că nu s-a întâmplat nimic nepotrivit şi să-i spun că felul în care Tony a vorbit despre Ruby era complet inacceptabil.

Dar eram prea furios. Aveam regula asta, nu discutam cu nimeni când eram atât de nervoşi ideea că îmi voi urla indignarea şi nu voi fiin stare să menţin un anumit profesionalism era inacceptabilă. Aici, problema nu era comportamentul lui Tony, iar eu nu aş face decât să îmi slăbesc poziţia dacă voi vorbi de pe o poziţie emoţională.

Din acelaşi motiv am aşteptat un sfert de oră Înainte de a-i trimite un mesaj lui Ruby. Nu voiam să îşi imagineze că părerea lui Tony era suficient de importantă pentru mine încât să mă înfurie.

Tony a fost total deplasat, i-am scris direct.

Ştiu, a răspuns. Dar tot a fost îngrozitor.

îmi pare rău, scumpo.

I-au trebuit câteva minute până să răspundă, dar când am primit mesajul, parcă auzeam vorbele rostite de vocea mereu calmă şi liniştită a lui Ruby: Să nu-ţi para. Hai să ne bucurăm de apartamentul în care locuieşti singur, de patul tău mare şi de mâncarea pe care urmează s-o comanzi diseară.

Am zâmbit cu ochii-n telefon, tastând: Abia aştept.

Şi chiar aşa era. Abia aşteptam s-o strâng în braţe şi să-i amintesc că ceea ce se întâmpla între noi depăşea cu mult pereţii oricărui birou.

***

Ruby s-a dus la ea să-şi ia ce avea nevoie pentru a doua zi la birou, iar eu am profitat de răgaz ca să iau ceva de mâncare de la localul meu favorit de la colţ.

Când a ajuns, s-a uitat de jur împrejurul holului, apoi a păşit pe lângă mine şi a intrat în living.

Previzibil, apartamentul meu era ordonat şi decorat simplu, cu o canapea din piele neagră, moale, fotolii asortate, o măsuţă joasă de cafea din marmură şi un covor mare, persan.

— Dacă m-ar fi rugat cineva să îţi desenez apartamentul, exact aşa l-aş fi făcut.

Râzând, am făcut un pas spre ea.

— Mă bucur că nu te surprind niciodată.

S-a întors, cuibărindu-se în braţele mele.

Vezi, ăsta e unul dintre motivele pentru care te iubesc.OrótiiHlduim 257

Am îngheţat amândoi.

~ Aole", am zis-o cu voce tare? a întrebat ea, închizând îngro-

°Chu' SPUne"mi' că vorbele astea au fost nuJ i mintea mea.

M-am aplecat, sărutând-o pe frunte:

— Eşti minunată.

Parcă m-a izbit ceva în plex, un pumn în piept pe care mi l-am tras singur pentru că nu am fost în stare să vin cu ceva mai bun.

Te iubesc.

Eşti minunată.

Doar nu am fost complet surprins de vorbele ei, aşa că de ce nu m-oi fi gândit din timp la un răspuns? Era oficial: eram cel mai mare idiot din lume.

Ruby s-a încordat şi a dat să se depărteze, dar am tras-o din nou spre mine, sărutând-o pe gât şi încercând din răsputeri ceva potrivit de spus:

— Ruby...

— E-n regulă, a oftat ea încetişor, îmbrăţişându-mă şi îngro- pându-şi faţa în gâtul meu. Nu părea foarte în regulă. Aş fi vrut să o privesc în ochi şi să văd ce se oglindeşte acolo, dar nu mă puteam clinti. Ea a inspirat şi, după câteva clipe, vizibil relaxată, a spus: Ştiu că sunt cu mult înaintea ta în departamentul sentimente. îmi pare rău că am aruncat bomba asta aşa, pe nepregătite.

_____2sju, te rog, nu e asta... Dar nu am putut termina propoziţia,
nefiind în stare să spun ce sentimente mă încercau, dar era dragoste.

O iubeam?

Nici măcar nu mai aveam habar cum arăta dragostea; parcă era o limbă străină. Am blestemat-o pe Porţia pentru răceala ei, pentru că m-a făcut să mă îndoiesc de fiecare gest, pentru că a anulat o copilărie plină de declaraţii exuberante de adoraţie, de ciondăneli zgomotoase cu fraţii mei şi de constanta sursă de alinare fizică din partea mamei. M-am blestemat pentru că ajunsesem o asemenea piticanie emoţională.

Nu ştiam cum să îmi numesc sentimentele, dar ştiam că ele creşteau, deveneau tot mai profunde, mai înspăimântătoare. La urma urmelor, pierderea Porţiei a fost o descătuşare eliberatoare, dar pierderea lui Ruby era un gând aşa de înfiorător, încât mă întorcea efectiv pe dos.

Ce curaj pe ea să îşi exprime sentimentele atât de deschis şi să stea acum, aici, în mijlocul tăcerii mele, aşteptându-mă să îmi găsesc şi eu cuvintele... Aş fi vrut să-i dau tot ce aveam, să-i arăt cât de nebun eram după ea.

Mi-am plimbat buzele pe maxilarul ei, sugând, muşcând. *Simţi?* m-am întrebat în sinea mea. *Da-mi voie să îţi arăt tot ceea ce nu îţi pot spune.*

I-am tras haina peste braţe, aruncând-o pe podea, mi-am mutat degetele spre nasturii cămăşii, implorând-o în gând să se uite în ochii mei. A privit în sus încă ezitantă, dar apoi a văzut ceva pe faţa mea — o rugăminte îndurerată, un fel de speranţă plină de dorinţă — şi a fost ca şi cum ar fi aruncat în neant un munte de încordare când s-a întins şi mi-a tras faţa aproape de a ei.

—- Sugerezi să amânăm cina? a întrebat cu buzele lipite de ale mele.

Am încuviinţat, am ridicat-o de talie şi am păşit, ca un singur trup, spre unul dintre fotoliile mari, fără braţe, din living.

Mâinile mele erau nerăbdătoare: i-am tras în grabă fermoarul fustei, i-am tras chiloţii în jos pe şolduri, plimbându-mi flămând palmele peste fiecare centimetru din pielea ei goală. Rotunjimile lui Ruby erau fine, pale, fără cusur, iar eu m-am aplecat muşcându-i umărul, frământându-i sânii în palme.

Mi-a descheiat şi ea cămaşa, dar mult mai grijulie, pândindu-mi reacţia.

— Nu trebuie să..., a început ea, dar eu i-am închis gura cu un sărut.

Lasă.

ChristiM Lúuren 259

Ea mi-a tras cămaşa peste ^ ^ ^^ ^^ m.-a tras pantalonii peste şolduri în aşa fel încât să mă pot descoto rosi de ei.

Luându-mă de mână, a început să se lase în genunchi în faţa mea.

Am scuturat din cap, am tras-o în sus şi m-am aplecat, lipindu-mi buzele de ale ei, desfacându-le, gustându-le. Limba ei era mica şi dulce în gura mea, lovindu-se de a mea cu o disperare neaşteptată, vie. Palmele ei fine, puternice, îmi apăsau pieptul, împingându-mă pe fotoliu. M-a urmat, s-a suit peste mine, şi-a *înfipt mâinile în părul* meu, sărutându-mă; au urmat mici muşcături, gemete, suspine, când mâinile mele au alunecat între picioarele ei, unde pielea era mai fină, mai vulnerabilă.

— Vrei să te muţi? a întrebat ea cu buzele umede şi ochii grei. *Adică... să mă mut... în ea?*

— D...da? m-am arcuit sub ea, căutându-i atingerea. S-a aplecat, m-a sărutat, apoi a şoptit:

— Vreau să zic.... vrei să ne mutăm în pat?

Am închis ochii, blestemând felul în care creierul meu s-a agăţat de întrebarea asta şi a întors-o pe toate feţele. A mă ridica şi a merge în dormitor însemna a spulbera această vrajă sub care mă simţeam atât de bine, aşa că nu, nu voiam să mă mişc nici un centimetru. M-aş gândi prea mult la ce înseamnă asta, la ce simt, la faptul că nu am făcut niciodată sex în patul ăla şi că pe Ruby nu am cunoscut-o decât acum patru săptămâni.

Creierul meu voia să fie sigur de toate astea.

Stop.

Nu.

Nu.

— Nu. M-am aplecat şi am sărutat-o, în timp ce mâinile mele pe şoldurile ei o chemau mai aproape, apăsând-o, umedă şi caldă, de mădularul meu. Nu vreau să mă mişc

.A rotit şoldurile, a săltat puţin până ce mi-am dat seama că la o mică zvâcnire din şolduri, o puteam penetra.

— Dumnezeule, am gemut. Uitasem — sau poate nu am ştiut niciodată — cât de sălbatică, de totală, de lipsită de raţiune poate fi dorinţa. Nu mai eram eu însumi, eram un bărbat care voia plăcerea, voia să reguleze şi era liber să o facă pentru prima dată în viaţa lui.

— Drace. Protecţia, am izbutit să articulez.

— Sunt în regulă, a şoptit ea icnind. Sunt acoperită.

Ochii ni s-au întâlnit într-o întrebare mută.

— Hai, scumpo, am şoptit.

Gemând, am ridicat şoldurile, iar ea s-a lăsat în jos, apoi s-a înecat şi a scos un mic zgomot de durere şi plăcere care m-a străfulgerat şi m-a înnebunit cu totul.

— Stai, a şoptit ea, cu o voce atât de pierită încât m-am oprit şi am privit-o. Se uita la gura mea, buzele ei erau umede şi întredeschise şi arăta... al naibii de minunat.

— Dă-mi voie... doar... să mă obişnuiesc. A închis ochii şi a început să se lase tot mai mult peste mine, gemând slab, uşor răguşit.

M-am străduit din răsputeri să rămân nemişcat, cu mintea întunecată de atingerea ei mătăsoasă... de trupul ei încordându-se în jurul meu... de gemetele ei sacadate... de mâinile ei care îmi trăgeau capul spre pieptul ei.

Odată intrat cu totul în ea, a început să se mişte descriind cercuri mici, înnebunitoare. Şi-a înfipt unghiile în ceafa mea, m-a strâns, cu sânii apăsându-mi faţa, şoptindu-mi frânturi de gânduri la ureche.

Niall

Ah, Dumnezeule!

Nu voi...

E atât de...

începuse să se obişnuiască cât de cât cu corpul meu şi a început să se ridice tot mai sus de fiecare dată, să se înfigă mai cu putere în mine. Şi-a înfipt mâinile în părul meu, gura ei fierbinte mă sugea şi mă muşca de gât. Mirosul şi gustul ei, căldura coapselor, a sânilor ei

şi Pielea ei care se freca de a mea, alunecarea ş̧i absorbirea ei pe toată lungnnea madularului meu; era ca ş̧i cum a, fi intrat cu totul £££ tara sa simt nevoia sau să îmi doresc o gură de aer.

Şi sunetele pe care le scotea! Nu am mai auzit niciodată o asemenea expresie făţişă a plăcerii, icnete scurte şi sacadate chiar în urechea mea. Felul în care suna ea, felul în care o simţeam - blestemata de euforie căreia i se abandona — mi-au dat peste cap toate noţiunile mele înceţoşate despre sex, experienţa mea ridicolă cu femeile. Era pentru plăcerea ei la fel de mult cum era şi pentru plăcerea mea —

adică exact ceea ce ar trebui să fie sexul, o intimitate împărtăşită, nu suportată —, iar pe mine m-a trecut un fior, ca un fier încins care îmi ardea pielea.

Nu am fost niciodată atât de excitat, de lacom să iau, şi să simt, şi să devorez. Chiar când credeam că mai mult de atât nu se poate, ea se mişca înainte sau se lăsa pe spate, ducându-mă mai departe, târându-mă după ea. I-am apucat un sfârc în gură, sugându-l, in timp ce îi frământam celălalt sân în palmă, în timp ce ea mă *călărea* în voie, dorindu-mi ca ea să caute în continuare euforia pe care o puteam vedea pe chipul ei, să ajungă acolo înainte să îmi dau drumuL Pentru că ştiam că aşa va fi cu Ruby.

Simţeam cum tensiunea creşte în vintrde mele, nevoia deaiesila lumină, şi de a regula, şi de a lua, şi de a-mi da drumul Puteam simţi cum fiara se zbate să iasă din mine, dorindu-şi sexul acesta pe care nu l-am avut niciodată, dar l-am visat mereu: *neinhibat şi transpirat şi* dur *Mişcările* lui Ruby au devenit neregulate, mi-a tras gura spre a ei, cu buzele deschise şi lipite de ale mele, prăbuşindu-se pur şi simplu deasupra mea, hrănindu-mă cu gemetele şi ţipetele şi suspinele ei în timp ce mă regula. Şoldurile ei au ezitat puţin, m-a înlănţuit cu mâinile. Am simţit cum se încordează, pentru ca mai apoi să se arcuiască, ţipând ascuţit *in* timp ce avea orgasm. Senzaţia aceea de căldură umedă a ei peste mine şi in sfârşit — la naiba, in sâtrşît — *felul dur in care* mă ţintuia sub ea în timp ce orgasmul d ajungea la apogeu mi-au anulat ultima fărâmă de control Era o piicere
imposibil de suportat pentru mine şi m-am aplecat, înfigându-mi dinţii în sânul ei, gemând.

S-a prăbuşit pe pieptul meu şi cât ai clipi din ochi am ridicat-o, am pus-o pe covorul moale, i-am desfăcut coapsele, penetrând-o cu o singură mişcare violentă.

Ruby şi-a recăpătat suflul — era aşa de strâmtă, de potrivită în jurul mădularului meu —, iar acum se uita la mine cum îmi pierdeam minţile, îmi pierdeam inima, nu mai ştiam cine eram: Bărbatul acesta îngenuncheat între picioarele ei, care-i săltase şoldurile în palme ca să n-o reguleze direct pe podea. Abia dacă l-am recunoscut pe bărbatul care îi spunea:

Uite

Uită-te aici, uite cum te fut

Eşti udă leoarcă, aşa de umedă, de moale

Futu-i, eşti aşa de caldă şi udă şi mă simt aşa de bine

Plăcerea mi-a inundat trupul, zguduindu-mâ, iar ea s-a întins spre mine, ţinându-mă când încercam să ies din ea cu fiecare zvâcnire,

implorându-mă din priviri să îmi dau drumul, să ii arăt cât de bine mă simt.

Nu am putut să închid ochii. Nu aş fi închis ochii nici în ruptul capului această primă dată când ea mă privea ejaculând peste ea, în ea. O penetram brutal, gâfâind răguşit şi precipitat. M-am lăsat aspirat într-un vârtej, pierzându-mi ritmul şi scoţând un urlet răguşit în camera tăcută.

Niciodată nu mai cunoscusem o plăcere atât de intensă.

Am rămas nemişcat, cu pieptul transpirat şi greu, uitându-mă în jos, la ea. Sânii ei erau roşii şi strălucitori» faţa descompusă, iar gura întredeschisă, ca şi cum ar fi încercat să îşi recapete suflul.

— Niall..., a spus, plimbându-şi o mână tremurătoare pe pieptul meu.

Instinctul şi-a făcut loc în mine: un simţ al datoriei uşor panicat. M-am ridicat de pe ea cu picioare tremurânde şi am fugit la baie să iau un prosop pe care l-am ţinut sub jetul de apă caldă.M-am întors la ea, m-am aplecat, am pus prosopul cald între picioarele ei, ştergând şi îndepărtând...

— Niall, a spus ea, oprindu-mi mâna cu degetele încleştate pe încheietura mea.

M-am tras deoparte, privind-o:

— Te doare?

S-a încruntat nedumerită:

— Nu?!

A luat prosopul din mâna mea şi m-a tras din nou peste ea.

— Nu trebuia să fugi să iei ceva ca să mă ştergi. Aş fi preferat câteva sărutări postcoitum. îmi place să fiu răvăşită din cauza ta.

încurcat, am ezitat, aplecându-mâ să o sărut uşor pe obraz.

— Iartă-mă. îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Vorbesc serios, domnule. Şi-a pus picioarele peste şoldurile mele, iar eu m-am ridicat în coate deasupra ei.

— E limpede că misionariatuJ e superputerea ta. Am reţinut.

Am zâmbit.

— Ar trebui să fie. Doar asta am făcut unsprezece ani de zile. Dar serios vorbesc, să te am pe tine deasupra mea... M-am oprit, simţind un imens gol în stomac când am realizat ce am spus.

Sub mine, Ruby a încremenit şi ea.

— Drace... Ruby. N-ar fi trebuit să spun niciodată asta, mai ales nu acum. Sunt un imbecil.

M-a mângâiat pe gât, s-a ridicat sâ mă sărute, încercând poate
sâ mă facă sâ tac.

— E-n regulă.

— Ba nu e, i am răspuns cu un sărut.

— Ba este, a insistat cu o voce neobişnuit de dură pentru ea. Sunt «gură că ţi se pare ciudat sâ fii cu altcineva după ce ai fost numai cu ea atata ***vreme,***

— **Nu-i vorba despre asta.. „ am început eu, apoi am ticut* lisând gândul *neterminat.* Trebuia &i repar asta, A fost deja suficient dc râu ci am *at ca mutu când ea mi-a zis ci mi iubetfe, nu puteam lisa ca**

şi momentul ăsta să fie la fel de dezastruos: Ruby, ritmul în care mă mişc eu poate fi îngrozitor şi îmi cer scuze, dar simt că trebuie să îţi explic cât de diferit a fost pentru mine ceea ce s-a întâmplat între noi.

Ea a încuviinţat din cap, relaxându-se puţin sub mine. în timp ce îmi căutam cuvintele, mă luptam să rămân în zona de claritate de acum câteva minute, când m-am simţit deplin unit cu ea, cunos- când-o. Mi-a dăruit ceva atât de rar — o imagine adevărată despre ceea ce înseamnă să faci dragoste —, iar eu am reuşit s-o dau în bară în câteva clipe.

— La începutul relaţiei noastre, Porţia a citit nu ştiu ce articol în care se spunea că bărbaţii au nevoie de sex cel puţin o dată pe săptă-mână ca să nu înşele. Erau nişte tâmpenii, dar i-au intrat în cap şi au devenit parte integrantă din felul în care se raporta ea la relaţia noastră. Sex o dată pe săptămână. Nu mai mult, nu mai puţin. Era o femeie foarte organizată, am spus, apoi am adăugat, sperând să aduc o undă de umor: Şedinţe cu echipa lunea. Sex cu soţul marţea. Ridicarea gunoiului, joia.

Ochii ei s-au îmblânzit:

— Au!

— Nu era aşa de rău, am clătinat eu din cap. Numai că nici prea bine nu era. I-am întâlnit privirea, înghiţind în sec în timp ce cuvintele prindeau contur în mintea mea: Şi vezi tu, toate astea... chiar acolo. Te rog să înţelegi că nu mă simt bine să povestesc toate astea, mai ales date fiind circumstanţele noastre. M-am întors şi m-am uitat ostentativ la trupurile noastre ca să subliniez ideea, gest la care ea a zâmbit. Ca regulă generală, nu vorbesc despre viaţa personală. Dar acum tu eşti viaţa mea personală. Vreau să cunoşti fiecare părticică din mine şi cât de diferit mă simt când sunt cu tine. Din păcate, asta înseamnă că trebuie să afli multe şi despre relaţia mea cu Porţia, într-un fel sau altul, modul ei de gândire a făcut din sex atât o ocazie specială, cât şi o sarcină de serviciu.

Ruby şi-a plimbat degetul pe buza mea de jos, urmărind conturul gurii mele şi spunând:

— I-ai spus vreodată toate astea? Poate când v-aţi despărţit?

M-am încruntat.

— Nu am avut ocazia. Sau, ca să fiu sincer, eram amândoi atât de sătui, încât a fost mai simplu să plec pur şi simplu.

întrebarea lui Ruby a redeşteptat un gând pe care îl credeam de mult uitat. De ce nu am vorbit niciodată despre toate astea? Dacă eu eram nefericit, sigur şi Porţia simţea la fel. îmi puteam închipui cum Ruby cea conştientă de sine — cu părinţii ei psihologi şi cu nevoia de a se exprima pe sine în permanenţă — ar privi felul în care am reacţionat după divorţ. Nicio încercare de împăcare, nicio încercare de a îndrepta ceea ce nu mergea, de a-l alina cât de cât pe celălalt. Mi-am împachetat lucrurile şi am plecat. Decizia de a pune punct căsniciei a fost la fel de plină de pasiune ca şi viaţa noastră în comun.

Mereu capabilă să-mi citească gândurile, Ruby mi-a tras bărbia spre ea.

— Hei, eu nu spun că ar fi trebuit, fiecare reacţionează în felul lui. Eu te-am văzut înainte de divorţ şi după. Ştiu că eşti fericit cu mine. Nu am întrebat asta pentru că sunt geloasă. Nu-mi place că nu ai avut parte de iubirea pe care o meriţi, dar — oricât de groaznic ar suna — mă excită gândul la câte aş putea eu să îţi ofer. Mâna ei a alunecat peste stomacul meu, apoi a zăbovit în acea parte a corpului care dădea semne a se trezi la viaţă. Ai fost aşa de diferit acum, a continuat ea. A închis apoi ochii, gândindu-se, mângâindu-mă absentă: Cumva dominant şi dur.

Tocmai când deschideam gura să mă scuz instinctiv, ea m-a oprit din priviri şi a spus:

— Mi-a plăcut.

Fără o vorbă, m-am întors la ea, apăsându-i pieptul sub al meu, sărutând-o.

S-a întins, m-a condus în ea din nou, şi am început să ne mişcăm împreună dezlănţuiţi,

strigând, gâfâind. Am încercat să mă înfrânez, să rămân delicat, dar abandonul ei mă făcea lacom, posesiv şi disperat să o merit.Capitolul cincisprezece Ruby

Am deschis ochii, privind nedumerită pereţii şi tavanul, aşternuturile întunecate mototolite în jurul meu. Totul părea complet străin. Câteva clipe am fost complet dezorientată. Nu eram în hotelul din New York. Nu eram în apartamentul meu.

Ah.

Eram cu Niall, în patul lui, goală, cu braţul lui greu odihnind peste şoldul meu.

Am aruncat o privire spre ceas, era aproape şapte, şi urmărind trecerea secundelor mi-am amintit că astă-noapte Niall Stella m-a regulat de mi-au sărit ochii din cap.

M-am prăvălit pe pernă, aproape ţipând.

Am închis ochii, retrăind fiecare amintire: Niall sub mine, rigid Şi gros în mine, şoldurile lui arcuindu-se disperate să intre mai adânc. Şi după orgasmul meu: Niall învârtindu-mă, întinzându-mă pe covor, Niall devenind atât de dur şi sălbatic, ridicându-mi şoldurile de la podea şi pompând, pompând, pompând..

.Am deschis ochii mari când amintirea restului serii m-a izbit ca un pumn în faţă: ce s-a întâmplat înaintea partidei perfecte de sex. Mai precis, felul în care am fost în stare să-i trântesc că îl iubesc, felul în

care el a clipit nedumerit, rumegând o mie de căi de scăpare, pentru ca în cele din urmă să mă sărute pe frunte şi să spună „Eşti minunată".

Eşti. Minunată.

Era de departe cel 1 ai îngrozitor moment din viaţa mea. Urmat îndeaproape de el aducând vorba despre Porţia la câteva secunde după ce a ieşit din mine.

De câte ori i-am spus lui Niall Stella că îl iubesc, iar el a făcut sex cu mine ca să-mi distragă atenţia de la faptul că nu mi-a răspuns? O dată.

De câte ori Niall Stella *a* distrus tandreţea postcoitum vorbind despre sexul cu fosta nevastă? O dată.

Ei, tehnic vorbind, am făcut sex de două ori.

M-am strecurat încet din braţele lui. Mă durea tot trupul, mâinile, picioarele şi încheieturile îmi erau amorţite, sânii erau ultra- sensibili. Cu fiecare pas spre baie, junghiurile din muşchi şi dintre picioare îmi aminteau exact cât de plăcută a fost toată dorinţa, toată frustrarea asta a lui odată eliberată. Max avea dreptate, New Yorkul ar trebui categoric să-l folosească pe Niall pe post de generator de electricitate.

Dar senzaţia de după? Nu prea plăcută. De fapt, când a adus prima dată vorba despre ea, primul meu impuls a fost să-i trag un genunchi între picioare. Căsătoria i-a deformat categoric ideea despre cum ar trebui să arate o relaţie şi se pare că abia acum începea să îşi dea seama. Ce merge cu un cuplu nu merge în mod necesar cu altul şi din *fericire* părea *dispus să* renunţe la ideile lui.

Am stat câteva minute în baie, m-am spălat pe mâini, pe faţă. Prosoapele, săpunurile, toată încăperea mirosea a Niall. Eram sigură că dacă mi-aş fi băgat nasul în pielea mea, şi eu tot a Niall aş fi mirosit

.Am ieşit pe vârfuri din baie şi m-am dus în hol unde erau aruncate de-a valma hainele noastre. Fotoliul stătea gol în mijlocul încăperii, un memento că nu m-a dus în pat, m-a posedat acolo, jos, în mijlocul livingului. De două ori. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta. Poate pur şi simplu a simţit o nevoie presantă de mine. Sau poate sexul în pat i se părea o graniţă nouă, înfricoşătoare.

Sutienul meu atârna de un braţ, fusta era la câţiva paşi de covor. Le -am adunat pe toate, retrăind câte o amintire cu fiecare hăinuţă culeasă de pe jos.

Ochii lui când mi-a dat jos cămaşa.

Imaginea lui sugându-mi sânii.

Forma gurii lui când i-am scos cureaua.

Felul în care m-am simţit când a intrat în sfârşit în mine.

Licărul de teamă de pe faţa lui când i-am spus că îl iubesc.

L-am auzit pe Niall care începuse să se foiască în timp ce mă îmbrăcam şi îmi doream să nu se trezească până plec. Eram jenată. Dar ştiam că nu va aduce niciodată vorba despre faptul că noaptea trecută am făcut sex înainte de a ne fi aşteptat, aşa că, desigur, va trebui să deschid eu subiectul.

Dar nici măcar eu, o vorbăreaţă compulsivă pe orice subiect, nu îmi doream să port conversaţia pe care trebuia să o purtăm.

Aşa, despre noaptea trecută... te-am manipulat fără să vreau ca să faci sex cu mine[7] Sau tu chiar nu eşti în stare să te încrezi în propriile tale instincte încât ai intrat în ceea ce ţi-ai imaginat că îmi doresc eu?

___Ruby? a răsunat o voce somnoroasă.

Am străbătut holul cu picioarele goale, paşii mei fiind atenuaţi de parchetul din lemn. Când am intrat era în picioare, iar cearceaful i-a căzut de pe şolduri când mi-a luat hainele şi pantofii din braţe.

_ Hei, a spus, dar a sunat mai mult ca o întrebare. Avea o faţă încă adormită, dar în ochii lui se citea o sinceră nedumerire. Vina şi iritarea bolboroseau în stomacul meu, iar eu am pus palma pe burtă, încercând să le potolesc.

— Am uitat ceva, am spus. Era o minciună şi mi-am dat seama după expresia lui că amândoi eram conştienţi de asta. Trebuie să dau o fugă acasă înainte de muncă.

— Acum?

S-a aşezat pe marginea patului, cu părul adorabil de răvăşit şi picioarele alea interminabile şi goale întinse pe podea. Uau.

— Te duc eu.

— Nu, e-n regulă. Eu...

— Opreşte-te, Ruby, a spus el cu voce profundă şi fermă. Dă-mi voie să pun ceva pe mine.

S-a ridicat complet gol şi, din cine ştie ce instinct politicos spontan, mi-am ferit privirea — foarte evident — şi m-am uitat într-un colţ îndepărtat al camerei.

A observat, sigur că a observat. Reacţionam ca o nebună.

— Eşti în regulă? a întrebat, trăgând pe el nişte pantaloni de trening. Nu e stilul tău să îţi fereşti privirea când sunt gol. Ba chiar de obicei eşti o mică perversă în toată regula.

Mă tachina. încerca.

Am dat din umeri, l-am privit, dar nu am fost în stare nici să mă uit bine la faţa lui.

— Doar uşor panicată.

Doar ce am realizat că ţi-am spus că te iubesc după numai câteva săptămâni împreună şi cea mai nebunească parte e că nu-i o minciună.

Doar ce am realizat că astă-noapte ai făcut sex de milă cu mine.

Doar ce am realizat că probabil m-am speriat degeaba şi că chiar ar trebui să plec acum să îmi iau o cafea şi ceva de mâncare înainte de a face altă prostie şi a mă apuca să vorbesc la nesfârşit despre toate astea.

— Nu vrei să te aşezi pe pat şi să îmi spui ce te-a „panicat uşor" după ce ne-am regulat zdravăn până acum câteva ceasuri? Aş ii jurat că eşti prea dărâmată pentru orice gând raţional înainte de şase dimineaţa. Eu categoric aşa sunt.

M-am uitat la el, la tonul lui jucăuş şi am zâmbit uşor:

— Poate diseară, la cină?

A încuviinţat, mijind ochii în timp ce mă cerceta. Şi aşa, dintr-odată, am declanşat întrerupătorul acela din el. întrerupătorul cu gânditul în exces. întrerupătorul cu ce-mama-naibii-s-a- întâmplat-astă-noapte.

— De acord.

Futu-i.

Mi-am pus balerinii în picioare, mi-am trecut degetele prin păr, încercând să-l netezesc, când telefonul lui de pe noptieră a început să sune.

S-a aplecat, s-a uitat la ecran, apoi la ceas.

— Ar trebui să răspund. Vrei să...?

A ridicat un deget facându-mi semn să aştept, apoi a intrat în baia dormitorului, închizând uşa după el.

Asta e chiar ciudat. Dacă ar ii fost un apel de la serviciu, ar fi răspuns în faţa mea.

Tot ce aveam nevoie în clipa aia era să aud vocea lui blândă spunând.

— Porţia? E şapte dimineaţa. Ce s-a întâmplat, scumpo?

Mi-am înşfacat geanta şi am năvălit afară din apartament.

* * *

Unul dintre cele mai fabuloase lucruri la Londra e că nu erai nevoit să mergi cu maşina nicăieri. Vrei o cafea? Ai zece prăvălii de-a lungul străzii. Vrei să te duci la Selfridges la prânz? Staţia Oxford e peste stradă. Faimoasele autobuze roşii opresc la fiecare colţ de stradă şi poţi lua chiar şi autobuzele fluviale pe Tamisa. Vrei să eviţi să împărţi un taxi cu cineva pe care s-ar putea — sau nu — să-l fi manipulat să se culce cu tine? Din fericire, un drum scurt cu metroul şi staţia Jubiliee e la câteva uşi mai jos de biroul meu!

Când am ieşit în stradă ploua în continuare, desigur, nici nu se putea altfel. Am făcut un duş rapid acasă, dar nu ar fi fost cazul să mă mai deranjez. Balerinii mei nu se puteau pune cu bălţiJe şi rafalei e de ploaie, aşa că s-au îmbibat imediat dc apă, plcoscăînd ciudat la fiecare pas. Maşinile goneau prin bălţile de la marginea trotuarelor şi improşcau trecătorii şi nici măcar umbrela nu mă ajuta prea mult cu ploaia asta puternică. Dar, cu puţin noroc, dacă mergeam suficient de lipită de faţadele magazinelor, cele câteva prelate îmi puteau oferi o minimă protecţie.

Când am ajuns la firmă, eram udă leoarcă. Mi-am stors fusta şi haina, amintindu-mi că părul se va usca probabil la fel ca în orice altă zi. In plus, duşul de acasă, mersul pe jos până la slujbă mi-au dat răgazul să mă mai calmez.

Faza cu *te iubesc — eşti minunată* nu era, la drept vorbind, mare lucru. Asta făceam noi: eu mă aruncam în apă cu capu-nainte, în timp ce el încerca apa cu degetul, apoi se retrăgea şi cântărea dacă era sau nu prea rece. Tocmai de asta şi funcţionam, aşa că nu avea rost să mă gândesc prea mult.

Trebuia să mă calmez şi în privinţa felului în care a adus vorba de Porţia şi apoi s-a dus în altă cameră să vorbească la telefon cu ea. Sinceră să fiu, creierul meu era mai obsedat de acest ultim aspect şi am căutat cu febrilitate o mie de explicaţii posibile. Şi totuşi, Niall a fost cu o singură femeie cu care a avut o căsnicie de aproape zece ani. Evident că nu putea fi decât ciudat, nu?

în hol am dat peste Pippa, care a făcut ochii mari când m-a văzut, măsurându-mă din cap până-n picioare, înainte de a spune:

— Poftim.

Şi mi-a întins cana ei de cafea.

— Chiar aşa de rău arăt? am întrebat.

— Te-ai uitat azi în oglindă?

— E şi ăsta un răspuns, am zis îndreptându-mă spre biroul meu şi lăsând cafeaua jos. Mulţumesc pentru cafea.

Pippa a încuviinţat din cap şi s-a aşezat pe scaunul din faţa mea.

— Toate bune?

I-am răspuns în timp ce îmi scoteam haina: 272 Un secret

minunat

— Da, toate-s bune.

Am ridicat privirea şi am văzut luminiţa de pe ecranul telefonului, care mă anunţa că am primit un mesaj. Am luat aparatul, am tastat codul pin şi apoi, cu mâna pe microfon, i-am spus Pippei:

— Nu-i nici măcar nouă dimineaţa şi ziua de azi mi-a adus deja o mulţime. Tocmai ce am avut parte de un dezastru atât de groaznic, de poţi să juri c-a fost ceva ieşit direct dintr-o telenovelă proastă... Am tăcut, căci voiam să ascult mesajul, apoi am închis telefonul, înjurând: Anthony vrea să mă vadă *imediat ce ajung. Drace. De ce-o* fi venit aşa de devreme?

— Nu poate fi aşa de rău, am văzut e-mailul de felicitare pentru echipa de la New York. Şi planul podului aceluia la care ai lucrat a trecut fară nicio obiecţie. Probabil şi-a dat seama că ploua şi nu te-a mai văzut cu bluza asta. S-a strâmbat şi a dat ochii peste cap. Poate speră la ceva acţiune cu tricouri ude, ştii tu la ce mă refer.

— Scârbos, i-am răspuns, prăvălindu-mă pe scaun. Am tras sertarul de sus şi am scos setul pentru urgenţe: o trusă de machiaj şi un cardigan. Bun. Mă aranjez puţin şi mă duc să termin şi cu povestea asta.

— Ai vrut să mă vezi? am întrebat, strecurând capul pe uşa lui Anthony. Aranja ceva în bibliotecă şi s-a întors să se uite la mine.

— Domnişoara Miller, da. Intră.

Domnişoara Miller?

Am intrat în birou şi el a adăugat:

— închide uşa, te rog.

Mi s-a pus un nod în stomac.

Am făcut întocmai şi am traversat camera până în faţa biroului lui, oprindu-mă în partea cealaltă a scaunului suplimentar.

— Da, domnule? am întrebat, şi un fior mi-a străbătut spatele.

— Mă tem că trebuie să discutăm despre ceva foarte serios. A împins înapoi în raft un volum gros, legat în piele, şi a venit la birou. Mă tem că nu prea ai de ales.

L-am mai văzut pe Anthony aşa: serios, dar într-un fel ciudat şi rezervat, aşteptând să scot răspunsurile cu forcepsul de la el.

Stăteam în picioare de partea cealaltă a biroului, zâmbind.

—Ce s-a întâmplat, Anthony?

M-a privit de sus, mijind ochii.

— „Domnul Smith" ar fi mai bine, mulţumesc.

Mi-am înghiţit cuvintele care mi-au venit pe limbă — *In prima mea zi aici te-ai holbat la ţâţele mele şi mi-ai zis să-ţi spun Anthony* — şi am rostit cu voce tare:

— Scuze. Ăăă, domnule Smith.

S-a descheiat la sacou, s-a aşezat în fotoliu şi a tras spre el un teanc de hârtii, contracte marcate cu roşu şi galben acolo unde ar trebui să semneze.

— Dat fiind comportamentul tău destul de neprofesional de la New York şi de atunci încoace..., a început el, iar mie mi-a stat inima. Mai curând, dată fiind îndelungata ta pasiune pentru un vicepreşedinte al firmei şi recenta ta urmărire a lui...

— Urmărire?

A început să frunzărească dosarele, fară măcar să se ostenească să se uite la mine când vorbea.

— Sunt împuternicit să îţi cer fie să menţii relaţia cu domnul Stella la un nivel pur profesional, fie să părăseşti poziţia de stagiar la Richardson-Corbett.

— Cum? am icnit eu, ghemuindu-mă şi tremurând toată în scaunul din faţa biroului lui. De ce?

— Pentru că mulţi dintre membrii echipei de management consideră că ai avut un comportament lipsit de profesionalism, a zis el, luând un pix. Ai fost neatentă, iar eforturile tale au fost cel mult mediocre. Nu e nevoie să îţi dau mai multe explicaţii.

Dar nu e c...Corect, voiam să spun, dar am închis gura la timp. Nu aveam de gand sa adaug „comportament adolescentin« la lista abaterilor mele

încercând din nou, am spus:

- Vreţi, vă rog, să îmi explicaţi de ce acesta a fost un subiect de discuţie pentru alţii, în afară de mine şi domnul Stella? Nu am încălcat nicio regulă!

— Domnişoară Miller, te rog să nu îţi închipui că ai dreptul să pui la îndoială deciziile mele din cadrul acestei firme şi pe cine aleg

sau nu să angajez. A mâzgălit o semnătură pe o pagină, iar sunetul acela a fost suficient să mă aducă în pragul unei crize de nervi. A continuat. Ca stagiar, ai statut de angajat temporar în Marea Britanie, prin urmare nu sunt obligat să îţi dau nicio explicaţie. Dar dat fiind că eşti tânără — şi aici a făcut o chestie tipică pentru el, împachetând un noian de insulte într-un singur cuvânt — sper ca aceasta să fie o oportunitate de a te maturiza. Comportamentul tău din ultima vreme, deşi nu poate fi calificat în mod necesar drept vulgar, a avut multe carenţe. Şi cu această ultimă... abatere cu un vicepreşedinte al firmei care mi-a fost adusă la cunoştinţă...

— Dar nu am făcut nimic rău, am repetat. Nu a fost prea inteligent din partea mea, recunosc. Dar în niciun caz nu a fost împotriva regulilor. Nu sunt subordonata lui Niall.

— Niall, a repetat el, zâmbind cu ochii în hârtii. Da, bine, nu contează. Este exact genul de situaţie pe care dorim cu toţii să o evităm aici, iar conducerea consideră că cel mai bine este fie să pui capăt relaţiei, fie să părăseşti firma.

îmi simţeam faţa arzând de lacrimi de furie. Fetele tinere plâng. Nu voiam să îşi imagineze că insulta lui a fost justificată. Am clipit de câteva ori, hotărâtă ca, indiferent ce-ar fi, să nu îi dau satisfacţia de a vedea cât de mult m-a afectat atitudinea lui.

— Aş putea vorbi cu domnul Corbett? am întrebat cât mai calm cu putinţă. Aş dori să explic şi altcuiva ce s-a întâmplat de fapt

— .Richard m-a împuternicit să iau orice decizii cred de cuviinţă în departamentul meu.

Sângele a început să îmi clocotească în vene. Nu m-am mai putut abţine.

— Aşadar, ca să fie clar: l-ai încurajat pe Niall să se dea la mine şi acum mă concediezi pentru că îţi imaginezi că a facut-o.

Anthony a ridicat brusc capul şi m-a străfulgerat cu o privire aspră.

— îndrăzneşte să mai spui asta o dată!

— Aleg să părăsesc firma, evident, am răspuns furibundă. A fost una dintre cele mai halucinante discuţii din viaţa mea.

— în cazul ăsta, a răspuns el absent, mâzgălind altă semnătură, am să-ţi pun scrisoarea la dosar. O să am grijă să primeşti o copie înainte de a pleca.

* * *

Ploaia se oprise aşa că am ales să fac o plimbare ca să îmi limpezesc gândurile, îndepărtându-mă suficient de mult încât în depărtare se auzeau bătăile clopotelor Big Ben. Instinctiv, am băgat mâna în buzunar după telefon, dar am constatat că nu era acolo, îl lăsasem pe birou înainte de a mă duce la Anthony, crezând că va dura puţin, dar apoi am ieşit în fugă şi nu m-am mai întors să îl iau. Mă întrebam dacă Niall a ajuns la firmă, dacă m-a căutat, dacă m-a sunat.

în clipa aceea am realizat cât de departe a ajuns totul şi că poate era o urmă de adevăr în ceea ce a spus Anthony. Primul meu gând nu a fost nici la slujbă, nici la faptul că mă aflam la mii de kilometri distanţă de casă. Nu m-am întrebat nicio clipă cum voi trăi. Cu ce îmi voi cumpăra mâncare, cum îmi voi plăti facturile. Nu m-am gândit nici la nenorocitul acela de Oxford, la cât de mult am muncit, la câte sacrificii am făcut ca să ajung acolo.

Primul meu gând s-a îndreptat către Niall Stella.Când m-am intors şi am luat-o pe boi spre cămăruţa mea, obiectai atenţi mde * bătea biroul m,ung lar.S^a^^
şi m-a tras înăuntru,

— Unde ai fost? m-a întrebat închizând uşa.

Probabil câ arătam mai râu decât îmi imaginasem, câci privirea hiis-a mutat îngrijorată de Ia părul meu ud şi faţa palidă, Ia hainele jilave şi expresia dărâmată.

— Depinde la ce te referi, am zis. Mai întâi, am venit la birou prin ploaie pentru că am ieşit in goană din apartamentul tău gândindu-mâ că te-am manipulat in mod nepotrivit să faci sex cu mine.

El a deschis gura să vorbească, tăcând nişte ochi mari şi neîncrezători

Dar am ridicat o mână ca să-l opresc puţin.

— Apoi am fost in biroul lui Anthony, care mi-a tras o muştruhiialâ. Şi, ultima chestie, am ieşit şi m-am plimbat.

— Vorbim mai târziu despre treaba cu manipularea. Serios, Rubv. A inspirat, apropiindu-se de mine. Care-i treaba cu Anthony?

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum. Nu-mi doresc decât să mă duc acasă, să beau ceva, să dorm puţin, apoi seara să iau cina cu prietenul meu.

El a şovăit

—Păi despre asta... Şi-a trecut o mână peste faţă şi mi-a întâlnit **privirea:** Mă tem că va trebui să amân.

M-am prăvălit într-unui dintre scaunele lui moi de lângă fereastră. Nu voiam să îi spun nimic despre plecarea din firmă, despre motiv. Şi în mod cert nu îmi doream să fiu singură cu gândurile mele după toată povestea asta.

— Pe bune? Să amâni? Simt nevoia să îmi dau frâu liber spaimelor cu creierul tău raţional alături

El stătea în faţa mea părând... sincer? Părând împietrit.

— Cei? l-am întrebat.

A înghiţit în sec, apoi s-a uitat ia mine:

— Ai plecat dimineaţă când a sunat Porţia.

— Da, am răspuns şovăind. Asta e o parte din chestia cu dat frâu liber spaimelor.

— E de înţeles, scumpo, a început el, aplecându-se uşor spre mine. Numai că... poate a fost un lucru bun că ai plecat Conversaţia a mai durat ceva vreme.

— E totul în regulă?

Nu a răspuns imediat şi am simţit un junghi în inimă. Iniţial am fost supărată că el nu i-a spus că o s-o sune mai târziu. Sigur a auzit uşa apartamentului închizându-se în urma mea şi nici măcar nu s-a deranjat să vină după mine. Dar numai acum, stând aici în biroul lui, m-am gândit că s-ar putea să se fi întâmplat ceva oribil cât am fost noi la New York. Dacă Porţia era bolnavă?

Umezindu-şi buzele, Niall a spus foarte încet: — M-a sunat pentru că vrea să ne întâlnim. A făcut o faţă de parcă s-ar fi aşteptat să îl compătimesc pentru această ciudată şi neaşteptată surpriză...

In loc de asta, lumea mea a stat în loc, s-a rupt în două şi apoi s-a spart într-un milion de cioburi.

Am clipit de câteva ori.

—Ce vrea?

— Vrea să ne întâlnim, a repetat el, oftând greu. Sunt la fel de surprins ca şi tine, crede-mă. A zis că a avut o serie de revelaţii şi vrea să discute cu mine.

— Şi... ? am început eu, simţind cum îmi urcă stomacul în piept împingându-mi inima în gât. Tu ai acceptat?

Să ne împăcăm, nu, a subliniat el. Dar unsprezece ani de căsnicie înseamnă mult. Am fost împreună din adolescenţă. Iar după discuţia noastră de noaptea trecută, când te-am auzit întrebându-mă dacă am vorbit vreodată cu ea despre toate astea, m-am simţit obligat măcar să ascult ce are ea de spus

.S-a oprit, aşteptând sa răspund, dar sincera sâ fiu în capul meu nu era niciun cuvânt. Nici unul.

~~ Şi dat fiind moduJ ^ care decurg lucrurile între noi, am simtit ca trebuie sâ îţi spun ca în seara asta voi lua cina cu ea, a continuat el atent, şi să te avertizez că Porţia vrea să discute cu mine despre faptul că merită o a doua şansă.

~ Şi ce şanse are? Un onest *cincizeci-cincizeci?*

El a râs stânjenit, pentru că vorbele mele au sunat ciudat şi dur. Dar nu regretam tonul aspru.

— Dumnezeule, Ruby» nu.

— Dar te duci, i-am reamintit buimăcită. Adică, vorbim despre zero şanse de împăcare cu tosta ta nevastă, da?

Expresia lui s-a modificat, ca şi cum nu s-ar fi gândit niciodată la asta. E limpede, pentru el era un gest de curtoazie. Dar dacă era numai curtoazie, dacă nu era nicio şansă să o accepte înapoi, atunci de ce nu i-a răspuns ceva de genul prea târziu-prea puţin? De ce nu isi spus că prietena lui tocmai a fugit răvăşită din apartamentul lui şi sâ-l sune eventual mai târziu?

— Sincer, nu-mi imaginez că aş putea fi iar cu ea...

— Aşadar, te duci numai din politeţe?

A închis ochii, respirând adinc

___Sună groaznic când o spui in telul ăsta.

— Aşadar, nu e numai **un** gest de politeţe?

— **Eu nu...**

_ spune-mi odată! am ţipat eu. Pentru câ in dipa asta pari a-mi **spune** că te-ai **culcat** cu mine noaptea trecută şi in seara asta te împaci cu tasta nevasta! Lacrimi fierbinţi imi ardeau odm şi eram prea obosit* ca să mă mai ostenesc sâ le şterg.

— **Ruby. nu mi duc k cina ca sâ mâ întorc la e***

— **Par ai putea.**

A indus ochii

_____Nll nu cred câ aş putea tace asta. IXir. Rub^ tu eşti atât de

— Nu, l-am întrerupt cu o voce care m-a speriat şi pe mine. Am strâns pumnii, inconştient. Eram la capătul răbdării cu jocul ăsta al lui de-a v-aţi ascunselea. Nu face asta. Nu e vorba despre vârsta mea. Nu am fost niciodată naivă cu tine. Am fost pur şi simplu înţelegătoare în timp ce tu te zbăteai să îţi pui în ordine uriaşa ta grămadă de... bagaje.

Şi-a dres vocea şi a dat din cap, cu un aer mâhnit.

— Ai dreptate, îmi pare rău. Vreau să spun că mi s-ar părea o cruzime să nu avem o conversaţie pe care simt că ar fi trebuit s-o purtăm acum mulţi ani. Tu, tu din toţi oamenii, tu, care te pricepi aşa de bine să îţi exprimi sentimentele, ar trebui să înţelegi asta. E posibil să fie o uşurare pentru amândoi dacă vom vorbi în sfârşit despre multe alte lucruri.

Mă durea inima aşa de tare, încât abia mai puteam respira.

S-a aplecat şi m-a prins de mână, dar mi-am tras-o din palma lui. E)urerea din ochii lui era aproape de nesuportat. Ce facea? Ne era aşa de bine împreună. L-am speriat chiar aşa de tare?

— Draga mea, a zis el calm, şi ceva din mine s-a cutremurat la auzul cuvântului, încercând să detectez orice urmă de condescendenţă. Aş vrea să îţi uşurez cumva îngrijorarea, dar nu vreau să fiu superficial despre ce înseamnă să mă întâlnesc cu fosta mea soţie şi să o ascult, îmi dau seama că aş fi fost lipsit de onestitate dacă ţi-aş fi spus că nu înseamnă nimic, pentru ca mai apoi să mă duc şi să o ascult cu mintea deschisă.

— Dar ai într-adevăr o minte deschisă?

Răspunsul lui mi-a frânt inima.

— încerc, cred. Măcar atâta lucru îi datorez.

Am încuviinţat din cap, rămânând tăcută. îi puteam vedea frământarea pe chip, mă durea sufletul pentru el, dar mai tare mă durea pentru mine. Voia să stea de vorbă cu ea ca să îşi uşureze povara, să pună cu adevărat un punct final. Dar ştiam că o mică parte din el, partea aceea care nu o putea asculta doar la telefon, se întreba dacă nu cumva ea s-a schimbat suficient de mult. Dacă nu cumva vor putea să se simtă din nou bine împreună, poate chiar mai bine decât înainte.

— Ne vedem mâine, da? Poate luăm prânzul, a zis el.

Aproape că m-a buşit râsul la auzul unei asemenea absurdităţi,
„să luăm masa" suna de parcă ar fi vorbit cu un client. Eu mi-am pierdut slujba ca să pot fi cu el, iar el se ducea să ia cina cu fosta nevastă ca să vorbească despre împăcare.

Toate astea se întâmplau aievea?

Am încuviinţat din cap, cu gura încleştată, fară să-l *privesc.*

— Da, sigur.

Lăsând capul pe-o parte, m-a întrebat:

— Acum îmi poţi spune ce s-a întâmplat cu Tony? Ne-am certat adineauri. L-a presat pe Richard să îmi pună la dosar o scrisoare destul de dură. Sper că mi-am asumat suficient de convingător tot ceea ce s-a întâmplat între noi la New York.

între noi. La New York.

Nu şi noaptea trecută. Nu şi în noaptea în care te-am forţat să mergi aşa de departe, încât să te gândeşti acum să te întorci la femeia care te-a făcut nefericit, dar te lăsa să zaci liniştit în cochilia ta.

A, da, am zis eu absentă, căzând într-o stare ciudată de apatie. M-am ridicat, îndreptându-mă spre uşă. Practic, mi-a dat şi mie o scrisoare.Capitolul saisprezece Niall

în ciuda sugestiei mele să ne întâlnim pe teren neutru, Porţia a insistat să vin la ea — în fostul nostru apartament — la cină. Aveam o greutate în piept după discuţia cu Ruby, o urmă de părere de rău. I-am trimis un mesaj de îndată ce am plecat de la birou, spunându-i că o voi suna mai târziu sau voi trece pe la ea, dacă vrea, dar nu a

răspuns. Ştiam că era puţin supărată din cauza întâlnirii cu Porţia, dar nu o puteam condamna. Speram însă că va înţelege care era intenţia din spatele gestului meu. La urma urmelor, nu speram să mă împac cu Porţia; acum eram cu Ruby. Formam un „noi".

Dar avea şi Ruby dreptate: dacă era aşa, de ce mă întâlneam cu fosta mea nevastă la cină? Puteam spune cu mâna pe inimă că singurul motiv pentru care mă întâlneam cu Porţia era să văd ce are de spus pentru ca amândoi să putem merge mai departe? Oare nu exista o părticică în mine — indiferent cât de mică — care se întreba dacă nu am putea găsi împreună o cale mai bună, o mai deschisă comunicare? Doar ne cunoşteam atât de bine, nu ar fi greu de reîn-nodat firul

.Dar numai la gândul ăsta m-am cutremurat, iar sentimentul de vină m-a izbit în moalele capului. Nu mă uitam înapoi, la căsnicia mea, cu niciun fel de durere sau dorinţă. A fost singuratică şi lipsită de pasiune. Nici măcar nu a fost ca şi cum aş ii fost însurat cu cea mai bună prietenă, ci mai curând a fost un fel de coabitare cu un coleg de apartament.

Ce ar fi putut să îmi spună care să îmi schimbe opinia despre toate astea? Sau mă duceam pur şi simplu pentru că, în fericirea mea, îmi părea rău pentru fosta mea nevastă?

Voiam să o sun pe Ruby înainte de cină şi să-i spun că nu, Porţia nu avea nicio şansă, şi că poate era o greşeală din partea mea să îi dau false speranţe ducându-mă la cină, dar o parte întunecată şi tainică din mine era pur şi simplu curioasă: în toată relaţia noastră Porţia nu a părut niciodată atât de deschisă şi de convingătoare ca azi-dimineaţă la telefon.

Şi asta a fost suficient ca să mă facă să uit, preţ de câteva minute, că Ruby mă aştepta în living să o duc înapoi acasă înainte de muncă. Când am ieşit din baie cu telefonul în mână ca să o rog să mă aştepte puţin, ea plecase deja.

Am adulmecat mirosul mâncării gătite de Porţia încă de pe trepte: paste cu cârnaţi, ardei şi cimbru, felul meu preferat. Se auzea şi muzica, Brahms în interpretarea Filarmonicii vieneze, altă preferinţă de-ale mele. Uşa apartamentului era descuiată şi avea şi acum nevoie de familiara împinsătură cu umărul ca să se deschidă.

Porţia era în bucătărie, cu picioarele goale, pantaloni din bumbac, tricou şi un şorţ dinainte. Am clipit buimac, cu gura căscată. De puţine ori am văzut-o pe femeia asta fără perle la gât.

Când s-a întors spre mine, mi-a oferit un zâmbet larg, răpitor. Imediat am intrat în alertă.

— Bună, a zis ea, venind spre mine cu un al doilea pahar cu vin roşu de pe masă. Mi l-a pus în mână şi m-a sărutat pe obraz. Bine ai venit acasă! îmi venea să mă întorc şi să plec tot atunci. Era lipsit de corectitudine din partea mea să mă aflu aici. Mi se părea că pieleamea a fost înlocuită cu lână aspră şi mă mânca toată. Era greşit, ştiam asta. A ştiut Ruby ce a ştiut.

— Casa ta, i-am amintit. Eu locuiesc la câteva staţii de metrou distanţă.

Ea nu m-a băgat în seamă, întorcându-se la masă şi punând pastele în două farfurii.

— Eu tot nu ţi-am văzut încă apartamentul.

— Nu-i mare lucru de văzut, am ridicat eu din umeri.

Porţia a arătat spre sufragerie, iar eu am făcut ochii mari. Mă aflam aici de nici două minute, iar ea mă conducea la masă ca după o zi de muncă oarecare. Fără a ne fi salutat aşa cum s-ar fi cuvenit, fară alte sporovăieli. Şi categoric fară tachinări ghiduşe.

Am urmat-o înăuntru. Era ciudat să văd masa pusă cu lumânări şi flori şi setul de şervete pe care l-am primit de la familia Wynn la nunta noastră. Candelabrele pe care părinţii ei ni le-au dăruit la cea de-a cincea aniversare a căsătoriei. Când locuiam împreună Porţia gătea ocazional, dar avea grijă să mă facă de fiecare dată să simt ce efort facea, un fel de uite-câte-fac-eu-în fiecare-zi.

Am băgat mâna în buzunar după telefon, dorindu-mi cu disperare să o fi sunat pe Ruby înainte de a ajunge aici.

Ne-am aşezat. Porţia mi-a dat piperul, apoi şi-a aranjat şervetul în poală. Afară treceau maşini, cauciucurile scrâşneau pe asfaltul ud. înăuntru domnea tăcerea, ca întotdeauna.

— Cum a fost ziua ta? a întrebat ea într-un sfârşit, cercetându-şi
cu interes farfuria cu paste.

Ziua mea? De ce nu luna mea sau, mai bine chiar, ultimii unsprezece ani din viaţa mea?

— A fost... Am început, apoi m-am oprit, căci o revelaţie m-a izbit ca un pumn în plex: nu era niciun mister de descoperit aici. Izolarea tăcută a căsniciei noastre nu ascundea niciun secret. Pur şi simplu aşa a fost şi aşa va fi mereu între noi.

Porţia se simţea singură şi îi era greu să îşi găsească calea în viaţa cea nouă. Aşa am păţit şi eu, în mare măsură. Eu m-am concentrat asupra rutinei, ocupându-mi timpul liber cu sportul. Abia dacă am scos capul din carapace cât să o văd pe Ruby privindu-mă, îndrăgostită de mine de luni de zile.

Iar acum mă privea Porţia, care aştepta să îmi termin gândul.

— A fost o zi ciudată.

Era un răspuns neaşteptat, o ocazie perfectă pentru ca ea să întrebe mai multe. în schimb, am primit doar tăcere şi m-am concentrat şi eu asupra mâncării. Zgomotul mestecării îmi era familiar, la fel şi aroma de lemn din living sau mirosul de piatră rece al podelei bucătăriei.

— Şi ziua ta cum a fost? am întrebat, încercând să încep o conversaţie normală. Mâncarea înghiţită îmi stătea ca o piatră în stomac, iar mintea mea era plină de Ruby.

— Porţia, eu nu pot..., am zis eu, dar ea deja începuse să răspundă.

Şi nu spunea deloc ceea ce mă aşteptam eu să aud.

— Eram groaznici împreună, nu?

Am izbucnit într-un râs eliberator.

— Mai rău decât atât.

— Am crezut că am putea..., şi s-a oprit. Pentru prima dată de când am ajuns aici am văzut o slăbiciune, o vulnerabilitate în ea. Şi-a trecut palma peste faţă. Sincer, nu ştiu la ce m-oi fi gândit, Niall, când te-am invitat să vii la cină ca să vorbim. Voiam să te văd. îmi era dor de tine. Nu sunt sigură că înainte te-am preţuit suficient cât să-mi fie dor de tine.

Am dus paharul la buze şi nu am spus nimic. Am încercat să îi transmit din priviri că înţelegeam, că o parte din mine se bucura să o vadă.

Era limpede că nu am fost niciodată bun la mimarea sentimentelor. Am închis ochii, amintindu-mi de noaptea trecută. Şi acum aici, în sufrageria asta care a fost a mea; cu o soţie

care a fost a mea. Şi am înţeles motivul pentru care mă simţeam atât de rău pentru că mă aflam aici: o iubeam pe Ruby

.o iubeam.
că e^ "TnT ª TnUat POrtia frUnZărind prin
ca eşt, aia nu prea ştiu ce să spun. De unde să încep. E prea mult timp, nu? S-a uitat la mine. Prea mult timp î„ care am fost obişnuiţi sa nu stăm de vorbă, nu?

Mai era un cui în mintea mea. Ruby vorbea deschis despre sentimentele, temerile, visele şi aventurile ei. Dorea să le audă pe ale mele. încerca, pe îndelete, să facă din această deprindere de a ne împărtăşi gândurile un obicei al nostru şi o preţuiam pentru asta. I-am spus că îi apreciez mult sinceritatea.

O apreciam, e drept, dar mă şi înspăimânta. Iar ieri, când mi-a *spus* că are nevoie să o ajut să îşi lămurească ceva, că are nevoie de mine, eu nu am fost în stare să ies din rigiditatea mea şi să fiu acolo pentru ea.

— Nici măcar nu e nevoie să te întreb la ce te gândeşti ca să ştiu că eşti cu mintea în altă parte, a spus Porţia încet, scoţându-mă dintr-ale mele. Ai venit din politeţe.

Nu am răspuns, dar tăcerea mea era un răspuns Ia fel de bun ca oricare altul.

— Apreciez gestul, vorbesc sincer. Nu ţi-am fost întotdeauna o soţie bună. Acum ştiu. A fost o greşeală din partea mea să îmi imaginez că ne-am putea împăca. îmi plăcea să cred că puteam găsi ceva, ceva ce nu am avut înainte, dar acum, văzându-te aici, părând atât de preocupat... Acum am înţeles şi eu. între noi s-a terminat cu adevărat totul.

— îmi pare rău, Porţia, am spus lăsând furculiţa jos. Doream să aud ce ai de spus pentru că simţeam că îţi datorez asta. Şi aveam o datorie şi faţă de mine însumi să înţeleg în sfârşit ce ai gândit în tot timpul ăsta cât am fost căsătoriţi. Dar ai dreptate, în seara asta sunt preocupat de altele.
— Se vede, a zis. E un şoc pentru mine să te văd atât de... supărat. M-am scuzat din nou.
— Nu a fost corect din partea mea să...

— Ştii, a început ea, retezându-mi vorba, când te-ai mutat de aici ai părut permanent perfect lămurit. Ultimul lucru pe care mi l-ai spus când ai plecat a fost „Pa!" Eu ţi-am dat plicul cu paşaportul tău şi nişte acte importante, iar tu ai zâmbit amabil şi ai spus „Pa!" Nemaipomenit, nu?

Umerii mi-au căzut, am lăsat capul în palmă.

— Porţia, nu am fost trist când căsnicia noastră s-a încheiat, dar crede-mă, categoric am simţit ceva. Pur şi simplu nu ştiu cum să explic sau cum să numesc sentimentul acela. Eşec, poate. Sau regret. Şi m-am uitat la ea, recunoscând: Dar şi uşurare!

— Ah! a exclamat răsuflând uşurată. Şi eu am simţit asta. Şi apoi vinovăţie, tocmai pentru că m-am simţit atât de uşurată. Iar de atunci, aşadar de luni de zile, pendulez între uşurare şi vinovăţie. Cum am putut să petrec atâta amar de timp din viaţa mea cu un om care mi-a adus atâta uşurare când a plecat? Ce ar fi trebuit să fac ca să îmbunătăţesc lucrurile?

Am zâmbit trist, încuviinţând.

— Ei bine, a spus ea, împăturindu-şi şervetul şi punându-l pe masă, eu, una, îmi doresc...

— Porţia, sunt îndrăgostit. Cuvintele au ţâşnit din mine aşa de năprasnic şi frust, încât aş fi dat orice să le iau înapoi. Am plecat capul, şovăind.

Au trecut secunde bune până am vorbit din nou.

— Draga mea?

Fără să o privesc, o puteam auzi înghiţind în sec, o puteam auzi cum încearcă să îşi recapete răsuflarea.

— Spune-mi te rog că nu te-a rănit.

— Din contra, mă tem că eu am rănit-o pe ea.

— Vai, Niall.

M-am lăsat pe spate, uitându-mă în tavan.

— îmi pare rău. Nu am vrut să sune aşa de rău.

— O parte din mine s-a mai liniştit acum, ştiind că ai trecut mai departe, deşi mă afectează întrucâtva vestea. S-a oprit, a respirat adânc. O aud în vocea ta, o văd în ochii tăi. încordarea, precipitarea asta. Nu am fost niciodată în stare să scot reacţia asta de la tine. Nu de puţine ori am fost oribilă cu tine, ştiu. Dar le-ai îndurat pe toate cu atâta calm, cu atâta stoicism. îţi dai seama cum e să ştii că e imposibil să scot o reacţie pasională din partea ta?

M-am uitat la femeia asta cu care m-am purtat atât de urât, care s-a purtat atât de urât cu mine.

— îmi pare rău, Porţia.

— Să nu-ţi pară. Nu a fost vina ta.

— Dar tu eşti bine? am întrebat-o încet.

— în general, da, a zis. Au fost suişuri şi coborâşuri. în primele luni după divorţ am luat-o puţin razna. Am cheltuit aiurea, m-am întâlnit cu tot soiul de tipi.

Nimic. Nu am simţit nimic când a zis asta.

— Recent am o relaţie mai serioasă. Şi-a răsucit cu cochetărie şervetul pe deget. Cred că asta m-a şi speriat în ultimele zile. E greu să fii cu altcineva, apare şi teama de a nu repeta vechile greşeli. Am fost împreună atâta vreme, Niall, încât mi se pare cumva o greşeală să o iau de la capăt cu altcineva, e ca şi cum te-aş trăda.

Am privit-o. Personal, nu am avut niciodată senzaţia că aş trăda-o, dar înţelegeam perfect la ce se referea când zicea că e greu să fie cu altcineva. Să te temi. Să încerci să ghiceşti ritmurile şi nevoile altei persoane. Să fii permanent speriat să nu dai greş.

— E un tip pe care-l cunosc dinainte. A ezitat puţin. De la muncă. Mi s-a aprins o luminiţă.

— Stephen? am ghicit eu.

Porţia a recunoscut cu o urmă de vinovăţie în glas.

— Da, e Stephen.

Mi-am adus aminte cum o privea. Şi abia acum am realizat ce indiferent am fost faţă de atitudinea lui la dineurile de afaceri, chiar şi la birou, când mai treceam pe acolo să îi aduc prânzul sau ceva ce uitase acasă. Stephen nu se putea abţine să nu se uite la Porţia din trei în trei secunde, cel puţin când eram eu în preajmă.Dacă cineva s-ar uita la Ruby cum se uita Stephen la Porţia, aş face moarte de om.

— Dar nu s-a întâmplat nimic înainte, a completat ea. Iţi jur, Niall.

— Te cred. Şi nu sunt deloc surprins, Porsh. Am văzut cum se uita la tine.

A râs.

— Da. Ca fata aceea de la tine de la birou, când am trecut să îţi las actele să le semnezi. I se citea sufletul în ochi când te privea.

Parcă m-a străpuns cineva cu un fier roşu. Dumnezeule, până şi Porţia şi-a dat seama.

— Ruby? am întrebat, iar când i-am rostit numele mi-a tresărit inima.

— Americanca înaltă şi frumoasă?

Trebuia să beau ceva. Am încuviinţat. Am ridicat paharul cu vin roşu la buze, spunând:

— Ea este.

Porţia m-a privit cu înţelegere.

— Cu ea eşti acum? A făcut o pauză. Ea e cea pe care o iubeşti?

Am încuviinţat din nou, fară urmă de şovăială.

— Te dorea de veacuri şi acum sunteţi în sfârşit împreună? Porţia vorbise ca o liceană. Şi era ca un fel de consfinţire a despărţirii noastre faptul că mă invitase aici ca să vorbim despre o eventuală împăcare pentru ca să ajungem atât de uşor să povestim despre Ruby A continuat: Niall, e atât de romantic.

— Ca Stephen şi cu tine?

— Nu ştiu exact dacă noi doi formăm chiar un cuplu, dar lucrurile sunt cum sunt. S-a aplecat, a lăsat capul într-o parte şi m-a întrebat:

— îmi spui ce s-a întâmplat?

Şi uite aşa, cu capul în palmă şi cu vena zbătându-mi-se pe gât, i-am spus Porţiei toată povestea noastră.

l-am spus despre New York, despre Tony care nu a putut merge şi a trimis-o pe Ruby în locul lui. I-am povestit despre sentimentele pe care Ruby le avea cu luni de zile înainte ca eu să aflu despre ele despre frumuseţea şi umorul ei, despre cum se pricepea să mă facă să mă simt în largul meu. I-am povestit despre temerile, dorurile, ezitările mele. Şi, cu toate că probabil nu era cazul, i-am spus că ştiam că ea avea nevoie

de mai mult de la mine — mai multă comunicare, mai multă intimitate — iar eu încercam în modul cel mai sincer să fac lucrurile aşa cum trebuie.

—Şi apoi am venit aici la cină, am recunoscut, şi nu am putut să îi spun că asta nu înseamnă nimic pentru mine, căci ar fi fost o minciună; căci voiam să aud ce ai de spus, Porţia, dar nu voiam nici ca ea să creadă că intenţionez să mă împac cu tine. A fost dărâmată. Am gemut, amin- tindu-mi expresia ei goală, felul în care s-a plimbat absentă prin cameră şi apoi a ieşit din clădire. Am încurcat groaznic totul.

— Niall, a spus ea cu o voce blândă. Trebuie să rezolvi asta cumva.

Am încuviinţat, simţind că mi se face rău. Nu eram prea sigur că era aşa de uşor. O dădusem rău de tot în bară.

Ea a făcut o pauză.

—Te iubesc, ştii asta, da?

Vocea ei era încărcată de o emoţie rară. în lunga noastră căsnicie a spus asta numai de câteva ori, iar acum, iată, cuvintele au ieşit cu mult mai multă uşurinţă.

Zâmbind, i-am răspuns:

—Şi eu te iubesc, Porsh.

Apoi a răsunat din nou imperativul atât de familiar:

—- Rezolvă problema!

***

Am gonit pe scări şi am ieşit în stradă deja formând numărul lui Ruby.

A sunat, a sunat.

Nu mai auzisem până acum mesajul înregistrat, iar faptul de a-i asculta vocea în timp ce inima mea se umplea de o spaimă apăsătoare nu a reuşit decât să mă sperie şi mai tare.

„Bună, aici Ruby! Lasă un mesaj şi probabil o să-ţi răspund, pentru că sunt oribilă cu telefonatul. Dar dacă suni la acest număr probabil ştii asta deja, aşa că sunt pe jumătate iertată." Bip.

„Ruby", am început, „sunt eu, Niall..." m-am oprit, trăgându-mă de păr. „Tocmai ce am plecat de la Porţia. Ruby, nu ştiu de ce am venit aici, nu ar fi trebuit. Te rog, sună-mă. Vreau să te văd în seara asta. A fost o situaţie absurdă. Am nevoie să te văd."

Dar orele au trecut una după alta şi Ruby nici nu a sunat, nici mesaj nu mi-a trimis.

***

A doua zi am ajuns la serviciu dimineaţa devreme şi am văzut cu surprindere că Ruby nu era încă la birou.

Prietena ei, Pippa, era acolo, iar când m-am apropiat — conştient fiind că Pippa ştia despre relaţia noastră — a întors spre mine o căutătură încruntată.

— Pippa, nu? am întrebat-o.

M-a privit din nou, măsurându-mă nemulţumită.

—întocmai.

— Ce ştii despre Ruby? Când trebuie să ajungă? Expresia ei a trecut de la agasată la buimăcită.

—Să ajungă?

— La serviciu, am lămurit-o. Destul de fară rost, dacă mă întrebi pe mine.

—Eşti într-o ureche?

Mi-au venit pe limbă câteva vorbe de dulce, dar în cele din urmă m-am abţinut.

—Nu cred.

M-a cântărit câteva clipe în tăcere.

— Tu chiar nu ştii, nu? a întrebat ea, ridicându-se şi înfrun- tându-mă. Ruby a fost dată afară, neghiobule.

Am rămas cu gura căscată.

—îmi cer scuze. Concediată?

—Concediată.

—A fost concediată?

Pippa a râs fară urmă de veselie şi a scuturat din cap.

—A fost pusă să aleagă între poziţia de stagiar şi relaţia cu tine. Voia să îţi spună aseară că a încheiat socotelile cu firma, dar mi se pare că tu aveai alte planuri, nu?

Ah.

Ah.

Fir-ar a... naibii.... de ... treabă.

M-a cuprins panica, inima mi s-a strâns ghem pentru ca imediat după aceea să explodeze cu o bubuitură dureroasă.

—Ea..., am şuierat eu, privind în jur ca şi cum Ruby ar fi putut fi totuşi acolo. Ca şi cum ar fi fost un fel de joc.

Tony a pus-o să aleagă între mine şi serviciu.

Ea m-a ales pe mine.

Iar din punctul ei de vedere, eu am ales-o pe Porţia.

—Sunt mort, am şoptit în barbă.

Pippa a pufnit:

—Mare dreptate ai.

***

Am năvălit în biroul lui Tony cu ochii în flăcări.

—Spune-mi că te ţii de glume.

El a tresărit, ridicându-se brusc.

—Niall.

O stagiară pe care nu o observasem până atunci stătea pe scaunul de partea cealaltă a biroului, netezindu-şi fusta şi îngăimând o scuză în şoaptă:

—Mă scuzaţi.

— Ne-am uitat amândoi la ea cum pleacă; frumuseţea şi tinereţea fetei au declanşat încă o explozie în pieptul meu. Nici nu a închis bine uşa, că m-am întors la el şi i-am spus cu o voce scăzută, clocotind de furie:Dă-mi un motiv, un singur motiv ca să nu te izbesc chiar acum cu capul de birou.

Tony a ridicat mâinile.

— Asta e politica grupului meu, Niall. Regulile pe care le-am stabilit verbal când Ruby a început în grupul meu. Nu pot permite relaţiile personale.

— De când, mă rog? Am arătat spre uşă. Regula asta a apărut înainte sau după ce ai angajat-o pe fata asta? Am făcut un pas mai aproape de el. A fost înainte sau după ce ai sugerat să i-o trag lui Ruby? înainte sau după ce i-ai admirat sânii, picioarele?

El a clipit, înghiţind în sec nervos.

— Nu sunt sigur că ştiu la ce conversaţie te referi, dar dacă poţi veni cu o dovadă scrisă, voi fi bucuros să o discutăm.

Am râs tăios.

— Ai fost la Resurse Umane, aşadar.

Tony a închis ochii, repetând:

— Conform regulilor pe care le-am stabilit verbal când Ruby a început în grupul meu, nu pot permite relaţiile personale.

I-am răspuns clocotind:

— Eşti un mizerabil. Sper să te dea în judecată Ruby şi să te lase fară un sfanţ.

* * *

Dacă acum o lună mi-ar fi spus cineva că voi întâlni o femeie de la birou, mă voi îndrăgosti de ea şi o voi pierde înainte ca primăvara să pună stăpânire pe Londra, i-aş fi răspuns că bate câmpii.

Ruby nu s-a întors la birou în dimineaţa aceea, nici măcar ca să-şi ia lucrurile. Lipsa ei era ca un vid care vuieşte: nici urmă de râsul ei amuzant, nicio străfulgerare a ochilor ei verzi, şăgalnici, întreg biroul stagiarilor părea stânjenit când treceam prin faţă. Era deja nouă şi jumătate — după izbucnirea mea cu Tony şi cu pulsul care începuse cât de cât să se apropie de normal — şi eu nu mă puteam încă concentra asupra niciunei sarcini de serviciu.

De ce nu mă suni? am întrebat-o printr-un mesaj. Am stricat totul. Sunt disperat să vorbesc cu tine.

Productivitatea mea la locul de muncă a rămas un deziderat imposibil de atins după ce am trimis mesajul. Mă holbam la telefon din zece în zece secunde, am dat volumul alarmei cât de tare s-a putut. Deşi de obicei lăsam telefonul mobil în sertarul biroului când mă duceam la şedinţă, de data asta l-am luat cu mine, punându-l pe masă, chiar în faţa mea. Cum nu puteam să apar neanunţat la uşa ei, telefonul era singura mea legătură cu ea.

Imediat după prânz, am auzit alarma mesageriei şi am sărit ca un nebun, răsturnând vasul cu pixuri de pe birou. Speranţa a explodat în mine, imediată şi grea, facându-mi respiraţia aproape imposibilă. Nu a durat deloc prea mult ca să-l citesc; parcă mi-a înfipt cineva un cui în inimă. Mesajul ei spunea doar atât: Caut de lucru.

Tastând năprasnic, am întrebat-o: Draga mea, sună-mă te rog. De ce nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu Tony?

A trecut o oră. Două, trei, cinci. Nu mi-a răspuns.

Am interpretat asta drept o respingere, aşa cum şi intenţiona, şi mi-am închis telefonul ca să evit tentaţia să îmi pledez cauza în faţa ei printr-un lung şir de mesaje. Incapabil să muncesc, am început să bat holul în lung şi-n lat, ignorând privirile furişe, vinovate, pe care mi le arunca Tony, precum şi pe acelea nedumerite, insistente ale lui Richard.

De îndată ce am pus piciorul în apartamentul meu, m-am dus în birou şi am format numărul ei. A sunat o dată — inima îmi tremura ca o frunză — încă o dată, şi după al treilea sunet de apel a răspuns.

— Da. Avea o voce pierită, subţire.

Aproape înecându-mă, am izbutit să şoptesc:

—Ruby. Draga mea.

Am văzut aievea tresărirea ei când a zis:

— Te rog nu-mi mai spune aşa.

Mi s-a oprit răsuflarea, iar durerea mi-a iradiat în tot pieptul.

— Dar e adevărat.

Nu a răspuns.

— Ar fi trebuit să-mi fi spus despre discuţia cu Tony, i-am zis ridicând absent o bucăţică de hârtie de pe birou. Draga mea, nu am avut habar că lucrurile au luat o asemenea întorsătură.

— Nu am vrut să îţi spun la birou. Nu voiam să plâng acolo. A inspirat, şi-a dres glasul, apoi a tăcut din nou. Nici urmă de cheful ei de vorbă, iar asta mă durea de parcă cineva mi-ar fi scos un plămân şi m-ar fi lăsat doar cu jumătate din respiraţie. într-adevăr, în afara unei respiraţii şuierătoare când şi când, era straniu de tăcută; o parte din mine se întreba dacă nu cumva plânge.

— Eşti bine, Ruby? am întrebat în şoaptă.

— Sunt bine, a murmurat ea, verificam câteva formulare de aplicaţii.

-Ah.

Aşadar, opţiunile mele erau să vorbesc cu ea, deşi avea altceva de făcut, sau să pierd această singură legătură pe care o mai aveam cu femeia pe care o iubeam.

I-am povestit despre cina fară rost cu Porţia, despre cum chiar nu mai era nimic de spus. Am ştiut asta de îndată ce am pus piciorul în fostul meu apartament. „Sunt sigur că a fost îngrozitor pentru tine", i-am spus. Mi-am apăsat fruntea cu palma şi am continuat:

— Nu pot vorbi despre toate astea la telefon. Am atâtea de spus. *Te iubesc. Am fost un prost.* Te rog, Ruby, vino la cină.

— Nu pot, a răspuns ea scurt.

Ca s-o ţin pe fir, i-am vorbit până ce am rămas fară subiecte, simţindu-mă pierdut şi bâlbâit pentru prima dată cu ea. I-am povestit despre ziua mea lipsită de orice chef de muncă, despre drumul pe jos până acasă, despre cina insipidă pe care aveam de gând să mi-o pregătesc. I-am spus despre conversaţia de mai devreme cu Max, de Sara care aştepta deja al doilea copil. Am vorbit, şi-am vorbit, până ce am rămas fară subiecte normale aşa că am început să bat câmpii despre acţiuni, despre noua construcţie din josul Euston Road, despre ce uşurat sunt că s-a mai potolit ploaia.îmi doream să mă condamne, să explodeze. Voiam să mă acuze că am dezamăgit-o. Tăcerea ei era înspăimântătoare pentru că nu i se potrivea deloc. Mi-aş fi dorit un milion de cuvinte furioase decât un minut de tăcere.

Părerea şi aprecierea ei erau deja fundamentale pentru mine, deşi nu trecuse decât o lună. Adevărul este că nu am simţit niciodată că cineva mâ cunoaşte atât de bine ca ea; iar acum, într-o singură zi ţârâ ea, eram pierdut. Nimeni nu era ca Ruby.

Dar intr-un sfârşit, sub greutatea tăcerii ei nesfârşite, am lăsat-o in pace, implorând-o să mă sune când se va simţi pregătită.

Au trecut două zile fară nicio veste de la ea. Eram incapabil să ies din casă, nu aveam chef de mâncare şi nu puteam face ceva mai bun decât să dorm ceasuri întregi. Ştiam că treceam prin acea tristeţe care te lasă fără vlaga şi care din fericire nu m-a încercat niciodată până acum, căci mereu mi-am închipuit că poate fi evitată printr-un stoicism asumat.

Ruby era singura femeie pe care o voi dori vreodată, iar perspectiva de a o fi avut in viaţa mea numai pentru câteva săptămâni mă dărâma complet.
In prima săptămână după ce am făcut ţăndări încrederea lui Ruby şi am obligat-o să pună capăt in tăcere relaţiei noastre, am reuşit cu greu să mă târăsc la birou să iau câteva rapoarte şi schiţe. Voiam să creez măcar aparenţa că îmi fac treaba de acasă. Eram nebărbierit, eram imbrăcat de două zile cu acelaşi tricou şi aceiaşi blugi şi nu sunt *sigur că* m-am uitat în oglindă când am ieşit din casă.

Era încă întuneric; în zori străzile erau minunat de liniştite, dăruindu-mi un soi de calm exterior pe care îmi doream cu disperare să îl pot fura şi vâri în suflet Maşinile erau încă parcate, magazinele se deschideau peste câteva ceasuri Holul clădirii era tăcut ca un cavou.

Mi-am scos cheile din buzunar în faţa uşii mari din sticlă, iţindu-mă curios la singura încăpere luminată din firmă.

Era în colţul îndepărtat din dreapta. Lângă biroul lui Ruby.

Mâna a început să-mi tremure, am apăsat mecanic pe clanţă şi uşa s-a deschis. Din spate, se auzea zgomotul hârtiilor aranjate în teancuri, al fotografiilor scoase din rame. Al cărţilor puse într-o cutie.

—Cine-i acolo? am strigat eu, dând colţul şi îngheţând când am zărit-o în biroul stagiarilor, cu mâna suspendată în aer la vederea mea.

Se pare că a avut acelaşi gând ca şi mine: să vină aici devreme, în weekend, ca să nu întâlnească pe nimeni. Dar în loc să-şi ia lucrări pe care să le finalizeze în liniştea şi intimitatea livingului, Ruby venise să-şi elibereze biroul.

Mi s-a făcut stomacul ghem şi inima mi-a urcat în gât

—Ruby? Eşti aici.

Ea a închis ochii, s-a întors la împachetatul ei.

—Aproape am terminat.

— Nu te grăbi, te rog. Aş vrea... aş vrea să vorbesc cu tine. Să vorbesc cu adevărat cu tine, nu bâiguiala de la telefon de zilele trecute.

A încuviinţat din cap, dar nu a spus nimic. Am rămas înfipt acolo, stângaci, holbându-mă la ea şi habar neavând ce să fac.

Avea obrajii roz, buza de jos umedă şi subţire sub presiunea dinţilor care o tot muşcau.

—Ruby, am început.

—Te rog, a mormăit ea, ridicând o mână. Nu face asta, bine?

A pus la sfârşit semnul întrebării, aproape ca şi cum nu ar fi fost sigură că a continua această tăcere oribilă era cea mai bună decizie. Nu am avut niciodată inima frântă până acum, niciodată, o dezolantă realizare pentru cineva care şi-a petrecut o mare parte din viaţa de adult într-o singură relaţie, iar povara suferinţei acesteia se insinua în fiecare părticică a trupului meu.

Aş fi vrut să mă duc la ea, s-o trag spre mine, să mă aplec şi să o sărut. Numai să o sărut, să-i spun că era singura femeie pe care cred că o voi dori vreodată. Iar dacă mi-ar da voie, poate aş fi în stare să îi ofer un nou început. Poate aş fi în stare să dau un nume tuturor sentimentelor ăstora care mă încercau.

Devotament şi dorinţă de a fi iertat. Adorare, disperare şi teamă.

Şi mai presus de toate: iubire.

Dar instinctul mi-a spus să mă trag deoparte.

M-am întors, m-am dus în biroul meu. In spatele meu, munca ei de împachetare a părut a-şi fi înteţit ritmul, iar eu am şovăit, dorindu-mi ca totul să fie mai simplu decât era. Greşeam? Instinctul meu era o constantă bâtă-n baltă? Mi-am prins fruntea-n palme, dorindu-mi să ştiu ce mama dracului să fac.

Absent, am luat o foaie de pe birou, culegând alte câteva de prin cabinet. Nu izbuteam deloc să mă concentrez asupra acestei sarcini simple, ştiind-o pe Ruby la câţiva metri distanţă.

Am ieşit din birou. Am răsuflat adânc când am văzut că era în continuare în clădire, lipindu-şi cu scotch cutia cu lucruşoare. Avea părul mai în neorânduială decât de obicei, ca şi cum nu i-ar fi dat nicio atenţie. Era îmbrăcată dezordonat şi mohorât: o fustă bej, un pulover cenuşiu. Arăta ca şi cum ar fi fost plouată zdravăn.

Mi-era dor de ea. Dorul ăsta era ca o gheară înfiptă în pieptul meu, care săpa răni adânci într-un loc la care nu puteam ajunge, distrugând în calea ei toate câte îmi erau indispensabile ca să respir, bătăile inimii, lăsându-mă să mă mişc aşa într-o lume pe care odinioară o priveam cu un ochi reflexiv Nu am avut niciodată înclinaţii către melodramă, dar acum îmi plângeam de milă într-un hal fără de hal. Niciodată până acum nu am fost pus în situaţia de a dori să câştig pe cineva, cel puţin nu in mod conştient, şi mă simţeam destul de nepregătit» nu aveam habar ce ar trebui să fac.

— **Ştiu că vrei să fii lăsată in pace, am început eu, străduindu-mă sâ nu bag in seamă felul tn care a tresărit când m-a auzit, şi îmi dau seama că te-am rănit într-un fel imposibil de iertat. Dar, draga mea, imi pare atât de râu. Şi dacă asta înseamnă ceva pentru tine...**

Crtd că imi voi pierde locul la Oxford, a spus ea cu cea mai liniştită voce din lume.Am împietrit.

— Cum?

— Am fost concediată, dar Tony a inclus şi o scrisoare la dosarul meu. Mi-a trimis o copie — deşi, după am citit-o, nu înţeleg de ce şi-o fi închipuit că aş vrea să o citesc — în care spune, în principiu, că am fost o angajată suportabil de mediocră din cauza afecţiunii mele pentru tine care m-a absorbit cu totul şi a afectat calitatea muncii mele.

Am făcut un pas în spate, sângele îmi bubuia atât de tare în vene încât credeam că se vor sparge.

— Dar e absolut ridicol. L-am auzit nu o dată lăudându-te. In al doilea rând, el nu a avut habar despre sentimentele tale decât după călătoria la New York.

— Ştiu. Mulţumesc că i-ai împărtăşit asta, a zis ea sec, întinzându-se să pună banda scotch la loc pe biroul acum golit.

— Ruby, am izbucnit eu, mi-a scăpat, a fost ceva spontan, am reacţionat ca un idiot pentru că eram încă uluit că tu...

— Niall? m-a întrerupt, iar în ochii ei se zăreau scântei de lacrimi. Nu face asta, bine? Am înţeles. Nu ai vrut să îi spui asta sau, cel puţin, nu ai intenţionat să sune cum a sunat. De fapt, nu îmi pasă nici dacă i-ai fi spus lui Tony că am sentimente pentru tine chiar şi înainte de călătorie. Nu cred că mai contează acum. Tony e un mare nemernic pentru ceea ce a făcut. Problema mea cu asta — şi a arătat spre noi doi — este că Tony nu a greşit întru totul. Am fost neatentă. Am fost preocupată. Am spus clar că aş face orice ca să fiu cu tine... iar tu te-ai întors la ea.

— Nu m-am întors. Am ştiut încă dinainte de a ajunge la apartament că nu am de gând să...

— După cum ai plecat săptămâna trecută — cu o voce tremurând de lacrimi cu greu reţinute — s-ar fi zis că îi mai dai o şansă.

— Ruby...

— M-am aruncat în braţele tale. Eram aşa de îndrăgostită de tine, şi de atâta vreme, încât am ignorat toate semnele care spuneau că nu eşti pregătit. Ţi-am spus că te iubesc după numai câteva săptămâni, iar tu ai făcut sex cu mine, deşi era clar că nu erai pregătit.

— Ruby, opreşte-te. Simţeam că mi se face rău, nu mă mai puteam ţine pe picioare, dar cuvintele ei continuau să îmi picure otravă în urechi.

— Iar a doua zi te-ai dus să vorbeşti cu Porţia despre împăcare, presupunând că eu eram atât de disperată după atenţia ta, încât dacă nu te vei întoarce la ea, pe mine mă vei găsi tot aici, aşteptându-te. Apoi a ridicat privirea către mine, iar lacrimile au început să i se rostogolească pe obraji. Cred că ţi-ai imaginat asta pentru că eu am fost mereu dornică să vorbesc despre toate, aşa că voi înţelege cât de mult ţi-ai dorit să auzi ce are şi ea de spus, ceea ce va lăsa cumva în plan secundar nevoia mea de a însemna ceva pentru tine.

Am deschis gura, am închis-o la loc.

— Probabil ai crezut că voi spune da, uite ce idee grozavă — uraa! — până la urmă Porţia nu e chiar un robot, are şi ea sentimente şi în sfârşit vrea să le împărtăşească. Şi-a şters obrajii. Dar nu asta am gândit. Mi-aş fi dorit să-i spui că a avut la dispoziţie unsprezece ani de căsnicie să îţi spună ce simte şi că acum ai o prietenă care are privilegiul de a discuta cu tine despre ce se întâmplă în mintea şi în sufletul tău.

A inspirat adânc şi dureros înainte de a continua:

— Doamne, Dumnezeule, eram aşa de nerăbdătoare să aud tot ce ai de spus, chiar dacă asta însemna să vorbim despre viaţa ta sexuală cu Porţia imediat după ce am făcut dragoste pentru prima dată. Dă-o naibii de treabă. A râs aspru, fără veselie. Nu am văzut în viaţa mea o manifestare emoţională atât de neprelucrată. Ruby nu îşi alegea cuvintele pentru mine, pur şi simplu se grăbea să scuipe tot ce o apăsa, înainte de a pune punct acestei poveşti.

— Ai fi putut să îi spui că te întâlneşti cu ea la prânz, dacă o apasă ceva, sau că la fel de bine se poate elibera printr-un e-mail nenorocit. Dar să te întâlneşti cu ea în prima seară după ce am făcut dragoste? Să nu îţi doreşti să îi spui categoric că acum eşti cu mine? A clătinat din cap, ştergându-şi din nou ochii. Deşi ceea ce era între noi era ciudat, stângaci, avea începuturile şi potrivelile acelea ciudate, era infinit mai bine. Era ceva bun între noi, ceva real, iar tu ştiai asta.

— Era, i-am spus. Este.

M-am apropiat, am cuprins-o de talie. Spre marea mea uşurare, nu s-a tras, aşa că m-am aplecat şi am sărutat-o pe gât.

—- Iartă-mă, Ruby.

Ea a dat din cap, braţele îi atârnau fără vlagă.

— Mă răneşti.

— Am fost un prost.

Trăgându-se deoparte, ea a închis ochii să se adune şi apoi, spre marea mea groază, şi-a luat cutia şi a plecat în sens opus, în josul holului, pe lângă şirul de birouri şi afară din firmă înainte de a apuca să-mi găsesc cuvintele potrivite ca să o opresc.

***

Aducerea acasă a dosarelor a fost un exerciţiu fară nicio finalitate. Au rămas la fel de inutile pentru tot restul weekendului.

Dorm. Mănânc. Beau în neştire. Mă holbez.

Telefonul meu era supărător de tăcut. Eram recunoscător că nu mă sună Tony, rudele, Porţia. Dar eram devastat de fiecare dată când luam telefonul în mână şi pe ecran nu găseam nicio veste de la Ruby.

Aşa că atunci când a început să bâzâie de acolo de unde îl arun-casem cu câteva ceasuri în urmă, de pe o pernă pe care o trântisem de podea, am avut nevoie de câteva secunde bune ca să ies din transă şi să răspund.

M-am împiedicat până la locul cu pricina, m-am uitat la ecran şi am mormăit o înjurătură, dar am răspuns totuşi:

— Max.

— Am vorbit adineauri cu Rebecca, a zis el în loc de tradiţionalul salut.

— Cum?Mama e foarte supărată. Rebecca i-a spus că ea crede că Ruby va fi aleasa.

Sora mea.

— Dar ea nici măcar n-a cunoscut-o pe Ruby.

— Se pare că asta nu contează.

Am mormăit cu nasul în paharul cu gin:

— Măcar voi doi nu mai aveţi acum niciun motiv să vă aruncaţi cu capu-nainte în treburile altora.

— Pari supărat.

Holbându-mă la pahar, i-am zis:

— Aşa-i. Mizerabil, chiar.

— Ei, hai, revino-ţi. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ruby a rupt-o cu mine.

Max a tăcut câteva secunde.

— Nu se poate.

— Ba da, asta a făcut. Povestea noastră de la New York a costat-o slujba, iar eu am luat o riglă la palmă. Crede că acum nu va mai putea intra în programul lui Maggie.

A pufnit:

— Fir-ar a naibii de treabă!

— Iar eu m-am dus să iau cina cu Porţia imediat după noaptea în care m-am culcat în sfârşit cu Ruby, fară să ştiu că Tony i-a dat un ultimatum: eu sau jobul.

— Iar ea te-a ales pe tine, a ghicit fratele meu.

Am râs în pahar.

— Corect.

— Nătărăule!

— Exact. Am sorbit şi ultimul strop din pahar şi l-am lăsat pe podea. Aşa că nu are rost să-ţi spun că a terminat-o destul de urat cu mine.

— Iar tu ce faci, ai de gând să stai să bei şi să-ţi plângi de milă pe canapea?Wi ştii cum a fost viaţa mea cu Porţia, am inceput. Dar cu Ruby... nu nvam gândit niciodată la copii sau să cl&desc şi eu ceea ce aveţi voi doi, tu cu Sara, până să o cunosc pe Ruby. M-am uitat pe fereastră, la cerul şi la mugurii care începeau să răsară în primele adieri ale primăverii: Nu voi mai fi niciodată întreg după povestea asta. M-a schimbat profund şi... nu vreau să mai fiu ca înainte. A urmat un moment de tăcere; m-am întins după pahar, l-am umplut şi am reluat. Aşa că în clipa asta mi se pare o variantă bună să beau până uit de mine.

— Sau — a sugerat el cu un chicotit care suna ca un „Tontule!" — ai putea să-ţi mişti fundul ăla imbecil şi să te duci să vorbeşti cu Maggie. Ce naiba, Niall, reacţionezi de parcă nu ai avea resurse. Gândeşte-te

bine la tot ce poţi să faci şi rezolvă problema. Doar asta ştii tu să faci, frăţioare.

* * *

în sfârşit treaz, am analizat puţin ceea ce aveam de gând să spun în trenul care mă ducea de la Londra la Oxford. Margaret Sheffield era un fel de eroină personală: a făcut parte din comisia tezei mele şi mi-a fost mentor mult mai mult decât mi-a fost vreodată îndrumătorul meu alcoolic. Deşi specialitatea lui Maggie era ingineria civilă, era preocupată şi de design şi supervizase construcţia multor clădiri comerciale din aglomerata Londra. Admiram profund felul în care cariera ei îmbina fericit ingineria, arhitectura urbană şi planificarea urbană la scară mare. Unul dintre cele mai onorante momente ale vieţii mele profesionale a fost acela când un coleg m-a prezentat la o conferinţă drept: „Margaret Sheffield a generaţiei noastre".

Dar nu m-am dus niciodată la ea cu o problemă atât de personală. De fapt, în afară de momentul încins de săptămâna trecută, când am năvălit în biroul lui Tony, nu am fost niciodată în stare să discut cu cineva din mediul meu profesional despre viaţa mea personală. Prin urmare, cu tot vântul rece care mă şfichiuia când coboram

încet Parks Road, îndreptându-mă spre Thom Building, clocoteam de emoţie şi agitaţie.

Maggie lucra în sistem de suficient de multă vreme încât să îşi fi câştigat dreptul la un birou directorial într-una din clădirile mai mari, dar prefera să fie în centru acţiunii, spunea ea. Clădirea ei era o structură bizară, hexagonală, dar în afară de asta avea o privelişte minunată spre parcul Universităţii, spre răsărit. Simplul fapt de a mă afla din nou aici, atât de aproape de clădirile facultăţilor de Inginerie şi Mecanica Materialelor, mă umplea de nostalgie. Ce tânăr eram când trăiam aici. Tânăr şi însurat şi, din exact acest motiv, diferit de colegii de seama mea care ziua munceau din greu, iar seara petreceau pe rupte.

Am bătut la uşa ei deschisă şi am răsuflat uşurat când a ridicat capul şi a zâmbit larg.

— Niall! S-a ridicat, a ocolit biroul, a venit la mine şi m-a îmbrăţişat strâns. Maggie nu a fost niciodată genul care să strângă mâna, dar de-a lungul anilor în care am ucenicit la ea am reuşit să îi câştig afecţiunea.

Când s-a tras îndărăt, am întrebat-o:

— Crezi că mi-ai putea acorda câteva minute?

— Sigur că da. A zâmbit. M-ai făcut curioasă cu e-mailul acela al tău atât de lipsit de detalii.

— Şi... am început, dacă nu e prea mare deranjul, am putea bea o cafea?

A ridicat din sprâncene, iar în ochi i-a apărut un licăr de interes.

— Nu pare a fi o vizită strict profesională, nu?

— Nu e. Dar... şi este, întru câtva. I-am explicat oftând. Să zicem că prefer flexibilitatea.

A râs, luându-şi puloverul.

Asta chiar că e şocul vieţii mele. O discuţie personală cu Niall Stella. Categoric îmi pot face timp pentru asta

.Ne-am îndreptat spre o cafenea micuţă de pe Pembroke Street, folosind plimbarea pentru a ne pune reciproc la curent cu ce am mai făcut în ultimii doi ani. Dar gândul la viitorul lui Ruby nu-mi dădea pace şi, în ciuda eforturilor lui Maggie de a face conversaţie, răspunsurile mele la întrebările ei nevinovate rămâneau laconice şi destul de seci. Am răsuflat când am ajuns la cafenea, am comandat ceai şi croasanţi, apoi ne-am aşezat la o măsuţă dintr-un colţ.

— Aşa..., a început ea, zâmbindu-mi peste masă. Gata cu sporovăială fără rost, da? De ce ai venit să mă vezi?

— Este vorba despre o studentă care a aplicat pentru programul tău şi care a fost stagiară la Richardson-Corbett.

Ea a dat din cap.

— Te referi la Ruby Miller.

— Da, am zis, uimit că a ştiut imediat la cine mă refer, dar mi-am dat seama că spusesem „a fost stagiară". Clar, Maggie a citit scrisoarea lui Tony. Nu am lucrat direct cu ea. După cum ştii, a fost subalterna lui Tony.

— Am primit scrisoarea lui, a confirmat ea, încruntându-se. Nu are o părere prea bună despre ea.

Sângele a început să-mi clocotească, m-am aplecat mai aproape de ea, dându-mi seama că Maggie se uita la mâinile mele care se încleştaseră.

— întocmai, asta e problema, am zis. Mă tem că avea o părere mult prea bună despre ea.

— Ce nenorocit, Tony ăsta. Maggie s-a luminat la faţă, înţelegând. Iar tu ai fost factorul perturbator despre care amintea Tony.

— Te rog să mă înţelegi, am izbucnit precipitat. Nu aş fi venit să vorbesc niciodată cu tine despre problema asta dacă nu aş fi simţit că are un impact asupra deciziei tale profesionale. Tony s-a purtat groaznic. Ca şi mine, presupun. Dar în situaţia asta, ceea ce mă îngrijorează cu adevărat e că ai putea pierde o studentă foarte bună dacă ţii seama de recomandarea lui Tony. Ruby e sclipitoare şi foarte hotărâtă.

Maggie m-a studiat, sorbindu-şi ceaiul.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

înghiţind în sec, am încuviinţat.

— Te-am deranjat venind până aici. Aşa că desigur, poţi să mă întrebi orice.

— Eşti aici pentru că Ruby merită un loc în programul meu sau pentru că eşti îndrăgostit de ea?

M-au trecut toate sudorile străduindu-mă să îi susţin privirea. Am admis:

— Ambele.

— Aşadar, afecţiunea nu e de o singură parte.

— A fost, după aia nu a mai fost. Nu am ştiut că are sentimente pentru mine, apoi a recunoscut numai după ce începusem să simt şi eu ceva pentru ea.

Maggie a clătinat din cap, privind peste umărul meu şuvoiul de studenţi care treceau pe lângă cafenea.

— Nu m-am aşteptat niciodată ca tu să mă cauţi ca să pledezi cauza unei iubite. Nici nu ştiu dacă sunt mai mult surprinsă sau bucuroasă pentru tine.

— Nu e, am îngăimat. Maggie a întors nedumerită capul spre mine. Nu mai e iubita mea, am explicat. Pierderea slujbei, pierderea locului în programul tău, incapacitatea mea de a-mi gestiona adecvat emoţiile... presupun că toate astea au facut-o să îşi reordo- neze priorităţile.

— Să îşi reordoneze priorităţile? Pierderea locului în programul meu?

— Tony a considerat că e înţelept să îi trimită şi lui Ruby o copie a scrisorii depuse de el în dosarul ei pentru aplicaţie. Dat fiind că Tony ţi-a fost student şi încheierea unui stagiu complet într-o firmă e o cerinţă

critică pentru programul tău, Ruby a spus că nu crede că are şanse să fie primită.

— Niall, a început Maggie, lăsând jos cana cu ceai. Scuză-mă că sunt atât de directă, dar te rog nu mă insulta sugerând că aş putea respinge un student bun pur şi simplu pentru că s-a îndrăgostit la locul de muncă.

— Nu, Maggie, In niciun caz...

—Sau pentru că c tânăr şi nu c întotdeauna în «tare »â separe planul personal de cel profesional. Apreciez că al venit aici, dar vizita ta îmi aduce marea satisfacţie de a te vedea îndrăgostit, nu ajutorul pc care-l soliciţi pentru Ruby. Aplicaţia lui Ruby e sclipitoare. Celelalte scrisori de recomandare ale ei sunt elogioase. Notele el «unt *perfecte,* rezultatele la teste o aşază în fruntea viitoarei el grupe. Iar scrisoarea ei a fost una dintre cele mai bune pe care le-am citit vreodată. Aplecându-se spre mine, Maggie a clătinat din cap. Vezi tu, locul ei nu a fost niciodată periclitat de scrisoarea lui Tony. Chiar îţi imaginezi că de cincisprezece ani încoace eu am cunoscut un alt Tony? E un inginer sclipitor, dar e şi un mare nemernic.

Am închis ochii, râzând.

— Touché.

— Pot renunţa complet la profesionalism pentru câteva clipe?

— Sigur că da, am răspuns precipitat, simţind o bizară nevoie de a-i auzi cuvintele înţelepte într-un fel în care nu mă aşteptasem. Te rog.

—M-ai cunoscut ca profesor, ca îndrumător — sau aproape —, iar acum ca un coleg de încredere. Dar înainte de toate sunt femeie, Niall. M-am măritat la douăzeci de ani, a durat cinci ani, apoi am divorţat. Spre patruzeci de ani m-am măritat din nou. Graţie privilegiului vârstei şi înţelepciunii, dă-mi voie să îţi spun cu toată delicateţea că motivul tău pentru această vizită e enervant de arogant. Ruby nu are nevoie să vorbeşti în numele ei. Faţă de toate cele pe care le-am amintit despre ea, află că a venit şi ea să mă vadă. Ochii lui Maggie au sclipit veseli. într-adevăr, grozavă fată.

Am făcut ochii mari de uluire.

— Aşa e.

Ruby nu are nevoie de un cavaler în armură strălucitoare, are nevoie de un partener. Aşa cred. Are nevoie să ştie că e văzută. Şi iubită. Şi, din când în când, are nevoie să cunoască mecanismele interne ale felului în care e iubită. E ingineră. Arată-i cum eşt
ialcătuit. Arată-i şuruburile, firele, modul de funcţionare a gândurilor tale.

* * *

După discuţia cu Maggie, nu mi-am mai bătut capul să mă duc acasă sau la birou. Călătoria de o oră cu trenul a fost o adevărată tortură. îmi doream să pot zbura sau să mă pot teleporta cumva. Maggie a spus ceva atât de adevărat şi evident: trebuia să îi spun lui Ruby ce simt.

Am urcat în fugă treptele apartamentului ei, ezitând în faţa uşii câteva secunde, cât să-mi potolesc respiraţia, apoi mi-am luat inima-n dinţi şi am bătut la uşă.

Mi-a deschis. Era îmbrăcată cu o fustă modernă şi un pulover asortat, prin decolteul căruia se întrezărea linia sânilor. Nu îmi pot da seama ce mutră am făcut când am văzut-o dintr-odată acolo, toată, din cap până-n picioare, dar când i-am căutat privirea, am văzut în ea o tandreţe care m-a surprins şi m-a bucurat nespus.

— Ruby.

— Eşti bine? a întrebat ea, uitându-se cercetător la mine.

Am încercat să respir cât mai rar ca să mă calmez, dar nu am izbutit.

— Nu.

— Arăţi groaznic.

Am încuviinţat cu un râs aspru şi răguşit.

— Sunt sigur că ai dreptate.

S-a uitat în zare, mâhnită.

— De ce ai venit?

— Pentru că trebuia să te văd.

Şi-a întors ochii spre mine, scrutându-mi faţa.

— O parte din mine ar vrea să te tragă în casă şi să te sărute nebuneşte. Mi-e dor de tine, nu pot susţine că nu mai simt nimic.

Atunci nu mă respinge, am implorat-o, făcând un pas spre ea. Ruby, ar fi trebuit să îţi spun ce simt în noaptea în care am fâcu

tdragoste. Nu am ştiut sâ dau un nume sentimentelor mele sau poate nu Lm suficientă încredere în mine sâ cred in ceea ce simt.

Ea a clătinat din cap, cu ochii plini de lacrimi. M,-am dat seama
că nu voia să o spun, dar trebuia.

— Te iubesc, am şoptit cu o voce slăbită de emoţie. Te iubesc cu
disperare.

-Niall...

— Mi-am dat seama de asta când eram la Porţia. Faptul că mă aflam acolo mi-a făcut rău. Nu ştiu de ce m-am dus, dar cu ocazia asta mi s-au limpezit toate în minte.

Ruby a râs scurt, fără veselie.

— Da, şi mie mi s-au limpezit.

Am gemut.

— Iartă-mă, Ruby, te rog.

— Aş vrea. Chiar aş vrea. Numai că nu ştiu cum să depăşesc sentimentul de umilinţă şi frustrarea asta profundă, epuizantă. Toate astea, încercările mele permanente de a-mi da seama ce ai nevoie, de a fi totul pentru tine în fiecare clipă. Apoi eu spunându-ţi că te iubesc, numai ca să te aud răspunzând în schimb „eşti minunată", apoi eu pierzându-mi slujba şi după aceea — cel mai rău dintre toate — tu spunându-mi că te duci să iei cina cu Porţia ca să discutaţi despre căsnicia voastră... încă mă doare, să ştii.

— Cred că am simţit nevoia să închid uşa asta, am încercat să îi explic. Sau poate pentru că nu am auzit-o niciodată pe Porţia aşa de afectată şi o parte întunecată din mine era măcinată de o curiozitate morbidă să afle despre ce e vorba. Dar nu am ţinut cu adevărat seama de sentimentele tale până nu m-am dus acolo, ceea ce a fost groaznic din partea mea. De îndată ce am ajuns acolo am ştiut că nu aveam ce discuta, nu exista niciun adevăr demult îngropat de scos la lumină. Am simţit că, prin simplul fapt de a mă afla acolo, te înşel cumva...

— Pentru că asta şi făceai...
Am închis ochii. Mi se frângea inima să o văd în halul ăsta.
— îmi pare teribil de rău.
OinstwM LJurw jn
— Ştiu, a spus ea, încuviinţând din cap. Şi cred că înţeleg. Dar nu am ce să fac. Sunt supărată pe tine.
Trecându-mi mâna peste barba nerasă, am şoptit:
— Lasă-mă să intru, te rog.
Ea s-a uitat la mine şi a răspuns foarte încet:
— E ciudat că simt nevoia să spun nu? Adică, am nevoie să fiu sigură că pot. Ţi-am dat tot răgazul din lume să îţi gestionezi fiecare ezitare, cât de măruntă. Am încercat să fiu înţelegătoare şi răbdătoare, dar de îndată ce s-a ivit ocazia, nu ai acordat aceeaşi consideraţie sentimentelor mele. Nu am mai fost eu însămi în ultimele şase luni. Ţi-am spus că poţi să ai încredere în mine că îţi voi spune care sunt limitele mele. Asta e o limită. M-ai nesocotit, şi asta într-un mod atât de evident. S-a oprit, m-a privit în ochi şi a adăugat cu o voce scăzută. Am crezut că nu mai era genul de relaţie pe care ţi-o doreai.

A fost ca şi cum mi-ar fi înfipt un cuţit în piept şi m-am tras îndărăt, clătinându-mă. Şi cu toate că buzele îi tremurau şi mâinile îi atârnau lipsite de vlagă, cu toate că în ochii ei încă vedeam întreaga emoţie care se oglindise acolo în urmă cu o săptămână, nu şi-a retras reproşurile, nici prin cuvinte, nici prin mimică.

Acum îmi dădeam seama, aş fi putut să o împing, iar un alt bărbat — un bărbat mai agresiv — s-ar fi apropiat, profitând de durerea care se oglindea în ochii ei. Dacă aş săruta-o acum, m-ar săruta şi ea, puteam simţi asta după cum se uita la gura mea, după cum tremura în continuare.

Ruby încă mă iubea la fel cum o iubeam şi eu.

Puteam forţa intrarea în apartament, o puteam lua în braţe, smulge hainele şi dărui plăcere, desfatându-mă cu gustul ei. Cu gura, cu mâinile, cu vorbele, poate aş reuşi să o conving pentru o noapte că o iubeam cu adevărat.

Dar ea deja se lupta cu gândul la cât de mult pierduse din stima de sine prin sentimentele ei pentru mine. Nu o puteam manipula în halul ăsta.Mi-am trecut mâna prin păr, simţindu-mă complet idiot.

— Dacă plec, ai să crezi că nu îmi pasă de tine. Dacă rămân, ai să
spui că nu îţi respect dorinţele.

— Niall, a şoptit ea. Abia dacă izbutesc să stau aşa de aproape de tine fără să simt că sunt dispusă să îţi dau totul. Nu cred că vreunul dintre noi ştie ce să facă. Dar e rândul tău să fii răbdător.

Am oftat greu şi am făcut doi paşi înapoi, cu faţa la ea.

— Vino la mine, am şoptit, implorând-o. Când ai să fii pregătită. Am să te aştept. Depărtarea nu va diminua niciodată ceea ce simt pentru tine.

Ea a încuviinţat, cu ochii încărcaţi de recunoştinţă.

— Promite-mi că mă vei căuta când vei fi pregătită. Chiar dacă asta ar însemna să-mi spui că eşti pregătită să îmi spui că s-a terminat cu adevărat.

Ruby a încuviinţat din nou.

îţi promit.Capitolul

şaptesprezece Rub

yAprilie a fost groaznic, dar mai a fost şi mai rău. Măcar în aprilie am putut rememora iar şi iar amintirea momentului în care Niall a venit la mine îngrijorat, cu privirile rătăcite. încă puteam auzi vocea aceea atât de adâncă, şi răguşită, şi disperată care îmi spunea că mă iubeşte.

Dar în mai, cum nu îl mai văzusem de o lună, îmi era aproape imposibil să mă conving că afecţiunea asta nu a început să se risipească.

Numărul zilelor de care aveam nevoie să stau departe de Niall Stella: Necunoscut.

Mă simţeam ca o tipă plină de pofte, înnebunită, care îl aştepta să ia cina cu fosta nevastă şi apoi să hotărască dacă eu eram o opţiune mai bună. Niciodată nu am aşteptat cu atâta disperare un telefon nocturn cum am aşteptat în noaptea în care a fost la ea la cină, dar când a venit... l-am ignorat. Până nu va realiza şi el ceea ce eu ştiam demult — că Porţia nu a fost niciodată bună pentru el, că eu eram cel mai bun lucru

care i se putea întâmpla — eram cu adevărat, dar cu adevărat supărată.

ChfiitiMtom pi

Ştiam că eram în stare să iau lucrurile pas cu pas, într-un fel care l-a surprins pe Niall. I-a surprins de multe ori pe cei apropiaţi. Dar monotonia asta nu însemna că nu puteam fi rănită, mânioasă, nu însemna că nu mă puteam simţi trădată.

Dar uite că, într-un fel sau altul, deşi sufletul mă durea cu fiecare respiraţie pe care o trăgeam în piept, am reuşit să-mi pun la loc cioburile vieţii mele. Eram hotărâtă să îmi salvez şansa de a intra în programul lui Margaret Sheffield. Aşa că în aprilie, după zile întregi de somn şi tăcere, de ciugulit sendvişuri făcute din pâine veche şi brânză tare şi dormit în hainele de stradă, m-am adunat şi am luat un tren spre Oxford.

Acolo, profesorul Sheffield m-a asigurat că scrisoarea lui Anthony avea importanţa ei, dar că notele şi reputaţia mea de la San Diego erau impresionante. Dar cu toate că nu mi-a dat de înţeles că neatenţia menţionată de fostul meu şef în scrisoare ar putea atrage după sine excluderea mea din program, nici nu a spus că accesul meu era ceva cert.

Am rămas în Londra în aşteptarea veştilor. Am avut norocul de a găsi o slujbă la o firmă de pe malul sudic, care avea nevoie de un inginer care să acopere un concediu de maternitate. Era o soluţie simplă, bine plătită, dar când, în prima zi de serviciu, am hotărât să mă duc pe jos acasă, nu cu metroul, am realizat că drumul meu trece la două blocuri distanţă de apartamentul lui Niall Stella.

Pumn în plex.

Aşa că, evident, mi-a devenit imposibil să iau metroul în loc să merg pe jos. în fiecare zi corpul meu se mişca mecanic pe drumul ăsta, ca atras de un magnet enorm. Iar când am vrut să forţez, mergând drept înainte în loc să fac dreapta, durerea a reizbucnit la fel de puternică.

Distanţa şi rezerva lui erau imposibil de înghiţit. Era o adevărată logică umblătoare: Porţia era gata să vorbească, deci el trebuia să asculte. Eu l-am încurajat mereu să comunice cu mine, aşa că asta i se aplica şi Porţiei, desigur.

M-am simţit dator măcar să ascult ce are de spus.

Presupun că încerc să îmi păstrez mintea deschisă. Măcar atâta lucru îi datorez.

în ultima zi, Niall nu a părut deloc copleşit de emoţie, decât când era deja prea târziu. Mie, însă, mi-a fost imposibil aproape să îndur durerea constantă care îmi sfâşia gândurile.

Chiar şi când a dat peste mine la birou, împachetând, şi m-a rugat să îl iert. Chiar şi când a venit la uşa mea şi mi-a spus că mă iubeşte.

Am fost o proastă că l-am alungat. Am ştiut-o din secunda doi, dar mai important decât asta, am ştiut că dacă îl lăsam să intre în ziua aceea, nu îmi voi mai recupera niciodată mândria şi hotărârea.

Dar tăcerea părea nesfârşită.

Câte zile au trecut de când nu am mai vorbit cu Niall Stella?

Una.

Şapte.

Cincisprezece.

Treizeci şi două.

Cincizeci şi nouă.

***

în iunie am primit scrisoarea de acceptare în programul lui Maggie, la Oxford. Plicul, care părea absolut inofensiv, mă aştepta când m-am întors de la muncă; în unele zile îmi era mai greu decât în altele să rezist să nu mă duc direct la apartamentul lui Niall Stella. în alte zile reuşeam să mă prefac absorbită de muzică, de ştirile citite pe iPhone, dar faptul de a fi permanent conştientă că puteam oricând să mă opresc la stopul de pe strada lui şi să-l aştept să vină de la muncă era ca un pumnal înfipt în coastele mele. îmi trecuse cu adevărat supărarea? Şi dacă da, dacă mă duceam acasă la el, el îmi deschidea uşa, mă privea distant, bâiguia o scuză ciudată şi îmi zicea că am avut dreptate să închei relaţia? Că a fost impulsiv

că s-a implicat încă de la început? Că viaţa lui era mai mulţumitoar

eîn cadrele unui sistem ordonat decât alături de o fată sălbatică, emotivă?

Problema era că îl puteam vedea la fel de aievea şi respingându-mă, şi sărutându-mă. Cunoşteam programul lui Niall, date din viaţa lui, preferinţele lui pentru mâncare, haine sau cafea. Dar nu eram sigură că îi cunoşteam sufletul.

Am desfăcut plicul cu inima cât un purice şi am citit scrisoarea de trei ori, strângând foile cu o mână tremurândă. Mi s-a părut că a trecut un veac până ce am fost din nou în stare să respir sau să gândesc. Se întâmplase! Mă duc la Oxford. Voi studia cu Maggie. Rahatul ăla de Anthony nu mi-a distrus şansele.

Am citit din nou datele trecute în scrisoare şi le-am notat în calendarul meu mintal.

Programul începea în septembrie. Asta însemna că puteam lucra restul lui iunie, iulie şi începutul lui august, folosind prima parte a lunii următoare pentru a găsi un apartament în Oxford. Sigur că primul meu impuls a fost să-i spun lui Niall. în loc de asta, am sunat-o pe prietena mea, London.

— Ruby!

— N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat! am început eu, simţindu-mă zâmbind cu adevărat pentru prima dată după mai bine de cincizeci şi nouă de zile.

— Harry Styles e noul tău coleg de apartament şi mi-ai luat un
bilet să vin în vizită?

— Foarte nostim. Mai încearcă o dată. A început să tatoneze cu glas tare.

— Păi, pari mai fericită decât ai fost de luni întregi, aşa că bănuiala mea e că l-ai sunat în sfârşit pe Niall Stella, el te-a primit cu braţele deschise şi acum te scalzi într-o piscină de fericire postco-
itum. Iar prin asta înţeleg, desigur...

Am simţit o durere ascuţită în piept şi i-am retezat-o scurt: -Nu.

— I s-a înmuiat vocea.Dar sună destul de bine, nu?

Aşa era. Dar perspectiva de a-l vedea pe Niall nu putea fi mai bună decât ceea ce aveam eu în mână.

Nu putea, nu-i aşa?

Dar de îndată ce ea a spus ceea ce a spus, mi-am dat seama că a-l vedea pe Niall era la fel de bine. îl doream pe Niall la fel de mult cum îmi doream să lucrez cu Maggie. Şi pentru prima dată de când am fost concediată, nu m-am simţit jenată pentru asta şi nici nu mi s-a părut că trădez cine ştie ce ţesătură feministă lăuntrică recunoscând cât de profunde erau sentimentele mele. Dacă va fi să mă întorc la Niall, vor fi zile când el va fi toată lumea mea. în alte zile va fi şcoala. în altele, amândouă vor ocupa spaţii egale. Şi convingerea asta — că aş putea găsi balanţa, că poate aveam nevoie să separ inima de minte — a slăbit tensiunea care sălăşluia în pieptul meu de luni de zile.

— Am intrat în programul lui Maggie, i-am spus. Tocmai ce am primit scrisoarea.

London a ţipat, apoi a izbucnit un şuvoi de zgomote care m-au făcut să cred că dansa singură la capătul firului, iar când a revenit, a început să ţipe şi mai tare.

— Te duci la Oxford!

— Mă duc!

— Ai să înveţi cu doamna visurilor tale!

— Ştiu!

A expirat prelung, ca şi cum s-ar fi prăbuşit pe spate pe canapea, şi a zis:

— Ruby, vreau să te întreb ceva şi nu eşti obligată să îmi răspunzi. Pe de altă parte, nu uita că îţi suflu nasu de luni de zile, aşa că mi se pare că merit un răspuns.

Am gemut, ştiind unde voia să ajungă.

— Nu putem rămâne la Oxford?

Ignorându-mă, ea a continuat:

Am fost prima persoană pe care ai vrut s-o suni când ai primit scrisoarea

?Nu am răspuns, concentrată să îmi pigulesc puloverul de scame.

— De ce nu l-ai sunat? a întrebat încetişor. Ar fi superfericit pentru tine.

— S-ar putea să fi uitat cu totul de mine.

Ea a râs neîncrezătoare şi în cele din urmă a mârâit:

— Mă înnebuneşti.

M-am dus spre canapea şi m-am aşezat.

— Sunt pur şi simplu nervoasă. Ce să-i spun? „Salut, mie mi-a trecut supărarea, vrei să continuăm povestea"?

— Ce zici de „Salut, am să lucrez cu Maggie, ai vreun sfat"? E o bună deschidere, nu?

închizând ochii, i-am spus:

— Cu toate câte le ştiu despre el, tot nu am idee cum ar reacţiona dacă l-aş suna...

— Dar nu suna, Ruby. Du-te la uşa lui, aşa cum îţi doreşti în fiecare zi când pleci de la muncă. Stai acolo până ce apare, te vede, i se scoală, iar tu îi spui că ai intrat în programul lui Maggie şi că îl iubeşti şi vrei să îi faci nişte copii uriaşi.

— Dar dacă mă duc acolo şi Porţia deschide uşa?

— Nu o va deschide.

— Sau, nu ştiu, poate s-a gândit la tot ce i-am spus şi a ajuns la concluzia că am avut dreptate. Şi cu asta, basta, emoţiile sunt ţinute sub control.

— Tu asculţi ce zic? a întrebat ea.

Din vocea ei răzbătea o urmă de frustrare şi o cunoşteam pe London suficient de bine ca să ştiu că era pe punctul să cedeze. De obicei dura ceva până ce ajungea în punctul ăsta, dar când îşi pierdea răbdarea, gata, se termina.

— Da, ascult. Dar...

London a început să apese butoanele telefonului asurzindu-mă cu bipuri până ce am fost obligată să tac şi să ascult.

— Ai terminat? a întrebat ea când s-a mai calmat.

-Da.Atunci «H'ultt: mu e viaţa reală, Kuby. Nu c un film în carc doi oameni singuri intră Intr-o relaţie, fiecare având nişte experienţe dureroase cait sunt de fapt total ilare şi nu reuşesc decât să-i facă mai puternici, mai întregi. În viaţa reală, relaţiile vin cu un şir de foşti soţi şi foste neveste şi copii vitregi şi animale de companie pe care partenerul nu le suportă. Uneori oamenii sunt răniţi şi, ghinionul lor, nu au părinţi psihologi care să se asigure că toate se vor rezolva aşa cum se cuvine. Iar o fostă nevastă — mai ales una care l-a părăsit, lăsându-l complet neîmpăcat cu el însuşi — înseamnă un munte de probleme de depăşit.

înghiţind în sec, i-am răspuns:

—Ştiu. Dumnezeule, ştiu.

—Atunci poţi, rogu-te, să îl ierţi că a fost un dobitoc şi a vrut şi el să afle câteva răspunsuri? Ştii prea bine că voi fi mereu aici să te susţin, că 99,4% din timp sunt suporter al echipei Ruby, dar cred că e vremea să te duci la el, să vedeţi dacă puteţi fi împreună şi, dacă nu, să vă vedeţi fiecare de drumul vostru. îl iubeşti. Tu eşti cea care a lăsat lucrurile în ceaţă.

—Ştiu, ştiu.

—A spus şi el că te iubeşte, mi-a amintit ea, doar îi povestisem numai de vreo două sute de ori acel episod. Nu îl cunosc pe Niall Stella, dar nu cred că e genul de tip care să spună asta şi peste două luni să îşi ia cuvintele înapoi.

Am rămas fără replică, holbându-mă la perete şi ştiind că avea dreptate.

***

Numai că nu era aşa de simplu cum credeam să intru pe strada lui şi să îl aştept. Gândul că-l voi vedea mă facea să tremur din tot corpul şi îmi strângea stomacul ghem.

Din fericire — sau nu —, firma a luat decizia în locul meu pentru lunea şi marţea următoare: aveam un arhitect în vizită şi aveau nevoie de mine să mă ocup de cafelele din miez de noapte, degustări şi de orice alte probleme apărute in afara orelor de program şi cu care se pare că numai un angajat temporar se putea descurca.

Tensiunea mea creştea; am ignorat apelurile lui London luni seara şi marţi dimineaţa. Dar miercuri după-amiaza deja urla la mine prin mesaje:

TE-AI ÎNTÂLNIT CU OMUL? PENTRU DUMNEZEU, RUB Y, DOAR ÎNCERCUIEŞTE UN RĂSPUNS: DA / NU.

Şovăind puţin, am răspuns: Mă duc azi, după serviciu. Nu am apucat până acum.

Răspunsul ei a venit repede. Cu ce eşti îmbrăcată? Râzând, am răspuns: Nu m-am gândit prea mult HAHAHAHAHA Ba te-ai gândit serios. M-am uitat în jos la ţinuta mea şi am simţit iar palpitaţii în piept înainte de a face un selfie ciudat cu fusta scurtă, bleumarin, dresurile bleumarin din mătase şi bluza cu buline roşii Era un unghi ciudat, care îmi mărea teribil sânii, dar am trimis-o oricum. London îmi ştia pe de rost garderoba, aşa cum i-o ştiam şi eu pe a *el* Drace, Păpuşică. Ai tocuri roşiL Da.

Măiculiţă, a răspuns ea, să vezi ce o să i se întărească măciuca. Zâmbind în ecran, am răspuns Să sperăm, apoi am îndesat telefonul în geantă. Nici nu îndrăzneam să mă gândesc că voi avea parte de o astfel de noapte. Aş fi fericită fie şi cu un zâmbet, un sărut pe obraz sau o asigurare că era în continuare interesat să încerce, dacă şi eu eram. Trebuia să mă prefac că nu tânjesc după el, că nu doresc mai mult, totuL

Of, Doamne, şi ziua de muncă. Cunoaşteţi genul. Secundele par minute, minutele, ore, iar ziua pare că durează un deceniu. La sfârşitul ei mă gândisem la seara aceea de atâtea ori, încât mi se părea că Niall Stella nici nu exista, era o invenţie a imaginaţiei mele, la fel ca întreaga situaţie, de altminteri.In sftrţit, pe la cinci şi jumătate biroul a început să se golească. In drum spre ieşire am intrat in baia de pe hol ca să îmi împrospătez machiajul şi să îmi aranjez ţinuta. Tulburarea mea s-a transformat in panică.

Bluza din mătase era şifonată toată şi, Dumnezeule, la ce m-oi fi gândit dimineaţă? Fusta mea scurtă părea brusc extrem de scurtă. Uşuratic de scurtă. Cât-iei-pe-oră de scurtă. Am gemut şi m-am apropiat de oglindă. Rimelul îmi cursese pe toată faţa, iar fondul de ten mi se ştersese de tot.

Am făcut ce-am putut ca să repar dezastrul. Dar problema era că mă simţeam aşa de nervoasă şi agitată, că nu eram sigură că voi izbuti să ţin în stomac apa şi covrigeii pe care-i ciugulisem la prânz. Dacă o să vomit? Să-mi iau o pungă cu mine? De ce am aşteptat aşa de mult să mă duc la el? Dacă nu voi izbuti să articulez niciun cuvânt?

Şi atunci, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru din lume: am izbucnit în râs. Eram înspăimântată la gândul că îl voi vedea pe Niall Stella. îmi verificam machiajul şi mă gândeam dacă nu cumva o să vomit, o să mă bâlbâi sau o să amuţesc.

Dar toate astea erau normale. Doar am făcut toate astea de atâtea
ori.

Fără să mă mai uit în oglindă, mi-am luat geanta şi am ieşit din baie.

Hol, lift, stradă. Şaptesprezece blocuri, un pod şi gata, am ajuns. Eram la colţ, luând o decizie.

în clipa aia inima mea s-a hotărât să explodeze, mi s-a scurs tot sângele şi am pierdut controlul asupra creierului.

El nu ştia că veneam. Nu-l mai văzusem, nu mai vorbisem cu el de două luni. L-am rugat să îmi acorde un răgaz şi aşa a făcut... Eram recunoscătoare şi deopotrivă supărată pentru asta. Dacă nu îi mai pasă de mine? Asta m-ar distruge mai mult decât incertitudinea. Aş putea merge tot înainte, m-aş putea întoarce acasă, la apartamentul meu tăcut. Aş putea să mănânc cereale la cină şi m-aş putea
Oiftjtiwifliirfn pj
uita la televizor până se v* face ora de culcare, apoi m-aş culca şi mâine aş lua-o de la capăt. Aş putea rămâne cu slujba asta plictisi- toare şi uşoară până ce va trebui să mă mut, iar apoi aş dispărea din oraş şi nu voi mai fi nevoită vreodată să risc să dau ochii cu el. într-o bună zi, poate îl voi uita de tot pe Niall Stella.

Sau aş putea fiace dreapta, aş putea merge două blocuri distanţă până la apartamentul lui, aş putea să mă aşez şi să îl aştept până ce va veni de la serviciu. I-aş putea spune că voiam să încerc, l-aş putea ruga să-mi spună dacă voia şi el, iar dacă ar spune nu, m-aş putea duce acasă, aş mânca cereale şi aş privi la reluări, timp în care aş încerca să îmi pansez inima. Dar dacă ar spune da...

Nu, nu aveam de ales.

Mergeam cu privirea-n asfalt, mă uitam la pantofii mei de un roşu-strălucitor pe cenuşiul asfaltului. îmi era mai uşor să mă mişc dacă aveam la ce mă uita. Am numărat crăpăturile din asfalt dintre Colţul Deciziei şi Apartamentul lui Niall (douăzeci şi patru) şi apoi de câte ori m-am gândit să fac stânga-mprejur şi să mă duc acasă (aproape optzeci). Am repetat în gând pentru a suta mia oară ce voiam să îi spun:

Bună, cred că ţi se pare ciudat să mă găseşti stând aici, în pragul uşii tale, şi îmi pare rău că nu am sunat, dar voiam să te văd. Mi-a fost dor de tine. Te iubesc.

Simplu şi la obiect. Apoi stai acolo cuminte şi lasă-l pe el să ia o
decizie.

Eram aproape sigură că nu era acasă când am ajuns la apartamentul lui, dar am sunat totuşi, pentru orice eventualitate. Niciun răspuns. M-am uitat pierdută la trepte, apoi m-am aşezat, pregă- tindu-mă să aştept, repetându-mi deschiderea.

Bună, cred că ţi se pare ciudat să mă găseşti stând aici, în pragul uşii tale, şi îmi pare rău că nu am sunat, dar voiam să te văd.
Mi-a fost dor de tine. Te iubesc.

Soarele asfinţea încet, parcă n-ar fi vrut să dispară de pe cer. Treceau maşini pe stradă, altele parcau, vecinii urcau şi coborau din apartamentele lor studiindu-mă cu vădită curiozitate preţ de două secunde, în cel mai pur stil britanic. Foiala de după terminarea programului de muncă s-a încheiat brusc, iar în case au început să se aprindă luminile. în continuare nici urmă de Niall.

De fiecare dată când începeam să-mi spun că ar trebui să plec - poate ieşise cu băieţii în oraş? — îmi spuneam imediat că putea apărea o jumătate de minut mai târziu după plecarea mea.

Mă gândeam că o să-l aştept în jur de o jumătate de oră, dar iată că eram aici de o oră, apoi au trecut două, şi trei, iar în cele din urmă m-am trezit că stau acolo de patru ceasuri şi nici urmă de Niall. Brusc, m-a străfulgerat un gând: Niall ar putea fi la o întâlnire.

Gândul acesta era aşa de dureros, încât am gemut. Mi-am pus braţele pe genunchi şi mi-am înfundat fruntea-n ele. M-am concentrat asupra respiraţiei. Inspir. Expir.

Nici nu mai ştiu cât am stat aşa, poate o jumătate de oră, poate trei ceasuri. Dar am ridicat capul şi m-am uitat în sus din cauza unui sentiment ciudat, un soi de schimbare în atmosferă. Toate sunetele din jurul meu au dispărut şi atunci am putut auzi: scârţâitul slab al unor pantofi bărbăteşti pe pavaj. Paşii lungi, apăsaţi ai lui Niall Stella.

De câte ori am ascultat paşii lui Niall Stella: infinit de multe ori.

Am întors capul spre josul străzii şi am văzut umbra lui lungă. Ceea ce s-a întâmplat în trupul meu trebuie să fie descris pe undeva, într-un dicţionar medical, la rubrica „bolnav de dragoste": inima mi s-a evaporat, apoi s-a întors sub o formă cumplit de mare şi a început să bată mult prea tare, mult prea repede. îmi pulsa în urechi, îmi accelera circulaţia sângelui până ce m-am înfierbântat până în vârful degetelor. Am mijit ochii ca să-l văd ca prin ceaţă şi eram aproape sigură că mi se va face rău.

Purta costumul bleumarin - puteam vedea de la distanţă, la intervale regulate marcate de lumina felinarelor stradale - şi arăta... fabulos. Puternic şi încrezător, cu ţinuta lui de om de afaceri: umerii traşi în spate, braţele pe laterale, capul drept.

Până când a ajuns la vreo douăzeci de metri distanţă şi m-a văzut.S-a oprit, pieptul i-a tresărit vizibil, a dus o mână la ceafă.

M-am ridicat cu picioarele tremurânde, mi-am şters fusta cu palmele. Dacă hainele mele erau şifonate mai devreme, după serviciu, nici nu vreau să mă gândesc cum arătau acum, după ce am stat aproape patru ceasuri pe trepte, în aerul umed de iunie.

Când a făcut un pas înainte, mişcarea lui a fost suficient de ezitantă ca să mă determine să mă mişc şi eu spre el. Vederea lui aproape că mă durea, îl iubeam atât de mult. îi iubeam trăsăturile bine dăltuite, picioarele alea kilometrice. îi iubeam pieptul larg, ochii căprui, adânci, gura moale, atât de bună de sărutat. îi iubeam mâinile, care erau mai mari decât capul meu, şi braţele acelea care se puteau înnoda de câteva ori în jurul meu. Iubeam faptul că arăta ca scos din cutie şi după ora zece noaptea, iubeam metronomul pe care-l puteam ghici în ritmul paşilor lui.

Voiam să alerg în braţele lui, să-i spun că m-am gândit destul şi că îl doream.

Bună, cred că ţi se pare ciudat să mă găseşti stând aici, în pragul uşii tale, şi îmi pare rău că nu am sunat, dar voiam să te văd. Mi-a fost dor de tine. Te iubesc.

A păşit încet, am păşit şi eu încet, iar când am fost la numai câţiva metri distanţă, inima a început să îmi bată atât de puternic, încât mi se părea că îmi va exploda pieptul.

— Ruby?

— Bună.

— Bună.

A înghiţit în sec şi abia acum, că se afla suficient de aproape, am observat că părea ceva mai slab, mai tras la faţă. Faţa era mai scobită, cearcănele — mai adânci. Oare putea

vedea şi el asta în ochii mei? Că mi-a fost atât de dor de el, încât în ultimele două luni am fost fizic bolnavă?

Bună, cred că ţi se pare ciudat să mă găseşti stând aici, în pragul uşii tale, şi îmi pare rău că nu am sunat, dar voiam să te văd. Mi-a fost dor de tine. Te iubesc.Dar înainte de a apuca să-mi recit introducerea, m-a întrebat:

— Ce faci aici?, iar eu nu am fost în stare să îi descifrez tonul. Era reţinut - el era reţinut - şi am ezitat, nervoasă, înainte de a răspunde.

— Eu... Sunt sigură că ţi se pare ciudat să mă găseşti pe treptele tale.

Cum era restul?

S-a uitat în spatele meu, întrebând:

— De când stai aici?

— îmi pare rău că nu am sunat, am bâiguit mecanic. Ignorându-mi răspunsul, a venit mai aproape şi m-a mai întrebat o dată, ceva mai blând:

— De când stai aici, Ruby? Dând din umeri, am răspuns:

— De-o bucată de vreme.

— De când ai ieşit de la muncă de la Anderson? Ştie unde lucrez. Ştie la ce oră termin.

M-am uitat la el, dar a fost o greşeală. Era cel mai frumos om pe care-l văzusem vreodată şi îi cunoşteam faţa. Era faţa pe care o vedeam când închideam ochii, când simţeam nevoia să mă simt fericită sau alinată, bântuită de pofte sau cu picioarele în pământ. Pentru mine, faţa lui Niall Stella era un fel de „acasă".

— Da, de când am venit de la muncă.

—Dar... asta înseamnă ore întregi, a început el, clătinând din cap. Nu am ştiut... adică... eu nu mai vin acasă prea repede. Nu am...

înainte să îmi ceară să plec sau să îmi spună că a fost o idee proastă să vin aici sau alte o sută de respingeri posibile, am început să vorbesc.

— Uite, eu...

Am privit în lături, uitând complet ceea ce voiam să spun. Ceva despre nevoia de a-l vedea?

ChristiMbuftn 327

— Vezi tu, chestia e că . . am început iar uitându-mă la el înainte de a mă bâlbâi din nou. Pur şi simplu te iubesc, te iubesc cu adevărat.

într-o clipă a fost la un pas de mine, în următoarea era lipit de mine, iar în următoarea eu eram lipită de zidul casei lui, ridicată de la pământ, cu braţele lui în jurul taliei. Am suspinat, uitându-mă în sus, la el. Niall se uita la mine cu o intensitate atât de întunecată, încât pieptul mi s-a strâns dureros.

— Mai spune o dată.

— Te iubesc, am şoptit, şi mi s-a pus un nod în gât care aproape că mă împiedica să vorbesc. Mi-a fost dor de tine.

S-a aplecat, mi-a căutat din nou privirea, înfundându-şi apoi faţa în gâtul meu. Gura lui... Doamne, cea mai dragă gură din lume gemea în gâtul meu, pe maxilarul meu, iar eu nu izbuteam să-mi recapăt răsuflarea, nu puteam scăpa de blestemata gheară care îmi strângea gâtul.

-Niall...

Iar el a şoptit înfundat în pielea mea.

—Mai spune-mi o dată, iubito. Nu îmi vine să cred că se întâmplă aievea.

Suspinând, am izbutit să articulez.

— Te iubesc.

într-un acces de panică, nici eu nu mai ştiam dacă se întâmpla aievea sau adormisem pe scări şi aveam cel mai frumos vis din lume. Dar apoi buzele lui s-au mişcat iar pe maxilarul meu, pe obraz, s-a lipit de mine — cea mai dragă atingere fină, cea mai dragă apăsare dură — iar eu am strigat când i-am simţit limba în gura mea, i-am auzit gemetele dizolvate în sărutările cu care mă copleşea.

într-un bâiguit disperat, mi-a împărtăşit frânturi de gânduri care conţineau numele meu şi că i-a fost al dracului de dor de mine, că a fost groaznic, că s-a gândit că nu mă va mai vedea niciodată. Mi-a cuprins faţa în palme, sărutându-mă când uşor, când apăsat, când delicat, când sugându-mi buzele, apoi degetele lui îmi ştergeau faţa, iar eu am ştiut că arăt ca naiba, dar sinceră să fiu, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

—Vii înăuntru, mi-a spus, mutându-şi gura de la buzele, la urechea mea. Stai cu mine. -Da.

— în noaptea asta. Şi în toate nopţile de după.

Am încuviinţat, zâmbind în timp ce îmi ascundeam faţa în gâtul lui.

— Ei bine, cel puţin până mă mut la Oxford. Trăgându-se îndărăt, m-a cercetat curios.

— Serios? Ai primit scrisoarea de la Maggie?

— Am primit-o săptămâna trecută. Am vrut să te sun.

A zâmbit puţin, părând incapabil să-şi desprindă privirea de la mine, nici măcar ca să clipească.

— Ar fi trebuit.

— Mi-am zis că îmi doresc mai mult să te văd, aşa că asta am făcut, încuviinţând din cap, s-a uitat în jos, împletindu-şi degetele cu ale mele.

— E târziu. Stai aici de ceasuri bune. Ţi-e foame?

— Nu chiar, am recunoscut. Nu vreau decât...

— Să ajungem în pat? Vocea lui suna ca un mârâit tandru. Am şoptit.

— Da. Doar dacă nu cumva nu vrei tu să mănânci.

— Nu. Nicio şansă să mănânc înainte.

Chiar atât de simplu era, şi asta fără nicio urmă de ezitare. Ştiam că simţeam nevoia să îl simt. Simţeam nevoia să fiu lipită de el.

S-a întors, m-a condus pe trepte, iar eu l-am urmat înăuntru, încă o treaptă, apoi uşa din faţă. M-a tras în faţa lui, lipindu-mă cu spatele de uşă, sărutându-mă pe gât.

— Vorbim mai târziu, da? -OK.

Dinţii lui s-au ciocnit de gâtul meu.

*Bun. Ştiu că trebuie să vorbim. Dar în clipa asta vreau să îmi lipesc buzele de tine şi să cânt God save the Queen.*ChntonoDum p9

In sfârşit am izbucnit în râs. Ah, câtă uşurare. Mai că îmi venea să plâng.

— Cred că ai putea să-ţi pierzi cetăţenia pentru asta.

— Ar merita. A te săruta între picioare e ca şi cum ţi-aş săruta buzele, dar cumva mai moale.

M-am cutremurat din cap până-n picioare. Cum de a fost aşa de uşor să ne întoarcem aici?

— Bonus. Am orgasm când mă săruţi acolo.

Niall s-a tras înapoi şi s-a uitat la mine cu o mutră prefăcut scandalizată.

— Vrei să spui că nu ai orgasm când te sărut pe gură?

— A trecut ceva vreme. Poate dacă ai mai încerca?

A mârâit cu un zâmbet de animal de pradă; ăsta, da, ăsta era bărbatul meu glumeţ, sexy. Versiunea lui la care numai eu aveam acces. Toţi cei din jur puteau beneficia de aparenţa lui reţinută, calmă. Eu o aveam pe asta de aici, care vâra mâna în buzunar, scotea cheile, venea în spatele meu, se apleca şi mă săruta în acelaşi timp. Mâna lui bâjbâia după broască şi am râs amândoi gură-n gură, cu dinţii ciocnindu-ni-se. Am auzit broasca deschi- zându-se şi mormăitul lui de uşurare, în timp ce îmi muşca buza de jos.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată, Ruby, a zis el, cu răsuflarea întretăiată şi cu mâna pe clanţă. A fost groaznic.

— Nu te-am părăsit.

M-am tras îndărăt ca să îi văd ochii.

— Tu ai facut-o. Aşa că suntem... Am clătinat din cap. Să nu te mai întorci niciodată la Porţia.

Trebuia să o spun. Chiar dacă era absurd, chiar dacă nu a fost niciodată o temere reală până când nu s-a întâmplat.

— Niciodată nu... A închis ochii, îndurerat. Te rog să mă crezi când îţi spun că sunt credincios. A fost un pas înfiorător de greşit.

L-am apucat de cravată şi l-am tras înapoi la mine, lipindu-mi buzele de ale lui.

— Bine, atunci.

Mă susţinea dc după talie ca să nu cad pe spate când a deschis in stârşit uşa casei.

Nu am căzut, dar am fost pe spate de îndată ce am intrat. Niall era peste mine, trăgându-mi fusta în sus peste şolduri şi, înainte de a apuca să îi amintesc că înţelegerea era să mă sărute pe gură, dege-

tele lui s-au strecurat nerăbdătoare pe sub chiloţii mei, dându-i la o parte, ca să-şi poată lipi gura deschisă de clitoris.

Ah, atingerea lui umedă, vibraţia cuvintelor pe care le rostea iar şi iar mă copleşeau. Sărutările lui dulci şi căldura răsuflării lui în mine. M-a trecut încă un fior de neîncredere şi a trebuit să mă aplec, să îmi înfig mâinile în părul lui ca să mă ancorez cumva în camera asta, pe podeaua asta, de chestiile astea pe care mi le facea cu buzele, cu limba şi, Dumnezeule, chiar şi cu dinţii.

Uşa apartamentului lui nu era nici măcar închisă, am realizat asta abia când i-a tras un şut, mormăind cu faţa înfundată în mine. Avea ochii închişi, degetele îmi frământau coapsele în timp ce mă sugea şi mormăia în pielea mea. Trebuia să mă ridic în coate şi să privesc. Ar fi fost o crimă să nu o fee. Singurul lucru mai bun decât ceea ce îmi facea el era să îl privesc facând-o, ca şi cum fiecare mişcare a limbii şi fiecare geamăt de uşurare desferecau ceva profund din el. Aş fi vrut să îi spun că „acum ştiu sigur că eşti al meu. Nu te gândeşti la nimic altceva decât la asta. Nici măcar nu sunt sigură că o faci pentru plăcerea mea".

Dar nu am izbutit să scot un singur cuvânt, darămite o propoziţie coerentă; toate sunetele pe care le scoteam erau suspine sau frânturi de cuvinte prin care ceream mai mult şi „aşa" şi „da", „acolo", „asta"

Şi

ah

drace

îmi dau

drumul

Geamătul lui de răspuns m-a şocat şi felul în care a murmurat „am visat la gustul ăsta" m-a făcut să-mi pierd orice urmă de control. Am căzut pe spate, cu braţele sub cap, apăsându-mi şoldurile de el, rotindu-le până când am rămas rigidă şi arcuită. Orgasmul mi-a străpuns fiecare muşchi din corp şi m-a devorat toată, ţâşnind pe acolo unde m-a sărutat el, prin toţi porii, din vârful degetelor până la faţa roşie şi călcâiele ridicate-n aer.

M-am agăţat de sacoul pe care nu a catadicsit să şi-l dea jos, încercând să găsesc gulerul şi să-l trag peste mine. Aveam nevoie de el gol, în mine. Aveam nevoie de greutatea lui peste mine, aveam nevoie de şoldurile lui înguste între coapsele mele.

El s-a ridicat, nici nu a catadicsit să se şteargă pe faţă, şi-a aruncat sacoul cât colo, şi-a desfăcut cravata, a scăpat de ea, a urmat cămaşa. De pe podea, de unde zăceam, puteam vedea cum pieptul meu se ridică şi coboară, dar asta numai cu coada ochiului. Căci nu îmi voi putea lua privirea de la faţa lui până când cineva nu mă va smulge cumva cu forţa din acest apartament şi de lângă acest bărbat.

Eram epuizată. îmi vuia capul, nu mai aveam strop de vlagă în muşchi, creierul meu era un imens şi binecuvântat spaţiu gol. Niall s-a aplecat şi mi-a tras în jos chiloţii, apoi fusta, dezbrăcându-mă pe îndelete, sărutând fiecare centimetru de piele pe care îl dezgolea. Mă aşteptam să se suie pe mine, să mă penetreze acolo, imediat, căci am putut simţi cât de excitat era când m-a sărutat pe gât şi s-a lipit de coapsele mele. Dar m-a surprins: şi-a strecurat un braţ pe sub genunchii mei, altul pe după umeri, m-a ridicat în braţe şi m-a purtat de-a lungul holului.

— Unde mergem? l-am întrebat...

— Nu vreau să mai fac dragoste cu tine pe podea.

Sărutându-l pe gât, am glumit.

— A, deci asta urmează să facem?

El a încuviinţat.

— Toată noaptea. Şi o bună bucată din ziua de mâine.

Nu am apucat să îi văd prea bine dormitorul înainte, căci abia ce m-am trezit în patul acela, că am şi plecat. Ferestrele erau largi şi înalte, pereţii albi şi goi, cu excepţia câtorva fotografii înrămate ale luiAnsei Adams. Semnate. Am făcut ochii mari, am cercetat încăperea de jur împrejur. Patul era enorm, făcut cu grijă, aşternuturi negre şi o pătură întunecată. în colţul îndepărtat se zărea o baie micuţă, iar camera era luminată de o singură veioză aflată pe noptiera de lângă pat. Era un dormitor masculin, sobru şi aproape deloc decorat.

Niall a venit în spatele meu. Palmele lui au alunecat delicat de pe umeri, în jos spre şoldurile mele goale, apoi şi-a lipit pieptul de spatele meu gol.

— Treci în pat.

Porunca abia şoptită a fost îmblânzită cu o sărutare apăsată pe gât.

M-am suit în pat şi l-am privit cum mă urmează ca un animal de pradă, instalându-se din nou între coapsele mele.

— Vino să mă săruţi, l-am tras eu.

— Curând.

S-a aplecat, şi-a strecurat din nou limba între coapsele mele. Era altfel decât înainte, sărutările lui erau lente şi uşoare, mai curând tandre şi expresive decât directe.

— Fie îţi place cu adevărat să faci asta, fie te simţi profund vinovat.

— E destul de ciudat, într-adevăr, a recunoscut el, sărutându-mă pe coapsă. Adică, e o obrăznicie să mă holbez la sânii tăi, o mare obrăznicie să te urmăresc cum te masturbezi, o foarte mare obrăznicie să îmi înfig degetele în tine... şi atunci ce să mai zic acum, când îmi vâr efectiv limba aici? M-a lins, mormăind. Locuşorul ăsta dulce e numai pentru privit? Păi, asta mi se pare o obrăznicie sublimă.

— Mie mi se pare că sună cât se poate de posesiv.

— Şi asta. Recunosc că îmi place ideea că trupul ăsta îmi aparţine
mie.

— Tehnic, îmi aparţine mie.

— Cum zici tu, iubire.

— Ai grijă, l-am ironizat. Nu vrei să intri pe teritoriul cuvântului cu I.

Oare-şi dădea seama cât de mult îmi doream să-l aud spunând-o?

— Nu zău? a întrebat el privindu-mi trupul în toată lungimea lui, apoi întorcându-şi ochii la faţa mea. Oare nu m-ai auzit spunându-ţi că te iubesc cu fiecare mormăit cu nasul înfundat în tine?

Am zâmbit, deschizând gura să trântesc o glumă, dar mi-am dat brusc seama că el nu glumea. Şi da, a spus-o. A şoptit „te iubesc" iar şi iar dincolo, pe podea.

Avea un zâmbet ireal: ironic şi ghiduş.

— Vrei să ţi-o spun direct la ureche?

Mi-am muşcat buzele, strâmbându-mă la el.

— îmi place gura ta exact acolo unde se află acum, dar trebuie să recunosc că nu m-ar deranja să te aud spunând-o ceva mai de aproape...

S-a ridicat încet, sărutându-mi trupul cu buzele umede de mine, frământându-mă cu mâinile, ciupindu-mă cu dinţii. Şi fiecare atingere era dublată de cuvinte.

Era aşa de lung, de enorm, îmi bloca orice altă imagine, iar siguranţa pe care o simţeam nu se compara cu nimic altceva. M-a văzut în cele mai smintite şi mai raţionale momente ale mele, ambele stări fiind provocate de sentimentele mele pentru el. în toate lunile în care l-am iubit de la distanţă şi în cele patru scurte săptămâni în care l-am iubit de aproape a devenit mai mult decât un iubit, era noul meu cel mai bun prieten.

— Mereu m-am simţit ca singura persoană pe care o cunosc care nu are habar ce-i cu ea din clipa-n care s-a născut Fraţii mei au venit pe lume ştiind exact cine şi cum sunt Eu, nu. Dar alături de tine, ştiu. Vreau să cred în asta. Sau, mai curând, am nevoie să cred în asta. Aşa că, da, a fost nevoie de doar o lună după ce ne-am cunoscut oficial în lift — a zâmbit în jos, la mine —, iar eu am stricat prosteşte totul şi tu ai fugit de mine poate şi mai prosteşte... dar acum suntem aici. Şi te iubesc.

Mi s-a făcut pielea ca de găină pe braţe.

— Te iubesc, a repetat el în şoaptă, sărutându-mi lobul urechii. Te ador.

Şi-a desfăcut cureaua, m-a ajutat să-i trag pantalonii în jos pe şolduri suficient cât să le poată da un şut hăt, departe, pe podea. Nu **TOiam să mai aştept: eram copleşită de nevoia presantă de a fi cu el. de a fi plină de el. Pielea lui era fină şi caldă, părul moale de pe picioarele lui se freca de coapsele mele, pieptul lui îmi apăsa sânii când s-a suit pe mine.**

— **E aşa de bine, am şoptit.**

— Ştiu. Asta... A clătinat din cap. Cred că nu am fost suficient de atent prima dată când am fost împreună în felul ăsta, a recunoscut, sarutându-mă. Cred că m-am concentrat prea mult să nu mă sperii. Acum vreau să savurez fiecare secundă.

M-am aplecat, l-am tras spre mine şi m-am uitat la faţa lui. La gura întredeschisă, la ochii tot mai grei.

— Mai iei anticoncepţionale? a întrebat, aplecându-se să mă sărute pe gât

-Da.

— Şi nu ai... S-a oprit, ţinându-şi respiraţia când mi-a întâlnit privirea. Nu ai fost cu...?

Mie mi-a sărit inima din piept.

— Abia dacă am ieşit din casă, în afară de serviciu. A fost o întrebare serioasă?

— Nu, a admis el, dar cred că simţeam nevoia să o aud din gura ta. Am fost dărâmat, Rubv. Gândul că ai putea să te întâlneşti cu altcineva cât suntem despărţiţi... a fost cumplit de dureros.

S-a foit deasupra mea, blocând toată lumina din încăpere, astfel încât tot ceea ce puteam vedea sau simţi sau mirosi era pielea lui.

— Eu am crezut că ai să faci dragoste cu Porţia în noaptea aceea, am spus.

Oare de ce conversaţia asta era aşa de uşoară acum, când îi puteam simţi căldura, greutatea trupului lui peste mine, la câţiva centimetri distanţă de locul în care mă putea penetra?

— Am plecat din biroul tău şi ăsta era singurul lucru la care mă puteam gândi, că vei fi cu ea în noaptea aceea. Nu cred că am plâns atât de tare în toată viaţa mea.

— Ruby...A durat multă vreme până ce am izbutit să-mi scot din minte imaginea asta. Până ce nu m-arn mai simţit mâhnită, trădată. Până oe am simţit că nu e autul să tiu îngrijorată că ori de câte ori voi fi cu tine nevoie si imi dai permanent asigurări.

A deschis gura, dar isam oprit vorbele cu un deget pe buze.

— Nu am ne\w să mâ asiguri. Ai un trecut bogat cu ea şi practic nkiunul cu mine. Vreau să lăsăm în urmă noaptea aceea.

Vocea lui a răsunat subţire şi firavă.

—Mi-aş dori sa nu mâ ti dus niciodată acolo.

—Şi eu.

A tresărit ssa aplecat şi şi-a înfundat faţa în gâtul meu.

— Drace* Ruby, imi pare rău... Ştiu că stăm de vorbă, dar am să eţacuki daci imi mai mângâi mult mădularul.

l-am dat imediat drumul, râzând

— Doamne, Niall! Dar eu eram cât se poate de serioasă şi mă aşteptam să mâ asculţi cu atenţie în timp ce te masturbam şi ţi-o firecamde...

Mi-a astupat gura cu un sărut deloc delicat A fost adânc, iar telul în care mişca din şolduri frecându-şi penisul în sus şi în jos de clitorisul meu, intrând in mine, m-a făcut să înţeleg că discuţia noastră a luat sfârşit

Mi-am plimbat mâinile în sus pe stomacul lui, apoi spre piept, simţindu-i pielea termă, fină, muşchii care se încordau sub ea în timp ce se mişca peste mine tot mai repede, mai apăsat, până ce am simţit cum pieptul i se acoperă de sudoare, iar răsuflarea devine tot mai precipitată.

_Sunt aproape, a şoptit, strângând ochii închişi.

—Şi eu.

A privit in ifos, intre noi, mişcându-se încet în mine şi şuierând.

_ Ah, Isuse! Ah, tutu-i!

Acum şoldurile lui erau lipite complet de coapsele mele.

Uitasem cum este şi mi-am lipit mâinile de pieptul lui, rugându-l in tâcere sâ ii dea trupului meu câteva secunde să se obişnuiască cu el

— E bine? a şoptit, iar mâinile proptite de o parte şi de alta a capului meu tremurau.

-Da.

M-am întins şi l-am sărutat pe gât, apoi mi-am rotit şoldurile sub el, simţind cum inima mea o ia la goană când el s-a tras înapoi, apoi a început să se mişte. La început mai încet apoi, când şi-a dat seama că sunt în regulă, când a început să intre şi să iasă uşor, a accelerat ritmul. Şi sunetele pe care le scotea... ah, sunetele. Gemetele tăcute şi pufniturile, fragmentele de cuvinte care mă faceau să mă simt posedată şi imperios necesară.

Ochii lui se plimbau pe faţa mea, apoi în jos, pe piept, urmărind mişcarea sânilor mei la fiecare lovitură a şoldurilor lui.

— Ah, futu-i, iubirea mea.

S-a aplecat şi m-a sărutat, dar nu a fost un sărut. A fost gura lui, moale şi neatentă, deschisă şi acoperind-o pe a mea. A fost răsuflarea lui caldă peste buzele, peste limba mea.

— Te iubesc.

Era aşa de adânc în mine. Mă simţeam ca şi cum mi-ar fi fost sortit să îl iubesc pe Niall Stella.

Mâna lui mi-a acoperit sânii, strângând uşor în timp ce se apleca să îmi sugă sfârcurile, apoi palma a alunecat în jos spre şoldurile mele, pe fund, pe coapse, apoi mi-a ridicat piciorul mai sus, peste mijlocul lui. Era nerăbdător, era limpede că se abandonase senzaţiei cu ochii deschişi, dar atât de sticloşi, încât mă simţeam ameţită de puterea lor.

L-am strâns, iar el a închis ochii, în timp ce de pe buze i-a ţâşnit un geamăt adânc.

— Spune-mi, a gâfâit. Spune-mi ce să fac.

— Mai repede.

A răsucit şoldurile, apoi a început să mă penetreze cu putere, ţinându-mă atât de strâns de picior, încât îi puteam simţi apăsarea **fiecărui deget în parte.**

— Vreau să te văd.

Niall a clipit, genele lungi şi negre i-au umbrit obrazul, apoi s-a uitat la mine, retrăgându-se din mine de îndată ce a înţeles. Am simţit cum se retrage centimetru cu centimetru.

Mădularul lui era ud, atât de dur încât a ţâşnit pur şi simplu afară, iar eu m-am aplecat ca să-l ating, să îi trag vârful spre clitorisul meu şi să folosesc această măciucă groasă ca să descriu cercuri peste trupul meu. Nu-i voiam degetele sau gura. Voiam ca pielea fină, această carne tare a lui să mă aducă la orgasm.

La apogeu, când senzaţia părea a mă potopi între picioare, aşteptând să inunde şi să mă tragă sub ea, l-am vârât înapoi înăuntru şi i-am simţit geamătul, delirul. De îndată ce şoldurile lui le-au întâlnit pe ale mele, s-a pierdut cu totul; s-a retras şi mi-a dat exact ceea ce îmi doream: să fiu regulată — dur — în patul lui.

Abia peste secunde bune am realizat că ţipătul pe care l-am auzit a fost al meu, că pielea pe care am simţit-o scrâşnind sub unghiile mele a fost a lui, că se mişca cu atâta furie, încât patul lui se izbea de perete.

Spatele lui era ud de sudoare, avea dinţii încleştaţi, apăsaţi de umărul meu în timp ce eu însămi eram inundată de plăcere, împinsă adânc sub noianul de senzaţii, la unison cu el. Căci de îndată ce orgasmul meu a început, a început şi el să ejaculeze. Degetele lui se înfigeau adânc în coapsele mele în timp ce scotea un geamăt răguşit, de eliberare, un geamăt

pe care nu i l-am mai auzit niciodată, dar despre care ştiam că îl voi căuta de acum înainte în fiecare noapte a lungii noastre vieţi în comun.

Şi-a recăpătat încet suflul, intrând şi ieşind încet din mine, cu buzele lipite de obrazul meu.

—A fost o partidă de sex dată naibii.

Am scos un sunet ininteligibil de încuviinţare.

—E a ta, să ştii.

Holbându-mă în tavan, am întrebat.

Ce anume

— ?Inima mea, fireşte, dar şi trupul meu. Se străduia să îşi regleze respiraţia. Mâinile mele, şi buzele, şi penisul. Ale tale sunt şi am încredere în tine mai mult decât în mine însumi.

Gheara din pieptul meu s-a strâns atât de tare, încât mi-am pierdut suflul. Acest fel în care vorbea acum, după ce terminase, atât de deschis, de brutal de sincer, era chiar mai intim decât geamătul care a însoţit ejacularea.

— îmi place când îmi foloseşti mădularul ca să te joci pe trupul tău. Gândul că ai orgasm pentru că mă freci de tine…

— Da? l-am întrebat.

— Ce naiba, îmi place la nebunie. Şi îmi place şi că ai vrut mai tare. Aş vrea să mă împingi să fiu puţin vulgar.

— Numai puţin? am glumit.

S-a uitat drept în ochii mei şi am ghicit o vulnerabilitate în privirea lui. Ştiam că această conversaţie era un limbaj complet nou pentru el.

M-am întins să-l sărut, disperată să înlătur pentru o clipă tonul glumeţ.

— Ce vrei să încerci?

— Totul, a recunoscut el dintr-o suflare. Dar cred că cel mai mult şi mai mult sunt cam încurcat de cum e să fii intim când eşti îndrăgostit. Nu vreau să mai ascund nimic. Totul e aşa de nou pentru mine şi mă cam dă peste cap, căci toate sunt aşa de diferite.

— Fizic, vrei să spui?

— în toate sensurile. Faptul de a vorbi când facem dragoste. Felul în care mă simt când facem dragoste.

Era tot peste mine, în mine, spunându-mi care erau nevoile lui şi câteva secunde bune mi-a fost greu să îmi recapăt răsuflarea. Noi făceam asta. El era total angajat. Eram în patul lui, în apartamentul lui şi el a spus da.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat sărutându-mă pe gât.

*Sunt... sunt aşa de uşurată că ne-am împăcat, încât mai am puţin şi explodez.*ChflitlMlMrm

— Te-aş prefera într-o bucată, mai ales dacă eşti sub mine, goală dacă se poate şi udă ca un lac.

Mi-am înnodat braţele după gâtul lui.

— Atunci va trebui să te ţin peste mine toată noaptea.

A râs, apoi m-a sărutat.

— Te iubesc, Ruby.

De câte ori Niall Stella mi-a rostit numele, spunându-mi că mă iubeşte:

***O dată, iar numărătoarea abia începe.*Expertul seducător**

Christina Lauren

Titlul original: Bcautiful Player
Traduccre din engleză de Cristina Jinga

O tocilari ispititoare. Un Casanova incurabil. Şi o lecţie de chimic Intre doi oameni, prea »candaloasi pentru a fi predată in şcoală.

Certati de fratele ei ultraprotcctor fiindcă-şi neglijează viaţa socială, Hanna Bergstrom decide ti-i urmeze sfatul fl si-şi caute un partener.

Şi cine altul ar fi mai potrivit să o transforme intr-o femeie dorită de toţi bărbaţii decât prietenul cel mai bun al fratelui său, superbul Will Sumncr. aventurier ţi playboy firă scrupule

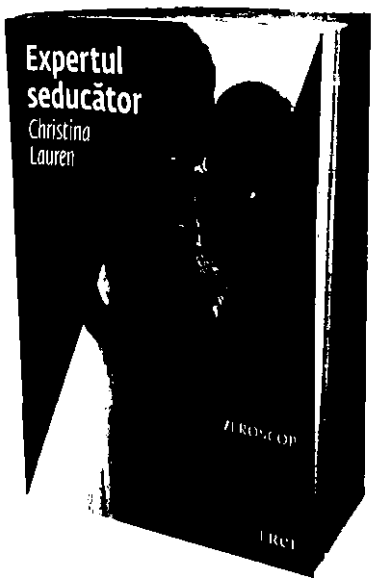

?

Străinul seducător

Christina Iau ren
Trthil ortgirul Beautitul Stranger
Traducere din englezi de Cnstina)inga

Sara DiQoc. o tiniri dm Chicago, geniu al finanţelor, *se* mută ia New York, unde fl intălneţte intr-un dub de noapte pe fermecătorul piavboy irlandez Max Sldla. un maestru al investiţiilor de risc mereu In lumina reflectoarelor- Fdul In care Max o ajuţi si scape de inhibiţii transformi aventura lor de o noapte într-o experienţă deosebit de inatantă.

La iniţiativa Sara. fac înţelegerea de a se vedea o singură dată pe săptămână şL pentru parcursul lor erotic, aleg locuri inedite, unde gustă cele mai condimentase plăceri carnak.

Adevăratul pariu ţine de cum îşi vor gestiona emoţiile, dar şi de găsirea unui

echilibru intre nevoia lor de exhibiţionism
erotic şi teama de aşi expune viaţa privată